

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Baldwin_Bill-Navigator_2-Galakticky_konvoj.PDB

PDB Name: Baldwin_Bill-Navigator_2-Galakt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.1.2006
Modification Date: 22.1.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

BILL BALDWIN

GALAKTICKÝ KONVOJ

ELEANDOR-BESTIENNE

Wilf Brim ukázal na zářící kulovitý monitor a proti své vůli se zlostně podíval přes projekční stůl.

"Pokud Nik Ursis říká, že by takhle usazené vlnovody mohly zkratovat vertikální generátory," naléhal na zatvrzelého staršího inženýra, "potom by tyhle zatracené, takhle usazené vlnovody zkratovat vertikální generátory mohly. Nikdo nerozumí antigravitaci tak, jako sodeskayští Medvědi a vy to zatraceně dobře víte!"

"Medvědi nemedvědi, nebyl jsem dosazen na své důvěryhodné a vážené místo proto, abych bral v potaz plány Admirality, poručíku," zavřel povýšeně inženýr. Byl to vysoký, aristokraticky vyhlížející muž, jehož výraz byl dokonalou ukázkou byrokratické arogance, přestože jeho rysy zůstávaly vážné. "Stavím kosmické lodě přesně podle plánů," řekl, "a velice mi vadí, když mě při práci obtěžují posádky se svými stížnostmi. Buďte si jisti, že se o tomto porušení kázně doslechnou vaši nadřízení. Představte si, obtěžovat staršího inženýra divokými pohádkami o vadách v projektu. Jistě si nemyslíte, že plníme výrobní normy kritikou projektantů Admirality, že?"

"Při Vootově vousu!" zvolal Brim. "Nemá to nic společného s kritikou." Ukázal na projekční stůl. "Podívejte se sám - váš projekční návrh je přece jasně špatný! Zásah kdekoliv blízko KA'PPA majáku by mohl vyřadit oba vertikální gravitační generátory - naprosto je odprásknout. A pokud já vím, jsou generátory jedinou věcí, která brání kosmické lodi spadnout z oblohy, přinejmenším když je poblíž něčeho, co má gravitaci - jako například planeta, na které teď stojíme."

Ursis, velký sodeskayský Medvěd, který tu stál za ním, se zamračil, posunul si svou důstojnickou čepici mezi chlupatými červenohnědými ušima a zabubnoval na stůl šesti špičatými prsty - zjevně bojoval se svou výbušnou povahou. Po chvilce se usmál a jeho tesáky se v jasných světlech tiché projekční místnosti zaleskly jako diamanty. "Děkuji ti za tvou podporu, příteli Wilfe," řekl hlubokým hlasem, pečlivě zvažující každé slovo, "ale mluvíme o tom bezvýsledně více než dvacet cyklů, aniž by to přineslo ovoce, a už toho mám dost." Nato popadl masivní projekční stůl a v dešti jisker a štiplavého dýmu jej vytrhl z uložení. "Možná teď, dobrý muži," obrátil se k vystrašenému inženýrovi, "pro vás bude lehčí vrátit se od pracovních nákresů zpátky ke skutečnosti, co? Ať už si myslíte cokoliv, kosmické lodě nemají žádná vznášecí zařízení, jako například křídla nebo něco podobného - ve vzduchu je drží jenom vertikální gravitační generátory. Jsou nesmírně důležité, a ty naše by mohly být odstaveny takovou hloupostí, jakou je náhodný uder blesku do KA'PPA majáku." Dříve, než se mohl civilista vzpamatovat, zvedl jej Ursis za jeho ozdobné vyšívané klopky tak, že nebyl víc než miliál od jeho velkého vlhkého nosu. "Až vás opět postavím na nohy, pane starší inženýre," zlověstně zabručel, "zajistíte si funkční projekční stůl a pozorně si prostudujete to, co jsme se vám s poručíkem Brimem snažili vysvětlit celé odpoledne. Rozumíte?"

Z inženýrova obličej se zmizela všechna barva. "A-ale v p-plánech j-je..." koktal a ukazoval na vyhaslý projekční stůl, jako by byl ještě pořád provozuschopný. V jeho hlase zmizel veškerý výhrůžný tón.

"Defiant je první válečná loď své třídy," prohlásil Ursis pevně. "Vymyšlený stroj, nakreslený podle vašich přesných plánů, nikdy nebyl více než pouhým obrazem na kulovitém monitoru, natož aby ještě létal po vesmíru. Musí tam být chyby. To je to, k čemu jste vy - inženýři. Najít chyby předtím, než někomu ublíží..." Opět se zasmál, teď s trochou obvyklé nálady. "Nebylo by dobré, kdyby některému z vašich výtvorů odešly generátory a spadl z oblohy, nebo ano? Někdo by mohl přijít k úrazu!"

Inženýr se jenom jako zhypnotizovaný díval do velkých Medvědových očí.

"Tak co, civilní inženýre?"

"N-ne..."

"Co ne?"

"N-ne... ach, já, ach, n-nechtěl bych, aby nějaká kosmická loď s-spadla..."

"A co uděláte, aby se to nestalo?"

"Upravíme vlnovody tak, aby byly g-generátory lépe chráněny před zásahem..."

"Výborně," zvolal Medvěd a něžně postavil inženýra na nohy. "Vaše spolupráce je perfektní, civile. Pochvalně se o tom zmíním před svými nadřízenými. Ale," dodal, "vaše vybavení je ubohé. Podívej se, Wilfe, třeba zrovna tenhle projekční stůl nefunguje."

Brim dokázal jenom přikývnout, jak bojoval s výbuchem smíchu, který jej začal přemáhat "Všiml jsem si toho," řekl zdušeně.

"Měli byste se pokusit sehnat provozuschopný," poradil inženýrovi vážně Ursis. "Okamžitě. V opačném případě se stane z montáže upravených vlnovodů složitá záležitost - každým dalším metacyklem se už tak dost přečpané Defiantovy stroje plní dalšími přístroji. Co?"

"J-jistě, poručíku," zaseptal inženýr, jakoby mu docházel dech. Najednou se otočil, rozběhl se místností naplněnou projekčními stoly, až zmizel ve dveřích na jejím konci.

Ursis sešpulil rty a zamračil se. "Doufám, že s tím opravdu něco udělají," řekl, "než aby to jenom nějak zakryli izolací. Až bude jednou trup hotový, tak už to nijak nezkontroluji." Pak se zašklebil a potřásl hlavou. "Sténání stromů a vytí vlků zní v jarní bouři stejně, co?"

"Cože?" vzhledl Brim od vraku projekčního stolu.

"Staré přísloví z Matky Planet," odvětil Medvěd s úšklebkem, "a - zdá se, že se nikdy nenaučím ovládat," poznamenal.

"Teď jsme pravděpodobně oba v pěkné kaši."

Brim přikývl. "Trochu možná. Ale přinejmenším je teď pravděpodobné, že generátory budou chráněny poněkud lépe. Kdybychom drželi hubu, nikoho by to vůbec nezajímalo. Kromě toho," zachechtal se, když nastupovali do výtahu k pozorovací plošině, "s byrokraty jsem měl problémy vždycky. Když jim nabouráš jejich pocit důležitosti tak, jako jsi to udělal ty, stanou se ze všech stejní zbabělci." Zamrkal. "Takže když chceš mluvit o skutečné kaši, tak si nás představ v boji s lodí v malé výšce, například při přistávání, poté, co naše generátory trefil nějaký hloupý blesk. Vesmíre..."

Toho dne, mezi starobylými loděnicemi Eleandor-Bestiennu, se zdál všepohlcující galaktický konflikt nesmírně vzdálen. Nad inženýrskou věží, tyčící se do výšky v okrsku Oranžová-Osm, ovládala pozdní odpoledne nad konstrukčním komplexem 81-B kobaltová obloha s malými letními obláčky. Na otevřené plošině si pohrával teplý větřík s modrým pláštěm flotily na Brimových ramenou a čerpal hladinu Elseneského zálivu. Přinášel s sebou čistou vůni čerstvé zelené - s příměsí častých horkých závanů pachu horkého taveného kovu z horlivého válečného stavebního úsilí dole.

Objekt Brimovy pozornosti, napůl dokončený trup kosmické lodi tvaru slzy, vynořující se nad houpajícími a otáčejícími se obrysy jeřábů, pracujících při pobřeží, spočíval ve zněti rezavějících nosníků: L.I.F. Defiant, říšské označení typu CL.921, první loď naprosto nové třídy lehkých křižníků. Jako taková byla nová v mnoha věcech - a ty všechny měly ještě hodně chyb. Ranní incident s vlnovody byl jenom jeden - i když nejvážnější - z nepřesností a problémů, spojených se stovkami vad objevených od doby, kdy byl položen kýl lodi. I přes nadějně vyhlídky do budoucna patřil Defiant už od samého začátku k jedné z nejproblematičtějších lodí...

Zamyšlený Brim přeslechl zvukový hlas poručíka Xerxese O. Flynna žertujícího s Ursisem. Flynn byl Defiantův palubní lékař - toto postavení dříve zastával i na L.I.F. Truculentu. Byl malý, s řidnoucími plavými vlasy, rudým obličejem a živým úsměvem. "Povídám, Nikolaji Januarjeviči," řekl, "myslíte si, že náš zahloubaný hlavní navigátor je už celý netrpělivý, aby si konečně zalétal? V této době sem přichází každý den, aby se podíval, jak stavějí naši loď."

"Nu, doktore," poznamenal Medvěd, "Buď jej k tomu vede netrpělivost - nebo jeho dobře známé nutkání k tomu, aby vyřídil jednou rukou Ligu temných hvězd. Jak říkáme na Matce Planet, 'Když hory tančí se sněžnými pannami, studené větry se tiše vkrádají do krbu.'" Najednou se zašklebil. "Člověk může od někoho, kdo stráví většinu dne létáním na simulátoru, čekat cokoli - i když je to navigátor."

Brim se otočil a zašklebil se na své staré druhy, kteří spolu s ním přežili poslední bitvu L.I.F. Truculentu kapitánky Collingswoodové. "Oba máte pravdu," připustil, "Opravdu trávím většinu času tím, že proháním 'Bednu.' Ale určitě nejsem jediný netrpělivý, kdo by chtěl zpátky do vesmíru - nebo do války. Ve skutečnosti znám osobně jednoho velkého sodeskayského Medvěda, který tráví většinu svého času kontrolou nákrešů, a jsem si jistý, že myslí na stejnou věc. Kromě toho, je tu na plošině poslední dobou pusto jen zřídka," zachechtal se. "Je mi jasné, proč tomuhle místu začínají lidé říkat 'Stanice Defiant'."

"Ve skutečnosti," souhlasil Flynn, "kdybych si mohl sám vybrat, dal bych přednost bitevní zóně - nějakému místu, kde bych pomohl Impériu něčím lepším než léčením kocoviny z meemu." Potřásl hlavou. "Tohle mi zabírá nejvíce mého služebního času, teď když čekáme na ty prokleté civilisty, kteří staví naši loď."

Ursis se zasmál, když nacpával Hogge'poa do své zempské dýmky. "Své působení tady nesmíte podceňovat, drahý doktore," prohlásil, jak naplňoval dýmku s profesionálním klidem. "Kocovina je ve světech s doky, jako je Eleandor-Bestiennu, velice důležitá věc. Zvláště když meem - stejně jako jeho pití - zůstává jedinou zábavou." Přikývl, zatímco v dýmce rozdmýchával žár. "Docela brzy budete znovu až po krk v krvi bitvy."

Flynn přikývl. "To je to, proč piji meem," řekl a pokrčil nosem, když oblak dýmu z Ursisovy dýmky na okamžik zahalil jeho obličej. "A kromě toho jsou to mé vlastní kocoviny."

A zatímco v prodlužujících se stínech si tito dva dál ze sebe vzájemně utahovali, Brim obrátil svoji pozornost zpátky k nosníkům. Potisící už přehlédli vypouklou horní palubu Defiantu, jemně se klenoucí od zahrocené přídě lodě ke špičce řízení třiceti irlů od čtyř motorů na její zaoblené zádi. O mnoho větší než starý Truculent. Zdálo se, že její velikost symbolizuje - obrovskou silou - novou odpovědnost, kterou Brim nesl jako její hlavní navigátor. Za kotevní kupolí se pracovní skupiny usilovně zabývaly silnými kabely, nataženými mezi dvěma vstupními průlezy kruhového tvaru. O něco dále postávala dvojice inspektorů a zabývala se srovnáváním vznešené linie lodi s tlustým svazkem plánů.

Ebenovou barvu povrchu trupu narušovaly početné jasné záblesky sváření a jeho horní paluby byly zaneřáděné zbytky kabelů, pláty kovu a dalším odpadem. Většina ranního stavebního úsilí zjevně směřovala k přípravám usazení dvou spodních otočných věží. Ostrý zápach Hogge'poa štípal Brima v nose, když sledoval, jak těžký prstenec ložistiště děla pomalu klouzal na pravobok lodi, tažený jednou z všudypřítomných žlutých lokomotiv loděnic. Dvě horní dvojkanónové věže byly nainstalovány před můstkem už před týdnem. Vyžadovaly už jenom instalaci 152miliiralových destruktůrů s dlouhými hlavními. Nicméně poslední otočná věž, samostatná 152, kterou končí základní vyzbrojení lodi, byla ještě stále patrná jenom o trochu víc než jako kruhovitý otvor v trupu lodi přímo před kostrou můstku.

Najednou se přidal k ostatním hlasům na plošině i čtvrtý. Elegantní a uhlazený, nepochybně patřil kapitánci a velicímu důstojníkovi Defianta Collingswoodové. Byla to vznešená žena, vysoká, dobře stavěná, s dlouhým patricijským nosem, pronikavými světlehnědými očima a kaštanovými vlasy, které nosila volně rozpuštěné pod špičatou čepicí uniformy. I když byla vynikající kapitánkou bojové lodě, její vzhled nedovoloval nikomu ani na chvíli zapomenout na to, že je každým miliiralem také ženou. V Kabul Anakově flotile byla známá jako velmi nebezpečný protivník a na její hlavu už byla po léta vypsána odměna. Zdálo se, že si této pocty váží. Brim spolu s ostatními zasalutoval.

"Docela jsem očekávala, že tady najdu zrovna vás tři," řekla s unaveným úsměvem. "Také musím mít hmatatelný důkaz toho, že se jednou vrátíme zpátky do vesmíru. Zvláště když trávím většinu svého života sledováním suchých slov na obrazovce." Zamračila se na složku, kterou držela pod paží. "A uklidňováním zuřivých šéfů konstrukce," dodala prudce a podívala se nejdříve na Brima a potom na Ursise. "Co jste, pro svatý Vesmír, udělali tomu ubohému inženýrovi? Jeho šéf ho našel v slzách při konstrukční konzole, jak si mumlá nějaké nesmysly o bleších a Medvědech - a stejně tak o Carescrianech, Wilfe Ansore Brime."

Brim a Ursis začali mluvit najednou, ale Collingswoodová zvedla dokonale pěstěnou ruku. "Nechte toho. Byla tady také ta záležitost s otočenými vlnovody, které nainstalovali oni - každý v docích byl bez sebe radostí, že jsem slíbila, že Admiraltě tohle malé pochybení nenahlásím - tuhle zatraceně vážnou chybu, pokud jsem to pochopila správně."

"My jsme, ehm, jenom k této chybě přitáhli inženýrovi pozornost," zakoktal Brim.

"No ovšem," přitakal Ursis, "jeden z inženýrů měl zpočátku potíže s oddělením konstrukčních plánů od skutečného trupu."

Collingswoodová přivřela oko a nakrčila nos. Potom obviňujícím prstem ukázala na Medvěda. "Samozřejmě!" zvolala.

"A vy jste mu pomohli to pochopit, že? Tohle pravděpodobně vysvětluje vytržený projekční stůl. Všichni se tak nějak divili té troše nepořádku." Znovu potřásla hlavou a potom se zasmála. "V každém případě teď, když jste vy dva skončili svůj boj s tvrdohlavými civilisty, doufám, že jste si taky nechali trochu násilí pro naše nepřátele z Ligy."

Její hlas se vytratil. Každý ve flotile znal slib císaře Nergola Trianika: otroctví a smrt - přinejlepším - pro každého říšského modroplátníka, který by se postavil jeho plánu podrobení galaxie Ligy temných hvězd. A po osm nelítostných let mnohonásobně slabší Imperátorova flotila tyto plány ve všech směrech kazila. Teď, díky úsilí jaké bylo vyvinuto v loděnicích, jako byla tato, se flotila zvětšovala - a sílila...

Najednou se nad nimi ozval mocný rachot, když se zpoza mraků vynořily dvě dvojice hvězdoletů ve formaci. Brim je identifikoval ještě dříve, než se dostaly k přistávací ploše: lehké křižníky třídy Sinister, 315 iralů dlouhé, jenom o trochu kratší než Defiant a vyzbrojené 150miliiralovými destruktory. I když byly známy jako dobré a pohodlné lodě, podle názoru odborníků bylo umístění deflektorů blízko k zádi těžkopádné.

Ať už byly těžkopádné nebo ne, formaci dokázaly udržet dobře. V dokonale sestavě se seřadily a začaly přistávací manévry a se hřmicími antigravitačními generátory klesaly dolů, směrem k zálivu. O několik cyklů později přelétly nad vrcholky vln doprovázené hvizdotem chladících ploch roztínajících vzduch. Brim sledoval s profesionálním zaujetím, jak snížily rychlost a zlehka přenesly váhu na generátory, uložené ve středu trupu. Každý z křižníků se zastavil asi dvacet iralů nad vířící stopou, kterou vtlačil do vodní hladiny, a potom se otočil k budovám za loděnicí. Ještě stále seřazené přejely mezi Brimem a trojicí zapadajících slunců Eleandor-Bestiennu. Každý z plátů trupu na chvíli zazářil plápolajícími barvami. Potom hvězdolety pokračovaly dál svou cestou a zmizely v lese jeřábů.

"Jak se ti líbilo tohle přistání z profesionálního hlediska, příteli Wilfe?" zeptal se potichu Ursis a navrátil Brima zpět do skutečnosti.

Brim cítil, jak zrudl. "Všechno se mi líbilo, Niku," připustil s úšklebkem. "Nemohu to posoudit, dokud nebudu mít trochu více vlastních zkušeností s přistáním lehkého křižníku." Potom se nenuceně zasmál. "Ale soudě podle toho, co jsem byl schopen nacvičit na Bedně, bych řekl, že jsme právě viděli hodně schopné navigátory."

"Myslím si, že budeš u řízení dříve, než si myslíš, Wilfe," přerušila je Collingswoodová s vševědoucím úsměvem.

"Něco velkého je ve vzduchu." Významně se odmlčela a každému z nich pohlédla do očí. "Mám informaci, že zdejší vedení posunulo plán ukončení Defiantu na přímý rozkaz Admirality - a to i když kapacita loděnice je už dávno překročena. Toto a několik dalších věcí, které vám teď nemůžu říct, mi napovídá, že můžeme očekávat těžkou - a nebezpečnou - misi." Na chvíli se zamyslela při pohledu na torpédoborec, který se připravoval ke startu. Když jeho startovací světla protla večerní šero, otočila se ke svým důstojníkům. "A," pokračovala, "ještě před koncem roku můžeme rozhodnout o tom, jak skončí válka..."

O hodně metacyklů později, poté co vylezl ze simulátoru a odešel z výcvikového operačního centra, Brimovi konečně skončil nabitý pracovní den. Pod oblohou plnou hvězd, jaká může být jenom na planetách blízko středu Galaxie, odmítl mávnutím vznášející se vůz a vydal se pěšky zpátky bludištěm uliček, vinoucích se celým komplexem loděnic. Vlhký větřík ze zálivu si pohrával s jeho pláštěm, když procházel nad zářícími mnohobarevnými pasy, které protínaly popraskaný chodník plný děr, vedoucí k jeho dočasnému bydlíšti. Na druhou stranu uší rvoucí kakofonie zvuků z

loděnic pokračovala se stejnou intenzitou jako ve dne, zatímco se stíny trupů napůl dokončených lodí vznášely pod Karlssonovými lampami. Tu a tam naplňovaly svařovací lampy tmu gejzíry jiskřících barev při svařování trupů a vysoko nad tím vším se otáčely a skláněly ve svém vlastním rytmu obrovské jeřáby.

Brim se usmál, když se před ním na vrcholku mírného stoupání objevila kasárna důstojníků. Přestože byl unaven, přidal do kroku. Dole, ve spartánsky zařízené místnosti, by na něj měla čekat zpráva, přicházející ze vzdálenosti poloviny Galaxie. Dnes byl den, kdy je obvykle posílala.

Nedbale odpověděl na pozdrav strážím u dveří a dlouhými kroky spěchal přes vestibul k výtahům na protější straně. O několik cyklů později vstoupil do malé místnosti, která byla jeho dočasným domovem na Eleandor-Bestiennu. Tam, jak doufal, uviděl nad svým kavalcem blikající zprávu: MÁTE-NOVOU-POŠTU MÁTE-NOVOU-POŠTU...

Zavřel dveře a posadil se k malému stolku, který - spolu s naprosto nedostačující židlí tvořil jediný nábytek této místnosti. Nad stolem se okamžitě objevila obrazovka a zaplnila se seznamem korespondence, došlé v poslední době. Brim se s potěšením usmál a vybral záznam, který byl označený "Margot Effer'wyck, Por., I.F. @ Admiralita/Avalon 19-993.367."

Záplava zlatých kadeří a zářivý úsměv zaplnily obrazovku. Margot Effer'wyck byla princezna po všech stránkách. Vysoká, hrdě vypadající, atraktivní mladá žena s oválným obličejem, plnými vlhkými rty, smyslnými těžkými víčky očí a tím nejkrásnějším zvykem vražit čelo, i když se usmívala. Byla skoro nezdravě bílá, jenom tváře se jí červenaly. Měla drobná ňadra, na svou postavu útlý pás a dlouhé, pěkně tvarované nohy. Pro Wilfa Brima byla tou nejkrásnější ženou, která kdy žila.

Nespokojená s neproduktivním životem u dvora, sloužila jako nezvykle odvážný - a také úspěšný - mladý 'agent', když nasazovala svůj život pro říši Imperátora Greyffina při mnoha tajných úkolech na planetách Ligy. Nyní, tento vzpurný předmět téže imperátorské ochrany, ještě pořád velela supertajnému výzvědnému oddělení ve Vnitřní Admiralitě. Ale časy, kdy mohla riskovat svůj život, pro ni skončily. Byla politicky příliš cenná na to, aby si to mohla dovolit. V pozadí pod šedou a chmurnou oblohou zářily avalonské stromy svými jasnými podzimními barvami. Když mluvila, její hlas zněl měkce a příjemně.

"Dnes jsem už toho pro říši udělala dost, nejdraší," začala. "Nyní už mohu chodit domů pěšky, místo toho, abych jezdila limuzínou, takže jsem získala trochu času pro sebe, abych ti mohla poslat tuto zprávu." Usmála se, pohlédla na oblohu a přivřela oči proti drobnému mrholení. "Avalon se ještě úplně nepřipravil na příchod zimy. Na chodnicích leží kluzké, vodou nasáklé listy a déšť trochu ustal teprve před chvílí."

Zavřela oči a zamyšleně se usmála. "

'Červánky na zapadající hvězdy hledí'," zarecitovala,

"Žluté světlo v dáli umírá

korunujíc střechy východu; a ponurost a chlad

v ulicích krátkého dne podzimu spočívá!..."

Znovu se usmála. "Ale tohle ve skutečnosti není můj podzim, Wilfe," řekla. "Ne když sním o tobě. Anshelmova Óda na podzim se mu, myslím, podobá více:

'Zlatá roční doba a zamžený půvab,
důvěrný přítel životadárné oblohy;
zahaluje vše v tvém vřelém objetí,
dozrávání révy, rostoucí v mé zahradě!..."

Potřásla pomalu hlavou. "Jak mi nyní chybí ta nádherná láska, kterou jsi do mého života přinesl.

'Což není jen zpola krásné paběrkovat

než sklízet tvé polibky

vzrostlé z výhonků?

A přímým být příjemcem

toho, co dáváš,

čím tak bohaté mne zahrnuješ?"

Brim se zamračil. Kdo napsal tu poslední báseň? Compton?... Calpon?... Campion! Ten to byl. Thomas Campion - málo známý dávnověký básník z dávno zapomenutého hvězdného systému. Jenom hravá lyrika ho přežila - jeho a celou jeho civilizaci. Potřásl hlavou. "Všechno je pomíjivé. Jen umění zůstává," jak často říkala Margot. Zamyšleně se usmál, když si připomněl staromilskou lásku k veršům, kterou oba dva sdíleli - skoro zapomenutý druh umění, díky kterému se seznámili v důstojnické jídelně starého Truculentu. Jako by to bylo před milióny let. Málokdo z posádky Truculentu přežil jeho poslední bitvu nad planetou Lixor v devadesáté první provincii.

"Wilfe, dnes mi moc scházíš," pokračovala Margot. "Není to ani tak smutek. Víš, není to jako tenkrát, když jsme byli naposledy spolu, tehdy jsem cítila opravdovou bolest." Náhlý závan větru rozfoukal listí za jejími zády. Nepřítomně si prohrábla vlasy. "Ale po nějakých šesti měsících jsi pro mě nejdraší v Galaxii. Jsi tou mojí částí, kterou ti malicherní politici nikdy nedostanou - a svatyni, do které mohu kdykoli přehnout."

Začalo znovu pršet a ona si přitáhla plášť blíže ke krku. "Z Agentury chodívám domů různými cestami," pokračovala, "krátkými i delšími. Obvykle jdu tou, která vede přes starý most nad řekou Broix. Už jsi tam byl. Úzké uličky a vysoké krásné domy. Ale dnes večer jsem si vybrala tu delší. Tu, která prochází kolem Lordglenského parlamentu. Vždy mi tak nějak připomíná tebe. A bál, který uspořádali pro..." Její smích zajiskřil jako náhlý záblesk hvězd. "Už jsem zapomněla. To, jak byl důležitý on. Ale byl jsi tam ty. A nikdy jsi neměl příležitost zůstat přes noc v tak významné budově, že, chudáku Wilfe? Snad to, že jsi se mnou tehdy poprvé byl v posteli, bylo dostatečným vyrovnáním..."

Najednou se začervenala. "Je to, jako kdyby Gořridge napsal Ristobel o mně té noci - naší noci. Vzpomínáš?

'Sklonila jsem se před pohledem svého milého a pomalu se trhala na kousky;

pak s hlubokým nadechnutím
s milujícím štěstím, strhla jsem
svá hedvábná roucha a spodní oděv,
dopadly k mým nohám a odhalily,
hle! Má ňadra ke tvé radosti -
a nohy a stehna a tajné místo!
Ach pojd' a naplň mě svou láskou!..."

Zatímco poslouchal tuto dlouhou zprávu, Brim se, jako už mnohokrát, divil, jak je možné, že tato vznešená mladá dáma - která byla nesporně válečnou hrdinkou - byla opravdu zamilovaná do něj. Samozřejmě, nebyla jeho v žádném směru. Byla do něj pouze zamilovaná. Být princeznou přinášelo s sebou také určité povinnosti a princezna Margot Effer'wyck je už brzy bude muset začít plnit v podobě politického sňatku s (ctěným) Roganem LaKarnem, baronem z Torondu. Datum - určováno nikým menším než císařem Greyffinem IV. osobně - má být ohlášeno zanedlouho. Ačkoli Brim věděl, že by pravděpodobně mohl tolerovat sňatek samotný, už před dlouhým časem se vzdal úsilí přinutit se přijmout skutečnost, že LaKarn bude sdílet s Margot i lože, přestože si byl jist, že mezi nimi neexistuje žádná skutečná láska. Margot vždycky dbala na to, aby dala Brimovi jasně najevo, jaký má k tomu postoj. V soukromí své pracovny na vyslanectví zakončila zprávu tak eroticky, že z toho byl celý zpocený a bez dechu. Usnul až poté, co si ji přebral pětkrát..

Následujícího rána hlavní stevard Grimsby, starý rodinný služebník kapitánky Collingswoodové, pilotoval vznášedlo k dokům. V okamžiku, kdy se objevil ve výhledu Defiant, se Flynn překvapeně narovnal na svém sedadle. "Kdo je to?" vykřikl ukazujíc skrz přední sklo, "a co tam pro svatý vesmír dělá?" U vchodu pozorně vztyčovala známá vysoká postava velkou zlatou a modrou vlajku na stožár, nově připevněný k bráně.

Brim okamžitě zjistil "kdo" to je, i když k nim byl muž obrácen širokými zády. "To je Barbousse!" vykřikl a vyskočil ven dříve, než mohl Grimsby úplně zastavit

"Poručíku Brime," zahřměl velký námořník, otočil se a volnou rukou mu zasalutoval. Byl o půl iralu vyšší než Brim, pod lodičkou, nasazenou na hlavě, úplně holohlavý, mohl vážit čtvrt millstonu - a přitom nebyl na jeho silném těle ani kousek přebytečného tuku. Měl jemně hnědé oči, které zářily inteligencí a soucitem, orlí nos a čelisti, které musely zastavit tisíce pěstí - zjevně k újmě těch pěstí. Velké ruce a nohy, ale přiměřené k jeho tělu. A na obličeji úsměv od ucha k uchu. "Defiant je kráska, pane," vykřikl, "každým iralem."

Collingswoodová šla od vznášedla za Brimem a Ursis s Flynnem jí byli těsně v patách. "Utrillo Barboussi," zašeptala a potřásla nevěřícně hlavou, "myslela jsem si, že se neobjevis ještě alespoň týden. Měl jsi být na dovolené..."

"Ano, kapitánko," připustil Barbousse, "byl jsem. Ale... tedy... tak nějak mi přišlo, že vy čtyři budete mít plné ruce s dokončováním nové lodě a vším kolem toho." Pokrčil rameny a na okamžik se začervenal. "A abych pravdu řekl, už mě to flákání unavovalo, tak..." Zatímco upevňoval šňůru od vlajky k tyči, zasalutoval Ursisovi a Flynnovi a potom kývl směrem k lodi. "Myslel jsem, že nebude vadit, když budu pomáhat při přijímání posádky."

Collingswoodová najednou vypadala, jako by ji spadlo něco do oka. Podívala se vzhůru na velkou splývající vlajku s barevným vyobrazením rhondellského jestřába - Defiantovým znakem - potom si chvíli předtím, než začala opět mluvit, kousala do rtů. "Je to překrásná vlajka, Barboussi. A samozřejmě, že se nám bude pomoc při příjmu posádky hodit." Ursis políbil konečky svých prstů a potřásl velkou, chlupatou hlavou. "Utrillo, příteli můj," poznamenal s uhrančivým pohledem, "tahle nová vlajka zapůsobí na celé osazenstvo loděnic tak, že budeme mít plné ruce práce s tím, abychom zabránili dalším posádkám v předčasném příchodu."

Flynn se zamračil a podíval se velkou vlajku, lině vlající v podvečerním vánku. "Jak ses k čertu dokázal dostat k..."

Najednou ztichl a zapotácel se. "Zapomeň na to, příteli," řekl rychle.

"Ano, pane," zamumlal Barbousse a začal se opět zabývat šňůrou od vlajky.

Brim potlačoval smích, když Collingswoodová z ničeho nic začala zkoumat prázdnou oblohu, jako kdyby očekávala přilet velmi důležité kosmické lodi. Nikdo, kdo kdy byl s Barbousse na jedné lodi, nechtěl doopravdy vědět, jak tento velký námořník v čase války získával tak nedostatkové věci jako bedny starého dobrého logishského meemu nebo vlajkové stožáry s tradičními vlajkami dávno před prvním vzletem, pouze všichni věděli, že to dokáže a dělá s uspokojující pravidelností.

"Barboussi," zasmál se Brim, "tvoje vlajka je perfektní, stejně jako načasování."

"Pravda," souhlasil Ursis s vážným pokynutím hlavy. "'Zimní ptáci zpívají krásně na podzimních stromech', jak říkáváme - a s tvým příjezdem, Utrillo, si osobně začínám myslet, že tuhle válku ještě s naším starým, naveným Impériem můžeme vyhrát..."

Během dalších několika dní se začali na palubu hlásit odborníci Defiantovy posádky. Většinou to byli technici přiřazení k velkým antigravitačním generátorům, které poháněly loď při rychlostech menších, než je Velká Sheldonova konstanta rychlosti světla. Okamžitě začali pracovat na dvou admirálnítních standardních generátorech CL-84, které budou brzy zapotřebí k přesunu lodě na místo jejího dokončení.

Jeden z nových poručíků, který nebyl přiřazen k antigravitačním generátorům, se objevil jedno ráno u simulátorů a hlásil se přímo Brimovi. Byl vysoký, s rudými vlasy, širokou hrudí - a nebyl oblečen v modrém plášti Galaktické Flotily

císaře Greyffina, místo toho měl na sobě světlešedou tuniku ozdobenou zapínáním na dvanáct zlatých šňůr a s tvrdým rudým límcem, tmavé kalhoty po kolena s rudými třásněmi a lehké vysoké boty.

Taky dokázal létat - bez pomoci strojů. Uprostřed mezi jeho rameny byl výčnělek, který jeho rasa nazývala "tahač". Tento výčnělek pokrýval výběžek nervového systému, který automaticky řídil složité pohyby páru světlehnědých křídel - skutečně druhého zvláštního páru rukou, klenoucího se vzhůru jako písková kutna s dlouhými kaskádovitě seřazenými letkami, dosahujícími až k podlaze.

Byl to A'zurnian. Oblečen v podivuhodně staromódní uniformě své domácí planety, mírného světa s bujnou vegetací na okraji galaktického sektoru 944. A'zurn, obývaný létajícími a naprosto mírumilovnými bytostmi, byl bez problémů na začátku války obsazen útočníky z Ligy. O něco dříve, než před rokem, se Brim vyznamenal v odvážné akci, která měla pomoci velmi aktivnímu hnutí a'zurnského odporu, a následně byl za to vyznamenán korunním princem Leopoldem, vůdcem svobodné exilové vlády na Avalonu. Na stříhu uniformy tohoto poručíka bylo něco neobvyklého. Zvláště jeho nové zářící navigátorské označení, které svědčilo o nedávném ukončení avalonské Akademie. Měl široké čelo, úzkou bradu a ostře tesaný nos. Jeho velké oči byly očima rozeného lovce a zářily inteligencí a soucitem stejně jako humorem.

"Hlavní torpédista Barbousse mi poradil, abych se poté, co se zapíšu, hlásil přímo vám," řekl mladý A'zurnian silným, klidným hlasem, když podle předpisu zasalutoval. "Jsem známý jako Aram z Nahshonu a přál jsem si, abych se s vámi mohl setkat, od chvíle, kdy jsem se dozvěděl, že právě vy jste osvobodil mého otce na A'zurnu."

"Vašeho otce?" zeptal se udiveně Brim.

"Ano, pane," řekl poručík. "Muž v třírohém klobouku. Dal jste mu zajaté destruktory - těsně před tím, než jste se nalodil na loď, kterou jste odletěl. Pamatujete se?" zeptal se úzkostlivě. "Torpédista Barbousse si vzpomněl."

"Vesmíre," zašeptal Brim. "Samozřejmě, že si pamatuji - šlechtic."

Aram se usmál. "Ano," řekl. "První hrabě z Xerxesu a bratranec korunního prince Lea, který vás vyznamenal. Dalším Azurianem v destrukturu byl Tharshish z Josiasu, svého času náš ministerský předseda. Vy a vaši muži jste je oba vysvobodili z vězení ve výzkumném ústavu. Řád Bezoblačného Letu vám byl udělen na jejich osobní žádost."

Brim zaskřípal zuby, jak jej zaplavily příšerné vzpomínky na tuto akci. Všichni vězni byli hrozným způsobem zmrazení - křídla měli uřezána v polovině, aby se zabránilo v jejich útěku. Pro Ligery bylo takovéto jednání celkem normální - bez důvodů k takovému drastickému trestu. Všechny vrstvy jejich vojenské vlády prostupovala horlivost - zvláště dozorce v černých uniformách. Vězni bez křídel jednoduše vyžadují méně strážných, než ti s křídly.

"Nemusíte je litovat ani okamžik," řekl jemně Aram a tím protrhl hrozný Carescrianovy vzpomínky. "I když nyní nemohou létat, jsou stále hrdí - a docela schopní dobře bojovat, jak zjišťuje Tyran každého dalšího dne, který stráví na svobodě."

Brim se usmál a přikývl. "Ano," řekl tiše. "Pochopil jsem to z pohledu jejich očí."

A'zurnianský důstojník vrátil Brimovi úsměv. "Děkuji vám," řekl prostě. "Možná na Defiantovi budu moci začít nějak splácet svůj dluh vám a panu Barbousovi."

Brimovi chvíli trvalo, než pochopil, o čem A'zurnian mluví. Pak zavřel oči a potřásl hlavou. "Nikdo nikomu nic nedluží," konstatoval pevně. "Barbousse a já jsme pouze konali svou práci říšských vojáků." Zasmál se. "Kromě toho, jste-li jenom z poloviny takový, jako A'zurniané, které jsem během toho útoku potkal, budeme všichni zatraceně rádi, že vás máme při útoku s sebou. Dostali jsme se do jednoho válečného pekla - všichni." S tím zavedl nového navigátora druhé třídy na Defiantu do místnosti se simulátorem. "Dovolte, abych vás nyní představil naší nové lodi..."

Defiant, stojící na nosnících mezi cívkami drátů, pláty trupové slitiny, kabely, trubkami, hadicemi, hučícími generátory a dalšími troskami, už začal získávat přibližnou konečnou podobu. Za dva týdny byly víceméně dokončeny ubytovny důstojníka a Brim se přestěhoval na loď - a zasl, jak se jeho majetek rozrostl, neboť nyní potřeboval už dva cestovní kufrty místo toho jednoho, který mu otloukal nohy, když poprvé přecházel branou Eoreanského Komplexu na Gimmas Haefdonu jako nováček z Akademie.

Zatímco byla montována do lodi další zařízení, každým dalším dnem se přicházeli do Barbousova nouzového úřadu poblíž hlavního průlezu zapsat čím dál větší skupiny členů posádky a loď už začínala vypadat jako bojová jednotka Flotily.

V dalších dnech byl dokončen Defiantův trup a jeho vnější zařízení a přišel den, kdy mohl být hvězdolet přestěhován do standardního gravitačního bazénu, kde bude dokončen úplně. Podle staré tradice byla při této příležitosti uspořádána malá oslava - velmi rušná díky záhadnému zrychlení pracovního tempa, které zachvátilo celé loděnice.

Brim a Ursis přihlíželi akci z deštěm prosáklého, napůl dokončeného můstku Defiantu s klidně hučícími standardními generátory CL-84 v pozadí. Barbousova velká vlajka v silném větru pleskala a třepetala se na svém dočasném stožáru na přídi. Chmurná obloha nad jejich hlavami plná těžkých letících mraků - jistotou předzvěstí další z řady silných letních bouří, které zatemňovaly oblohu po většinu dne a čeřily olovenou hladinu zálivu velkými vlnami.

"Defiant je určitě o hodně větší, než byl náš malý Truculent" poznamenal Medvěd stojící v pravém předním rohu můstku za dosud jediným dokončeným ovládacím pultem. Držel si čepici a ukazoval směrem k páru velikých hrbatých tahačů, které se prodíraly větrem k nosníkům. Mocné stroje se vznášely nad oblakem kapek a pěny, když pohrdavě přelétaly nad hlubinami zálivu. "Často jsem viděl torpédoborce třídy T, které vlekl jenom jeden tahač," utrousil s

úšklebkem Ursis, "ale Defiant potřebuje alespoň dva." Podíval se přes rameno podporučíka Alexeje Radosnikova Provodníka, aby osobně zkontroloval stav generátorů. Provodník, nový důstojník-inženýr, přímo ze Sodeskaye, byl o hodně menší Medvěd, který byl přirazen na Defiant teprve nedávno. Měl výraznější, daleko špičatější uši, než většina jeho kolegů a menší tesáky, zdobené dvěma jasnými Hvězdnými kameny. Mladý Medvěd byl zjevně potomkem výjimečně bohaté sodeskayské rodiny. Byl také dychtivý všeho, co poskytovalo možnost naučit se něco o lodi a rychle se stal miláčkem celé posádky.

Brim se usmál a opřel se lokty o lištu pod prázdným rámem pro lodní hyperobrazovky - sklovité krystaly, které poskytují "normální" pohled ven při rychlostech větších než světelná. "Z toho, co znám z bedny, bude Defiant mnohem větší také při létání," poznamenal s úsměvem. "Nejspíš něco jako tyto tahače."

"V tom případě, příteli Wilfe," zabručel Ursis s jiskřičkami veselí v očích, "zatáhneme Nergola Triannica k jeho zkáze. Člověk bojuje tím, co má v ruce." Jeho mrknutí bylo zdůrazněno dlouhým zahřměním přicházející bouře.

Na boku zadní části lodě balancovaly na kluzké plastové slitině skupinky montérů oděných v lesklých kombinézách a odstraňovaly tam ochranné povlaky z optických závěsů. Po jistém čase tahače dohřměly do pozice asi dvě stě irálů od nosníku a vznášely se nad zmítajícími se vlnami. Z jejich vrhačů náhle vylétly vlečné paprsky. Spojily se se závěsy a zjasněly, když se do nich tahače jemně opřely vstříc Defiantu, který byl stále ještě bezpečně připevněn k nosníkům.

Na dočasné plošince blízko přídi lodě se sešel malý zástup lidí automatické deštníky poskakovaly a nervózně se vznášely v prudkém větru. Někdo přečetl krátký projev, který na můstku vůbec nebylo slyšet. Potom dechovka zahrála několik taktů Hrdinské hudby z Gra'moozského sektoru - ta byla na můstku slyšet až příliš dobře, alespoň podle Brima. "Trup 921," zapraštel najednou hlas z dočasného COMM modulu, připevněného ke stěně dvěma velkými C-svorkami, "spojení s řídicím střediskem na GTD nula pět jedna. Dobré odpoledne, pane."

"Trup 921 na GTD nula pět jedna, děkuji," odpověděl Brim a navolil frekvenci na malé otlučené skříně. "Trup 921 se hlásí z nosníků."

"Trup číslo 921, zdravíme vás," odvětil okamžitě ženský hlas. "Prosím, ověřte připravenost k rozpuštění kotevních lan."

"Trup 921, okanžik," odvětil Brim. Otočil se k Ursisovi a pozvedl obočí. "Středisko chce vědět, jestli jsme připraveni k rozpuštění ukotvení," řekl.

Medvěd se sklonil, aby ještě jednou prozkoumal údaje na displeji, zamračil se, pak zamyšleně potřásl hlavou a promluvil k Provodníkovi. "Předtím, než nás uvolní z nosníků, Alexeji Radosnikove," řekl mírně, "byste možná chtěl vyrovnat přírůstek na levobočním Hartzelově zpětnovazebním okruhu. Chceme přece, aby Defiant už od začátku létal rovně, že?"

"Myslím, že bychom tu mohli mít problém, Nikolaji Januarjeviči," řekl mladší Medvěd a jemně položil ruce na řadu kontrol. V tom okamžiku se barva indikátorů změnila ze žluté na klidnou zelenou. "V posledních několika cyklech je to už potřetí, co levý generátor ztratil energetickou rovnováhu," prohlásil; "už jsem vás o tom chtěl informovat." Zatímco mluvil, indikátory najednou zase změnily barvu. "Přesně jako teď, pane," dodal. "Vypadá to, jako by v jednom ze zpětnovazebních obvodů vypadávaly kontrolní údaje. Teďštatova pole v X-tlumičím obvodu potlačí všechno na mínus šedesát sedm těsně před tím, než se to stane."

Ursis se sklonil a zamračil se na údaje. "Hmm," zabručel "Už vidím, co máte na mysli." Mračil se, když studoval svítící údaje na displeji, a potom se obrátil směrem k Brimovi. "Jak ti už asi došlo, Wilfe," řekl s vážným výrazem ve tváři, "ztratili jsme automatické vyrovnávání na levých generátorech." Na chvíli se zamyslel a díval se na větrem rozbouřené moře. "Možná by bylo moudré požádat o krátký systémový odklad."

Brim přikývl. "Trup 921," oznámil po dalším, hodně hlasitém zahřmění bouře v dálce. "Požadujeme pěticyklovou kontrolu systémů, prosím."

Po výrazné odmlce přišla odpověď "Trup 921: pěticyklová kontrola systémů povolena," oznámil ženský hlas s náznakem hněvu. Brimovi bylo jasné, že startovací operace byly přesně načasované a jakékoli zdržení mohlo vyústit v hrozný zmatek v rozvrhu. "Ohlaste se okamžitě po skončení kontrol," dodala dispečerka.

"Trup 921. Mnohokrát děkujeme," odvětil Brim a a potom kývl Ursisovi. "Máš pět cyklů, Niku," řekl.

Ursis a Provodník se vrhli do práce. Při kontrole, která jim trvala asi dva cykly, spolu rychle sodeskyasky hovořili a zkoušeli indikátory. Pak se starší Medvěd napřímil a kývl Brimovi. "Zdá se, že máme skutečně velký problém, můj příteli," řekl a vážně pokyvoval hlavou. "Možná bychom to s Alexejem mohli jakž takž opravit za jeden metacyklus. Zeptal by ses, co by to udělalo s časovým rozvrhem?"

Brim přikývl. "Trup 921. Požadujeme jednometacyklovou opravu systémů," řekl, ale už dopředu mu bylo naprosto jasné, jak bude znít odpověď.

Dispečerka okamžitě odvětila. "Trup 921: bohužel, odpověď negativní. Potřebujete zrušit přesun?"

"Trup 921. Kdy bychom potom mohli získat povolení k přesunu?"

"Trup 921," ozvala se dispečerka po kratší odmlce, "volné místo je přibližně za deset standardních dnů."

Brim se podíval na Medvěda, který rozhovor poslouchal. "Co teď Niku?"

Ursis se otočil k Provodníkovi. "Mohli bychom odpojit pravý generátor od automatiky a řídit ho ručně, Alexeji Radosnikove," navrhl "Jinak způsobíme okamžité zrušení přesunu - a opozdíme se s Defiantem přinejmenším o týden proti původnímu plánu." Podíval se mladému Medvědu přímo do očí. "Myslíte si, že dokážete manuálně ovládat rovnováhu generátoru tak, aby byl synchronizován s levým?... Jestli si nejste jist, pokládal bych si za čest, kdybych mohl zaujmout vaše místo u pultu - okamžitě."

Provodník uvažoval jenom chvíli. "Mohl bych si na to dělat nárok, Nikolaji Januarjeviči," řekl a sklouzl ze svého sedadla, "ale byla by to nezodpovědnost. Všechny mé zkušenosti se standardními generátory CL-84 jsem získal na této lodi - a z Matky Planet jsem přicestoval na Eleandor-Bestienne teprve před deseti dny."

"Vaše čestnost je chvályhodná, Alexeji Radosnikove," odvětil Ursis pádně, když se prodíral sítí prázdných ráků jako

rychle postupující bouře. "Teď není čas pro hrdinství takového druhu." Potom sešpulil rty a vklouzl do sedadla právě, když začaly první kapky deště bubnovat na pult. "Wilfe," řekl, "buď tak laskav a informuj operační, že budeme připraveni k dalšímu postupu za okamžik."

Brim přikývl a dotkl se COMMu. "Tady Trup 921," řekl a zesílil hlas, aby jej přes šum deště bylo slyšet. "Připraveni na rozkaz k přesunu."

"Trup 921: Držíme vám palce!" zachraptěl z COMMu ženský hlas. "Připravte se..."

"Defiant vyžaduje přibližně sto deset na generátorech," vysvětloval Ursis mladšímu Sodeskayanovi, když se na displeji začala objevovat další barevná sekvence. "Takže..." Jeho ruka se ztěžka posunula nad kontrolkami, ale generátory se jenom zlehka zachvěly a mnoho indikátorů zablakalo. "Jenom trochu, než rozpustí zbylé ukotvení," řekl. Jeho hlas byl už jen těžko rozeznatelný v bubnujícím dešti. Byl nyní naprosto zaneprázdněn: úplný profesionál - pohlcen svou prací. "Říkejte mi vektory, Alexeji Radosnikove tak, jak se budou objevovat."

"Sto deset vertikálně," opakoval Provodník a upřeně se díval na displej. Když Ursis posunul kontrolní klapku ze zelené do červenooranžové polohy, hluk ze středu lodi znatelně vzrostl. "A stojí..."

Starší Medvěd na chvilku zvedl hlavu a kývl Brimovi. "Pokud jsou připraveni na operačním, můžeme. My jsme připraveni," řekl.

"Trup 921. Připraven pro okamžitý přesun," ohlásil Brim.

Ženina věcná odpověď se ozvala za chvíli: "Trup 921, zůstaňte připraveni." Její slova se překrývala s odpalováním ukotvení, které drželo loď upevněnou na nosnících.

Z bouřkové šedi pod trupem přiletěly jasné záblesky doprovázené uši rvoucími salvami ran a loď se zakymácela jako ve vzdušném víru. Zatímco se Ursisovy ruce jistě pohybovaly nad ovládacími prvky generátoru, oblaka ostrého dýmu zaplavila palubu a podráždila Brimovo chřípí.

"Sto patnáct vertikálně..." odříkával Provodník. "Sto dvacet a stojí..."

Zvuk lodních generátorů vzrostl pouze nepatrně, když se pod Brimovým nohama rozhoupala podlaha. Překvapeně vyhlédl přes rám hyperobrazovky. Defiant byl už z poloviny odtážen z nosníků a pomalu se pohyboval nad tmavnoucím pobřežím ve vleku dvou tahačů. Najednou do přicházející bouře zahřměla kakofonie sirén a píšťal - svět vítal Defianta. Malý hlouček techniků, postávajících u zálivu, začal provolávat slávu - drsně a spontánně. Dělníci od jiných nosníků jim mávali helmami. Tito muži postavili bezpočet lodí, ve válce i míru a - vůli Vesmíru - postaví ještě bezpočet dalších. Jejich úsměvy odrážely divokou profesionální hrdost a posílaly pozdravy hvězdným námořníkům, kteří budou na této lodi, nejnovějším výsledku jejich práce. Brim cítil, že jeho oči zvlhly - nebyl to déšť. Potom všechen hluk náhle přerušil omračující - ohlušující - úder blesku do vysokého KA'PPA majáku, přímo na zádi můstku. Na okamžik celá kostra a prázdné KA'PPA nástavce zazářily. Otřes a úder hromu, který blesk doprovázel, srazil Brima bez dechu na palubu.

Brim, z toho hluku téměř hluchý, se roztřeseně zvedl, jenom aby zaslechl drásavý skřek zničeného gravitačního generátoru. Už mnohokrát předtím slyšel tento ošklivý zvuk na porouchaných carescianských transportérech rudy. Zněly úplně stejně. Tentokrát to byl levý generátor - zjevně jeho automatický tlumič vybuchl po zásahu bleskem a velký generátor nyní běžel na plný výkon!

Další oslepující záblesky poblíž šlehajících výbojů osvětlily Ursisovu zkřivenou tvář, když Medvěd zoufale bojoval s řízením Defiantu. "Vypněte to, Alexeji Radosnikove!" zařval na Provodníka, když se paluba nebezpečně naklonila na pravobok. "OKAMŽITĚ!" Jeho slova byla skoro přerušena dalším rachotem. Podivné zelené světlo dále blikalo z prázdných KA'PPA stěžňů a blikalo nad sítí otevřených konstrukcí můstku.

Protože na můstku zatím nebyly nainstalovány žádné řídicí prvky kromě Ursisova pultu, mohl Brim jen bezmocně přihlížet, jak muži na zadní palubě sklouzávají ve svých ochranných oblecích z trapu a zoufale se snaží zachytit neexistujících držadel. Křičící muži padali jeden za druhým z kovového srázu do vln pod lodí. Na můstku se u přepážky na pravém boku kupilo uvolněné nářadí a malé nástroje. Když se loď začala zvedat kolmo a přikrývala bouřkovou oblohu svou ještě temnější masou, zachytil se Brim prázdného rámu hyperobrazovky. Loď se převracela vzhůru nohama!

Náhle přes sílicí liják uviděl Provodníka, odvážně přelézajícího nahnutou palubu můstku, a používajícího prázdná místa, na která budou později namontovány pulty, jako záchytky pro nohy. Potom mladý Medvěd chytil kliku od skříňky s nouzovým vypínačem, s cvaknutím ji otevřel a - neuvěřitelně neztratil rozvahu - přepnul hlavní blok zpátky na automatiku. Náhle uširvoucí řev přešel do rovnoměrného hukotu, když se generátor vrátil na původní výkon a Defiant se pomalu položil zpátky na kýl. Utržené tahače byly naprosto neschopné reakce, pouze skupinky mužů z posádek vystrkovaly hlavy z průřezů a ukazovaly na velkou loď, která se usazovala zpátky na kýl.

S divoce rozbušeným srdcem se Brim ohlédl směrem ke vzdalujícím se nosníkům, právě když se ve zpěněné stopě za Defiantem objevilo asi deset polámaných těl: zbytky nešťastných dělníků, které zachytil vír zuřících gravitonů pod lodí. Naskočila mu husí kůže. Tato naprosto děsivá ničivá síla byla jediným důvodem toho, proč tak silné lodě jako hvězdolety mohly jen zřídkakdy létat nad pevninou alespoň v malých výškách. V mrazivém vzduchu se zachvěl - kdyby se zachytil rámu hyperobrazovky jenom o okamžik později, mohl spadnout z můstku a připojit se k nim...

O několik iralů stranou byli Ursis a mladší Sodeskayan znovu plně zaujati kontrolním pultem a každý z nich měl jeden z generátorů na ruční ovládání. Provodník zjevně nyní získal velkou dávku důvěry ve své schopnosti u pultu. Okamžitá potřeba mu pomohla - Brim tomu dobře rozuměl. Nejlepší z carescianských transportérů, na kterých kdysi pracoval, mohl takových 'okamžitých potřeb' poskytnout dost na tři životy - a to za jediný let!

Potřásl hlavou a najednou si poprvé za celou dobu uvědomil, že už nepří.

Vyšetřovací řízení zabralo dvacet pět nekonečných dnů a připravilo Brima a Ursise o vzácné metacykly, které mohli strávit přípravou Defiantu pro vesmír. Byl to čas, který musel být oddělen od jejich vlastních životů - ale v těchto těžkých válečných časech nebylo dost lidí na to, aby je někdo mohl zastoupit.

Když skončilo řízení, všichni tři důstojníci na můstku byli shledáni "bez viny" a odkazy na nehodu byly z jejich osobních záznamů na Admiraltě okamžitě smazány. Oficiálním "důvodem" v hlášení z loděnice překvapivě nebyl blesk. Místo toho byla veškerá vina kladena na chybný směšovač signálů, kterému špatně synchronizovaná zpětnovazební logika během týdnů intenzivního testování pomalu ničila oba automatické kontrolní systémy. Ale Brim s Ursisem pocítili velké uspokojení se současnými pracemi, které začaly na KA'PPA majáku - i s úplným přebudováním systému vlnovodů generátorů.

Ani Carescrian, ani jeho sodeskayský přítel se kromě posádky nikomu nezmínili o problémech s vlnovody, ale kapitánka Collingswoodová okamžitě zaslala několik přísně tajných hlášení viceadmirálu Plutronovi - svému blízkému příteli na Admiraltě - pro případ, že by se podobné problémy objevily ještě někdy v budoucnu. "Nikdy není špatné mít své politické domácí úkoly rychle udělané," jak poznamenala jedno ráno v důstojnické jídelně. "Člověk nikdy neví, kdy se mu může hodit šuplík plný dobře uložených hlášení."

Pravděpodobně jediným kladem této tragédie bylo úplné přehodnocení instalace generátorů na dalších lodích Defiantovy třídy. Jenže tyto změny proběhly příliš pozdě pro Defianta samotného - jeho nejdůležitější systémy už byly usazeny a mohly být jenom opraveny, ne však vyměněny. Jak často říkal Ursis, "Rok záplatování často nahrazuje pětiminutovou změnu v plánech." Defiant byl teď všeobecně znám jako problematická loď a podle Brima se na tom už nedalo nic změnit.

A samozřejmě, pro mrtvé se toho už moc udělat nedalo. Defiantova posádka se připojila k sbírce osazenstva loděnice pro rodiny zabitých, ovšem i v této době tady bylo ještě několik věcí, které ani ty nejnovější technologie nezvládaly...

Každým ránem se loď stále více a více přibližovala konečné podobě - uvnitř i zvenčí - a členové posádky přijížděli ve stálém proudu. Jednou ráno, asi dva týdny poté, co byl Defiant v ohrožení, se na palubě hlásil nový velící poručík. Byl ve středních letech, vypadal, jako by dlouho žil ve volné přírodě a zjevně byl zvyklý rozkazovat, i když to byl jenom záložní důstojník. Měl mladý výraz ve tváři, rámované šedým plnovousem s kníry, a už z dálky zářily jeho oči pronikavým veselím a moudrostí dlouholetého hvězdného námořníka. Jeho dlouhé prsty zdobil prsten s neobvykle velkým Hvězdným kamenem a nová uniforma, ač ji nosil nedbale, byla určitě určena pro knížete - za knížecí sumu.

Brim zrovna vyšel na čerstvý vzduch, když muž dlouhými kroky přešel přístavní můstek a zastavil se před hlavním průlezem. Zaklonil se, aby zhlédl k můstku, a pokrčil rameny v gestu bolestného odevzdání. Poté, co ukončil tento rituál, se zastavil, aby kriticky prozkoumal Brima, jako by přišel jen kvůli tomu. "Říkej mi Baxter Oglethorp Calhoun," řekl stroze bohatým barytonem. "Mám být na Defiantu výkonným důstojníkem - a, pane Wilfe Brime, se mnou na palubě už nejseš jedinej Carescrian v posádce."

Brimovi poskočilo srdce. Léta se už pokoušel ztratit ten typický carescrianský těžký přízvuk. "Carescrian?" zakotkal "Jo, kluku, rači tomu věř," zašklebil se Calhoun, "i když ses rozhodl zapomenout starý jazyk. Ale nemysli si, že ti řeknu nějaký zprávy z domova. Už dlouho jsem nezáležel na to hrozný místo, a jen těžko si na něco z něj vzpomenu, ale je fajn, dyž vodtamtad' pocházíš. Dycky!"

"V tomto ohledu mi nic nemusíte říkat, Jedničko," slíbil Brim. "ale jak to, že mne znáte?"

"Lepší votázka by byla, jak bych se tomu moh vyhnout, kluku," prohlásil Calhoun. "Právě nejčko, dyž seš nejslavnější Carescrian v řiši - za což sem ti nadycky vděčnej. Taková, jako seš ty, vodváděj pozornost veřejnosti vod takovejch, jako sem já." Se samozřejmým uspokojením se usmál, pak kolem něj prošel a pokračoval v cestě do lodi.

"Myslím, že je to pro mne čest," odvětil Brim jeho mizicím žádům. "Co děláte v míru?"

"Ve vesmíru nejsem žádný cizinec, kluku," zamumlal Calhoun bez toho, aby se obtěžoval obrátit se, "a nejčko v něm eště můžu najít i hrob." Zasmál se. "Řek bych, že dělám něco jako záchranný práce - a čím míň se budeš ptát, tím líp. Jasný?"

Brim chtěl odpovědět, ale to už byl Calhoun plně zaujat u prezentačního stolu a Ursis na něj volal z můstku. Madý Carescrian se usmál, a když krácel ke svým společníkům, bral schody po dvou. Vypadalo to, jakoby Defiant přitahoval různorodé shromáždění, tak typické pro loď, kterým velela Collingswoodová. Ale toto jej ani v nejmenším nepřekvapilo - ani nezklamalo.

Posádka Defiantu byla různorodá - od kosmických veteránů až po úplné nováčky - mezi důstojníky i mezi ostatními. A každý z nich vyjadřoval nahlas příjemné překvapení nad podmínkami, panujícími na jejich nové lodi. Jídla důstojníků i mužstva byla - zásluhou záhadného Barbousse - stále zásobena všemi druhy normálně nedostupných potravin a pitiva. Loď si už vytvářela svou vlastní osobnost. Možná tu panoval daleko přátelštější duch, než jaký by byl vůbec v lodích Flotily představitelný. Ale potom byla podobná atmosféra - alespoň podle Brimova názoru - zodpovědná za úspěch starého Truculentu předtím, než byl téměř zničen v bitvě se třemi NF-110 u Lixoru v Devadesáté první Provincii, s Brimem u řízení.

"Pokud je to vůbec možné," zahřměl Ursis směrem k Brimovi, když jednoho odpoledne odpočívali v pohodlných křeslech důstojnické jídelny, "stal se přítel Barbousse od té doby, co opustil starého Truculentu, poněkud bystřejším."

Prohlédl si rubínovou číši proti světlu. "Podívej se na tu barvu, Wilfe. O takovém meemu se nedá říct nic jiného, než že je 'báječný'." Za nimi si navzájem připíjelo na zdraví několik jeho krajanů: "Za ledem a za sněhem, do Sodeskayi pojedem!..."

Brimovy chutě nebyly v tomto směru tak vybrané jako Ursisovy. Než byl přijat do navigátorské Akademie, okusil potěšení z meemu jenom dvakrát v životě. "Rozhodně chutná 'báječně', Niku," řekl s úšklebkem. "Myslím, že co se týče barvy, budu muset věřit tvému slovu v tomto oboru mám ještě pořád málo zkušeností."

"V tom případě ručíš za chuť," řekl Medvěd, "a já za barvu."

"Takže jsme se dohodli," zasmál se Brim, "teď už jenom najít někoho, koho bude zajímat, co si myslíme."

"To," řekl Medvěd s ohlušujícím smíchem, "může být těžší než ručení samotné."

"To ne," zabručel hluboký ženský hlas z pohovky za nimi. "Zapsala jsem se teprve dnes odpoledne. Nikoho v téhle důstojnické jídelně neznám - kromě tebe, Wilfe Brime!"

Brim se překvapeně otočil k ženě průměrné výšky s širokými rameny, štíhlými stehny, dlouhýma hubenýma nohama - a skutečně uctivým poprsím. Tvář měla skoro dokonale kulatou s nosem jako knoflík, inteligentními očima, krátkými střapatými vlasy a úsměvem, plným zubů. Cítil, jak mu poklesla čelist. Nikdo jiný ve Vesmíru takto nevypadal.

"Profesorko - velitelko - Wellingtonová!" vykřikl a rychle se postavil. "Na Akademii jsem nevynechal ani jednu z vašich přednášek!" S úctou v očích položil ruku na Ursisovo rameno. "Velitelko Wellingtonová, mohu vám představit Nikolaje Januarieviche Ursise, nejlepšího systémového inženýra ve vesmíru?"

"Jsem skutečně poctěn, velitelko Wellingtonová," řekl Ursis, postavil se a hluboce se podle sodeskayského zvyku uklonil. "Jaké místo zastáváte v posádce Defiantu?" zeptal se.

"Podle rozkazu jsem 'Důstojník pro zbraňové systémy'," prohlásila Wellingtonová a potřásla hlavou, "Všechno se to stalo tak rychle. Před týdnem jsem neměla ještě ani bojový oblek; ve skutečnosti jsem historik, vždyť víte. Najednou báb, dostala jsem zprávu, že mě sem přidělili, a tak jsem tady. Hlava se mi ještě pořád točí."

"Velitelka Wellingtonová je pravděpodobně největším odborníkem ve vesmíru na staré zbraňové systémy, Niku," dodal Brim.

Wellingtonová se zasmála. "Jenom mezi mnou, vámi a trámem u dveří," zašeptala spiklenecky, "mám dojem, že začínáme mít problémy s obsazováním posádek."

"Neříkejte, dobrá dámo," řekl Ursis a oči mu jiskřily dobrou náladou. "Nikoho by nepřekvapilo, kdyby Defiant dostal jednu nebo dvě baterie starodávných zbraní."

"Sama jsem na to také myslela," zavtipkovala Wellingtonová, "a tak jsem s sebou přinesla pár soudků střelného prachu. Možná budeme mít ve vesmíru trochu problémy se zpětným rázem, ale..." Pokrčila netečně rameny.

Ursis se podíval s úšklebkem na Brima. "Nergol Triannic teď bude mít velké problémy, můj carescianský příteli," řekl.

"Může bojovat s radiálními požáry pomocí N-paprsků, ale jak by mohl počítat s dělovými koulemi a kartáčovými dávkami? Velitelko Wellingtonová, vy jste jistě naše tajná zbraň!"

"Doro, prosím! Jinak bych nevěděla, ke komu mluvíte."

"Dora, v pořádku," souhlasil Ursis. "My tři rozdrtíme flotilu Ligy na atomy!"

"S malými problémy se zpětným rázem," poznamenala Wellingtonová.

"Na což, jak to vypadá, si už brzy připijeme logishským meemem," přerušil je Brim, když se jako mávnutím kouzelného proutku zjevil Grimsby s třetí naplněnou číší. "To není nejhorší nápad, pojďme si to promyslet," prohlásil, když stevard s úklonem postavil číši před Wellingtonovou. "V tomto kouzelném rozpouštědle se nakonec všechny problémy rozplynou."

"Za ledem a za sněhem, do Sodeskayi pojedem!" zvolal Ursis. Všichni tři vyprázdnili číše po způsobu Medvědů a pak postavili sklenice dnem vzhůru.

"Slyšte, slyšte!" vykřikla Wellingtonová s očima široce otevřenými úžasem. Pohlédla na číši. "Při Velkém opeřeném duchu Higginsů!" zvolala. "Kde se ve vesmíru vzalo takové pití? Nikdy před válkou jsem něco takového neochutnala!"

"Na palubě Defiantu se ve velké míře spoléháme na magii, Doro," přerušila je Collingswoodová od dveří. "Když jsem zjistila, že Glendora T. Wellingtonová se dobrovolně přihlásila do boje, věděla jsem, že jsem našla někoho, kdo by nám mohl pomoci. Osobně jsem o tebe zažádala."

"Regula Collingswoodová!" záupěla Wellingtonová. "To jsem si mohla myslet."

Oslava znovushledání se protáhla dlouho do noci...

Během následujících týdnů se k Brimovi a Aramovi v simulátorech připojili Angelina Waldová, záložní navigátor obchodních lodí, která se rozhodla, že chce loď, která by mohla bojovat, Galen Fritz, zkušený navigátorský veterán ze seskupení Bax a Ardella Jenningsová, nová navigátorka z říšské Akademie. Každý z nich, jak Brim brzo zjistil, měl svůj vlastní způsob navigace.

Jenningsová létala přesně podle knih. Byla tak dokonalá, až to rozčilovalo, a vůbec nic nenechávala náhodě. Defiant by podle Brima nechal za sebou červenou cáru, přesně odpovídající určenému kursu, kdyby byla u řízení ona.

Doufal, že bude schopná stejně jednat i ve víru bitvy, kde se i ty nejlepší plány mohly každou chvíli měnit - jak se často stávalo.

Na druhé straně Fritz a Waldová - oba zkušení navigátoři - létali zlehka, skoro lhostejně. Řídili v pohodě. I během těch nejhorších situací, do kterých je mohl program simulátoru uvrhnout, zůstávali klidní a nikdy "neztratili" loď. Brim věděl, že triannické zrůdy přicházejí s obraty, se kterými se nikdy žádný civilní navigátor nesetkal, ale věřil, že se s tím ti dva bez větších problémů vypořádají. Dokud loď bude moci létat, zajistí, aby mohli její střelci plnit své úkoly. To bylo

smyslem války - a také Defiantu.

Kromě toho měla Waldová překrásné nohy...

Ale skutečně ohromující byl Aram. Za jeho a'zurnianskou formálností se skrývala technická dovednost a uvolněnost u řízení. Dokázal se naučit cokoli a kdykoli, i po množství Sodeskayského meemu, který každý - včetně něj - pil v daleko větší míře, než by bylo zdravé. A nejen to - Aram byl v Bedně naprosto nepřekonatelný. I v situacích, kdy se Brim ocitl na pokraji sil, Aram procházel simulaci sice zpocený, ale stále se situací pod kontrolou. Mladý navigátor to vysvětloval tak, že jeho přirozená schopnost létat mu pilotování nesmírně ulehčila, ale Brim věděl své - Aram byl prostě zatraceně dobrý...

Během následujících týdnů z lodě pozvolna vymizely zvuky stavby a z jejích chodeb se vytratily změní drátů, náradí a špíny. Vchody zůstaly z větší části zavřené, i když se do lodi stěhovaly zásoby pro pobyt ve vzdáleném vesmíru. Také se změnila vůně lodi z prachu, chemikálií a schnoucích nátěrů na vůni nových koberců, nové elektroniky, teplého jídla a nezaměnitelného zápachu leštidla - univerzálního vybavení každé vojenské lodi, která kdy byla postavena.

Během toho všeho se také snižoval počet dělníků v loděnicích. Civilisté byli nahrazováni stále větším počtem námořníků, kteří se přicházeli hlásit na loď. K velkému všeobecnému překvapení loděnice prohlásily L.I.F. Defiant za "oficiálně" ukončenou dva dny před plánovaným termínem.

Věcné oznámení doručil jistý J. Leeland Blake, vysoký, vážně vyhlížející zástupce stavitele v tradičním komínovitém klobouku, jaký nosili všichni správci v loděnicích. Blake se objevil během pravidelné ranní instruktáže v novotou zářící jídelně.

"Podle akčních hlášení 11235 až 11781," hlásil okázale Blake, "je tímto hvězdolet L.I.F. Defiant prohlášen za operativní jednotku a letové zkoušky mohou okamžitě začít." Při pohledu na svou obrazovku se zamračil, odkášlal si a vytáhl brýle se širokými obroučkami. "To samozřejmě nezahrnuje akční hlášení 791, 832, 5476, 9078, 9079, a 10517 až 11000," dodal.

"Avšak tato souvisí s úpravami součinnosti a usnesli jsme se zabývat se jimi po zkouškách Defiantu. Je to tak, kapitánko Collingswoodová?"

Collingswoodová se nezúčastněně usmála a pozorně zkontrolovala svůj vlastní displej. "Přesně tak, pane Blaku," řekla po chvíli a rohlédla se po svých starších důstojnících. "Slyšeli jste slova pana Blakea," prohlásila s úsměvem. "Pokud někdo z vás s něčím nesouhlasí, teď je ten správný čas, aby to řekl. Niku, jak jsou na tom systémy? Byli s nimi problémy, když byl Defiant na nosnících. Teď už jsi spokojen?"

Ursis se na chvíli zamračil a potom zamyšleně pokýval hlavou, "Defiantovy systémy jsou otestovány tak precizně, jak to jen jde, kapitánko," řekl. "Energetické zdroje a pohon se zdají být úplně v pořádku." Potom varovně zdvihl prst.

"Přirozeně, některé elektronické problémy zůstávají," dodal, "ale nic vážného. Nic, co by poškozovalo časový rozvrh."

"Sadil bys na ni poslední pětku, Nikolaji?" zeptal se Calhoun s pohledem skrz brýle.

Ursis přikývl. "Ano," řekl po jistém uvažování. "Snad jen kromě pravobočních generátorů. Stále se mi zdají nějaké divné, i když teď pracovaly v klidu více než týden." Pokrčil rameny. "Připouštím, že jsou funkční, ale pořád jim plně nevěřím."

"Neexistují žádná nevyřešená akční hlášení, která by se týkala generátorů, poručíku Ursisi," bránil se civilista. "Oba generátory pracují přesně podle specifikací, to víte sám."

"Souhlasím," řekl suše Ursis. "Když jsem si přečetl specifikace, zjistil jsem, že další stížnosti by byly marné." Zkřížil nohy a uvolnil se v křesle za zvuku napůl zdušeného smíchu a potlačovaných úšklebků. Když člověk žádal o systémové údaje, byli stavitelé méně než příjemní. Většina ostatní posádky vystačila s uživatelskými návody a opravárenskými příručkami.

"A vy, pane Brime?" pokračovala Collingswoodová. "Co byste mohl dodat vy?"

Brim se zašklebil. "Slyšel jste mě nadávat na problematické manévrovací motory, pane Blakeu. Ale za poslední týden je dali do pořádku - a ten nový vedoucí, který se toho ujal, je široko daleko nejlepší. Modifikace paralelních kvantovektorových analyzátorů udělala, jak se zdá, velké změny ve způsobu, kterým drží hvězdolet kurs. Přinejmenším tak to vypadá na Bedně."

"Věřím, že stejně tomu bude i při skutečném létání," řekl Blake hrdě a zase získal něco ze své dobré nálady. "Za posledních pár set let jsme tu postavili spoustu dobrých lodí - a Defiant je jedna z nejlepších, tím jsem si jist..." Instruktáž pokračovala dále asi hodinu, ale nakonec bylo dohody dosaženo. Potom se Collingswoodová podepsala do Červené knihy loděnic a Defiant byl připraven k převzetí.

Následujícího jitra, hned po svítání, se všichni sešli před hlavním vstupem, kde byla na trup starobylými nýty připevněna mosazná tabulka:

L.I.F. DEFIANT

JOB 29921

LODĚNICE ELEANOR-BESTIENNE

19/51995

Na malé slavnosti přednesli Blake a Collingswoodová krátkou řeč, obsahující spoustu frází, zahrnujících císaře, domov, krb a službu. Potom místní krásko rozbila o loď láhev logishského meemu. Barbousse vztyčil vlajku s rhondellským sokolem na vrchol KA'PPA majáku - Defiant vstoupil na seznam Flotily jako uznané plavidlo. Potom se posádka vrátila zpátky na svá stanoviště (tehdy, když Collingswoodová ležila rukávem mosaznou tabulku, se s ní mnoho z nich setkalo poprvé). Malíři z loděnic na její trup nanесли označení Flotily: "CL.921." Loď L.I.F. Defiant byla - alespoň

oficiálně - vyhlášena za schopnou letu.

Brzo poté začaly její první testy, kterými prošla jen s malými problémy, pokud se ale braly v úvahu její záznamy z minulosti, výsledky byly překvapivě dobré. O dva týdny později vklouzla poprvé do svého živlu: kosmu. I přes svou velikost se projevila jako obratná loď s dobrými manévrovacími schopnostmi, překvapivě lehkými pohyby a ohromující schopností akcelerace. Jenom ty nejrychlejší torpédoborce ji byly schopny v hyperprostoru dohnat a posádka vychvalovala její schopnosti ve všech hospodách a nálevnách meemu v okolí. Přesto byla dosud známá jako problematická loď. Ale brzo už byla také známá jako šťastná. Možná v tom byl trochu rozpor...

Během následujících dnů kosmických zkoušek učinila posádka Defiantu první krok k tomu, aby se stala týmem schopným přinejmenším letět s touto velkou lodí do hlubokého kosmu pomocí svých čtyř admiraltních standardních CL-489.3G generátorů. Loď při hyperrychlostech znovu dokazovala, jaká je obratná a rychlá. Projektována pro rychlost 32000násobku rychlosti světla, dosáhla při jedné ze zkoušek 36100násobek. Poté se mezi posádkou začaly šířit fámy, že Ursis a několik dalších Medvědů, včetně starého Borodova z L.I.F. Truculentu, nyní odveleného na avalonskou Admiraltu - vymysleli, jak zlepšit její N(112-B) energetické komory v době, kdy byly přeinštalovávány vlnovody. Ursis ovšem takové sodeskayanské spiknutí vehementně odmítal.

Nikdo mu samozřejmě nevěřil.

Po posledním z rychlostních letů Brim zamířil lodí zpátky k Eleandor-Bestienne. Ještě bylo nutné udělat poslední opravy a vylepšení, než dojde k prvnímu velkému letu - a nápravu vyžadovala spousta nesrovnalostí. I bez toho se však loď zdála být pro službu připravená přesně tak, jako byla její posádka. Skoro to vypadalo, jako kdyby už konečně odrůstala ze svých dětských neřestí.

Skoro...

PŘÍPRAVA

Defiant zpomalil z hyperrychlosti už víc než před metacyklem a teď poklidně mířil k Eleandor-Bestienne pouze za pomoci čtyř postranních generátorů. Na prostorném můstku bylo obsazeno jen několik z triadvaceti pultů: Brim, Aram, Ursis a Calhoun se starali o řízení lodi, zatímco většina z lodní posádky si užívala několika cyklů zaslouženého odpočinku. Před nimi už planeta s loděnicemi skoro vyplnila průhledné hyperobrazovky, když ze svého bočního sedadla navigačního sedadla promluvil Aram: "Wilfe, právě jsem se spojil s planetárním centrem a požádal jsem o přistávací informace ohledně sektoru Oranžová-8."

"Tak si to vyslechneme," odvětil Brim a zdráhavě se vytrhl z objetí myšlenek. Margot Effer'wycková nikdy nebyla příliš daleko za okrajem jeho mysli.

"Počasí ve dvaceti šesti tisících iralech: roztrhané mraky; dvacet tři tisíc: bouřkové mraky; viditelnost pět c'lenytů; teplota: jedna nula jedna; rosný bod sedm šest bezvětrí; atmosférická hustota dva devět osm dva," odrecitoval Aram z paměti.

"Velmi dobře," potřásl Brim hlavou. Schopnost rudovlasého A'zurniana pamatovat si byla úžasná. "Pane operátore," řekl, "ohlase nás planetárnímu centru pro přistání v osmdesát-jedna-B, Oranžová-8."

"Ano, poručíku," odvětil operátor. "Požadavek na přistání v Oranžovém regionu, okrsek 8, komplex osmdesát-jedna-B."

Planetární centrum odvětilo okamžitě: "Loď CL.921 povolen směr k synchronní boji Sever-jedenáct-E, oblast Oranžová. Pak pokračujte v klesání na jedna pět nula c'lenytů a zpomalte na rychlost dva tři nula nula."

"Loď CL.921, rozumím, směr Sever-jedenáct-E," odvětil Brim. Jsme v dva devět nula nula c'lenytech a rychlost dva pět nula nula. Zpomalujeme na rychlost dva tři nula nula" Potom se otočil k Ursisovi. "Jak to vypadá s generátory, Niku?" zeptal se.

"Mé údaje vypadají normálně," odpověděl Medvěd od pultu v rohu hned vedle Arama. "Oba už skoro metacyklus běží na automatiku, ale jsem připraven přepnout na ruční řízení - kdykoli."

"Díky," řekl Brim, zpomalil a přenesl váhu lodě na generátory, jak zpomaloval. "Doufám, že nic takového nebude nutné."

"Já taky," zabručel Ursis. Po Defiantově hrozném setkání s bleskem hned na prvním letu bylo jasné, že to myslí vážně.

O něco později, než půl metacyklu poté, co minuli synchronní boji Sever-jedenáct-E, vstoupil Defiant do atmosféry a ve výšce spíše v iralech než c'lenytech. Collingswoodová se posadila na svoje velitelské místo přímo za Brimem, když se z COMMu opět ozvalo planetární centrum: "Loď CL.921: klesajte a udržujte letovou výšku dva čtyři nula."

"Loď CL.921 bude pokračovat v klesání do dva čtyři nula," potvrdil Brim. Přes hyperobrazovky pozorně zkontroloval provoz na obloze. Kontrolóři z centra byli dobří - ale také velice přepracovaní a jejich vybavení a přístupové cesty k velikým loděnicím byly během celého dne velmi rušné. Navzdory tomu docházelo k nehodám a - podle řeči - stačila jedna, aby se toho dne všechno zhroutilo.

"Řekl bych, že je čas zavolat posádku na místa, Jedničko," řekl přes rameno Calhounovi, který seděl vedle Collingswoodové v druhé řadě ovládacích pultů. "Přistáváme za půl metacyklu."

Starší Carescian přikývl. "Pane operátore," pronesl, "zavolal bysem šhecky na fleky, esli vám to nevadí."

"Jste připojen k mikrofону, veliteli," oznámil okamžitě operátor.

Calhoun vytáhl ze své náprsní kapsy malou píšťalku a lodí se rozezněl stříbřitý hvizd. "Všichni na místa pro přistání,"

zaduněl. "Všichni na místa pro přistání."

Se spokojeným úsměvem naslouchal Brim zvukům poplachu ze všech dolních palub. V lodních monitorech mohl vidět lidi, kteří běželi na svá místa z každé části velké lodi. Přistání hvězdoletu bylo vždy rušné - někdy až příliš.

Na pravoboku uviděl světla odlétající lodě, která zkřížila jejich cestu při své pouti do vesmíru. Pohledem se ujistil, že ji Aram taky zahlédl. S úšklebkem nechal Defianta, aby jej natřásl gravitační vír jako vůz na špatné silnici. "Zdravíčko, Doro," řekl překvapeně Wellingtonové, zatímco si sedala k svému pultu v rohu, hned vedle jeho. Za sebou slyšel požární hlídky, jak přibíhají ke svým pultům podél levé části trupu.

Na chvíli se soustředil na hukot čtyř velkých vedlejších generátorů a trochu vyšší zvuk vertikálních generátorů. Pohled za Arama mu ukázal Ursise, stojícího u svého systémového panelu s netečným výrazem v tváři. Ale Medvědivy oči se nikdy neodtrhly od údajů, obzvláště v horní části, kde se zobrazovaly údaje ze dvou podezřelých generátorů. Něco s nimi nebylo v pořádku, Brim to někde uvnitř cítil. Ale stejně jako jeho sodeskayanský přítel, neměl nic, na co by mohl přímo ukázat prstem. A lodní mechanici mohli samozřejmě něco dělat jen s něčím konkrétním. Jinak by každý mohl být tak zaujat věcmi, které by mohly být špatné, že by jim ani nezbyl čas na válku...

Za několik dalších okamžiků Defiant klesl až do roztrhaných oblaků a Brim pocítil první příznaky turbulencí.

"Óóó!" vydechla za nim nadšeně Wellingtonová. Vypadala, že miluje bouřkové počasí.

Brim se pro sebe chmurně pousmál a pomyslel si, že za chvíli ho možná bude mít dost na celý život, možná ještě trochu víc, jak mohl soudit podle blýskání v dálce před nimi.

"Zajímalo by mě, jestli nás nechají odklonit na jih od toho počasí, do kterého právě letíme," přemýšlel nahlas.

"Někdo se na to právě ptal a prý to nepůjde," odvětil Aram. "Dozorci v sektoru Oranžová-8 dělají dnes odpoledne pořádně úzkou cestu."

"Loď CL.921: klesejte na jedna nula tisíc iralů a potom udržujte, výškoměr je dva devět jedna a přejděte na kurs dva pět nula - dva pět nula k paprskovému spojení nula jedna nula v sektoru Oranžová-8."

Brim se zamračil, když odhadoval intenzitu bouřky před sebou. Byla velká, plná blesků. "Loď CL.921," odvětil, "právě se dívám na velkou bouři na pravoboku, právě dva pět nula. Moje detektory energie tvrdí, že je to pořádný kus a já bych ji raději obešel."

"Loď CL.921: lituji, pane. Nemohu vás tam poslat, sektor 8 má na jih vzletovou dráhu. Ale dnes už tudy prošlo kolem šedesáti lodí a nehlásily žádné problémy."

"Nu, víte, loď CL.921 se právě dívá na druhou bouřku," postěžoval si Brim, "na opačné straně v totéž směru, také aktivní. Dostali jste nás do sevření."

"Loď CL.921," odvětilo Centrum rezignovaně, "jděte na kurs 270 - až budu moci, otočím vás na Oranžová-8. Bude to kolem jedna jedna nula."

"Loď CL.921," odeslal Brim, "tisíceré díky."

"Bude nás muset otočit ještě předtím než se dostaneme k těm bouřkám," poznamenal Aram.

"Takže chceme každého dolů," řekl Brim přes rameno Calhounovi.

"Jasně, kluku," odvětil Calhoun. Najednou začaly celou lodí znít zvonky, když se i poslední z posádky dostali na svá místa.

"Zvedáky na čtyřku," nařídil Brim.

"Zvedáky na čtyřku," opakoval Aram. Hluk na můstku se zvětšil když generátory zavyly, jak se na ně přenesla další část váhy.

"Atmosférické chladiče ven..."

Defiant zaskřípal, když se chladiče vysunuly z každé strany trupu jako křídla řvoucí v proudu.

"Atmosférické chladiče ven a... dvě zelená světla. Vše v pořádku," hlásil okamžitě Aram.

"Loď CL.921: pokračujte nyní přímo k majáku v Oranžová-8 na jedna jedna nula," přerušila je kontrolorka za Centra.

"Přeletěte práh v devíti tisících."

"V pořádku," odvětil Brim. "Loď CL.921 nasměrována na přilet k sektoru Oranžová-8, překročit práh v devíti tisících a udržovat výšku. Děkujeme."

"Kontrola: výškoměry," varoval Ursis ze svého sedadla vedle Arama.

"Výškoměry ukazují devět jedna a devět dva, v toleranci."

"Přistávací světla?"

"V pořádku."

"Autopilot odpojen," hlásil Aram, když se velká loď zmítala a kývala ve zvětšujících se turbulencích.

"V pořádku," odvětil Brim a pohlédl vpravo. "Jsem zatraceně rád, že jsme nemuseli přes některou z těchhle oblastí, podívej se na ty blesky."

"Něco je i před námi," řekl tiše Aram.

"Jo," odpověděl Brim. "Zdálo se mi, jako bych něco viděl." Venku se k nim přibližovaly mraky a vzduch byl čím dál více ostřejší. Po jeho pravici Wellingtonová právě prožívala nejkrásnější chvíle svého života.

"Loď CL.921," ozvalo se Centrum, "otočte se o deset stupňů vlevo a zpomalte na jedna osm nula."

"Loď CL.921 rozumí," odeslal Brim. "Natoč zvedáky o deset víc, Arame - a začni s přistávací kontrolou."

"Zvedáky na čtrnácti," zahlásil Aram. "Kontrola: spojitý tok energie na grava, Niku?"

"Zapnut," hlásil Ursis, "a zamčen."

"Navigační přepínače?"

"Přepínače zapnuty a vypnuty."

"Automatické letové panely?"

"Loď CL.921," vyrušila je kontrolorka Centra, jakmile snížíte rychlost, klesejte na pět tisíc."

"Loď CL.921 zpomaluje na jedna devadesát, klesá na pět tisíc," potvrdil Brim. "Řekl jsi automatické letové panely, Arame?"

"Automatické letové panely."

"V pořádku."

"EPR rychloměrné čipy?"

"Jedna třicet-devět a prověřeny," odpověděl Brim a jemně změnil kurs, když zachytil velkou loď jeden ze silných vírů a hodil ji na bok.

"Ovládání brzd?"

"Na neutrálu," odvětil Brim potom, co loď vyrovnal. Zamračil se; vepředu to opět vypadalo špatně. Atmosférické chladiče za sebou nechávaly ve vlhkém vzduchu velká oblaka kondenzované páry.

"Spousta blesků," utrousil Aram, když vzlédl od kontrolního panelu. "Kontrola ILS..."

"ILS naladěno a identifikováno," odpověděl Brim a pokračoval ve sledování bouřky před sebou s čím dál větším neklidem. Bylo už dost špatné letět přes něco takového v tak malé výšce, ale s generátory, na které by si rozhodně nevsadil... "Loď CL.921," odvětil do Centra. "Rádi bychom obletěli tu bouři přímo před námi. Můžeme se otočit trochu vlevo a jít na to z jiné strany?"

"Nemožné, loď CL.921 - dopravní omezení. Prosím dodržujte současný kurs. Spojte se s Věží komplexu osmdesát-jedna na jedna jedna čtyři."

Brim se zatvářil znechuceně. "Ta vaše zatracená omezení," zavrčel.

"Loď CL.921, nerozuměli jsme?"

"Loď CL.921 udržuje současný kurs," zabručel rozpačitě Brim. "Přecházíme pod komplex osmdesát-jedna - a dobrý den."

"Dobrý den, pane."

"Myslím si, že jdeme Defianta trochu vykoupat," pronesl Aram, když vyhlédl přední hyperobrazovkou.

"To bych řekl," odvětil Brim. "Jen se podívej na tu bouři." Udržet velký křižník na správném kursu se stávalo čím dál tím obtížnějším, udržet pravidelný sestup bylo ještě horší a to ještě pořád nebylo vidět vodní hladinu. "Kontrolní věži v komplexu osmdesát-jedna: loď CL.921 u vás v pěti tisících."

"Loď CL.921, dobrý den," odpověděl komplex. "Zpomalte na jedna sedm nula a otočte se vlevo na dva sedm jedna."

"Loď CL.921 jde na dva sedm jedna při jedna sedm nula," potvrdil Brim. Vpravo od nich se na chvíli roztrhla oblaka a on uviděl těžký křižník letící souběžně s nimi ne víc než tři c'leny daleko. Usmál se. Žádný div, že ho nenechali odbočit!

"Loď CL.921: otočte se vlevo na dva čtyři nula, klesajte na tři tisíce a udržujte," ozval se znovu komplex.

"Loď CL.921 je na dva čtyři nula a jde z pěti na tři," řekl Brim a podíval se přes Aramův pult na Ursise. Medvěd na něj hleděl se soustředěným výrazem v tváři. Jak jsou na tom generátory?" zeptal se Carescrian, pokoušejíc se uhodnout, co trápí jeho přítele.

Ursis potřásl hlavou. "Přemýšlel jsem o vyhlášení poplachu, Wilfe," řekl. "Tvá otázka mě zachránila před problémy s rozhodnutím." Sešpulil rty. "Někde dnes pracuje Vootův duch, v tomhle nejprokletějším ze všech prokletých mechanismů, něco je ještě pořád špatné; vím to. Ale nemůžu zjistit kde a co."

"No, aspoň jsme teď už skoro dole," připojila se Collingswoodová. "Máš špatný pocit s generátorů od chvíle, kdy Defianta sundali z nosníků. Teď je nechám otestovat k tvé úplné spokojenosti, než se znovu odlepíme od země. Válka může chvíli počkat, než z něj uděláme dostatečně bezpečnou loď."

Ursis se zašklebil a pokrčil širokými rameny. "Podle toho co víme, kapitánko, může být docela bezpečná," řekl. "Takže to jsem jenom já, kdo dělá poplach."

Brim přikývl, když mu po zádech přeběhl studený pocit neporozumění. Nikolaj Januarjevič Ursis se jen zřídka obíral problémy, které ve skutečnosti neexistovaly. Já tvým stížnostem naslouchám, Niku," řekl. "Kdykoli..."

"V tom případě," odpověděl Medvěd, "budeš připravený reagovat, pokud ztratíme jeden, nebo i oba generátory, když na nich bude celá váha lodí. Myslím si, že pokud je nám souzeno selhání, tak také přijde."

"Dám si na to pozor," slíbil Brim, když křižníkem zabloumala další série silných vírů. Další konverzace byla přerušena komplexem 81.

"Loď CL.921 je šest c'lenů od značky," oznámil dozorcí. "Otočte se vpravo na jedna osm nula; spojte se s lokalizérem ve přibližně dvou tisících tři sta; máte povoleno přistání podle vektoru jedna sedm."

Brim už mohl vidět část rozlohy Elsenkého zálivu. Vektor byl dost blízko pobřeží, takže se daly z můstku zahlédnout i konstrukční jeřáby Oblasti B. Nedávalo mu to zde příliš místa pro chybu. "Loď CL.921, bereme to na vědomí. Děkujeme," odpověděl, když zaměřoval Defianta na nový kurs.

Klaksóny, oznamující příliš vysokou rychlost pro atmosférické chladiče, se ozvaly pětikrát jako přímý následek násilných otřesů ve vířícím vzduchu.

"Chce nám to utrhnout chladiče," konstatoval klidně Aram.

"To mi povídej," zavrčel Brim, jak bojoval s řízením.

"Loď CL.921: prosím zpomalte na jedna šest nula."

"CL.921, rádi provedeme," odpověděl Brim v rostoucím hluku z přetížených chladičů. "Jedna šest nula."

"Jedna šest nula," zopakoval Aram.

"Dostal jsem vektor jedna-sedm a lokalizér," okamžitě zahlásil Brim. Poté zazněla poplašná trubka, jak se opět dostali do jednoho z vírů.

"Opravdu se to na nás žene," řekl Aram. "Podívej se dopředu..."

"Dívej se ty," zažertoval Brim. "Já budu mít oči raději zavřené."

Vedle něj se už Wellingtonová neusmívala. Seděla teď vzprímeně a tiše zírala skrz hyperobrazovku. Rukama křečovitě svírala opěradla křesla, až jí zběly klouby.

"Loď CL.921, tady věž osmdesát-jedna-B, máte povoleno přistání, vektor dva pět pravý, vítr z devět nula na tři pět, závany na devět nula."

"Děkuji, pane," řekl Brim a uvažoval o potenciálních turbulencích, které před nimi mohly být. Nyní nebyl čas na problémy s čímkoli, obzvlášť ne s generátory. "Předpřístávací kontrola, Niku," řekl přes rameno k Ursisovi.

"Atmosférické chladiče?" napověděl Ursis.

"V pořádku, dvě zelená světla."

"Vertikální nastavení?"

"Třiatřicet, třiatřicet."

"Normální operace," komentoval Nik.

"Srší z nich blesky," přerušil je klidně Aram.

"Co?" zeptal se Brim a vzhledl od své přístávací obrazovky.

"Blesky," zopakoval Aram, "z těch oblaků."

"Kde?"

"Přímo před námi."

"No to je FAN-tazie," vykřikl Brim.

"Super, a ty ještě nafasuješ tak vyžranej přístávací vektor, kluku," zažertoval mu přes rameno Calhoun. "Neříkals jim náhodou, že ses Carescrian?"

"Tím to bude," zasmál se přes rameno Brim, když v předních hyperobrazovkách zazářila bouřková oblaka. Ted' už se jim nebylo možné vyhnout. "Ted' přijde ta sprcha, o které jsi mluvil, Arame," řekl. "Radši mi říkej výšku." Náhle, jak se Defiant ponořil do bouře, všechno ztemnělo. V tomtéž okamžiku začaly loď bičovat přívaly vody a naplnily můstek svým řevem - ohlušující, smysly třístící kaskáda, která jako by přehlušovala všechny zvuky ve vesmíru. Hvězdolet sebou házel a cukal, jako by byl živý. Jediné, co mohl Brim dělat, bylo snažit se udržovat přístávací dráhu. Vrátil se na vektor a zvýšil tah na generátory na maximum při přípravě na přistání.

"Třináct set iralů," oznámil klidně Aram.

Brim skřípal zuby, jak se snažil bojovat s lodí, jak nejlépe uměl. Přinejmenším alespoň generátory běžely hladce.

"Dvanáct set...Jedenáct set..."

V tom momentu byl Defiantův vysoký KA'PPA maják zasažen současně třemi blesky. I na můstku to byl ohlušující zvuk - jako tři ohromné výbuchy, každý bez ozvěny a plochý. Někdo u zadních pultů vykřikl. Světla spolu s lokální gravitací pulsovala a každá podrobnost vnějších palub byla osvětlena s oslepujícím jasným bílým ohněm pouze v posledním okamžiku tlumeným ochrannými hyperobrazovkami. Uprostřed všeho toho zmatku náhle zmlkl zvuk generátorů a loď začala padat jako po zásahu těžkou salvou.

"Jsou v háji, Wilfe!" zařval přes to peklo Ursis. "Generátory... Oba odešly!"

Náhle bezmocně padali na dno bouře a řítili se jako kámen do moře, které se pod nimi zmítalo jako mnohobarevný vír zvrásněného chaosu - vlny jako hory a poletující pěna. Bez generátorů, které by mohly ztlumit náraz, Defiant dopadne do vody dost prudce na to, aby se jeho trup roztříštil jako vaječná skořápka. Zprava mohl Brim slyšet Ursise a Provodníka, jak se úporně snaží znovu nastartovat oba generátory.

"Šest set... Pět set... Čtyři sta..." ohlašoval Aram, jako by žádné nebezpečí nehrozilo.

"NAHORU! NAHORU! VYTLAČ TO! VYTLAČ TO!" ječel v šoku operátor. "NAHORU! NAHORU!..."

Brim se instinktivně snažil loď vyrovnat přídí vzhůru. Nyní už byl připraven jednat. "Dej mi všechno, co máš na vedlejší, Niku," zakřičel, zatínajíc úsilím zuby. "Nahod' to!!"

Všechny čtyři velké generátory náhle zařvaly přetížením, když Ursis zkratoval ochranný okruh a pustil do nich všechnu energii. Ale velké generátory potřebovaly čas, aby mohly naběhnout na plný výkon... Defiantův trup se chvěl jako list, skřípal a vrzal v každém spoji. Koutkem oka zachytil Brim obrovské vlny dole. Zadní paluba se už nyní musí přibližovat hladině. Musí už být blízko...

"NAHORU! NAHORU! VYTLAČ TO! VYTLAČ TO! NAHORU! NAHORU! NAHORU!"

Uprostřed zmatku udeřila jedna velká vlna Defiantovi do zádi s ohlušujícím třeskotem - jasně zřetelným i přes narůstající řev generátorů - a málem loď otočila na záda jako veslici. Se srdcem v krku Brim sledoval horizont nad okrajem hyperobrazovky, dokud s obrovským závojem tříště nepřehlušily velké generátory její pád a loď se začala váhavě zvedat, vyrovnaná jako prehistorické chemické rakety.

"Cítí to!" nadšeně zakřičel Calhoun. "Cítí to!"

Jeden bolestný iral za druhým se Defiant pomalu zvedal od bouřícího moře, sice ještě stále zmítán větry bouře, ale aspoň pro tuto chvíli v bezpečí.

"NIKU, CO KDYBY JE NASTARTOVAL?" zakřičel Brim do hluku mučených generátorů. "Musíme s ním přistát, nebo jít do vesmíru."

"Hned to bude, Wilfe," zahřměl Ursis, jak se loď trhaně zmítala ve své poloze. "Studený start jedničky," řekl, víceméně pro sebe, a jeho šestiprsté ruce se rozběhly po klávesnici. Náhle se k řevu pomocných generátorů přidal vysoký tón jednoho hlavního. "Ted' jej můžeš vrátit zpátky," zakřičel triumfálně Medvěd, "a my budeme dělat na dvojce."

O několik cyklů později Brim znovu Defianta vyrovnal a prolétal s ním oblaka, jako by se nestalo nic mimořádného - až na nepořádek, který byl teď na celém můstku. Kromě generátorů bylo slyšet už jenom Collingswoodovou a Calnouna, jak se zuřivě spojují s každou částí lodí.

Za okamžik se jeho rameno dotkla ruka. "Dobrá práce, Wilfe," řekla za ním Collingswoodová. "Zdá se, že máme jenom nějaké vnitřní škody - po tom všem. Bohužel," dodala s hlasem zastřeným zlostí, "se mi zdá, že Defiant je ještě stále

málo odolný proti energetickým úderům."

Brim přikývl. "Vypadá to tak, kapitánko," řekl.

"Zpětný vlnovod, Niku?"

"Něco na tom bude, kapitánko," zavrčel potichu Ursis. "Opravili to po té nehodě s přesunem - ale má to s tím něco společného, nebo se pletu já."

"Což je věc, kterou děláš jen zřídka," prohlásila. "Teď se budeme muset ujistit, že je Defiant daleko odolnější vůči těmto věcem, nebo jej nebudeme moci vzít do války. Považuji se za odvážnou, ale určitě ne za sebevraha..."

"Loď CL.921: ještě stále vidíte přistávací vektor dva pět?"

"Loď CL.921. Hned jak vylezeme z téhle sprchy," odpověděl Brim. "Jo... Už ho máme." V sedě dále před nimi zářilo jasné rubínové světlo. Náhlý závan větru je postrčil doleva a světlo se začalo rozpadat do horizontálních linií. Když udělal opravný manévr vlevo, začalo se rozpadat do vertikálních linií. Ještě malá oprava vpravo a světlo se znovu ustálilo.

"Loď CL.921: přiletový detektor hlásí, že jste měli nějaké problémy," řekl ženský hlas z věže. Byl trochu podobný Margotinu, ale bez onoho známého přízvuku.

"Loď CL.921 je pod kontrolou a jde na přistání," klidně odvětil Brim.

"Děkuji, pane."

Do deštěm omývaných hyperobrazovek vklouzl zleva les přístavních jeřábů. Brim pohlédl dolů na podlahu můstku. Byla pokryta změtí věcí, které mají obvykle lidé na svých pultech: peněženky, brýle, šálky od cvcesse, láhev pleťové vody, krabice papírů. Ve volném čase se to roztřídí. Pamatoval si na pulsující gravitaci, ale neuvědomil si, že byla tak silná - nejspíš byl příliš zaneprázdněn, než aby si toho všiml...

Výška už byla pouze sto iralů. Přeletěl přes řídicí zařízení a připravil loď na pomalé přiblížení se k zemi - potom obrátil levý bok proti větru, vanoucímu od země - nos lodi uhnul trochu směrem k pobřeží, ale velký hvězdolet držel kurs, jako by letěl po kolejích. Stabílně - rubínový přistávací vektor byl na hyperobrazovkách stálý. Nebylo divu, že loděnice byla na Defianta hrdá - bude z něj dobrý bojovník.

Už jenom kdyby se naučil létat...

Byl čas přistát. Brim zkontroloval přístroje: plynulost klesání, rychlost, náklon. Všechno sedělo. Když začal snižovat otáčky generátorů, hvězdolet začal klesat. Teď už odůvodněně. Uvolnil řídicí zařízení; před loď se otočila přesně ve směru rubínového vektoru. Mírně zvednout.. Trochu víc... Vyrovnal palubu jen chvilku před tím, než šedé kaskády vody vystřelily na každé straně trupu stovky iralů do vzduchu a Defiant se jemně snesl na svůj gravitační gradient. Byli dole - vcelku. Barbousova velká vlajka byla vytažena na KA'PPA stěžeň a zuřivě se ve větru třepetala.

Můstek najednou vybuchl divokým nadšením. "Třikrát sláva Wilfu Brimovi!"

"Dostal nás z toho!"

"Hurá Wilfovi!"

"Za ledem a za sněhem, do Carescrie pojedem..."

Brim cítil, jak se začíná červenat. "Jen jsem se snažil zachránit svoji vlastní kůži," protestoval, ale nikdo nevypadal na to, že by mu věřil.

"Loď CL.921: pokud můžete udělat další vysokorychlostní obrat, křižujte jedna sedm vpravo a pokračujte ke gravitačnímu bazénu tři jedna tři."

"Loď CL.921 rozumí," odpověděl Brim do pokračujícího hluku můstku. Zapnul gravitační brzdy, otočil velkou loď kolem značky a proletěl kolem dlouhé řady blikajících bójí. Přistávací světla těžkého hvězdoletu na vzdáleném konci přístaviště jasně zářila. "Křižuji jedna sedm vpravo a pokračuji k bazénu tři jedna tři," řekl. "Dobré odpoledne."

"Dobré odpoledne, pane."

Jako by to bylo jenom rutinní přistání...

Ještě dříve, než skončilo bouřlivé odpoledne, Collingswoodová proháněla v komplexu každého civilistu. Stovky KA'PPA zpráv létaly přes více než tisíc světelných let, které oddělovaly Eleandor-Bestienne od říšské Akademie na Avalonu a Defiant byl zaplněn nejvyššími manažery v okolí. Později - tak brzo, jak jen mohli dorazit - se připojili nejvyšší šéfové planety ke svým podřízeným v důstojnické místnosti. A když Collingswoodová skončila, civilisté dostali osobní rozkazy od prvního lorda sira Beorna Wyrooda osobně - přes přímou linku s Admirálitou. Navíc rozkazy osobně nepodepsal nikdo menší než korunní princ Onrad, dědic avalonského říšského trůnu.

Obě zprávy byly krátké, věcné a nezaměnitelné. Defiantu měly být okamžitě přiřazeny všechna práva s největší možnou prioritou. Měl být opraven okamžitě, za což hlavní správce planety a každý člen jeho týmu bude osobně - a samostatně - zodpovědný. Hlášení o postupu měly být každých patnáct metacyklů předávány na Admirálitu, dokud nebude práce ukončena a důkladně otestována.

S postavením - a možná i životy, pokud mohli tušit - doslova v ohrožení, předvádělo osazenstvo loděnic hotové zázraky. Pracovali nepřetržitě pět dnů. Technici a inženýři z celé planety odstranili Defiantův můstek a nástavby, pak úplně přestavěli hlavní generátory vzhledem k novým požadavkům, vytvořeným jako důsledek jeho první nehody. Šestáho dne ráno a odpoledne byla loď předána a potom zalétávána vynikající civilní posádkou s hlavním správcem planety a jeho staršími poradci jako cestujícími přes každou bouři na severní polokouli, která mohla být v následujícím týdnu očekávána. Poté, co ho zasáhlo přinejmenším sto padesát silných blesků za letu a dva dny byl testován proti baterii destruktörů, byl Defiant znovu prohlášen bezpečným.

Následovaly ještě tři další dny vesmírných zkoušek s modropláštníky u řízení. Potom se už i Ursis zdál být spokojen s

lodi a jejími systémy a Collingswoodová formálně přijala loď od stavitelů podruhé. Nikdo menší než sám Reynard J. Eliott, hlavní správce planety, který byl v posledním čase velice často viděn v blízkosti Defiantova gravitačního bazénu, nyní navštívil malou slavnost v důstojnické místnosti. Z jeho unavených očí bylo zřejmé, že neviděl svoji rezidenci na opačné polokouli od chvíle, kdy Collingswoodová uplatnila v Admiraltě své silné styky. Byl to malý civilista s vystouplými zuby a zažloutlou pleť, budící dojem člověka, kterému vyhovuje jeho důležitost. Vlasý měl pečlivě sčesaný, aby pokryly začínající pleš. Choval se, jako by se zmítal mezi pocity úlevy a vzteku.

Brim nikdy neviděl muže, který by si neoblékal nic jiného než drazé vypadající obchodní obleky a byl zvědavý, jestli se v jednom takovém už nenarodil. Samozřejmě, měl také starodávný cylindr správce loděnic. Podle toho, co Brim věděl, se už mohl narodit i s ním. Ale pak bylo velice pochybné, jestli se vůbec někdy lidé jeho druhu dostali do blízkosti loděnic, které spravovali... Pro Carescriana to bylo jistým způsobem potěšující, že dnes večer byly jeho drahé boty pokryty stejným prachem jako jeho vlastní.

"Tak, velitelko," řekl nadutě Eliott Collingswoodové, "splňuje teď loď všechny vaše požadavky?" Bez čekání na odpověď otevřel Červenou Knihu a položil ji na stůl před ní. "Řádek číslo 921, prosím, nad váš dřívější podpis." Collingswoodová přítomnost knihy nevzala na vědomí. Místo toho se podívala na Brima a potom na Ursise. "Nuže?" řekla, a položila lokty na stůl, bubnujíc prsty, "poslední šance, pánové."

Brim sešpulil rty a zamyšleně přikývnul. Na své naléhání zůstal na palubě během těžkých destruktorových testů a osobně odlétal skoro všechny vesmírné lety. "Nemám další připomínky, kapitánko," řekl sebejistým hlasem. "Teď s ním poletím kamkoli."

Ursis otevřel unavené oči. On byl na palubě během destruktorových testů také. "Konečně jsem spokojen s Defiantem a jeho systémy," prohlásil s křivým úsměvem. "Je nejvyšší čas, abychom jeho energii obrátili proti silám Nergol Triannicu."

Po tomto souhlasu se Collingswoodová otočila ke knize a připojila svůj podpis. Pak se opřela a vzhledla k hlavnímu správci. "Děkujeme vám za všechno, co jste pro nás učinil," řekla velkodušně. "Moc jste nám pomohl..."

Na chvíli se zdálo, že mužův hněv převládne nad jeho strachem. Pak se náhle uvolnil a pokýval hlavou - jasně zastrašen touto velitelkou, jejíž hněv mohl povolovat prvního lorda Admirality a korunního prince.

"Nemáte zač, kapitánko," řekl klidně. Zavřel knihu a vsunul si ji pod rameno, jako by jej náhle zachvátil strach, že by si to mohla rozmyslet. "Nemyslím, že by vás loď mohla ještě někdy zklamat."

"Zpečetíme to číši meemu?" zeptala se Collingswoodová a pokynula Grimbsbymu u nedalekého baru.

Nejdřív Eliott nesouhlasně pokýval hlavou, ale potom se vzchopil a poprvé, co jej Brim viděl, se upřímně usmál. "Ano, mohli bychom, kapitánko," řekl. "Měl bych být hrdý na tuhle krásnou loď - a její vynikající posádku." Poté co byly prohlášeny obvyklé připitky, zvedl svůj pohár směrem ke Collingswoodové. "Také není ještě pozdě na to, popřát štěstí také vám, kapitánko," řekl.

Collingswoodová potichu zvedla svoji číši k jeho. Brim věděl, že myslí byla už někde jinde. Ráno byl dán Defiantu rozkaz zamířit do eskortní výcvikové školy na Menander-Garand a ona už svým vlastním způsobem převedla tohoto nafoukaného civilistu na číslo. Přemýšlela nad mnohem důležitějšími věcmi, než byly námluvy kvokajícího planetárního správce.

Jednodenní let na tréninkovou základnu proběhl bez problémů. Waldová a Aram navedli Defianta na dokonalé přistání v dokonalém počasí během dokonalého odpoledne, právě když velká binární hvězda systému Menander klesala k západnímu horizontu. Potom bez přestávky pracovali pět perných dní. Kurs byl naprogramován tak, aby nováčky prozkoušel a přivykl je na podmínky, ve kterých na nich bude spočívat jejich úloha v galaktické válce. Celá osádka lodi, od Collingswoodové až po nejnižšího lodníka, byla pod stálým tlakem skoro každý metacyklus. Když neprováděli manévry, cvičili s destruktory nebo prolétali bojovými pozicemi... nebo bojovali proti radiačnímu zamoření paluby, nebo přistávali jenom s částí pohonného systému v chodu. A když nebyli ve vesmíru, každý navštěvoval hodiny výuky o jiných částech lodě, než se kterými normálně pracoval. Tak se Brim dozvěděl spoustu věcí o pohonném systému lodě z první ruky. A Ursis poprvé v životě létal s hvězdoletem - překvapivě dobře. Jedno odpoledne se Wellingtonová a její zbraňoví experti nacházeli v motorových místnostech a převíjeli šestnáct základních Teslových cívek - těžká práce, kterou nikdo nechtěl dělat - ale bez které by Defiant mohl ztratit svou schopnost cestovat hyperrychlostí. Během tréninku se každý člen posádky, včetně chladnokrevné Collingswoodové, dostal až na pokraj nervového vyčerpání. Byli unaveni za všechny meze a na smrt nemocni ze stresu, který z nich vysával poslední kousky energie, které v nich zůstávaly na konci každé hlídky.

Většinou si však každý z nich uvědomoval, že toto je jejich jediná šance, kterou kdy dostanou k tomu, aby se stali kompaktním bojovým týmem, schopným přežít v drsných podmínkách při ochraně konvoju - ať už to bude kdekoli. A když cena za přípravu byla bolest z přepracování, další cena, kterou by jinak zaplatili za nepřipravenost, by byla nekonečně větší.

Za prvé, nebyli ještě jako posádka velmi efektivní. Jednotlivě bylo mnoho z nich výjimečně nadaných, ale ještě spolu museli dohromady vytvořit sehraný tým - a získat zkušenost pro dokonalost, kterou může vytvořit jen spolupráce. Kousek po kousku ale postupovali. Brousili si hrany a učili se spolupracovat. Navíc to byl typ postupu, kterým mohli všichni sledovat to, jak loď pracovala lépe každým dnem. Brzy byli více než jen nevyhlášenými vítězi v bojových hrách hraných denně profesionálními "agresory" v zajatých lodích Ligy.

Nepoznávali jenom jeden druhého navzájem, ale také loď, všechny její malé záludnosti a chyby. A také její sílu. Wellingtonová byla radostí bez sebe z baterií destruktorů, se kterými měla pracovat. Asi to byla její část posádky, která

už od začátku ukazovala největší zlepšení. Něco z její osobnosti svařilo její zbraňové experty do jednotného týmu. Už po několika dnech ničili dokonce i cíle, které se jen ztěžila daly zachytit. A Defiant se stal známý jako loď střelců, vynikajících střelců. A jeho dlouhé 152mi destruktory se staly v celém komplexu známé jako "Wellingtony". Bylo jen velmi málo času připravit se na to, co někteří - jako například Collingswoodová - už věděli delší dobu, a to že válka vstupovala do další, nové a ještě smrtelnější části. Brim se o tom dozvěděl jednoho rána ve dvou třetinách kursu, když byl najednou zrušen plánovaný let pro Defiantovy důstojníky a část posádky. Byli staženi, polomrtví únavou, ze svých bojových pozic do velkých kluzáků a po zemi dopraveni do centrálního tréninkového komplexu. Tam se na přísně tajné instrukci dozvěděli, že v Lize Temných hvězd to nebylo úplně v pořádku. Nergol Triannic, jak se zdálo, slíbil svým hodnostářům na začátku války, že vláda v Galaxii bude jejich nejpozději do dvou let. Naplněním tohoto plánu pověřil svou zřůdu Kabula Anaka a vyslal jej na krvavý pochod hvězdami, který na svém vrcholu dosáhl až k Avalonu. Avšak od těchto prvních temných dní se valící bouře z Ligy značně zpomalila - a teď dosáhla mrtvého bodu - když se říšské společenství zapojilo do válečné mašinérie a potom donutilo Anaka a jeho síly draze platit za každou hvězdu a planetu, bojovat o každý asteroid.

Nyní, více než osm let od začátku války, se Triannic octl pod velkým tlakem, aby splnil své sliby ze začátku války, i když už značně pozdě. Nejdůležitější přístavy Ligy byly bezpečně blokovány, ekonomie byla takřka úplně udušená, a udržování jeho Dozorců s jejich vlastním vojenským impériem z ní vysávalo už i poslední kapky síly.

V zoufalém pokusu splnit své původní záměry - a tak se udržet při moci - Triannic nařídil velkou změnu strategie. První příznaky se objevily, když se Anakovy útoky stávaly méně častými a potom, v posledních měsících, utichly úplně.

Současné loděnice Ligy téměř zdvojnásobily svoji produkci, obětující celá města jako zdroj materiálu.

Nepřetržitě pracující říšská rozvědka a její oddělení pro získávání a rozbor informací objevila v navzájem se doplňujících kouscích informací nový Triannicův plán. Jedním vrhem kostek na bitevním plánu Galaxie měl v plánu poslat Kabula Anaka a jeho novou flotilu na přímý útok proti Avalonu s loďstvem tak silným, aby nebyla říše schopna postavit proti němu dostatečnou sílu, aby zachránila hlavní planetu a vláda nad Galaxií přešla do ruky Ligy.

Jako další cíl, kterého by se tím dosáhlo, by bylo zničení většiny říšských jednotek, jejich rozstřílení na trosky palbou nejsilnější flotily ve známém vesmíru.

Největším problémem plánu Ligy byla ale poloha Avalonu v centru Galaxie. Pět Domácích planet a jejich trojhvězda, Asterious, bylo obklopeno téměř neproniknutelnou bariérou rozsáhlých asteroidových polí, různých trosek, shluky neutronových hvězd, volnými atomy a kosmickými skládkami, které se navíc zmítaly v hrozných gravitačních bouřích a částicových lavínách. Existovala jenom jedna rozumná cesta. Široká jenom jako vlas a s velkým kosmickým přístavem a vojenskou základnou Hador-Haelic ve svém centru. K vynucení si průchodu touto cestou byla nutná velmi silná kosmická flotila, ale přesně taková byla ta, kterou Triannic a jeho zřůda admirál Kabul Anak měli v plánu postavit v nejkratším možném čase.

Už teď, v silně bráněném přístavu blízko hlavní planety Ligy Tarrotu, se pod rouškou nejvyššího utajení seskupovala silná flotila bojových lodí. Triannica ani nenapadlo, že z jeho plánu už bylo tolik vyzraženo. Ale nyní bylo úkolem říše opevnit Hador-Healic před příchodem útoku. Jedinou věcí, kterou postrádaly síly Avalonu, bylo přesné datum útoku. Velké hodiny historie neodvolatelně odpočítávaly cyklus za cyklem a jenom Liga věděla, jak dlouho to ještě bude trvat. Brimovi bylo jasné, že až si Anak vybere chvíli, kdy útok začne, Defiant bude muset být připraven k obrovské bitvě. A to bylo přesně místo, kde chtěl být.

Během posledního horečného týdne tréninku stál Defiant proti třem zajatým lodím Ligy; tentokrát mu byla určena role útočníka. Bylo jasné vidět, že dobře připravené 'agresorské' lodi se nebyly schopny vyrovnat s překvapující rychlostí nového lehkého křižníku. A Collingswoodová využívala výhod lodi výborně, nutila své 'nepřátele', aby bojovali podle jejich vlastních pravidel, útočila tehdy, kdy to čekali nejméně a nikdy nezůstala na jednom místě dostatečně dlouho k tomu, aby mohli využít svou palební převahu oni. Bohužel pro 'agresory', pokaždé, kdy se dostali do pozice, ve které mohli těžit ze svých destruktůrů, Collingswoodová využila svou rychlost a Brimovo vynikající manévrování - takže Defiant utrpěl jen menší 'poškození', zatímco jeho protivníci dostali díky bateriím Wellingtonů dostatek 'zásahů' k tomu, aby tyto tréninkové boje prohráli.

Na konci tréninku unavený 'agresor' jenom odvyšil kapitulaci.

"Vzdáváme se," vyslal. "Raději budeme bojovat každý den proti Anakovi!"

Brim se usmál pro sebe, když radista ohlásil interkomem tuto zprávu. Dobře věděl, že Defiantův první test proběhne až ve skutečném boji. Nic nemohlo reálně nasimulovat nebezpečí smrti...

Dva dny po tomto tréninkovém boji - a následně přehlídce lodí ukončujících trénink, před kontradmirálem Nabonasserem K. Comtistem, velitelem eskortní školy - byla Defiantu a jeho posádce udělena krátká dovolená před nástupem do služby. Brim napolo očekával, že by se to mohlo stát, a nějak si našel čas a energii během vyčerpávajícího tréninku, aby si pro tuto příležitost připravil plány.

Jen několik cyklů poté, co byl Defiant bezpečně ukotven a on sám zabezpečil řízení, odeslal soukromou zprávu:

PRO:MARGOT EFFER'WYCK, POR., I.F.,

©ADMIRALITA/ AVALON 19-993.367

OD: WILF A. BRIM, POR., I.F., ©MENANDER-GARAND

341.98-R31

soukromé:

MARGOT: PĚTIDENNÍ DOVOLENÁ A OKAMŽITÝ LET NA AVALON MI DOVOLÍ SKORO CELÝ DEN NA AVALONU! L.I.F. ALBATRON PŘISTANE ZA DVA DNY NA ZÁKLADNÉ ZECHLEY NA JEZEŘE MERSIN: O DEVÁTÉM ZVONĚNÍ ODPOLEDNÍ HLÍDKY. BUĎ
KONTAKTOVAT AMBRIDGE, TVÉHO ŘIDIČE NA EFFERTANSKÉ AMBASÁDĚ. NAVŽDY TVŮJ - WILF.

Poté si rychle sbalil malou cestovní tašku a s Ursisem a Provodníkem, řídicími otevřený kluzák, se krkolomnou rychlostí hnali k základně a k Albatronovu gravitačnímu bazénu přijeli na poslední chvíli. Byl poslední, kdo se dostal na palubu malé LK-91, rychlé lodičky, na které se učil létat na navigátoiské Akademii a proklouzl na své cestě na můstek přes napůl zavřený poklop. Tam si vyměnil místo s obvyklým pilotem - vysokým mužem s chomáčem kníru, hustým porostem vlasů a výrazem velké úlevy ve tváři,

"Pro Vesmír, Brime," řekl, když nervózně vylézal z navigátorského křesla. "Už jsem si myslel, že budu muset na ten Avalon letět sám. Neznáš něco jiného, než jsou příchody na poslední chvíli, co?"

Brim se zasmál. "Jsem tady - a ty se můžeš jít klidně oženit. Na čem jiném záleží?"

"Já už si něco vymyslím, než se vrátíš, ty lumpel!" zakřičel muž, když běžel chodbičkou na hlavní palubu.

Za chvíli ho Brim sledoval, jak přeběhl přístavní můstek přímo do náruče tmavé dlouhovlasé ženy, čekající v malém kluzáku u brány.

Potom se už začal zajímat o řízení - příliš zaměstnán na to, aby myslel na něco jiného, než svůj vlastní rozvrh na Avalonu. Neletěl, aby se ženil nebo něco podobného - ale v hloubi mysli měl určitě podobné myšlenky...

Vesmírné cesty mezi Menander-Garandem a Avalonem byly pod kontrolou říše a malá rychlá loď vykonala svoji cestu bez problémů, jako by kolem ani neprobíhala galaktická válka. Brim hladce přistál ve vojenském komplexu a zamířil k příslušnému gravitačnímu bazénu jasným, slunečným zimním odpolednem jen tři cykly před devátým zvoněním. Zastavil se v toméž okamžiku, kdy ke vstupu na přístavní můstek pomalu připlachtila elegantní černá limuzína, která zahalila holé stromy oblaky sněhu. Je na Avalonu, zasmál se sám pro sebe. Hlavní město bylo tak přeplněné limuzínami, že některé z nich byly používány jako nákladní vozy. Tato sem přijela pro nějakou mimořádně cennou položku lodního nákladu, protože na palubě nebyl určitě nikdo tak důležitý.

"Vypni motory, Macku," zakřičel přes rameno na systémového inženýra, a potom s utišujícími se generátory za sebou vypnul vnitřní gravitaci v lodi. Byla to změna, při níž i za těch nejlepších podmínek pocítil divné chvění v žaludku, bez ohledu na to, kolikrát to už zažil. Teď se to stalo právě ve chvíli, kdy si myslel, že uviděl řidiče v zelené livреи otevírat dveře limuzíny pro podivně známou postavu zachumlanou do pláště, který nosili vojáci flotily, a jejíž blondaté kučery vlající volně ve větru donutily jeho srdce skoro vyskočit z těla... Zamrkal nevěřicně očima, když se postava rozběhla přes bránu k jeho lodi. Nikdo jiný v celém Vesmíru takto nevypadá! "Margot!" zalpal po dechu, a snažil se co nejrychleji dostat ze svého sedadla. "Uvidíme se zítra," zavolal, chytil svoji tašku a divoce se vrhl na chodbu.

"Jo," zakřičel za ním inženýr. "Jestli si předtím nezlomíš ten svůj zatracenej krk!"

Když Brim běžel k hlavnímu průlezu, cítil jak do lodě vane studený zimní vzduch. Bylo v něm cítit parfém! Zvláštní parfém. A potom tam byla ona, stojící na konci přistávací plochy s tím nejkrásnějším úsměvem, jaký kdy viděl. Všechno, co chtěl v celém Vesmíru - a nebyl schopen říci jediné slovo. Ale ona taky ne - a bylo to v pořádku, protože jejich rty byly v tuto chvíli příliš zaměstnány komunikací v mnohem univerzálnějším jazyku, než byla formální avalonština.

Ještě stále ho pevně objímala, když konečně mohl nabrat dech. Dělníci z loděnic se snažili dostat přes ně do lodě a on ji proto zavedl do malého výklenku vedle poklopu mimo ruch okolo lodě. V tomto momentu by ho ani přímý rozkaz od císaře nedonutil přestat v této kouzelné mezihře.

Po chvíli napůl otevřela oči ospalým způsobem, který tak dobře znal a miloval. Začal mluvit, ale ona mu položila prst na rty.

"Rychle proplovává prostorem a časem duch noci," pronesla bezděčným šeptem.

"Ze vznešeného nebe,

od neviděného světla hvězd,

splétáš sny radosti a strachu,

dík kterým vypadáš hrozivý a drahý,

- Bezpečný byl tvůj let."

Brim nechal proplovat poetické řádky Learitesovy 'Ódy na Vesmír' ze vzdálené minulosti nad sebou. "Neměli bychom ztrácet ani chvilku, Margot," zašeptal. "Loď odletí zítra ráno."

Usmála se a rytmičky udeřila svým trupem do jeho. "Začíná nám to opravdu nádherně, poručíku Brime," řekla trochu bez dechu. "Kdyby bylo venku trochu tepleji, ukázala bych vám, co všechno nemám pod tímhle pláštěm. Hned teď a tady."

Brim se zasmál a těsněji si ji k sobě přivinul. "Určitě by se mi to moc líbilo," zašeptal jí do ucha.

"Óó," vyjekla, jako by najednou nemohla popadnout dech. Šťastně se usmála. "Doufala jsem, že se ti to bude také líbit."

"Oči jí najednou zajiskřily. "Limuzína má jednostranně průhledná skla, Wilfe. Nechme Ambridgea, aby nás zavezl na ambasádu a my budeme moci něco dělat s těmi svými hormony. Potom budeme, možná, milovat jeden druhého trochu rozumněji."

Brim se zhluboka nadechl, položil jí ruce na záda a přitáhl si ji ještě blíže. "Pojďme se vinout dohromady, ty a já," řekl, jak

se lehce přikrčila a objala jej,
"Chvilé, kdy se můžeme milovat, jsou příliš zřídkavé,
a bezmocní prolétáme chodbami času,
obepínáme se - já tebe a ty mne'..."
O několik okamžiků později byl příliš zaujat líbáním, než aby myslel na cokoli jiného, než její teplý dech a vlhké, vlhké rty. Pak přelétl pohledem halu - byla prázdná - a znovu ji zatahl dál do výklenku a vykasal lem jejího pláště až po pás.
"Pro Vesmír," zalapal po dechu a jeho kolena se začala nekontrolovatelně třást.
"Pokusila bych se tě snad zklamat, má láska?" zeptala se Margot, olízla si rty a podívala se na něj pohledem, který se dal označit jen jako naprosto nestydatě vyzývavý. "Nebo potřebuješ ještě více potvrdit, že jsem stále plavovláška?..."
Přesně jak říkala, pod svým vyhříváním pláštěm, měla ona, Její Královské Veličenstvo, princezna Margot Effer'wyck, pouze boty...

V rychle ubývajícím zinním odpoledni jak Brim, tak Margot zjistili, že nemohou - a ani nutně nemusí - čekat, než přijedou na ambasádu. Proto, když sebou limuzína překvapivě trhla a ozval se náraz a zvuk ničeného kovu, byl to pro ně dvojnásobný šok.
"U Vootova ucha!" zaklela Margot, kterou to odhodilo na podlahu. "C-co to bylo?"
"Myslím si, že jsme měli nehodu," řekl Brim stále ještě na sedadle a pokoušel se zaostřit svůj pohled přes rozbité sklo na vůz armádního velitelství, který vypadal, že narazil do motorové části limuzíny. Jak mluvil, začal se u nich shlukovat velký dav.
"Vesmíre," nadávala Margot, když se rychle pokoušela dostat do svého pláště, který se nějak dostal pod převržené sedadlo, "kde to jsme?"
"Hmm," zamumlal Brim, když ke svému zmatku zjišťoval, jak silně mohou být kalhoty spojeny s botami. "Nevím. Jsme v části města, kde jsem nikdy nebyl. Vypadá to jako nějaká etnická část města. Všichni jsou divně zbarvení."
Najednou se venku ve světle nouzových svítlen objevil Ambridge a zamračeně zjišťoval rozsah škod. Skoro okamžitě se k němu připojil malý armádní kapitán s podezřívavými očima, hustým hnědým knírem a čelistí, která by mohla soupeřit s čelistí kteréhokoli korbutského zápasníka. Důstojník právě zvedl obviňující prst směrem k Ambridgeovi, když byl přerušen hlasem, který zvedl Brimovi adrenalin v krvi.
"JÁ TO ŘÍKÁM! Nemůžete se vy idiotští CIVILISTI naučit řídit?"
Brim cítil, jak se mu nadzvedlo obočí - a žaludek - když spatřil venku známou postavu. "K čertu," zaklel. "Já jsem věděl, že ten hlas znám. To je ten hrozný Hagbut!" Potřásl hlavou, jak se mu do ní začaly jako záplava vracet vzpomínky. Generál Gastudgon Z' Hagbut, X, N.B.E., Q.O.C., Říšské Speciální Jednotky (Bitevní) byl tentýž, horlivě vypadající supervlastenec ve středních letech, pod jehož velením sloužil během A'zurnianského tažení. Rudý ve tvářích a dobře oblečený jako vždy. Stále mluví, jako kdyby jen velice nerad ukazoval zuby.
"Hagbut?" zeptala se Margot, která se pokoušela učesat a upravit si nalíčení. "Myslíš generála Hagbuta?"
"Vidím, že jsi ho už taky potkala," řekl Brim suše, když se díval, jak kapitán a část přihlížejících tlačí jeho nepojízdný vůz k opačné straně cesty.
"Nemohu tomu uvěřit!" zavrčela Margot. "Máme takové hrozné štěstí." Potřásla hlavou. "Byl jsi s ním na A'zurnu, že?"
"Jo," pomalu odvětil Brim. "tehdy to bylo taky zlé."
"To se vsadím," řekla Margot a upravovala si svůj plášť "Bude mi alespoň týden trvat, než ho dám zase do pořádku." Podívala se přes poloprůhledná skla. "Myslím si, že jsem slyšela, že je odněkud z ornwaldské části galaxie, a vsadím se, že jsme právě v té části města."
"VY, vevnitř!" zařval nepřičetně Hagbut, a zabušil na střechu rovnou nad Brimem. "VYLEZTE Z TĚ LIMUZÍNY, ať jste, kdo jste!" Potom ukázal na Ambridge, jako kdyby byl zvlášť nebezpečným zločincem. "Jak se ODVAŽUJEŠ nedat přednost velícímu důstojníkovi říšské armády?"
"A-ale generále," protestoval Ambridge. "Semafor ukazoval jasně zelenou. Už jsem byl na křižovatce, když do mě narazil váš vůz."
"NEMĚL JSI na té křižovatce co dělat, když jsem přes ni přejížděl já," přerušil ho Hagbut. "Potom zase zabušil na limuzínu. "VYLEZTE ODSUD a vezměte na sebe zodpovědnost, vy zatracení civilisti!"
Brim se podíval na Margot, která se už zdála spokojená se svým zjevem. Její tváře však byly viditelně červené i v slabém osvětlení limuzíny. A její oči se zúžily do štěrbin. Právě položil ruku na kliku dveří, když mu odmítavým gestem položila ruku na rameno.
"Počkej," řekla se sevřenými rty, "to je můj problém." S temným pohledem přes něj přelezla a sama otevřela dveře. Ambridge právě znovu vysvětloval, že na semaforu byla pro jejich směr zelená, když jej Hagbut přerušil uprostřed věty.
"Tady na Avalonu semaforey znamenají jen málo pro vozidla s DŮLEŽITÝM ÚŘEDNÍM POSLÁNÍM," křičel. "A NAVÍC..." Náhle jeho hlas zmlkl a poklesla mu čelist. "P-princezna Effer'wyck" zalapal po dechu.
"Řekněte jim to, generále," pokračoval kapitán, stále upírající prst - a pozornost - přímo k Ambridgeovi. "Prokletí civilisté, každopádně..."
"ZAVŘETE HUBU, kapitáne!"
"Ehh?..."
"Princezna Effer'wyck. Jaké obrovské potěšení vidět vás zde, VAŠE VÝSOSTI. Jaká smůla, že můj nespolehlivý pobočník zavinil tuto nehodu..."

"Cože jsem zavinil?"

"Ach, dobrý večer, generále Hagbute," odpověděla Margot chladně. "Myslím, že jste říkal, že tu nehodu způsobil Ambridge?"

"Jasně, generále, já..."

"Budete ZTICHA, kapitáne? Velice dobře víte, že to byla vaše chyba."

"Ale generále, to vy jste měl hlad. Já jsem nechtěl jet na červenou. Oni by tu rezervaci v restauraci ještě chvíli podrželi..."

Hagbutova tvář temně zrudla a začal mluvit, ale Ambridge, který se vrátil do oddělení pro šoféra, využil tuto chvíli a pokusil se dostat do otáček motor limuzíny. Ten nicméně zakašlal a zmlkl úplně. Hagbut na chvíli zmlkl a podíval se za Margot do limuzíny. "BRIM!" překvapeně vykřikl. "Co tu pro Kaehlera děláte vy, v jedné limuzíně s princeznou?"

"Dobrý večer, generále," řekl Brim, vystoupil na chodník a zsalutoval "Jsem rád, že vás zase vidím pane," zalhal a zvýšil svůj hlas, aby překřičel druhý neúspěšný pokus nastartovat motor limuzíny.

"Ach ano" souhlasil Hagbut, jasně s vyhlídkou vytěžit z toho nějakou výhodu. "Jsem si jist, že ano, mladíku!" Obrátil se k Margot. "Loni," řekl nafoukaně, jsem nejen pomohl kariéře tohoto mladého Carescriana, ale já - OSOBNĚ - jsem mu poskytl strategické rady, díky nimž dosáhl OHROMUJÍCÍHO úspěchu a získal A'zurnianskou medaili."

Brim zaskřípal zuby, zatímco se Ambridge už potřetí neúspěšně pokusil nastartovat limuzínu. Popravdě řečeno, během útoku na A'zurnu zachránil Hagbutovi nejen kariéru, ale i život...

"Mám pravdu, ŽE?" zeptal se Hagbut a zatahal ho za rukáv.

"Byla to dobrá mise, generále," odvětil Carescrian.

"Dobrá mise?" vybuchl Hagbut. "Jen to o ní můžete říct? Díky mně jste byl součástí MÉHO ÚSPĚCHU! Částí IMPERIÁLNÍHO TRIUMFU!"

"Vaše Výsosti," přerušil je Ambridge ze sedadla řidiče. "Obávám se, že to nepůjde nastartovat Už sem jede z ambasády druhý vůz, ale nebude tu dříve než za půl metacyklu."

"JAK NEPŘÍJEMNÉ," zahučel Hagbut s nanejvýš soustředěným pohledem. Na chvíli se zamračil a potom vykouzil na tváři úsměv, jeden z mála, který si u něj Brim pamatoval. "Když musíte tak dlouho čekat, princezno," řekl, "jistě byste neodmítla pozvání na večeri. Potom pro vás váš řidič nemusí pospíchat a já se mohu těšit z vaší společnosti. Přijměte to jako kompenzaci za hloupost mého pobočníka." Pohledem zpražil kapitána, zatímco Ambridge se skupinou kolemjdoucích odtlačil Effer'skou limuzínu ke kraji cesty.

Brim viděl, jak se Margotino obočí zvedlo - zjevně nic podobného nečekala. Otevřela ústa...

"No, pojďme, Vaše Výsosti," přerušil ji Hagbut a začal používat všechen šarm, co v něm byl. Jako rodilý Onrwaldian znám tuto čtvrt' jako svoji dlaň. Máme tu rezervaci ve vynikající restauraci jen PÁR KROKŮ odsud: Zlatý Kohoutek; často tam chodím. A také ROZŠÍŘUJI své pozvání na kapitána Quince - věřím, že jste ho už potkala - a poručíka Brima. Mohou se bavit o, ehm, VOJENSKÝCH záležitostech, zatímco my si můžeme promluvit o KULTURNĚJŠÍCH věcech. No, co vy na to? V zájmu říšských vnitřních vztahů..."

Margot se otočila k Brimovi s hrůzou v očích. "N-nu..." zakoktala.

Poprvé v životě ji viděl vystrašenou. Samozřejmě, Hagbut nevěděl, že ona a obyčejný Carescrian měli v plánu strávit dnešní odpoledne milováním. Většina šlechty považovala Carescriany za hlupáky... A potom to do něj udeřilo jako blesk z čistého nebe - pokud půjdou s Hagbutem do restaurace, bude se od ní čekat, že si vysvlékne plášť!

"Opravdu, generále," pokračovala Margot, když se jí vrátila na lice barva. "Byla to jenom malá nehoda, nikdo nebyl zraněn. Wilf a já můžeme počkat v limuzíně dokud..."

"Nesmysl, Vaše Výsosti," oponoval Hagbut. "Nic z toho jsem neslyšel. Quince zavinil tuhle nepříjemnost v MÉ službě," - na chvíli se podíval na kapitána - "a já vám to MUSÍM vynahradit."

"Generále," řekla Margot a bezmyšlenkovitě si přitáhla plášť více ke krku. "Samozřejmě děkuji za váš zájem, ale prosím, nic z toho není nutné."

"Docela URČITĚ je" zaprotestoval Hagbut a zuřivě se podíval na Brima. "NEBO," pokračoval s úsměvem, "mám výzvědné službě oznámit, že Vaše Výsost očividně dává přednost Flotile?"

"Jak něco takového můžete jenom vyslovit, generále?" namítla. Brim viděl, jak za zády zatíná pěsti. Hagbut ji zasáhl na citlivém místě.

"Jenom žertuji," pousmál se Hagbut s pocitem vítězství.

"Samozřejmě," řekla chmurně Margot.

"Vynikající!!!" zajásal Hagbut. "Potom je vše dohodnuté, nebo ne?"

V Margotiných očích se mihl panický pohled. Na okamžik se dotkla hrdla, pak se zhluboka nadechla -jako potápěč před hlubokým ponorem. "Vzdávám se, generále," povzdechla odevzdaně. "Možná máme dost času na společné posezení. Wilfe, pokud si dobře pamatují, něco jsi chtěl koupit. Možná bys to stihl teď a připojil se k nám v restauraci později?"

Brim se zamračil. "Koupit, princezno?" zeptal se.

Margot se na něj podívala s úpěnlivou žádostí v očích. "Ano," řekla. "Pamatuješ? Velikost 14 a .339."

Velikost... Náhle mu to došlo. "Eh...ano," zakoktal. "Ano, ta zvláštní koupě! Jaká že to byla ah... hraběnčina... ah, velikost, princezno?"

"14 a .339," zopakovala Margot s výrazem úlevy.

"Děkuji," řekl Brim a uklonil se. "Okamžitě to vyřeším. Generále, je to velice důležitá věc pro Effer'ianskou ambasádu."

Hagbut přikývl, jako obvykle ničemu nevěnoval pozornost. "No, neboť tam příliš dlouho, chlapče," a přitáhl si Brima k sobě. "Vím, že vy Carescriané si nezačínáte často s někým podobným," zašeptal otcovským tónem, "z vysokých kruhů a podobně." Dech mu páchl, jako by si jen zřídka čistil zuby. "Ale nenech, aby ti to přerostlo přes hlavu. Jen sleduj, co dělám já a budeš mít úspěch. Quince!" rozkázal a propustil Brima, jako by byl pouličním žebrákem. "Běž napřed a

zajisti pro nás velký stůl. Jméno HAGBUT je tam dobře známo." S tím chytil Margot za loket a vykročil s ní ulicí jako s vězněm.

Brim ještě chvíli stál na chodníku jak přilepený. Co teď! Byl připraven zvládnout jakoukoli loď v galaxii - nebo bojovat sám proti stovce bojovníků Ligy - ale tohle byl úplně jiný druh problémů! Vykročil opačným směrem a snažil se soustředit. Výklady se ženským oblečením byly všude, všech možných barev a stylů. Jak si jen mohly vybrat něco k oblečení? On si už nepamatoval, že by měl na sobě někdy něco jiného než uniformu - a těch tu byla celá spousta.

Usmál se. Díky Vesmíru za uniformy...

Uniformy!

Samozřejmě. Koupí ženské uniformy by měl zvládnout bez problémů - zvláště když znal tu správnou velikost. A bylo nepochybné, že aspoň v některých z těchto obchodů budou nabízet taky uniformy Flotily... Tentokrát už vykročil trochu jistěji...

Po notné chvíli chůze a hledání však bylo celkem zjevné, že jeho nová naděje byla mylná. V žádném z asi biliónu výkladů neuviděl nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo uniformu Flotily.

A na další hledání už zbývalo jen velmi málo času. Dokázal si zřetelně představit Margotiny pokusy vysvětlit, proč chce večerět v plášti!

Blízko něčemu velice podobnému panice se vydal k velkému obchodu, jehož výklad zaplňovaly figuríny přibližně Margotiny velikosti a tvaru postavy. Bohužel, kromě krásných šatů barvy meemu, které měla na ples, ji viděl už jen oblečenou v - nebo vyslečenou z - uniformy. Neměl vůbec žádnou představu, co by si mohla pro sebe vybrat. Vevnitř byl obchod celkem zaplněn - samé ženy - a každá z nich úplně zjevně ignorovala jeho mužskou přítomnost. Dokonce i Ligeři mu připadali přátelštější! Cítil, jak se začíná červenat rozpaky a tak vyšel rovnou k pultu bludištěm malých přepážek, vyplněných hedvábným prádlem.

"Ano?" řekla žena, když se na něj zkoumavě podívala přes své brýle. Byla přinejmenším o hlavu vyšší než Brim, s malými očima, šedými vlasy s myším odstínem a silným předkusem. Vypadala jako profesionální panna.

"Ech," zakoktal, "potřebuji... eh... ženské šaty."

"Pro sebe?" zeptala se žena.

Brim zaskřípal zuby. Kdokoli mluvil o válce jako o pekle, nikdy nezkusil nakupování ženského oblečení! Polkl a ukázal směrem k blízké figuríně. "Jedny z t-těchhle," požádal zoufale. Byla to těsná blůza, něco, co se bude hodit k Margotiným botám. A zdálo se mu, že to má dobrou barvu na to, aby to mohla obléct blondýna, i když to teď bylo na figuríně brunety. V duchu pokrčil rameny. Když už nic jiného, bylo to aspoň zjevně módní - na ulici viděl spoustu podobně vypadajících šatů.

"Tyhle?" zeptala se prodavačka a její obočí se pozvedlo úžasem.

"Tyhle," odpověděl Brim, který se pokoušel tvářit, jako by neměl ani nejmenší pochybnosti o svém rozhodnutí. Cítil, jak ho zaplavuje pot.

"Hmmm," zabručela prodavačka. "No, proti vkusu..."

V tom okamžiku se zdálo, jako by každá žena v obchodě přestala nakupovat a buď se na něj začala dívat s úplným znechucením anebo o něm mluvit s divným výrazem v tváři. Pokoušel si uvolnit límec, který se mu najednou zdál příliš těsný, a nadíkoval prodavačce Margotinu velikost a podal jí svoji holografickou ID kartu. Potom čekal a snažil se nevnímát krajkové prádlo, které obvykle vidal jenom v ložnici.

Prodavačce trvalo nejméně šest standardních měsíců, než jeho žádost vyřídila a další rok, než složila a zabalila modré šaty požadované velikosti. Konečně - s velkým červeným balíkem pod paží - se vydal na zmatený ústup zpátky na ulici, zrudlý studem a rozpaky. V porovnání s tímto bylo Defiantovo první přistání ranním vánkem!

Brim udýchaně doběhl do elegantního rokokového foyeru ve Zlatém Kohoutkovi po mnohem delší chvíli, než očekával. Taneční hudba se tiše nesla jídelnou, zatímco se mu malý majordomus v červené uniformě uklonil tak hluboce, až se zdálo, že mu jeho velký opeřený turban sklouzne z hlavy.

"Hagbut" řekl Brim.

"Ach ano, vy musíte být ten chybějící poručík," konstatoval malý muž. "General Hagbut vás očekává."

"Nejdřív," řekl Brim a podal mu svůj balík - s vysokou bankovkou nahoře - "Princezna Effer'wycková se tu za chvíli pro toto zastaví. Předáte jí to do vlastních rukou, vy osobně. Rozumíte?"

Majordomus schoval bankovku, jako by nikdy neexistovala. "Osobně na to dohlédnu, poručíku," řekl potichu a položil balíček na pult. Pak vedl Brima chodbou.

V zaplněné, hlučné jídelně byl Hagbutův stůl postaven poblíž malého tanečního parketu. Margot strnule seděla po generálově pravici a vypadala více, než jenom trochu neklidná. Před ní ležící netknuté trio: meem, salát a polévka, svědčilo o jejím nepohodlí a chybějící chuti k jídlu. Brim pocítil její úlevný pohled, když si sedl na své místo a diskrétně pokynul hlavou směrem k foyeru. Na chvíli se omluvila a zmizela průchodem.

"Harrumpf," zamručel Hagbut a urval si další sousto ze svého talíře. "Princezna tvrdí, že má zimmici nebo něco podobného. Ženská. Myslím si, že jí není dobře, co?..."

"Ne tak úplně," odvětil Brim, "ale myslím si, že když něco pojí, bude jí líp."

"Zatím toho moc nesnědla," komentoval Quince s plnými ústy. Jen se podívejte na tu dobrou polévku, kterou nechala vystydnout."

Brim ochutnal ze své vlastní. Byla výborná, i když teď už trochu studená. "No," dodal, "možná, že to spraví hlavní chod."

Zatímco čekali, až se vrátí Margot, Hagbut a Quince se bez ustání cpali. Hagbut se právě rozčiloval nad úrovní disciplíny ve vojsku, když se náhodou podíval směrem k foyeru. Zmkl uprostřed věty, a pak náhle zběhl jako křída. "EGADE!" vyjel a zůstal ztuhlý jako solný sloup.

Zároveň ztichl každý v jídelně - kromě orchestru. Toto ticho bylo přerušeno až za chvíli řinčivou ránou, když jednomu z číšníků upadl podnos z nádobím. Brim se otočil právě včas, aby zahlédl Margot v modrém kráčet přes jídelnu s výrazem triumfu v tváři.

Vypadala neuvěřitelně! Žádný div, že každý v jídelně na ni zíral.

Hned za ní cupital majordomus - který se z nějakého důvodu tvářil úplně zděšeně. Dohnal ji, právě když přišla ke stolu.

"P-princezno..." koktal zoufale a nervózně si odkaslával, "ach..."

Margot se zastavila za svým křeslem a podívala se na něj dolů. "Ano?" zeptala se netrpělivě.

"Um... vaše... um..." přikývl - očividně k jejímu poprsí. "Um... Vaše Výsosti... um..." Nervózně si třel ruce. "Um... nic, Vaše Výsosti."

"Potom, jestli se mohu zeptat na co čekáte? Mohl byste mi pomoci do mého křesla," rozkázala. "Zjevně se nikdo z mých společníků dnes večer nemůže rozpomenout na zásady dobrého chování."

V tom okamžiku se všichni čtyři muži srazili v komickém pokusu dosáhnout na její židli, ale Margot se už posadila, jako by se vůbec nepohli. "Pozdě," řekla a spiklenecky zamrkala na Brima, zatímco majordomus zmateně ustupoval do bezpečí svého foyeru. Hned nato se podával hlavní chod.

Během dalších cyklů bylo vidět, že role u stolu se najednou záhadně změnily. Teď to byl Hagbut a Quince, kteří jen uždibovali ze svých porcí - mlčky. Většinu času strávili se zataženými hlavami jako želvy a zírali do svých talířů, jako by se nechtěli podívat do očí někomu jinému v místnosti.

Na druhé straně Margot hodovala, jako kdyby nejedla aspoň týden. Oblečená ve svých svůdných modrých šatech neustále mluvila ke každému za stolem. "Vynikající pečeně, generále!" pokřikovala celá šťastná. "A vynikající volba restaurace. Jistě sem budu chodit znovu a znovu."

"Harrumpf..."

"Copak, generále!" řekla Margot, když se podívala na Hagbutův talíř, "u hvězd, vždyť jste se toho jídla sotva dotkl. A vy také, kapitáne Quince. Možná by nám z kuchyně měli přinést nové talíře." Odsunula své křeslo od stolu. "Zavolám majordoma..."

"Egade... harrumpf. Ach, ne, princezno," zakoktal Hagbut. "Není to nutné. Kapitán Quince a já musíme už za chvíli odejít." Lehce si přetřel nos.

"Ach ano," potvrdil Quince a začal vstávat "Naléhavé věci a podobně. Vždyť víte." Kývl hlavou k foyeru, kde se unaveně vyhlížející voják s označením šoféra bavil s Ambridgem a dalším šoférem z ambasády.

"Generále Hagbutel!" protestovala razantně Margot. "To není možné. Jsem tady na vaše pozvání. Jsou ty věci tak důležité, že mi ani nemůžete věnovat jeden tanec? Mám svému strýčkovi Greyfinnovi říct, že jste mě opustil poté, co kapitán Quince zaútočil na mou limuzínu?"

Hagbutova tvář opět začala rudnout a jeho oči vypadaly, jako by byl zasažen vysokofrekvenčním blasterem.

"T-tanec...?" zakoktal.

Margot přikývla. "Samozřejmě, generále," řekla a svůdně ukázala své poprsí v hlubokém výstřihu. "Velký generál Hagbut jistě ubohé princezně neodepře to potěšení zatančit si s ní při hudbě tohoto skvělého orchestru." Naklonila hlavu a zamrkala očima. "Od mých známých jsem často slyšela, že jste vynikající tanečník." Obrátila se k Brimovi s vítězstvím v očích. "Poručíku Brime," nařídila, "mé křeslo, prosím!"

Hagbut se postavil s výrazem člověka, stojícího před popravčí četou. Jeho tvář přecházela z červené do bílé. "K-k vašim službám, princezno," řekl zadržávajícím se hlasem.

"Ach, děkuji vám, generále," řekla Margot, chytila ho za rameno a prakticky ho dotáhla na taneční parket. Brim si nikdy předtím neuvědomil, jakou má dokonale erotickou chuť. Samozřejmě, ještě nikdy ji neviděl v takovýchto šatech - ale vypadala skoro lépe než bez nich...

Bylo jasné, že Quince si taky všiml Margotiny okouzlující chůze. Seděl s otevřenými ústy a nevěřícně potřásl hlavou.

"Vesmíre," bručel si pro sebe.

Brim se zamračil. "O co jde, kapitáne?" dožadoval se. "Vy i generál vypadáte nějak rozrušeně?"

"Zatraceně! Také že jsme rozrušeni," polkl Quince. "Správný postřeh. Od Carescriana nemůžu čekat, že se mu to nebude zdát v pořádku - ale pro svatého Gorta, myslel bych si, že aspoň princezna má v sobě nějakou hrdost."

Brim cítil, jak jeho tvář hoří hněvem. Zvážil možnosti a potom je zamítl - Carescriané by mohli strávit celý zbytek svého života v soubojích s takovým, jako byl Quince. "Nerozumím," řekl klidně. "Co s tím má co dělat hrdost?"

"Co?" řekl Quince a poprvé otočil svoji tvář k Brimovi. "Vypadá to, jako byste doopravdy nevěděl, o čem jde."

"Nemyslel jsem si, že vůbec o něčem jde, kapitáne," řekl Brim, "obzvlášť ve vztahu s princeznou. Ale jestli ano, tak to chci vědět - hned teď."

Quince se zamračil a pokynul hlavou směrem k parketu, kde Margot a Hagbut, který nevypadal, že by si byl sám sebou příliš jistý, předváděli složitější a docela energickou verzi zubianského trojitého hopsáka. "No a co ty šaty prostitutek?" zeptal se.

"Šaty prostitutek?"

"Jo, proboha. Kdo jiný je tady oblečen jako jedna z ornwaldských prostitutek?"

Brim ztuhl. Už chtěl chytit kapitána za jeho výložky, když jím jako blesk projela zmrazující myšlenka. "Jaké ornwaldské prostitutky?" zeptal se se srdcem v krku. Náhle se ale obával, že odpověď už zná...

Kapitán se zašklebil a potřásl hlavou. "No, jistě jste několik z nich musel vidět venku na ulici. Jsou tu všude a vypadají přesně jako princezna teď. Ornwaldský úřad pro zdraví je donutil nosit tyhle modré šaty, kdykoliv jsou v práci a

všechny obchody v okolí je musí podle zákona mít na skladě. Udrží to okolí hezké a čisté." Kysele potřásl hlavou. "Pořád mi ale nejde do hlavy, co v tomhle oblečení může dělat princezna - ale je jasné že generála to pořádně složilo. On je hrdý muž."

Brim cítil, jak se jeho srdce uklidnilo. Margot a Hagbut byli teď na parketu skoro sami - každý se na ně díval a tleskal jim. Ještě silněji zavřel oči. "Modré šaty jako tyhle jsou uniformy pro prostitutky?" donutil se na to zeptat přes zuby. "Přesně tak, zatraceně."

"Hrozně BA-ječ-ně...."

"Co?"

"Nic, kapitáne," řekl Brim. "Jen jsem si odkašlal."

Potom se Quince vrhl na zbytek večere a zastavil se, až když se mu před oči dostal Hagbut, tažený usmívající se a triumfálně vypadající Margot Effer'wyckovou. Generál nyní vypadal jako by prohrál nějaké důležité tažení. Jeho oči měly strašidelný výraz a jeho tvář byla červenější, než jeho výločky.

"Moje křeslo, generále?" zeptala se Margot a zamrkala očima.

"Harrumpf... HAW!"

"Ach, děkuji vám," pokračovala jedním dechem Margot "Vy jste opravdu vynikající tanečník. Proč by se na nás jinak tak všichni dívali?"

"Ee-egade!"

"Um... generále," začal Quince a se zděšeným výrazem ve tváři se postavil. "Musím ho odsud dostat," řekl Brimovi, když popadl Hagbutova pod paží. "Někdy ho to takhle chytne..." S tím odvedl zničeného muže pryč do foyeru.

Margot se trochu zlomyslně usmála a tváře jí ještě stále hořely vzrušením. "Asi jsem to neměla dělat," řekla, "ale ten starý kozel si o to celou dobu koledoval."

Brim zamžikal. "Co tím myslíš?" zeptal se.

Margot se zahihňala. "Myslím, že jsem toho starého blázna neměla tak naštvat."

"Víš, proč byl naštvaný?" zeptal se Brim. Bylo to jako čekání na zásah destruktorem.

Usmála se na něj a potom se přes stůl natáhla po jeho ruce. "Podle výrazu tvé tváře si myslím, že ti už Quince řekl, jaké šaty jsi to koupil."

"Velký Vesmíre," vykřikl, "musela jsi být připravená mě zabít."

Margot se zasmála. "Ano," souhlasila s úšklebkem, "chvíli jsem byla naštvaná. Ale potom jsem si pomyslela 'Proč ne?' S mýma nohama jsem v tom musela vypadat výborně - a byl to krásný nápad, jak naštvat Hagbuta - a tak jsem si to oblékla."

Brim se kousl do rtu. "Margot," řekl, "přisahám, že jsem neměl ani tušení, věř mi. Jak ti jen někdy můžu vysvětlit, jak toho lituji?..."

Znovu zamrkala očima. "Vypadám tak sexy, jak si myslím, že vypadám?" zeptala se ho a vystrčila k němu své poprsí "Vesmíre," zašeptal Brim, "jako trilion kreditová!" Najednou cítil, jak se mu chodidlem otírá o nohu.

"Hej, námočníčku," zašeptala a kývla směrem k foyeru, "hledáš zábavu, jo? S krasavcem jako seš ty to budu dělat zadarmo..."

Za několik cyklů byli on a Margot znovu sami v soukromí limuzíny. Ale teď seděli klidně, ona chráněná jeho paží a její blond vlasy spočívaly na jeho rameni.

"Smůla," tiše zašeptala.

Brim se usmál. "Jsme spolu - a tomu já říkám největší štěstí ve vesmíru."

Přitulila se k němu blíže. "Víš, co myslím, Wilfe," řekla smutně. "Ztratili jsme spoustu času - a mnoho nám už nezbývá. Letěl jsi dlouhou cestu, aby jsi byl se mnou na jednu noc - a, ach, jak jsem chtěla, aby ti to stálo za to. Každá chvílka."

"No," řekl Brim, "předtím, než jsme havarovali, jsi začala dobře - Hoganovo třetí oko, ale jsi v tom dobrá."

Když míjeli velký chrám zasvěcený Marvě, natáhla se nad ním a políbila ho na tvář. "Ale nestihli jsme to dokončit, než jsme havarovali," odvětila okamžitě, "a potom jsem musela ztrácet čas tančením s tím starým bláznem Hagbutem."

Trochu se zamačala. "Ale přinejmenším mi celý tenhle zmatek pomůže říct to, co ti dnes večer říct musím."

Brim cítil jak se mu zastavilo srdce. Věděl, co přijde a pokusil se jí to ulehčit. "LaKarn a ty jste stanovili datum svatby?" napověděl a snažil se tvářit, jako by ho ta slova nezraňovala.

Margot zamyšleně přikývla. "Ano," řekla po krátké chvilce, "stanovili. Nemělo smysl to odkládat. Greyffin IV. na mě vyvíjel příliš velký tlak."

Brim zaskřípal zuby, když Ambridge zastavil před semaforem při vjezdu na náměstí Zemského soudu - díval se na velkou Savoiskou gravitační fontánu bez toho, aby ji viděl. "Kdy?" zašeptal. Obával se podívat se na ni ze strachu, že by mohl ztratit i tu malou kontrolu nad city, co měl.

"Brzo, Wilfe," odvětila Margot a její oči se zaplnily slzami. "Ode dneška za měsíc."

Brim ji stisknul ruku. "Neplač," zašeptal. "Pro nás dva to není konec - pokud to náhodou nechceš ty."

Obrátila se k němu se zraněným výrazem v tváři. "Prosím, Wilfe, už nikdy nic takového neříkej. Nikoho jsem nemilovala, než jsem potkala tebe - a v mém srdci není místo pro nikoho jiného. Kromě toho," dodala, "Rogana zajímá jeho kariéra více než já."

"Nikdy pro tebe nechci být závažím, Margot," řekl Brim.

Na chvíli se zahleděla na podlahu limuzíny, potom se zhluboka nadechla, zdálo se, že v sobě sbírá sílu. "To" řekla a hleděla mu přímo do očí, "je to, co musíme dnes večer probrat."

"To, že jsem závažím?" zeptal se Brim, zatímco se mu v hrudi ozval podivný pocit chladu. Vždy se toho obával...

"Ne," odpověděla Margot. "To, že jsem já závažím - pro tebe."

Brim se zamračil. "Cože?" zeptal se nevěřícně.

"Už jsme o tom mluvili dříve, Wilfe," připomenula mu. "Nemohu po tobě chtít, abys žil v celibátu, obzvlášť, když já sama nemohu odradit Rogana od - no, jeho práv jako manžela. Nebylo by to fér - ani pro něj ani pro mě. Nemohla bych tak žít." Ukázala mu prstem na hrud' a nahlédla hluboko do jeho duše. "Wilfe, nejdražší, ber to tak, jak to je. Jestliže my, naše láska, máme přežít toto manželství, ke kterému jsem donucena, musíš také spát v jiných postelích, než je moje. Jinak, nezáleží na tom, jak moc si teď myslíš, že mě miluješ, tu budou osamělé noci a těžké myšlenky na to, že já jsem s ním. To otráví naši lásku tak jistě, jako že Avalon obíhá kolem Asterious."

Brim začal protestovat. "Nemohl bych udělat něco takového," začal, ale ona mu něžně položila prst na ústa.

"Vzpomeň si, jak problematické bylo naše soukromí dnes večer - a to ještě nejsem vdaná," zašeptala. "Potom pomysli na obtíže, které může přinést budoucnost..." Její hlas ztichl. Najednou ho políbila znovu, teď na rty. "Zítřka je dost času na realitu, nejmilejší," řekla. "Noc je pro naši lásku - a já jsem zjistila, že se zase měním v lovkyni a smilnici, kterou se stávám, kdykoli jsi blíž než deset miliónů c'lenytů. Podívej se," řekla a ukázala ven oknem, "Bulvár Kosmu. Už jsme skoro tam. Drž mě, Wilfe, drž mě..."

Krátce poté limuzína přijela k Effer'wycké ambasádě, kde se milovali až do úplného vyčerpání a potom usnuli jeden druhému v náruči.

L.I.F. Albatron odletěla k Meander-Garandu následujícího odpoledne přesně podle plánu. Záznam do navigační knihy však provedl druhý navigátor. Wilf Brim spal na můstku už dávno předtím, než loď vstoupila do hyperprostoru.

SLUŽBA V KONVOJI

Konvoj C'Y/98 se už víc než týden probíjel hyperrychlostí útoky tak zuřivými že i staří váleční veteráni říkali, že toto je ta nejhorší cesta, jakou pamatují. Wilf Brim a Nik Ursis, oba momentálně mimo službu, zabrali dvě křesla na kapitánském můstku a pozorovali vějíře hyperzáblesků, vybuchující okolo vzdálené řady obchodních lodí na křídle konvoje. Vzápětí následovaly silné záblesky destruktůrů a tlaková vlna, která zasáhla do dráhy Defianta, plnou silou otřásla můstkem ve chvíli, kdy Provodník připravoval do energetických komor křižníku rezervní bojovou energii - pro případ, že by jí bylo třeba...

"A už jsou zase tady," konstatoval Jennings nevzrušeně od navigátorského ovládacího pultu.

"Přesně tak," unaveně souhlasila Collingswoodová od svého pultu - nikdy nepoužívala relaxační křeslo; kapitán tu byl jen jeden. "Vidím záblesky..."

Brim se zhluboka nadechl a v duchu se otřásl. Během svých třiceti let byl už mnohokrát vystaven nebezpečí, ale ještě nikdy nebylo takové, jako během těchto několika posledních dnů. Nekonečné řady útoků ho už přinutily, aby se cítil jako ctihodný veterán cest konvoje - a to byl Defiant teprve na své třetí doprovodné misi. Je tohle devátý útok - anebo stý - od té doby, co není ve službě? Cítil, jak v posádce stoupá napětí, když čekali na další nevyhnutelnou dávku hrůzy. Poslední dobou se zdálo, že Kabul Anak zničí každou dobytou loď, kterou může najít, ve své divoké touze vyhladovět klíčovou Námořní základnu Říše na Hador-Haelicu.

"Vesmíre, ti si ale u-užijí, než se sem dostanou," zajíkal se nervózní hlas ze zadní části můstku. "Určitě musí touhle dobou pěkně zuřit."

Brim ten vysoký hlas okamžitě poznal. Tina Rasnovská nebyla jen lodním poddůstojníkem na první cestě, byla také mladším pilotem. Nemohl ji za ten výbuch vinit. Sám měl pocit, že je téměř zoufalost vracet se tak strašlivě unavený ke kontrolnímu pultu Defianta. Ve chvílích, jako byla tato, potřeboval něco dělat. Cokoliv. Věděl, že věčné střídání celodenních služeb u navigátorského pultu s dny naprosté nečinnosti by ho rychle přivedlo k šílenství.

"Díky vaší slastné hvězdě sdílíme jejich laskavosti i my, vážená dámo," zaskřípal sarkasticky anonymní hlas od zbraňových systémů. "Možná je tu všechny budeme mít dřív, ještě než si toho stačíte všimnout." Krátký smích vytryskl z jiného místa můstku, ale neměl žádnou š'rávu, byl asi jako tenký sluneční paprsek v zimním odpolední. Brim to také chápal...

Ze zkušenosti už věděl, že v příští chvíli, bude následovat složitý tříprostorový klikatý manév'r - zformování se na galaktickém disku. Právě se připravoval utahováním blokátoru na svém křesle, když najednou náhle směrem k zádi vybuchla v obrovském třípytivém trojúhelníku, ohraničujícím konvoj, tři oslňující světla. Jeden z nepřátelských zvědů právě na okamžik zastínil svůj hyperzáblesk a zmizel mezi ubíhajícími hvězdami. Zářící iluminátory se divoce vlnily kolem konvoje, nabírajícího rychlost a odkrývaly tenkou kamufáž tmy z blízké obchodní lodí, jejíž obrysy se ukázaly jako oslňující spektrum, až příliš viditelné pro zaměřovače Ligy.

Defiantovy hyperobrazovky okamžitě obranně ztmavly, ale ne před chórem výkřiků a kleteb, vycházejících z úst posádky můstku, nyní polooslepené proudící září. Vně lodí, více než tři sta irlů od dobře vyzbrojené paluby a hladce zaměřujících destruktůrů, které se objevily pod ní ve strašidelné září, byly nepřiléhající, radiací zčernalé záplaty od ran utrpených od té doby, kdy se konvoj vydal z přístavu Harmon-21 vzdáleného téměř čtvrtinu galaxie.

"Připravte se ke kličkování, typ E-28 v pěti sekundách," ozval se Calhoun.

Brim mrzutě potřásl hlavou. Neměli příliš na výběr - Defiant byl nyní přidělen ke konvoji samotný, a už to trvalo poslední tři hlídky. Kdykoli mohlo být jen několik lodí z doprovodné eskorty považováno za "osamělce", potulujícího se kolem a mohl na ně být proveden útok. Většina obchodníků byla umístěna v hlavní pozici uvnitř konvoje a chráněna hlavní obrannou palebnou silou, umístěnou mezi nimi.

Hvězdy náhle sklouzly k dolním střelnám, jak všechny lodě v konvoji současně změnily kurs. V tomtéž okamžiku

odhalilo velké pulzující vzplanutí, směřované na křídlo konvoje, další neozbrojenou obchodní loď, která se už nikdy nevrátí do přístavu. Brim začal pěstí v prudkém záchvatu zlostné beznaděje. Loď Ligy pokračovaly v útoku bez ohledu na to, kolik už jich bylo zničeno, a všechny výhody byly na jejich straně. Během předchozího roku skončilo 1299 neozbrojených obchodních lodí (celkově čtyřicet čtyři milionů milstonů) jako vypálené vesmírné trosky, jejich důležité náklady byly ztraceny, a to vše za cenu pouhých osmdesáti sedmi útočných lodí Ligy. Ozbrojený doprovod se pouze mohl snažit zmenšovat ztráty - ani celá eskadra bojových křižníků by nemohla docela ochránit pomalu se pohybující konvoj, jehož rychlost byla limitována nejpomalejšími loďmi na pouhý 12000 násobek světelné rychlosti.

Jako by přivolány Brimovými zoufalými úvahami, byl každý destruktory, zaměřený dvěma "osamělými" členy eskadry ke spodnímu postrannímu otvoru odhalen dlouhými círy zeleného světla jako prodlužujícími se prsty v okolní temnotě: mířily k nim naváděcí světlice útočících lodí. Na vzdálené straně můstku mohl vidět Wellingtoniny zaměřovače, zaměřující zuřivě své destruktory, tváře zespodu osvětlené blikajícími barvami hlášení na obrazovkách.

"Veliteli, přejděte na nový kurs: Červená 332, pásmo 1778..."

Další smykový obrat konvoje; tentokrát se hvězdy pohnuly směrem k horní palubě; stále žádný příkaz k nezávislé akci od KOMKONVOJE, velitele eskorty. Brim bezmocně skřípal zuby. Chtěl, aby se ihned něco podniklo...

"Vzdálenost 1650..."

Náhle se jedna ze zelených stop v dálce změnila ve velký tepající záblesk.

"Zásah! Někdo to dostal!..."

"Krvácející Vesmíre - podívejte se, jak hoří!"

"Útok trvá stále," řekl Ursis, čímž prolomil své ponuré ticho, jakmile útočné lodě, nyní viditelné jako dalekodostřelové NF-110, změnilly kurs směrem ke dvěma nejbližším členům eskorty. Jeden z nich byl L.I.F. Obstinate, snadno rozpoznatelný podle své čtvercové siluety: starý, ale rychlý torpédoborec třídy O. Za ním se pohybovaly odlišné obrysy silné fregaty třídy CJ, nejspíše L.I.F. Perillanu. "Ti parchanti se rozhodli, že tentokrát sejmou eskortu, co?" zeptal se Medvěd.

Brim přikývl v tichém souhlasu, zatímco ostatní na můstku začali pokřikováním bezděky povzbuzovat říšské střelce - a stále žádná zpráva od KOMKONVOJE pro Defianta. Tiše pozoroval, reflexivně při tom otáčeje hlavou, jak křižník klouzal ve stálých prudkých změnách kursu vůči eskortě.

Obstinate a Perillan letěly v jedné přímce napravo od střilen jakoby svázané dohromady, jejich střelecké věže hladce zaměřovaly a pálily, jako by právě vůbec nezměnily kurs. Náhle levá NC-110 explodovala v mohutném výbuchu plamenů a trosk. O chvíli později trosky zasáhly útočící loď za ní. Ta se nekontrolovatelně a křečovitě rozkymácela, svoje nepřípravená torpéda vystřelila daleko za pryč pospíchající torpédoborec, a poté explodovala v ohromném, chvějícím se záblesku. Její nenasměřovaná torpéda opsala širokou spirálu a pak náhle kolísavě zamířila k Defiantu...

Brim spolu s celou posádkou můstku ohromeně pozoroval, jaký zaujal zmatený roj torpéd kurs. Vypadalo to, jako by každé z nich bylo zvlášť namířeno na Brimovo křeslo.

"Je načase, abys s nimi něco udělal, Alperne," řekla Collingswoodová ostře do panujícího ticha.

"Rozkaz, kapitánko," odpověděl ECW-důstojník tichým hlasem. Defiant začal náhle zářit za svítící pavučinou namodralého ohně. Současně svítící chapadlo, připevněné ke střilně na chvíli zaváhalo, pak se ale odpoutalo a vystřelilo přes kapitánský můstek, tepající svým vlastním životem.

Svazek torpéd se okamžitě natočil a zasmířil směrem k návnadě, až konečně zmizel v ohnivé kouli, která téměř pohltila samotný Defiant. Bez ohledu na silnou vnitřní gravitaci křižníku se zdálo, že se jeho můstek zvedá a otřásá, až začal ohrožovat rozbitím hyperobrazovky. Něco těžkého narazilo do palubních nástaveb a rozbilo roh hyperobrazovky přesně za Provodníkovým pultem, pak to letělo podél paluby a zmizelo ve stopě za lodí.

A najednou bylo všechno zase v pořádku a loď letěla vyrovnaně, jako by se nic mimořádného nestalo.

"Voof!" komentoval to Ursis s chladnokrevným pokrčením ramen. "Hotovo! Jak říkáme na Matce Planet 'Bludné balvany a stromy jen zřídka zuřivě rozkývají Medvědovu kolébku,' co?"

"Jasně, Niku," odpověděl Brim s unaveným úšklebkem. Pozoroval čtyři zbylé NF-110, jak stupňují svůj útok na Obstinate, točící se prudce kolem své osy a pokračující ve smrtelné palbě ze všech destruktory, které mohly být použity. V maximální vzdálenosti tři lodě Ligy odjistily svá torpéda a pak rychle zmizely z dosahu deště střel, vypálených z destruktory obou eskortních lodí. Čtvrtá z nich ale pokračovala ve své cestě a provrtávala se téměř pevnou stěnou soustředěné energie. "Obstinate nepoužívá svoji návnadu," zašeptal Brim.

"Ach, snad čeká na to poslední torpédo," nadhodil Medvěd.

"Za několik sekund už pro ni bude příliš pozdě," zasyčela Waldová skrz sevřené zuby.

Defiant znovu prudce změnil kurs.

V posledním možném okamžiku Obstinate vymrštil svou návnadu. Tři torpéda se viditelně zachvěla, jak jejich logický systém váhal mezi dvěma možnými terči.

Po chvíli, která se Brimovi zdála věčností, si vybral návnadu, která zmizela, když všechny tři střely neškodně explodovaly ve chvějící se stopě torpédoborce.

"Měl bys sledovat, jak to dělají oni, Alperne," ozval se někdo od systémových pultů. "Je to daleko lepší, než když my výbuch obletíme, nemyslíš?"

"Budu to brát do úvahy," zabručel dobře naladěný ECW-důstojník.

Ursis se nepřestával dívat, zatímco se tahal za dlouhé rozčuchané kníry. "Ta poslední loď pokračuje v torpédování, věřili byste tomu?" řekl a poškrábal se lehce pod okrajem své čepice. "To je divné..."

"Torpédo musí mít zavěšené ve svém vrhači," řekl Brim.

"Ach, tak by to mohlo být!"

"Při Vootově vousu, Obstinate, střilej!" volal Brim marně. Doprovázel ho sbor výkřiků z jiné části můstku.

"Sejmi ho!"

"Pal, zatraceně!"

V dálce Obstinate vystřelil, účelně soustředil svou palbu na krátkou vzdálenost a pohotově tak změnil příď a kapitánský můstek čtvrté lodi Ligy v tavící se a sálající masu energie a radiačních paprsků. Ve chvíli loď a její zbývající torpéda explodovala v obrovské vířící ohnivé kouli, která pohltila jak útočníka, tak i zamýšlenou oběť.

"Voof," tiše vyhrkl Ursis. "Je to za námi, k Vootovi."

Když se z ohnivé koule vynořil Obstinate, od všech pultů zazněly výkřiky hrůzy. Jeho můstek byl naprosto zničen a na jeho místě se nacházela vklíněná a hořící část nepřátelské řídicí kabiny. Starý torpédoborec se otáčel v pevné stěně radiačních paprsků, které náhle vyhrzely z jeho rozbitého trupu. Zakrátko zůstal vzadu a ztratil se mezi hvězdami.

Perillan divoce manévroval, aby se vyhnul žhnoucím troskám a směřoval zpět, aby vyplnil mezeru.

Při další změně kursu minul Defiant dvě další hořící trosky nákladních lodí, důkazy toho, jak se zbývající útočníci v dálce spojili, aby začali nové kolo. Jedna z těchto zmračených lodí vybuchla o chvíli později v obrovské explozi, doprovázené záblesky téměř tak jasnými jako záblesky nepřátelských výstřelů.

"Chudáci chlapi," zamumlal si Brim spíše pro sebe než ke komukoli jinému, "Ani jim to nestačili oplatit" Pak zmateně potřásl hlavou. "Je to divné," řekl Ursisovi, "ta loď vypadala, jako kdyby s ní nic nebylo, když jsme ji míjeli."

"Opravdu divné," odpověděl Ursis. "Jako kdyby tam byla jiná loď Ligy, kterou bychom nezapozorovali."

"Vypadá to, jako by byla řada na nás," přerušila je Waldová.

"Snad," řekl Ursis, když se podíval na postranní hyperobrazovku, "ale myslím, že ne. 'Jeskyně a ledové sluje uvězní jak zimu, tak i jaro,' jak se říká."

"Je to pravda, Nikolaji Januarjeviči," souhlasil Provodník.

Brim pozvedl oči k hyperobrazovkám. Jakoby na nich bylo nějaké viditelné znamení, zbývající lodě Ligy se k nim obrátily zádi a zratily se velkou rychlostí ve hvězdných dálkách. Brzy poté obletěla konvoj celá eskadra těžkých stíhačů a zamířila přímo za nepřátelskými loděmi. V pohasínajícím světle nepřátelských trysek postupovaly obrovské obrysy stupňovitých můstků, rozložitých lodních trupů a obrovských destruktorových věží a zanechávala za sebou velmi širokou potměšlou stopu.

"Viděl jsi tohle?" vyhrkl Brim vzrušeně. "Krásné lodě..."

"Jestli jsem je viděl?" odpověděl Ursis s unaveným úsměvem. Jak bych si jich mohl nevšimnout? Bitevní křižníky, řekl bych - očekával jsem je. Možná trochu pozdě pro ubohého Obstinata a jeho posádku, ale 'Staří vlci často umírají osaměle mezi stromy,' jak se říká." Pak se otrásl a potřásl smutně svou huňatou hlavou. "Válka pokračuje," zamručel k nikomu určitému, "a pořád dál a dál a dál..."

Konvoj C'Y/98 dorazil k velké hvězdě Hador za následujících osmáct metacyklů a přistál na vodní Atalantské základně Haelicu bez dalších potíží. Zdálo se, že bojové křižníky Flotily měly na hrdinství příslušníků Ligy uklidňující účinek.

V gravitačním bazénu 997/A/12 stál Wilf Brim na vrcholu Defiantova můstku a stínil si oči proti nelítostným slunečním paprskům. Za zakřivenou zádi lodí se rozprostírala obrovská rozloha gravitačních bazénů a vlásenkovitých průplavů, které byly vystavěny na říšské námořní základně v Atalantě. Ještě dále končila temná moď velkého přístavu na vzdáleném horizontu hnědého oparu, který byl vytvářen kopulí čistého, třpytícího se světelného toku z hvězdy Hador, nacházející se právě ve svém zenitu.

Tři sousední gravitační bazény směrem k přístavu byly spojeny do jednoho obdélníkovitého trychtýře, plného špinavé, zahnívající vody s nahromaděným odpadem na dně. Časté nájezdy útočníků Ligy proměnily mnoho částí velké námořní základny v márnice z betonu a zkroucených kovových trupů. Horký vítr neustále páchl spáleninou a rozpáleným kovem - ať už vál odkudkoli.

Ze zásobovacího kanálu upchaného troskami vyčníval zkroucený KA'PPA stožár byl to pozůstatek S.S. Eu'lullu ze vzdáleného Rogellova Roje. Na své poslední cestě vezl kritický náklad gravitačních generátorů pro loďstvo a téměř dokončil svou cestu nepoškozen. Nájezdníci Ligy ho dostihli jen několik yardů od gravitačního bazénu, v němž nyní spočíval Defiant... Dělníci z doků pak vyzvedli zoufale potřebný náklad ze dna kanálu. Oranžové bóje teď označovaly polohu zničeného lodního trupu.

Bylo to stejné podél celé jejich cesty z přistávacího vektoru do velkého přístavu: vrak vedle vypáleného vraku. S.S. Indigo, obchodní loď z LORA'LU-91, která havarovala a její záď se ulomila naproti generátorové stanici (velké stroje teď pracovaly pod dočasným dřevěným přístřeškem a dělaly neuvěřitelný lomoz dokonce i uprostřed rušného odpoledne); L.I.F. Gallant, malá eskortní loď, která bojovala svou poslední bitvu až na povrchu - a prohrála; S.S.

Vicronn Enterprise, stará niolanijská loď s nákladem vražedných destruktorových světelných komor, které ohrožovaly celý přístav během týdne, kdy loď hořela v hlavním kanálu hlavního průplavu.

Bylo jich však o tolik více...

Defiant se svým lesklým kovovým trupem, hřmicími pomocnými generátory a palubou plnou horečné činnosti, stál v jasném kontrastu s rozbitými oblastmi, plnými kráterů, jaké byly všude okolo. Po jeho pravoboku se hlučně připravoval hrozivě vypadající, hranatý sodeskayský transportér S.S. Pyech V. Bezopasnost k návratu do vesmíru. Velké lodní palubní prostory byly naplněny zmatkem, když si spěchající Medvědi v barevném tradičním oblečení šlapali na paty v poklopech do podpalubí a ukládali pohon pravoboku a když byly vyzdvihovány z přepravních stojanů poslední palety řídicích krystalů a gravitačních generátorů.

Haelická velká námořní základna na Atalantě byla jako zázrakem stále ještě v plném provozu, ale cena, kterou tento provoz stál, byla naprosto nevyčíslitelná.

Defiantova příď směřovala do vnitrozemí přes další spleť průplavů směrem k ošlehaným betonovým zdem a kamenným baštám, které vedly na každé terase nahoru k vrcholu z obrovských útesů. Každý čtvereční iral se zdál být úplně pokrytý těmi nejnahodilejšími a nejfantastičtějšími shluky sluncem vyprahlých staveb - některé s plochými střechami, jiné se štíhlými věžemi a minarety, další pokryté zářícími dómy, oslňujícími věžičkami a kolonádami všech možných tvarů. Toto všechno převyšoval impozantní klášter Gradgroat-Norchelity se svými děsivými štíhlými věžemi ve tvaru plamenů, které dominovaly všemu ostatnímu. Brim pozoroval malý přepravní výtah, jak se v oblacích prachu dere nahoru ze starého kampusu směrem k jedné ze třinácti starobylých pevností, stále obíhajících kolem Haelicu, tak jak je Řád zkonstruoval během své předchozí polovojskové existence.

Atalanta: nejkritičtější přístav, dokonce už před Věkem Hvězdných Letů, když jen lodní dopravci z významnějších kontinentů planety o ní už tenkrát říkali, že se její přístavní hráze a vlnolamy drobí. Ale když ostatní části planety ztratily svoji identitu ve víru galaktických událostí, militantní mniši z Gradgroat-Norchelity změnili zákonitý běh galaktické historie. A tak se maličká ostrovní Atalanta stala klíčem k existenci celé říše tak veliké, že by sami zakladatelé Atalanty nebyli bývali schopni pro ni najít vhodná slova - ani myšlenky - aby ji popsali. Nyní Atalanta draze platila za velkou námořní základnu říše, která zaplnila její znečištěné břehy. Kamkoli se Brim podíval, mohl najít rozbořené budovy, střechy s dírami otevřenými k obloze, no zničená podloubí a prázdné okenní rámy ve stěnách, které stály osamoceně v prašném slunečním světle.

Pracovní četa na můstku vedle něho právě dokončila instalaci N-paprsků u děliče, který napájel pět radiačních tlumičů ve tvaru řady starobyle vyhlížejících reflektorů, připravených zahladit další možnou poruchu Defiantových hyperobrazovek. N-paprsky byly univerzálně používané v celé galaxii, aby zabráňovaly radiačním vzplanutím, rozbíhajícím se kaskádám čisté, zachycené energie, která je důsledkem zásahu destruktoru do trupu lodí. Těchto pět tlumičů bylo navrženo tak, aby pokryly přední palubu a jednoduchou 152mi baterii, umístěnou přesně pod můstkem. Jeden z dělníků, potíci se i přes to, že měl na sobě chladicí bitevní oblek, právě zavřel a zajistil inspekční dveře a posádka se z můstku dychtivě přesunula do chladu. Brim je následoval. Zatáhl za zavřený poklop a opatrně ho zajistil s typicky navigátorskou důkladností. Klimatizace jej ovanula závanem pohodlí, jak spěchal s kolegy dolů do šatny. Právě včas stihl začátek seznamování s námořní základnou a městem Atalantou, které vyrostlo okolo ní. Bylo naplánováno, že Defiant zůstane v přístavu nejméně týden a dostane tam rozhodující, poslední upřesnění KA'PPou z Eleandor-Bestiennu - a také k opravě jistých poškození, která utrpěl během cesty konvoje.

Řečnice, vychrtlá zaměstnankyně vyslanectví se světle hnědými vlasy, byla oblečená do bílé lemovaného kaftanu se staromódní sluneční helmou - byla to prostě dlouholetá civilní zaměstnankyně říšské stanice Atalanta. Bylo také jasné, že tento svůj proslov drží už asi po desetitisíci. Byla asi středního věku a jako by vysušená s neustálé mrkajícíma očima a její ústa byla lemována tenkými bezbarvými rty. Právě zahájila svůj proslov, když Brim tiše sešel skrz poklop a kolébal se do čela blízkého stolu...

Žena popisovala Atalanta ve skutečnosti jako malé provinční centrum - oproti její velkolepé historii a velikosti. Popisovala její stále obyvatele jako statečné, soudržné tak, až je to skoro chyba, a neuvěřitelně hrdé na svou jedinečnou a starobylou historii, protože toto místo obývali už v počátcích zaznamenané historie. Většina ostatních zemí je měla ve velké vážnosti díky mnoha otevřeným bohoslužbám, které konali společně s Gradgroat-Norchelity - střízlivými a neuvěřitelně hrdými na svou kultivovanost a vzdělání. Množství vystěhovalců - vzdělaných a cvičených v daleko odlehlých studijních centrech všude v galaxii - se nakonec vrátilo do svého rodného města a připojilo se k vysoce ceněným profesionálním cechům - kádrům místního talentu, bez nichž by obrovská námořní základna rychle přestala existovat.

Přestože srdcem městské ekonomiky byla námořní základna, rozvíjelo se tu také množství jiných aktivit. Například poslední ze slavných závodů Mitchell Trophy byl odstartován z Atalanty těsně před začátkem války. A kolem méně technických čtvrtí města vyhánělo překvapující množství farmářů dobyt看 doprovázený honáky, příležitostní vinaři stáčení do lahví e'lande, mimořádně silnou odrůdu meemu, a bylo tu i množství dalších potravinářských produktů. Byla tu dokonce malá rybářská flotila, nebo přesněji bývala předtím, než bylo při náletech zničeno množství křehkých dřevěných člunů.

Stále v provozu bylo také množství místních malých vesmírných plavidel, zvaných "Zuzzuouo" typických pro planetární systém kolem Hadoru, přestože ubývaly téměř tak rychle jako malé rybářské čluny. Brim si vzpomněl, že viděl několik z nich v gravitačních bazénech v civilních oblastech velkého přístavu, když je Defiant míjel - jasné pomalovaná malá plavidla s širokým pásem žebříků, červených a jasně žlutých, kolem úzkého, hranatého trupu. Kabiny cestujících byly provrtány řadou zaoblených oken a jejich můstky - tradičně bílé se zelenými pruhy - byly vyvýšeny vysoko nad zádi jako miniaturní nimidanské dómy ozvěny. Tyto zvláštní lodě nemohly dosáhnout rychlostí světla a byly většinou používány jen jako meziplanetární trajekty.

Po celou svou zvláštní historii bylo město terčem téměř neustálých útoků už téměř standardní rok - čtrnáct sezonálů, jak atalanští rodáci říkali - kromě doby, kdy tu byly říšské hlavní lodě, jak tomu bylo právě teď.

Ke zničujícím útokům docházelo v jakoukoli denní dobu a byly naprosto nepředvídatelné. Protože tu měl Defiant zůstat delší dobu, zacházela žena z ambasády ve své řeči do všech podrobností, jako například jak identifikovat úkryty v různých částech města: velké zelené holografické plakáty s bílými deštníky se objevovaly na pohyblivých směrovkách po celé Atalantě i předměstích. Úkryty samotné byly v jednotlivých částech města značeny různě: některé obrazy Archanděla Marvina - z kreejklského panteonu, vzpomněl si Brim a podívil se, jak si přesně dokáže vybavit tuto zvláštní podrobnost - další hologramy zobrazovaly císaře Greffina IV., jiné zase měly ponuré vzezření Nergol-Triannika.

Během poplachů sloužily tyto úkryty k dodávání energie bleskovému majáku ve tvaru levandule celou dobu, po kterou byly útočníci v dohledu. A každému, kdo na toto znamení okamžitě nedbal, nebylo pomoci. Na konci ženina dlouhého proslovu se Brim přistihl, jak touží to starobylé město a jeho fascinující obyvatele spatřit. Rozhodl se, že tam podnikne nějaké výpravy dříve, než Defiant opustí přístav.

Hador byl téměř ve svém oslepujícím zenitu, když Calhoun a Brim potkali na molu blízko "jejich" gravitačního bazénu Rabelaise T. Gastongaye, Defiantova dokařského zástupce. "K vašim službám," řekl muž a zvedl ruku s dlaní obrácenou směrem k nim v tradičním haelickém pozdravu. Byl mladý a svalovitý, s velkou širokou bradou a plnovousem, který se podobal kupce sluncem vysušeného sena. Jeho čisté, ale obnošené kalhoty měly štíhlý pas - zcela proti proporcím jeho masivní hrudi - a jeho úsměv zářil jako sluneční paprsky Hadoru. "Dostali jsme docela slušný seznam věci, které tady chtěla admirálita 'upravit' na tom vašem Defiantu," řekl.

"Dokážu si to představit," odpověděl starší Carescrian uhlazeně a opakoval přitom totéž haelické salutování, jako kdyby ten starý přístav navštívil už po tisíci. "Kolik z těch 'úprav' byste řekl, že by mohlo být asi důležitějších, co?" Gastongay se zasmál a zblízka se podíval na loď, odpočívající ve svém kotvišti v horkém odpoledním větru. "Těžko to můžu takhle posoudit, Jedničko," řekl a zamračil se. "Nemusel jsem s ní letět. Ale uděláme všechno pro to, aby se na ní vaši lidé cítili dobře."

Calhoun se otočil na Brima. "No tak, kluku," řekl, "Esli má někdo cit pro loď, je to navigátor. Co by ji vylepšilo podle tebe?!"

Brim se ušklíbl a podal Gastongayovi malou plastickou memokartu. "Když jsme viděli kopii seznamu admirality," řekl, "pár z nás si sedlo a sepsalo náš seznam toho, co je třeba nezbytně udělat. Jako například vyměnit na levoboku palubní dynamy - přehřívají se a pak ubírají výkon navigačním stolům."

Gastongay předstíral, že si utírá pot z čela. "Tohle" řekl vážně, "je takový druh seznamu, za který jsme se tady modlili." "Předpokládám, že do rozkazu zahrnete také změnu držadel mopů v koši K, stanice J-81, poručíku Brime," řekl Calhoun vážně.

"Abych řekl pravdu, Cale, na to jsem zapomněl," připustil Brim a dotkl se špičky nosu s předstíranou úzkostí. "Myslím, že bych mohl napsat něco jako žádost na nový člun, místo toho, o který jsme přišli, když nás zasáhla ta část torpéda. Co si o tom myslíte, Rabe?"

"Nu," řekl Gastongay a připojil se tak k duchu jejich vzájemného popichování, "strávil jsem už dost času v loďstvu na to, abych dovedl ocenit důležitost správných držadel na mopy - ale myslím, že bych pravděpodobně posunul náhradu toho člunu o něco výš ve svém seznamu priorit." Na chvíli se zamračil a svažil čelo. "Ledaže by vám ovšem nevadilo přeskočit pár set c'lenytů venku mezi loděmi v mezigalaktickém prostoru. Máme tady posádky, jako je ta vaše, jen čas od času, víte."

"My ne," řekl Calhoun. "Ale občas tady mladý Brim zkouší přistávat s lodí bez generátorů. Vsadím se, že je to skoro tak vzrušující." Prudce zaostřil pohled mezi své dva společníky směrem k nejbližšímu gravitačnímu bazénu a svažil čelo.

"Kdo je tohle?" zeptal se po chvíli.

Gastongay se na okamžik ohlédl přes rameno a pak se ušklíbl. "To je Claudia," odpověděl s úsměvem. "Řídí tenhle oddíl loděnice - je to něco, že ano?"

Brim se zvědavě ohlédl také a spatřil neuvěřitelně krásnou mladou ženu, kterou pojem "něco" nemohl ani trochu vystihnout. Byla malá a byla téměř přesným opakem Margot Effer'wyckové. Tmavě hnědé vlasy jí sahaly téměř až k pasu a splývaly v měkkých vlnách, lemujících její tvář ozdobenou široce rozevřenými hnědými očima s dlouhými řasami, téměř (ale ne docela) tupý nos, plné rty a silnou bradu. Byla nádherná! Měla velká ňadra - ani zdůrazněná, ani skrytá oděvem, moderním krátkým pláštěm, který odhaloval útlý pas, dokonalé nohy a malá chodidla, obutá do staromódních sandálů s vysokými podpatky. Jakmile k nim přistoupila, podívala se Brimovi přímo do tváře s poloúsměvem ženy, která je docela zvyklá na to, že na muže dělá silný dojem.

"...smím vám představit poručíky Calhouna a Brima?" říkal Gastongay právě, když se mladší Carescrian probral z okouzlení. Napolo slyšel, jak Calhoun od povídá nějakými vznešenými galantními slovy bez jakéhokoliv obsahu. Pak se smějící se hnědé oči znovu obrátily na něj.

"Já, eh, přeslechl jsem vaše jméno," zakoktal bezmocně, když uchopil útlou hřející ruku, kterou k němu natáhla v obvyklém avalonském pozdravu.

"Claudia," řekla žena a stiskla jeho prsty v dokonale ženském pozdravu, "Claudia Valemontová."

"Jsem počtěn, paní," řekl Brim, když začal znovu přicházet ke smyslům.

"Myslím, že jsem to já, komu je ctí, poručíku," namítla. "Jste přece ten slavný carescriánský navigátor, že ano?"

"Pochybuji, že jsem tak slavný," odpověděl Brim a cítil, jak mu hoří tváře, "ale jsem Carescrian..."

"I dyž už vůbec nemluví, jako by vodtamtud' byl," utahoval si z něj Calhoun.

Claudia se mile usmála. "My Haelicáni obvykle vůbec nerozeznáváme přízvuky, veliteli Calhouně," řekla tak měkce, že to znělo jako sluneční světlo. "Slyšíme každý vesmírný dialekt v Galaxii, ale nikdy jim nenasloucháme." Poté se obrátila směrem k Defiantovi s profesionálním pohledem. "Tak tohle je ten nový typ světelných križníků," poznamenala s náhle profesionálním zájmem. "Na tak velkou loď má hezké tvary. Říká se, že je taky rychlá."

"Hodně rychlá, paní," odpověděl Calhoun.

"Ale potřebuje nový člun," poznamenal Gastogay.

"Všimla jsem si," řekla Claudia a zamračila se. "Podle výkresů by měla mít dva za můstkem. Vidím jen jeden a zničenou, spálenou plochu. Jak se to stalo, poručíku Brime?"

"Dostali jsme se příliš blízko k nějakým vystřeleným torpédům," vysvětloval Brim. "Když vybuchly, část jednoho z nich nás zasáhla."

Claudia zašilhala proti slunci. "Ano," řekla. "Vidím dráhu, jakou to udělalo. Hyperobrazovky jsou naprasklé tamhle nad tím velkým zářezem, kde poškození začalo."

"Kde si myslíš, že pro tyhle lidi můžeme najít jiný člun?" zeptal se Gastongay. "Nevzpomínám si, že by nějaký přišel s náhradními díly."

"Jestli nějaký přišel," řekla Claudia, "tak osobně zabiju toho člověka, který ho objednal. Ten prostor potřebujeme pro důležité věci - jako jsou například náhradní díly." Zasmála se. "Ale my je tu doopravdy máme. Vzpomínáš si, Rabe?"

Gastongay svrátil čelo a potřásl hlavou. "Možná z nějakého vraku?"

"Kdybychom prohledali vraky, našli bychom nejspíš několik člunů," souhlasila. "Ale nechtěla bych ručit za to, že jsou v dobrém stavu." Její oči zajiskřily na slunci, když se usmála. "Ne, ten, o kterém uvažuji, přišel pro L.I.F. Intractable téměř před rokem. Už si vzpomínáš?"

Gastongay zavřel oči a usklíbl se. "Tamten!" řekl s výbuchem smíchu.

"Ano, tamten," řekla, dívajíc se přes svůj vztyčený palec směrem k Defiantovi. "Sázím se o láhev e'landu, že mu dobře padne, když odstraníme ty zářezy. Na palubě pak bude o něco více místa."

Gastongay si také podrobně prohlédl Defiantovu palubu. "Jo," souhlasil a pokrčil nos. "Máš pravdu, asi to tam sedne, ale..."

"Ale co?" opatrně je přerušil Brim.

"Nu," zasmála se Claudia, "je to typ neobvyklého člunu."

"Ve skutečnosti by se tomu dalo říkat útočný člun," dodal Gastongay s úsměvem.

"Útočný člun?" přemítal v duchu Calhoun. Pak zavřel oči a luskl prsty. "No jasně - L.I.F. Intractable, útočnej transportér! Ve skutečnosti letěl sem, když ho zasáhla vesmírná mina, že jo?"

"To je on," potvrdila Claudia. "Původně ho postavili, aby dobyl orbitální pevnosti na Lazenwoldu. Nebyl moc velký, ale na jeho palubě mohlo být až čtyři sta plně vyzbrojených vesmírných pěšáků - viděla jsem ho, když tady přistál."

"Ale útočnej člun?" zeptal se Calhoun. "K čemu by mu bylo něco takového? Esli si dobře vzpomínám, tak měl sám vo sobě několik 125mi destruktůrů."

"To je pravda," připojil se Gastongay. "Ale měl také trup bez můstků." Zasmál se. "Na detektorech vypadal jako Desterrův pomník na Avalonu - socha z plamenů a nic víc. Vědátory z Admirality navrhli člun tak, aby loď zamaskoval. Byl vymyšlen tak, aby se dostal do blízkosti pevnosti, aniž by ho poznali, a tam napáchal dost škody a zmatku, zatímco by se z mateřské lodi vylodžovali pěšáci."

"Jeden člun že by tohle všechno dokázal?" zeptal se Brim nedůvěřivě.

"Není to jenom obyčejný člun," ujistila ho Claudia. "Tento má pár zkušebních vertikálních generátorů, které ho mohou urychlit na 0.95 rychlosti světla v méně než patnácti cyklech, pokud si dobře pamatuji. A myslím, že má i jeden 75mi destruktůr."

"Vertikální generátory?" Brim se prudce nadechl. "S výkonem, jaký mají, se není čemu divit, že udělají pořádný zmatek." Potřásl hlavou. "Řekla jste, že je ten člun pořád tady na atalantské základně?"

"Zrovna včera jsem kolem něj letěla ve spodních skladištích," řekla Claudia. "Proto jsem si na něj teď vzpomněla. Udržujeme ho v bojové pohotovosti od té doby, co Intractable vybuchl, protože jsme předpokládali, že ho bude admirálita potřebovat pro náhradní loď, kterou stavěla. Ale myslím, že změnili plány, protože před pár měsíci vyslali Queen Elidean, aby ty citadely srovnala se zemí. A po tom všem ten člun tak nějak ztratil smysl."

"Od té doby jsme se ho už párkrát snažili poslat pryč," přiznal Gastongay. "Ale neměli jsme žádnou loď, která by ho chtěla."

"Co s ním je?" zeptal se Brim.

"No, uveze jenom asi deset pasažérů," přiznala Claudia.

"Slyšel jsem, že je taky skutečně těžko ovladatelný při řízení," dodal Gastongay a zamrkal na Brima. "Víš, že Abner Klisnikov - poslední vítěz Mitchell Trophy - byl vrchní navigátor na Intractable. Dobrovolně se přihlásil, že na tu misi poletí sám, a člun byl postaven podle jeho osobních požadavků. Z čehož jsem pochopil, že dokázal létat se vším."

"Abner Klisnikov," opakoval Brim a potřásl uctivě hlavou, "ten slavný závodník. Řekli mi, že byl zabit, ale ne kde... Myslím, že jsem si přehrál každou misi, kterou zaznamenal."

"Opravdu?" zeptala se Claudia. "Myslíte si, že byste mohl zacházet s člunem postaveným pro jeho ruce?"

"Pravděpodobně," řekl Brim. "Neočekávám, že se s tím člunem budu zúčastňovat závodů nebo že budu útočit na pevnosti - alespoň ne hned."

"Rozumná odpověď," odpověděla Claudia. Její hnědé oči se setkaly s Brimovými jen na chvíli - ale zablesklo se v nich jasně poselství zájmu, dříve než se znovu upřely k Defiantu. "A je to také jediný člun, který na základně máme ve stavu schopném létání. Mohli bychom asi pro vás sestavit jeden z vraků, ale zabralo by to nějakou dobu..."

"Co si vo tom myslíš, Wilfe?" přerušil ji Calhoun. "Esli seš poloviční navigátor, za jakýho tě lidi maj, pořídíme si novej člun."

"Ale vleze se do něj jen deset lidí," protestoval Brim. "Myslíš si, že ho kapitánka bude chtít?"

Calhoun se zasmál. "Jak znám Collingswoodovou," řekl, "tak bude souhlasit s tím, že člun pro deset je vo moc lepší než prázdněj flek na palubě, kterej nenese nic."

"Mohu vám ho ukázat, poručíku Brime?" zeptala se Claudia a kývla směrem k ořískanému, sluncem vybělenému vozíku s plátěnou střechou, který se vznášel opodál. "Naštěstí právě teď jedu do toho skladiště."

Calhoun mrkl na Brima a zašklebil se. "Myslím, že bys to měl ject vomrknout," řekl. "Zvlášť když tě chce tadle krásná slečna vzít s sebou. Tady tě už asi s panem Gastongayem nebudeme potřebovat."

Brim se obrátil ke Claudii. Kdyby byla čímkoliv jiným, určitě by byla krásná. "K vašim službám, paní," řekl a přimhouřil oči proti slunci. "Zbožňuji prohlížení takových člunů."

Ani ne o půl metacyklu později se Brim třásl v mrazivém, suchém vzduchu ve skladišti pět set iralů hluboko pod těmi nejnižšími ulicemi v Atalantě. Vedle něho Claudia tiše pilotovala svůj malý kluzák bludištěm starobylých kamenných tunelů a skladištních místností, jako by tudy létala každý den - což, po pravdě řečeno, asi skutečně dělala. Při každém zabočení reflektory odhalovaly ohromující sbírky všech představitelných náhradních dílů: bedny přerušovačů, gravitronové kompenzátory, vlnové přepínače, dynamy, tesla cívky, zesilovače, generátory, násobiče, řídicí oscilátory, rezonanční vlnovody, Deightonovy modulátory, milióny dalších součástek nezbytných pro udržování poměrně velké základny v chodu a v bojové pohotovosti.

Atalantské dostatečné zásoby zboží byly němým dokladem toho, že konvoje skutečně pracovaly, i když bylo Brimovi jasné, že cena, za jakou toho bylo dosaženo, byla nepředstavitelná. Jasně řečeno, na každý milston doručeného zařízení připadaly dva, které byly zničeny nájezdníky Ligy. A naneštěstí, jak odhadoval, se po jediné větší bitvě obrovské sklady vždy velice rychle vyprázdní.

Na páté úrovni Claudia prudce zahrnula doleva a vedla malý kluzák zpět podél cesty, ponořené do stínu, plné palet krystalových synchronizátorů typu J, která vedla ke vchodu do tmavé, zdánlivě prázdné místnosti. Claudia na chvíli zastavila, vypnula reflektory a ve světle přístrojové desky se na Brima zazubila. "Mám pocit, poručíku," řekla a stiskla malý spínač, "že se vám to bude zdát nesmírně zajímavé."

Měla pravdu. Když se světla rozsvítila, Brim náhle zatajil dech. "U Vootova levého ucha!..." těžce vzdychl a přivíral oči před tou oslepující září. Ve vzdáleném konci ohromné, ale jinak prázdné kamenné komory odpočívalo jedno z nejpodivnějších pomocných plavidel, na kterých kdy jeho zrak spočinul. Claudia zastavila kluzák těsně pod jeho tuponosou přídi.

Postavena na dřevěném lodním podstavci a pokryta vrstvou bílého prachu nebyla ta nádherná malá loď delší než čtyřicet iralů, s pozoruhodně čistými liniemi a téměř bez jakýchkoli rohů. Řeči zbavený Brim vyskočil na cestičku a obešel její štíhlý vejčitý trap překrásného, splývavého tvaru, který vypadal, jako by byl původně vytvořen pro vysoké rychlosti v prostředí bez atmosféry. Dvě obrovské gondoly ve tvaru slzy se majestátně tyčily jako samotný trup lodi a v nich se nacházely gravitační generátory. Gondoly byly zavěšeny od vnějšího konce širokých, ostří podobných bočních plošin, připevněných k nejširšímu místu lodního trupu možná osm iralů daleko od přídi. Oblé špičky gondol končily zároveň se zavalitým nosem člunu.

Na malém, proskleném můstku bylo umístěno navigátorovo a velitelské místo přímo vedle sebe přes hlavní hranu bočních plošin. Umístění ve předu bezpochyby zajišťovalo velkolepý výhled okny ve tvaru V, odhadoval Brim. Ale když viděl, že je vrchol můstku vyprofilovaný téměř až k okraji a zvýšený směrem k zádi, v duchu si uvědomil, že by to mohlo působit problémy při útoku zezadu. Pokud ovšem Claudia nepřeháněla ve svých tvrzeních o elektrárnách tohoto malého člunu, mohla ta hrozba být minimalizována.

Vzadu a pod letovým můstkem ukazovalo na každé straně trupu pět malých lodních kruhových okének pozice dvoustupňového sedadel. Čtveřice 0.303 blasterů vyčnívala ze špičky člunu právě nad příznačnou hlavní Bretanna M5-8, 75mi protitankového destruktora v otáčivém přístřešku. Brim nebyl jen překvapen, byl prostě ohromen. Nádherně krásný trup měl dost kapacity na to, aby sám ukryl takové zbraně pod podlahou letového můstku...

"Mohu předpokládat, že se vám líbí, poručíku?" vyrušila Claudia Brima z jeho poblouznění.

"Jistě," usmál se. "A kromě toho, mé jméno není 'poručík', donno Valemontová," dodal a použil při tom haeliciánskou zdvořilou formu oslovení, kterou se naučil při instruktáži.

"V pořádku," řekla a úsměv byl patrnější v jejích očích více než kdekoli jinde. "Budu vám říkat Wilf, když mi budete říkat Claudia. Ujednáno?"

"Stvrzené ujednání," řekl Brim s úšklebkem.

"'Stvrzené' ujednání?"

"Šťastně odsouhlaseno," vysvětlil Brim a pokoušel se soustředit se na ni jako na vysoce postaveného profesionála. Její klidný, téměř odtahitě schopný výraz mu v tom pomáhal, ale její bradavky, vystupující skrz těsně upnutý plást mu nedávaly zapomenout na to, že je to taky velice krásná žena. S Claudii Valemontovou se nějakým způsobem, aniž by se o to snažili - octl ve zvláštní situaci, protože chtěla, aby se tak věci vyvíjely. Brimovi bylo jasné, že se nachází ve společnosti výjimečné ženy. Bez postranních úmyslů si přiznal, že by toho o ní chtěl vědět mnohem víc...

Na úzkém letovém můstku se Brim posadil k navigátorovu pultu a začal se rozhlížet po spoustě přístrojů - překvapivě dobře umístěných. Ten malý člun byl doslova uměleckým dílem. Našel kontrolky generátoru, řídicího pohonu, navigačních přístrojů, světel, výstroje, IFF detonátorů, hasicích přístrojů, snímačů letové dráhy - všechno přesně tam, kde to mělo být a snadno uspořádané podle přirozených rozhraní.

Po chvíli se k němu v zastaralém vzduchu odstavené vesmírné lodi připojila Claudia. Vlezla dovnitř úzkým poklopem a nevšímavě odhalovala své nohy téměř až k ohromující bělosti vnitřní strany stehů. Brim se snažil nedívat, jak si rychle upravuje sukni, ale v jeho bedrech se ozval známý neklid a pokračoval, když si sedla vedlejšímu pultu. Po několika cyklech, kdy se k sobě tiskli rameny, zatímco si zkoušel kontrolky nad pilotním pultu, věděl, že se bude muset na chvíli zchladit, než bude moci opět vyjít z letového můstku. Jeho oblek byl přiměřeně přiléhavý, zvláště v místech, kde by ukázal, že...

Dva celé metacykly uplynuly tak rychle, jako kdyby netrvaly déle než pět krátkých sekund. Příliš brzy Brim zjistil, že je zpátky pod zářícím sluncem a že jej Claudia vysazuje u Defiantova můstku. "Myslíte si tedy, že byste s ním mohl létat?"

zeptala se, když zabrzdila kluzák.

"Nepředpokládám, že to budu skutečně vědět, dokud si ho nevyzkouším někde venku," odpověděl upřímně. "Ale rozhodně bych to chtěl zkusit. Kdy byste nám jej mohli dodat?"

"Brzy," řekla a dívala se mu přímo do očí. "Ale nemohu vám přesně říct kdy."

"Budete tady až ho přivezou, abyste ho mohla zkontrolovat?" vyhrkl v okamžiku, kdy došlápl na chodník. Určitě nechtěl říct nic takového - a po pravdě řečeno se cítil tak trochu provinile. A navíc - vůbec se nezmínil o Margot..

"Snad," řekla a trochu protůrovala motor. Pak se usmála a prohrábla si dlouhé vlasy. "Budu se snažit se tu zastavit. Ale jestliže to nestihnu a Defiant odletí bez toho, že bych vás znovu viděla, tak s ním mějte hodně štěstí, Wilfe. Řekla bych, že mi dlužíte skleničku, až budete někdy zpátky ve městě." Pak zmizela v oblaku prohrátého odpoledního vzduchu dřív, než mohl odpovědět

Jak se tak díval na kluzák mizející prašnou silnici, přepadl ho náhle pocit osamělosti - a nezmizel, ani když později pokračoval ve svých povinnostech.

Dalšího rána, před tím, než začala práce na hyperobrazovkách, Brim právě kontroloval Defiantův samonaváděcí přístroj, když se v průlezu můstku objevila Ursisova hlava.

"Wilfe," zavolal Medvěd, "kapitánka Collingswoodová zjistila, že je 'pozvána' na bleskovou instruktáž na velitelství, která se koná právě teď. Zdá se, že nás tam taky čekají."

"Instruktáž byla přece včera, nebo ne?" zamračil se Brim a stiskl na pultu tlačítko PŘERUŠENÍ.

"Ano, ta se ale týkala města a základny," řekl Ursis. "Ta dnešní je ale vysoce utajená - takže si myslím, že půjde o něco nového."

"Další poučení o společenských chorobách, předpokládám."

Medvěd se ušklíbl a uklidil svou zemskou dýmku do váčku. "Možná," připustil. "Ale nic to nemění na tom, že je naše účast vyžadována. Velící důstojníci, výkonní důstojníci, hlavní navigátoři, hlavní systémoví důstojníci, hlavní zbraňoví důstojníci a vybraní civilisté," odříkával a vypočítával při tom jednotlivé kategorie na svých šesti prstech.

"U Vootova vousu!" Brim se rozesmál. "Chtěl jsem dnes ráno dělat něco užitečného."

"Předpisy námořnictva zakazují užitečnou práci po dobu pobytu lodi v přístavu," odušil Ursis klidně. "Copak jsi na to zapomněl? Koneckonců, 'Modrý sníh' přináší úsměv do mladých srdcí červeného meerového zelí,' jak říkáme."

"Jo," řekl Brim, stiskl UKONČENÍ TESTU a přepojil pult zpět na systém.

"Budeme dělat ještě něco?" zeptal se operátor.

"Ne dnes," řekl Brim. "Admiralita nařizuje, počítám."

"To dělá," potvrzoval operátor, jak Brim s Ursisem odcházeli chodbou. "To jistě dělá..."

Instruktáž se konala v protáhlém kamenném komplexu ústředí na okraji velkého kanálu. Brim následoval Collingswoodovou do nevětraného sálu, prosáklého zápachem nového čalounění, čerstvé malby a leštidla na parkety. Byl téměř zaplněn staršími důstojníky námořnictva a civilisty, z nichž mnozí měli charakteristické klobouky manažerů loděnic ve tvaru roury od kamen. Brim se usmál. Nikdy ještě neviděl tak neobvyklou pokrývku hlavy. Ačkoliv, když k těm kloboukům měli civilisté na sobě tradiční haeliciánský oděv - klimatizované rovné úzké kalhoty a kazajky podobné kutnám a lakované holínky - všechno v tmavých melancholických tónech - vypadali docela přirozeně. Haelic je pozoruhodné místo, uvažoval Brim, jak se tak rozhlížel po místnosti.

Právě když světla začala pohasínat, setkal se jeho pohled se známou dvojicí hnědých očí, které jej upřeně sledovaly. Claudia, okouzující ve střizlivém tmavém obchodnickém oděvu, právě hovořila s hezkým rusovlasým komodorem. Brim ji s úšklebkem zamával a byl odměněn měkkým úsměvem a mrknutím. Komodor se obrátil a pokývl hlavou ve zdvořilém - zájem postrádajícím - pozdravu. Pak se místnost zcela ponořila do tmy, kromě paprsku světla na pódiu, a všichni zaujali svá místa.

Do tohoto chladného osvětlení vkročil zavalitý muž, oblečený střizlivě ve formálním obleku, který se představil jako Y. Adolphus Fillmore. Zamyšlené oči měl hluboko zasazené do hlavy, měl mohutnou dvojitou bradu, jeho kníry vypadaly jako dvě slaměná košťata - spojená v místech, kde by měla mít násady - pod baňatým nosem. Také mu scházel jeden přední zub. Fillmore by možná byl na tomto pódiu komickou figurkou - jenže jeho jméno bylo všude známé - byl jedním z nejslavnějších konstruktérů hvězdných lodí ve známém vesmíru.

"Dnes, dámy a pánové," začal a položil si svůj vysoký klobouk ve tvaru roury vedle svých poznámek, "jsem sem byl poslán, abych vám řekl něco o 'ohýbačích' a o tom, co o nich víme."

Brim se zamračil, když místnost prudce ovládl šum překvapené konverzace. Ohýbače byly věci překotné představivosti a sci-fi. Hvězdné lodě, které mohly samy sebe doslova zneviditelnit zakřivením všech elektromagnetických vln spektra kolem svého trupu, aniž by měnily svoji dráhu. Tato technika vyžadovala tak mohutný počítačový systém, který mohl zaznamenat dráhy částic na subatomární úrovni a zpracovávat - v reálném čase - terabity informací pro každý čtvereční miliál povrchu lodního trupu. Takový systém, pro loď dokonce o velikosti plavidla eskorty, vyžadoval neslýchanou počítačovou kapacitu a dynamickou energii, která by mohla snadno pohánět tu největší plně vytíženou bojovou loď. Řečník počkal, až se sál utiší, a pak pokračoval svým mírným způsobem. "Ujišťuji vás, že jsem si vědom toho, jak skromné jsou mé podklady," řekl s unaveným úsměvem. "Naneštěstí jsou velmi skromné proto, že to nejsme my, říší Spojenci, kdo takovou loď postavil. V tom případě bych měl mnohem více detailů k předvedení... Ach, i my jsme tajně

před nějakými padesáti lety postavili pár prototypů. Čistě pokusně," dodal rychle. "Prozkoumal jsem všechny výzkumné poznámky, pořízené během naší počáteční analýzy této záležitosti. Zajímavé čtení - ale nic moc z toho projektu nevzešlo. Téměř všechny lodní výkon zabralo převedení plavidla do 'spektrálního' módu." Ušklíbl se a kousl se do rtu. "Fakta nás dovedla k tomu, a opravdu mi věřte, že ti zatracení Ligeři nejen vyvinuli praktickou válečnou loď tohoto typu, ale už ji začali vyrábět."

Během následujících dvou metacyklů Fillmore pečlivě shrnul fakta, která měl od Admirality a která byla ohromující. Ale stejně jako Admiralita nemohl předložit žádný nezvratný důkaz - třeba hologram. Zdálo se, že Liga používá své nové lodě jako čističe, útočící na ochromená plavidla, která odpadla z konvoje. Bylo vyčísleno, kolik z těchto poškozených lodí mohlo dosáhnout svého cíle nehlédě na své poškození, a byli lidé, kteří tato data sledovali. Když začal počet těchto lodí rapidně klesat, začaly se zkoumat příčiny - a skončilo to neuvěřitelným závěrem.

O ohýbačích se soudilo, že jsou relativně malé, ne delší než 250 irlů, široké asi 25 irlů a že mají výtlač nějakých 1200 milstonů. Počítalo se rovněž s tím, že jsou ozbrojené jedním nebo dvěma destruktory - téměř jistě ráže 91mi, jaké se používaly na mnohem menších lodích Ligy - a s pěti nebo šesti standardními torpédovými hlavňemi Ligy. Ve spektrálním módu bude asi loď pomalá a neohrabaná, ale když se ohromná energie datových procesorů použije na horizontální generátory, předpokládalo se, že se pak budou ohýbače schopné pohybovat jako normální viditelné lodě. Navíc se o nich říkalo, že jsou doplněny výstupními filtry, které eliminují řízené pumy - za cenu významného výkonu hyperrychlosti.

Když lektor vyčerpал zásobu informací Admirality, instruktáž skončila. Účastníci byli požádáni, aby bedlivě pátrali po nových lodích, jak ti z pozemních zakladen - předpokládalo se, že ohýbače mohou sloužit jako izolované útočící malé lodě, tak ti z vesmírných lodí během svých služeb v konvojích. Tyto lodě znamenaly novou nebezpečnou kapacitu Ligy a mohly přinést vážné problémy sužované flotile, která si v současnosti pro sebe vybojovala chvilku oddechu od nepřátelských válečných útoku.

Při své cestě ze sálu Brim prohledával dav, aby našel Claudii, ale zpozoroval ji až na vyprahlém nádvoří, jak ji rudovlasý komodor usazoval do úhledného šedého limuzinového kluzáku. Ti dva spolu odjeli v oblacích prachu, dřív než měl Brim možnost oplatit jim pozdrav.

Carescrian se pro sebe kysele ušklíbl a připojil se k Wellingtonové na její cestě přes zaprášené kameny k autobusu, mířícímu ke gravitačním bazénům. Cestou mu před očima vyvstával jen obraz Claudie s pěkným komdorem. Nepochyboval, že když společně prohledávali skladiště, vzniklo mezi nimi silné pouto. Zjištění, že by klidně mohla patřit k někomu jinému, smazalo všechny složité otázky, které se týkaly jeho citů k ní - jednoduše přestaly existovat. Až se Margot vdá za LaKarna, což bude oznámeno jen týden dopředu, bude pro něj velmi jednoduché zúčastnit se něčeho, co by v budoucnu nemohl snadno zrušit. Strčil ruce do kapes a soustředil se na nekonečné tlachání zbraňových důstojníků. "Jasně," souhlasil s úšklebkem, "kdybych stavěl ohýbač, určitě bych chtěl taky 155mi palubní dělo."

Téhož večera se Brim spolu s většinou Defiantových důstojníků zúčastnil obrovského večírku, pořádaného na palubě těžkého křižníku L.I.F. Intrasingent, v gravitačním bazénu v jiné části základny. Přišel dost pozdě poté, co dokončil dlouhý sekvenční test přerušovaný ranní instruktáží. Když kráčet přes molo od tramvajové zastávky, ovanul jeho tvář svěží, pozdně večerní mořský vítr, plný vůní soli, jódu, mořského rákosu - a nesmírných c'lenytů volného, otevřeného oceánu...

"Jděte třetím průchodem dolů, hlavní cestou, pane," řekl uvaděč poté, co zkontroloval Brimovo ID. "Najdete tam důstojnickou jídelnu."

"Díky," řekl Brim s úklonou. Místo toho ale pokračoval nějakou vzdálenost podél hlavní paluby, ponořené do stínu, až zůstal osaměle stát v klidné temnotě vedle destruktorové věže a díval se přes Velký přístav směrem do otevřeného moře za ním. Asi půl c'lenytu odtud dvakrát zablikala plovoucí světelná bójka... pak zase dvakrát, a zase dvakrát... Na horizontu zaplálo silné světlo skrz náhrdelník náhle zlatých mraků. Zdola k jeho uším doléhaly tlumené zvuky smíchu a hudby - spolu s narážením vody na nejbližší vlnolam. Cítil se uvolněně, když ho měkká tma obklopila jako chladný sametový plášť. V nejbližší budoucnosti jej nečekají žádné simulátory ani kontrolní úkoly - po několik dalších metacyklů. Usmál se. Měl dost času, aby se připojil k večírku dole. Ve válce si každý užívá samoty kdekoliv - a kdykoliv - ji může najít

Zadíval se na zářící oblohu: galaktický střed byl v tuto hodinu skoro v nadhlavníku. Tam... Ten jasný shluk bude Zlatá Triáda Asteriouse - každý navigátor, který za něco stál, ji uměl najít. A někde blízko, zastíněný světlem obrovských hvězd, bude Avalon - a Margot.

Jeho vnitřní zrak mu ukázal její tvář - zamračený úsměv a ustavičně ospalé oči. Téměř cítil její paže kolem svého krku a cítil její parfém. Zhluboka se nadechl a zavřel ve tmě oči...

Do jeho preludu prudce vpadl chichot. Otevřel oči. Nějaký vysoký muž ve vojenské uniformě a rozložitě stavěná žena šli ve tmě ruku v ruce směrem k němu a stačil jediný pohled, aby pochopil, co tu chtějí dělat. K jeho hrůze se zastavili tak, jak přišli - čelem k němu. Žena zvrátila hlavu dozadu, vyprázdnila velikou číši, mrštila ji za sebe a začala se hihňat, když dopadla na modrou hladinu gravitačního bazénu o nějakých padesát c'lenytů níže. Pak se její sukně zavlínala, jak se něco stahovala přes kotníky.

Brim ve stínu cítil, jak mu tváře hoří rozpaky, když jí muž nadzdvihl sukni až k pasu. I ve tmě byla vidět její překvapivě bílá, silná stehna. Zalpal po dechu. Kdyby se pokusil utéct, mysleli by si, že je špehoval - a když to neudělal, je téměř jisté, že to skončí přesně stejně.

Zatnul zuby, když si muž spustil kalhoty; pak se k sobě přitiskli v trýznivém objetí paží a nohou u můstkové nadstavby. Téměř v panice si rukama zakryl oči a snažil se soustředit na Defiantovu přístrojovou desku a vyjevoval si v mysli kazety výstup a vypínač...

Na chvíli to zabíralo, dokonce i když začalo sténání. Ale nakonec ho přemohlo ženin tichý výkřik. Když otevřel oči, byli právě oba dva na kolenou a... Brim téměř omdlel, jak se musel ovládat.

Ale teď k němu konečně byli zády.

Kolena se mu třásla rozpaky, když se plížil od stínu ke stínu, dokud šťastné sténání neutichlo ve tmě a on nenašel správnou chodbu. Chvilku počkal u průlezu, dokud nebyl opět schopen ovládat svůj dech. Pak se s potřásáním hlavy vydal na cestu do podpalubí vstříc hlučné atmosféře, plné Hogge'poa, parfémů, sladkostí, likérů a ovšem - zdvořilosti. Srdce mu stále divoce tlouklo. Noc venku byla pro milence, ne pro snílky. A dnes večer jasně patřil k těm druhým... O chvíli později, vyzbrojen obrovskou číší skutečně lahodného longishkého meemu, se prodíral hlučným a strkajícím se davem k místu, kde byli Ursis, Waldová a Aram zabráněni do vzrušené diskuse s Calhounem.

"Tomudle nerozumím," říkala právě Waldová a trochu drmolila ve snaze přehlušit okolní rámus. "Dycky mi říkáš, že děláš v kšeftu s 'opravami'. A přitom si každé myslí, že seš většinu času ve vesmíru." S malým rozpačitým úsměvem škytla. "Jak to všechno zvládneš, Cale?"

"Jasně," přidal se Aram, "a co to vlastně napravuješ? Jak tě tak trochu znám, tak si nedokážu představit, že to jsou duše. Možná řídíš vlečný člun, nebo tak něco?" Náhle zvedl obočí. "Nebyl jsi kapitánem záchranné lodi, že ne? Třeba nějaké své?"

Calhoun náhle vypadal trochu nejistě, ale stále se usmíval a nevědomky položil paži - k jejímu zjevnému uspokojení - kolem pasu Waldové. "No, možná je 'záchrana' lepší slovo," odpověděl a vznešeně při tom mával volnou rukou - a naprosto přešel otázku, týkající se vlastnictví.

"Vesmírná záchrana?" poznamenal Medvěd a zvedl svůj štíhlý, špičatý prst do vzduchu, "Slyšel jsem o takových operacích, věřili byste mi?" Zamyšleně se usmíval, zatímco usrkával svůj meem. "Snad," pokračoval po chvíli, "si v době míru náš výkonný důstojník vydělává na živobytí tím, čemu bychom mohli říkat 'předzáchranné' operace." Usmál se a pohlédl Calhounovi do očí. "Není tu ta možnost, můj carescriánský příteli?"

Na okamžik vrhl Calhoun na Brima chladný pohled a pak se zadíval Ursisovi přímo do obličeje a přivřel oči. "Je mi jasné, že bys mi rád vysvětlil slovo 'předzáchrana', kterej si právě použil," řekl a přivinul si Waldovou k boku - jasně se mezi nimi vyvinul zvláštní vztah. Brim cítil nádech toužebné žárlivosti. Měla tak krásné nohy...

Ursis trval na svém a tiše vrátil Calhounovi ledový pohled. "Obvykle," vysvětloval, "by člověk zachraňoval loď poté, co havaruje; jen ti nejlepší piloti ji zachraňují předem." Lhostejně pokrčil rameny. "Jasně, když se měsíc schová za mraky, zní z temných jeskyní slastné písně."

"Cože?" zeptala se Waldová.

Náhle se Calhounova tvář změnila v masku cynického smíchu. "Člověk si vydělává na živobytí tak, jak mu vesmír dovolí, příteli," konstatoval tiše.

"Rozumím," odpověděl Ursis a díval se mu přímo do očí.

Calhoun přikývl. "Viš, Ursisi, opravdu si myslím, že ti věřím." Pak zcvakl podpatky tím nejformálnějším způsobem.

"Pánové," řekl, "má poklona." Obrátil se zpět k Waldové a přitáhl si ji ještě blíže. "Budu se ti to snažit vysvětlit o něco později, drahousku," řekl a rychle ji odváděl pryč k východu.

"Niku, myslíš si, že by skutečně mohl být vesmírný pirát?" vyzvídal mladý a'zurnianský navigátor, když byli ti dva z doslechu.

"Jeden by si mohl myslet ledaco," odpověděl Ursis svým nejnetečnějším způsobem.

"Určitě řekl, že není ve vesmíru žádný cizinec," dodal Brim s úšklebkem. "Ale co tam skutečně dělá, si může každý domyslet sám."

"Jo," souhlasil Aram se smíchem. "Dobrá, ať už to bylo cokoli, vsadím se, že to dělal dobře."

"Tohle," řekl Brim, "je sázka, kterou bych nepřijal ani za tisíc standardních let."

"Ani já ne," dodal Ursis se širokým úšklebkem. "A pamatujte si jedno, přátelé: jeho zkušenosti - ať už se týkají, čeho chtějí - nám jednou dobře poslouží. Vítězná válka často vyžaduje myšlení, které je, abych tak řekl, 'nekonvenční'?"

Brim se chystal k tomu něco dodat, když se jeho oči střetly s dobře známým párem hnědých očí - tímtež, který spatřil na ranní instruktáži. Claudia! Dnes večer měla oblečený bílý svetr, který ukazoval její bujnou hrud' tím nejlepším způsobem, a sukni dostatečně krátkou na to, aby odhalovala štíhlé nohy a malá chodidla, která se mu tak líbila na okraji letového můstku útočného člunu. Tentokrát hovořila s kroužkem civilistů. Usmál se a rty naznačil tiché 'nazdar přes místnost. Bylo tu určitě příliš hlučno pro jakýkoli jiný způsob komunikace.

Haelicánka se opětovně usmála a mrkla na něj. Přitom ho neustále sledovala očima, jako by čekala, až k ní přijde. A její rusovlasý komodor nebyl nikde v dohledu.

Brim rychle opustil svoje společníky a prodíral se zpět davem, přičemž se zastavil u baru pro dva osvěžující poháry meemu. Když se k ní přibližoval, řekla něco svým přátelům a pak popošla k němu. "Myslel jsem, že byste mohla potřebovat náhradní náplň," řekl a snažil se nezírat na ni. Jestli nic jiného, tak byla mnohem krásnější, než jak si ji pamatoval.

"Co?" zavolala, aby přehlušila rámus.

"Náhradní náplň," zakřičel a podal jí jeden z pohárů. "Myslím, že by se vám hodilo něco na osvěžení."

"Jak pozorné," řekla směrem k jeho uchu. "Zvláště když vím, že váš člun nebyl doručen na Defiant. Díky, poručíku." Brim se zamračil a ignoroval záležitost se člunem - stejně by na něj neměl čas. "Řekla jste mi 'poručíku'?" zeptal se s úšklebkem.

Claudia přikývla a kroužila nápojem ve skleničce velice profesionálním pohybem.

"Myslel jsem, že už jsme se dostali ke křestním jménům," protestoval se zdviženým obočím.

"Ach ano, to je pravda," řekla a dívala se mu zpřímá do obličeje. "Chtěla jsem se jednoduše ujistit, že to tak cítíte i tady. Už dávno jsem se naučila, že někteří vaši kolegové z Flotily nemají rádi, když se jejich křestní jméno používá na veřejnosti - zvláště místními."

"Vy jste nepotkala mnoho Carescrianů, že ano," vykřikl Brim a jen taktak zachránil svůj meem před vylitím, když do něj vrazil nějaký opilý velitel.

"Zatím ne," vykřikla Claudia a pohotově se vyhnula podobnému osudu ze strany jeho společníka se zakaleným očima. "A když jsme u toho, vsadím se s vámi, že ani vy jste se ještě nestřetl s mnoha Haelicány, že ano?"

"Ne," připustil Brim. "Dosud ne - ale přijel jsem jen o něco málo více, než před dvěma dny."

"To je pravda," říkala Claudia, jak odstrkovala dva další páry na jejich cestě k baru. Když do ní potřetí v malé chvílce někdo vrazil, přivřela na okamžik oči a pak se ušklíbla - její zuby perfektně doplňovaly hezké rty. "Víte," vykřikla, "místo toho, abychom tu zůstali a nechali po sobě šlapat, mohli bychom se té tlačence zbavit - a toho strašného kraválu k tomu."

Brim se zamračil. "Co máte na mysli?" zabručel a vrazil do gestikulujícího manažera loděnic, který za ním stál.

"Nu," řekla Claudia přesně směrem k jeho uchu, "jedno z mých nejoblíbenějších míst je zrovna v blízké části města. A pokud skutečně nemilujete ten hluk a tlačenci," řekla, "tak se vsadím, že bych nás tam v okamžiku dopravila."

Bez jakýchkoli postranních myšlenek udělal Brim krok dopředu, zašklebil se a nabídl Claudii rámě. "Paní," vykřikl, "k vašim službám - okamžitě."

Své poháry nechali na přeplněném stole na chodbě...

Drsné bručení Claudiina otevřeného kluzáku se odráželo od nízkých betonových podpěr na obou stranách povrchu mostu, když se mihli přes známé kamenné oblouky přístavní hráze směrem do vnitrozemí. Claudia štěbetala jako turistický průvodce a ukazovala skrz zjištěný, sluncem vybělený větrný štítek na každou ulici, jako by to bylo něco zvláštního - a v její mysli to velmi zvláštní asi opravdu bylo. Sukně jí klouzala po kolenou, jak sešlapovala kontrolní pedál ve vysokých podpatcích, a Brim se přistihl, že ho něco nutí dívat se tam směrem, kterým ukazovala. Na pevninské části mostu byl Velký kanál zakončen nekonečnými řadami obrovských vládních skladů a kancelářských komplexů - přerušovaných tu a tam horou dočerna ohořelých trosek. Velké budovy s plochou fasádou lemovaly každou pustou ulici s nudnou, státem regulovanou architekturou všude kolem. Přeplněné chodníky a zuřivá aktivita nočních směn v tisících osvětlených oknech dávaly najevo, že ohromná základna pracuje nepřetržitě. Brim věděl, že to bylo tak už dlouho před tím, co začala Velká válka s Nergol Triannicem.

Ve vládní čtvrti našla Claudia jen málo historických zajímavostí, o kterých by se mohla zmínit, a tak řídila o poznání rychleji podél široké hlavní třídy, až se neomítnuté budovy stávaly stále menší a vyšší. Jak kluzák spěchal do vnitrozemí směrem k Městské hoře, kancelářská nádvoří ustupovala osvětleným průmyslovým objektům a konečně i starobylé obytné čtvrti, vybudované z kamene, cihel a malty. Pak, krátce před posledním mostem kanálu, následovala přístavní naparáděná 'příjemná' část. Claudia touto sekcí velmi spěchala a opomíjela nápadně nalíčené obnažené muže a ženy, kteří křičeli z jasně osvětlených míst a nabízeli své služby. Brim zjistil, že se třese, jak spěchali kolem přeplněných bulvárů. Dávno před tím už z první ruky poznal místa, jako bylo toto. Neměl žádnou touhu se vrátit. Jakkoli.

Překodrcali přes poslední sráz kanálového mostu, zpomalili, zahrnuli do dřevěné brány v masivní kamenné zdi a vjeli do starobylé rocotziánské části Atalanty. Podle Claudie bylo její jméno odvozeno od tvaru samotné zdi, která připomínala jedinečné vnější linie samčího poupěte rocotziánu.

V minulých stoletích - dlouho poté, co takové zdi měly už pouze symbolický význam - Omotovi válečníci zaplavili neporušený planetární systém Hadoru a zotročili tady celou civilizaci téměř na tři století. Dobyvatelé byli přemoženi a do posledního muže vyvražděni až poté, co se bojechtiví knězi z Gradgroat-Norchelitu - s pomocí nově obnovené Galaktické Říše - postavili do čela povstání. Poslední Omotian byl zajat a na místě stát téměř sedmdesát let poté, co se vzdaly hlavní jednotky.

Během následujících neklidných let postavil gradgroatský řád svůj obrovský klášter na vrcholu kopce a třináct orbitálních pevností jako odpověď na poslední invazi, ale obrovské destruktory, které instalovali, už nikdy nevystřelily. A během stovek dekád, které mezitím uběhly, se klášterní zbraně vůbec nepoužívaly, když Řád přijal více mírumilovné poslání v galaxii. Nehledě na to Gradygroaté, jak se jim všude přezdívalo, pokračovali v udržování orbitálních pevností, i když jen jako relikviářů stále uskladněných zbraňových systémů první linie. Přesto většina gradgroat-norchelitských kněží a mnichů stále vytrvávala ve své víře, že jejich předpotopní - a nyní nepoužitelné - vesmírné dělo by ještě někdy mohlo být použito k záchraně říše. Ale jak roky ubíhaly, termín Gradygroat vstoupil téměř do každého avalonianského nářečí jako synonymum pro "směšný". Brim se usmíval, když se díval na Claudii, jak vypráví ten starodávný příběh. Bylo zcela jasné, že je také věřící, i když pochyboval, že by to v rozhovoru s ním i jen připustila!...

V noci vypadala tato část města jako náhodné nakupení vysokých kamenných budov se spleť vytesanými zdmi, spoře osvětlenými obloukovými okny a balkony přečpanými lidmi, kteří vychutnávají noční vzduch. Claudia hladce řídila svůj kluzák skrz bludiště úzkých uliček, zaplněných muži a ženami ve světlých oděvech se střapatými klobouky ve tvaru krabic. Děti nosily květiny a následovaly dospělé podél přečpaných chodníků. Tu a tam udělovali do ouch oblečení kněží z Gradgroat-Norchelitu svá požehnání všem chodcům, kteří sklonili hlavu. A na jednom rohu vystávala velická postřibřená norchelitská kaple vejčitého tvaru příkře proti nim, její naleštěné kovové zdi skvostně odrážely mihotající se světlo haelických polovečerních měsíců. Sálající písmena nade dveřmi hlásala zvláštní heslo Řádu: "Ve

zničení je vzkříšení; cesta moci vede skrz pravdu."

Reflektory kluzáku často odhalily pár žlutozelených očí v temných přístěncích: Rothova kočka tmavá, jedinečné kočkovité plemeno, dovezené během minulého věku do válečných pohrom hlodavců a obrovských molů, kteří kdysi město zamořili. Rothovy kočky odvedly polovinu práce - do dnešního dne vyhubily obrovské moly hned, jakmile se vylíhli. Ale Felis Rothbarts umíněně ignorovaly jakýkoli druh hlodavců. Haelic stále hledal lepší lovce myši...

Nesčetné krámky - často pouze výklenky ve zdech - lemovaly ulice a v této pozdní, ale příjemné chladné hodině v nich probíhal čilý ruch. Až příliš často se ale mezi domy objevovaly obrovské mezery vyplněné troskami zdiva a malty, napadanými do ulic - dědictví Ligy Temných Hvězd. Claudia je míjela bez komentáře, ale Brim cítil temný hněv, který v ní plál. Pomyslel si, že by příslušníci Ligy udělali lépe, kdyby bývali nepřepadli tento cíl.

V malé uličce plné různobarevně oblečených lidí, kteří zírali na Brimovu uniformu, jako by sem docela nenáležel, Claudia mistrně zaparkovala malý kluzák v mezeře, otevřené podél obrubníku a vypnula generátory. "Jsme tady," řekla se spokojeným úsměvem.

Brim se rozhlédl okolo sebe a uviděl aktivitou kypící obchody, lidi a zvířata. Do nosu ho udeřila směs nejrůznějších pachů: koření, zvířata, horký kov kluzáku, prach ulice, Claudiin parfém, olej na vaření, dokonce i samy kameny vypadaly, že mají svoji zvláštní vůni. Je to vzrušující místo, pomyslel si. Každý čtvereční palec zdi byl pokryt nějakým reliéfem: bojovými výjevy, sochami norchelitských svatých, složité tesanými ornamenty, starobyle vyhlížejícími loděmi, draky, hroživými druhy vetřelců - výzdoby jakéhokoliv tvaru a druhu. "Ved'te mě, má důvěrná průvodkyně," řekl s úšklebkem. "Jsem beznadějně ztracen."

"Slyšela jsem, že vy navigátoři jste pěkně závislí na pilotech," dobírala si ho Claudia a připomněla tak soupeření mnohem starší, než samy vesmírné lety, "ale nevěděla jsem, že tak moc."

"Ukažte mi nějakého námořního pilota, který by našel cestu sem - nebo odsud - při své první cestě, a já sním svůj bojový skafandr," protestoval Brim. "Pokud to ovšem nebude Haelicián. Lidé tady se jasně rodí s nějakým druhem zřeštěného navigačního systému v hlavě; jinak by tu nikdo nemohl nikam chodit."

"Odhalil jste naše tajemství!" vykřikla Claudia a teatrálně přitom pozvedla obočí. "A také mou zběhlost v hospodách - jako je například tahle." Ukázala na úzké dveře v podloubí, zarámované výborně vypracovaným dřevěným vyřezáváním a olemované ozdobným kováním podobným krajce. Nad nimi byl barevný nápis.

"Nesteriovo něco nebo něco takového," četl Brim nahlas a hleděl na vyřezávaná písmena. Zbytek byl v haeticánštině.

"Rocotziánský kabaret," přeložila mu Claudia. "Alkohol a meem' - předpokládám, že to je to, proč jsme sem přišli."

Brim jí nabídl rámě, když scházeli po příkrém schodišti. "Nesejde na tom, jakým jazykem je napsaný název na viněti, ale co je v láhvi," řekl. Pak se zasmál. "Teď jsem promluvil jako Sodeskyan," řekl. "Je to staré carescriánské rčení."

Claudia se usmála. "Rozuměla jsem tomu," řekla. "Víte, je v tom rozdíl."

"Jo," zachechtal se Brim. "My Carescriáni jsme nikdy moc nebyli na záhady."

Ve spoře osvětleném přístěnků na konci schodiště narazili na svalovce s ohromným plnovousem a rudými kalhotami, jehož boty byly na špičkách protáhlé do dlouhé spirály. Měl na sobě dlouhou vyšívanou modrou tuniku se svítícími kovovými knoflíky ve dvou řadách od vysokého krajkového límce ke krátké suknici se světle tkaným vzorem. Široký kožený pás, dovedně vyzdobený klenoty, mu ovíjel boky a poskytoval dost místa pro stříbrnou dýku v dosahu mužovy pravé ruky.

Na chvíli se upřeně zadíval na Brimovu uniformu; pak přivřel oči a pohlédl Claudií do obličeje. Když zvedla ruku v tradičním pozdravu, uklonil se a otevřel dveře. "Tudy, má krásná přítelkyně," řekl a jeho tvář se rozjasnila přátelským úsměvem, "a vy, poručíku," dodal vznešeně, "prosím, považujte tuto ubohou hospodu za svůj domov, kdykoli opět zavítáte do této čtvrti."

Brim se uklonil. "Jsem hluboce poctěn," řekl a velmi dobře si uvědomoval, že jen Claudiina přítomnost způsobila toto zvláštní přivítání.

Místnost samotná byla dlouhá, úzká a přeplněná. Slabě ji osvětlovaly olejové lampy, které visely u vysokého stropu, a díky tomu vypadala starší, než ve skutečnosti byla. Stěny byly nabílo omítnuté a místa, kde omítka zhnědla vlivem kouře, byla překryta dřevěnými zeleně natřenými trámy a bohatě vyzdobena primitivními barevnými vzory. Na malém jevišti v rohu hrálo trio muzikantů melodie, které proplétali a spojovali - občas harmonicky, občas disharmonicky - v něco, co nepřivyklé uši Wilfa Brima považovaly za jedinečnou a zcela původní haeliciánskou hudbu. Vzduch byl plný těžkého kouře z mu'occo, lehce narkotického - někteří o něm tvrdili, že je to afrodiziakum - listí, které domorodci odedávna kouřili ve chvílích odpočinku.

Byli zavedeni do malé kóje tak úzké, že Brim neměl jinou možnost, než si sednout naproti Claudií - byl tím zklamán, ale nemohl tomu nijak pomoci. Přes uličku zahlédl civilního vedoucího základny se dvěma atraktivními ženami. Usmál se. Nebyl nic víc než poručík, ale Claudia Valemontová byla s ním a byla mnohem krásnější než kterákoli z vedoucího společník.

"Líbí se vám tady?" zeptala se.

"Miluji to tu," odpověděl Brim, když se opřel v překvapivě pohodlné dřevěné lavičce. "A chci vám říct, že se cítím nesmírně poctěn, že tu jsem."

"Předpokládám, že to není část města, do které by zavítalo mnoho 'nemístních'," souhlasila Claudia.

"Vezmu za slovo vašeho přítele u dveří," odpověděl Brim.

Claudia se usmála. "Nesterio je moje stará známost," vysvětlila a do tváří jí na okamžik vystoupil slabý ruměnek. "On... hm... mě ochraňuje..."

"Předpokládám, že se svaly jako má on, může dělat docela důkladnou práci," dodal Brim s úšklebkem.

"Ano," řekla Claudia tiše a upřela pohled do stolu. "Přítel z dětství - a mnohem víc. Téměř před dvěma roky mě vytáhl ze suti budovy, ve které jsem tenkrát žila. Byla jsem tam uvězněna téměř celý den, než mě vyhrabal holýma rukama..."

Ponuře se zasmála. "Nyní se cítí být zodpovědný za mou bezpečnost. A Vesmír ví, že ho od toho nikdy neodradím."
"U vousu," řekl Brim tiše. "Neměl jsem ani tušení, že jste byla..."
"Jízvy nejsou běžně vidět," řekla. "Ale už si nemusím dělat starosti, že bych do tohoto vesmíru války přivedla nějaké děti."

Brim nemohl najít žádnou přiměřenou odpověď. Před lety mu v náručí zemřela s pláčem jeho maličká sestra po jednom z prvních zuřivých nájezdů Kabul Anaka na bezmocnou Carescii - nájezdu, který zaplatili životem i všichni ostatní z jeho nejbližší rodiny. Nějak teď nebyla vhodná doba na to sdílet s ní své zážitky. Kromě toho, on osobně prošel nájezdy bez jediného škrábance...

Pěkně rostlá rudovlasá číšnice v bílé sukni až na zem a světle zeleném kabátku s obrovskými nabranými rukávy přinesla jejich pití: domorodý e'lande pro Claudii a meem pro Brima. Poté, co vypila skleničku, zdálo se, že se Claudia uvolnila. Brim byl ohromen, když se náhle začala přehrabovat v kabelce a vytáhla maličké stříbrné pouzdro, které obsahovalo šest štíhlých, zlatých mu'occo "cigaret", jak se jim říkalo.

"Nepředpokládám, že byste si jednu dal," řekla. "Nevím," odpověděl okouzlený Brim. "Jen jsem o nich slyšel během uvítací instruktáže z ambasády. Jsou jako Hogge'poa?"

"Ať nás Bohové ochraňují od Hogge'poa." Zasmála se. "Ale ano, Wilfe, jsou hodně podobné Hogge'poa - s výjimkou vůně. A jestli jste je ještě nezkusil, tak budu kouřit za nás oba - alespoň dnes."

Brim se usmál, když dostali další pití. "Zní to jako dobrý nápad," řekl klidně. Nevypadalo to, že se mu vysmívá.

Caresciani jsou na takové věci citliví. "Mám pocit že je toho mnoho, co se mohu o Haeliciánech dozvědět"

"Tak především jsme lidé," řekla a usrkla průzračný nápoj ze své sklenky na dlouhé stopce. "Jsme-li milováni, milujeme, jsme-li zraňováni, bojujeme. Řekla bych, že jsme dost odolný druh..."

"Budete muset být," řekl Brim. "Vím dobře, jaké jsou nájezdy, když je nemůžete oplatit." Pak se jí podíval přímo do očí.

"Řekněte mi více o tom, jak tady vypadá válka," požádal ji, "z hlediska civilistů."

Claudia se na něj na okamžik zamračila a pak povytáhla obočí. "Proč byste to chtěl vědět?" tiše se zeptala.

"Myslím, že jsem měl až dosud ve válce docela štěstí," vysvětlil Brim. "Záležitost barbarů jak to nazval jeden zapomenutý císař. Zdá se mi, že mám povinnost zjistit, co skutečně znamená."

Claudia nevěěřičně zvedla obočí. "Neočekávala jsem takovou upřímnost," řekla po dlouhé chvíli ticha. "Ale budu dávat tak dobře, jak jsem dostala, podle Zampa. A snad mi pomůžete porozumět, jaké to ve skutečnosti je na válečných lodích, kterým sloužím." Pak si zapálila cigaretu tenkou pozlacenou zápalkou.

Během druhého kola pití hovořili o nekonečných bojích, které pronikly téměř do všech částí jejich galaxie - a zdálo se, že Claudia je zaujata jeho vyprávěním stejně, jako byl on jejím. Shodli se na tom, že ozbrojený střet je nejhorší pro nebojující: bezmocné civilisty, kteří se ocitli v době valících se, šílených běsů vojenských myslí, které se kdysi dávno nazývaly 'válka'.

Po třetí či čtvrté rundě - a druhé cigaretě - se jejich hovor obrátil směrem k nájezdům na Atalantu, a konečně i k tomu, který málem zabil Claudii.

"Předpokládám, že to nebyla totální ztráta," hořce vtipkovala. "Poté jsem se nikdy nemusela bát, řekněme 'následného efektu' rozpustilosti."

Brim se usmál její dobře naladěné upřímnosti. "Jinými slovy ve vašich žilách protéká krev čistá, neposkvrněná preventivními chemikáliemi," řekl.

"Alespoň těmi chemikáliemi ne," řekla. "Ale ty věci, které ze mně odstranili, měly hodně společného s jinými chemikáliemi, které toho měly hodně společného s mým citěním ženy." Naposled do sebe vtáhla kouř z cigarety a poté ji rozmáčkala v maličkém popelníku. "Často jsem byla divoká - dokonce i poprvé. Při Vootově huňatém plnovousu, Wilfe," tiše se zasmála, "visel jako netopýr. A já jsem ho radostně vzala! Bolelo to téměř stejně jako to bylo báječné." Brim se zasmál a vzpomněl si na své tápající zasvěcení - příhodně dostatečné, v lodním prostoru hvězdné lodi.

"Nu," pokračovala, "byla jsem v nemocnici asi dva týdny, když mi náhle svítilo, že má divokost je pryč! Wilfe, potom už mi na té dobré věci nezáleželo. A zpanikařila jsem - právě tam v léčivém stroji. Odstranili všechno, aby zachránili můj život, a já jsem si v tom okamžiku nebyla jistá, jestli se chci nechat trápit s tím, co mi nechali..." Na chvíli zavřela oči.

"Naštěstí," pokračovala po nějaké době, "pokud jsem je nechala, aby mi tu a tam píchli nějaké léky, takže ještě občas mám chuť, takže..." Náhle se podívala Brimovi do očí a potřásla hlavou. "Promiňte," řekla s rozpačitým úsměvem.

"Neměla bych se nechat tak unést, jako nyní. Zvláště před někým, kdo - podle toho, co vím - byl dost těžce zraněn při své první službě."

Brim se naklonil přes stůl a uchopil ji za ruku. "Také jsem přežil," řekl tiše. "A o žádnou věc jsem nepřišel."

"Wilfe Brime," pronesla s úšklebkem, "o tom vůbec nepochybuji."

Chtěl pokračovat v tomto povzbuzujícím směru konverzace, když se náhle zadívala na hodinky. "U vousu!" vykřikla, "víte, kolik je hodin?"

Brim se podíval polekaně na své vlastní. Civilní ředitel a jeho dvě společnice už byli dávno pryč a svítání bylo vzdáleno jen několik metacyklů. "Vesmíre, jak jsem mohla!" vzdychla Claudia, když prohledávala peněženku. "Wilfe, musím vás teď hned zavést na základnu, nebo se nikdy nedostanu do postele."

Brim s tím už téměř souhlasil, ale pak o tom trochu pouvažoval. Romantická nálada z něj vyprchala okamžitě, když vyšel na vzduch. "Myslím, že bych si mohl zavolat taxi," navrhl.

Claudia se zasmála. "Bylo by ode mne hrozné nechat vás to udělat - zvláště když to byl můj nápad zajít sem." Stiskla mu ruku. "Ne, poručíku Wilfe Brime, zavezu vás zpátky na vaši loď ve svém kluzáku. Ale touto dobou použiji daleko přímější trasu."

Přesně podle svých slov přijela Claudia ke vstupu do Defiantova gravitačního bazénu po asi dvaceti cyklech od jejich odjezdu od Nesteria. Jak se s rachocením zastavovala, Brim potřásl hlavou. "Nenapadlo by mě, že to může jezdit tak rychle," řekl jen trochu v žertu. "Zúčastnilo se to závodu Mitchellova Poháru?"

"Někdy vám budu možná o těch závodech vyprávět" řekla s lehkým úsměvem. "Ale nebude to tento večer." Prudce uchopila Brimovy tváře a umístila vlhký polibek přesně na jeho rty, pak se opřela ve svém sedadle a spustila generátory. "Dobré ráno, poručíku," řekla odhodlaně. "Jednoduše už teď musím jet domů."

Brim neochotně vystoupil na chodník. "Uvidím vás ještě?" zeptal se.

"Pokud chcete," odpověděla vesele a pak se ještě jednou jemně usmála. "Díky za krásný večer, Wilfe," dodala. "Byl to jeden z těch, na které dlouho nezapomenu, věřte." A o chvíli později - dřív než Brim vymyslel něco, čím by ji zdržel - už byla pryč.

Díval se na koncová světla jejího malého kluzáku, dokud mu nezmizel na vzdálené straně přístavní hráze. Pak přešel ve chvíli poměrně tiché haelické brzké ranní hlídky přes můstek, ukázal strážní svůj průkaz a odešel do své kabiny.

Po zbytek této krátké noci se zmlátil a obracel beze spánku na svém kavalci - unavený, ale naprosto neschopný usnout. Zlobil se sám na sebe. Měl by krásné Haeliciánce dát nějak najevo, co cítí? Ve skutečnosti by asi měl - zvláště však poté, co byl jeho poslední zážitek s Margot jasným příkladem budoucnosti. Ale reakce, které u ní pozoroval, byly všechny tak protimluvné. Stále a stále si v hlavě přehrával jejich rozhovory, někdy vážné a někdy navýsost erotické. V žádném případě se necítil vinen za to, do jaké míry se o Margot zajímal - i když velmi dobře věděl, že by byl vděčný, kdyby dostal i tu nejmenší šanci. Nakonec usnul, když uvažoval, jestli právě v tuto chvíli Margot oblažuje LaKarna. K čertu se tím, jak skončil tento tak moc slibný den...

ATALANTA

Pozdě večer dalšího dne - poté, co byl na Defiantově člunové palubě bezpečně instalován nový člun a jeho úložní kolébka - Brim zkontroloval stanovený rozpis služeb a zjistil, že během celé následující strážní sekvence vůbec nemá službu. Nic takového se mu už nepříhodovalo od Menader-Garandu a tenkrát měl příležitost setkat se s Margot. Potřásl hlavou. Tentokrát má jen jeden den - a žádnou možnost, jak se dostat na Avalon, i kdyžby měl víc času...

Bezmocně přecházel s rukama v kapsách sem a tam v téměř prázdné jídelně, po chodbě ke své osamocené kabině a nakonec skrz Defiantův hlavní průlez do chladného vánku letního večera. Hador právě zapadal za atalantskou Městskou horou a zbarvoval oblohu do nesčetných odstínů červené a oranžové. Jak procházel kolem hlavní paluby, Defiantův ebenovitě černý trup se halil do rudých odstínů a měnil ji v snovou krajinu planoucích tvarů a hladkých stínů. Pak, dříve než došel k zádi, tyto jasné barvy rychle ztmavly do tmavě krvavá a nakonec do mdlé purpurové, když se rozsvítila pouliční světla ve městě. Na můstku plály body barevných světél - mohl tam zachytit pohyb, ale podrobnosti se ztrácely v okolní temnotě.

Znovu obrátil pohled k městu a na tváři cítil první záchvěvy večerního větříku. Měl zvláštní, nasládlou vůni věků, zdiva, prachu a věcí, pěstovaných na okolních polích. Přimhouřil oči a pomyslel si, že by mohl blíže poznat rocotziánskou sekci, kde strávil včerejší večer, ale nebyl si tím jist. Na vrcholu Městské hory byl teď monstrózní gradgroatský klášter nádherně osvětlen a jeho pozlacené úzké věžičky se nádherně blýskaly. Zhluboka dýchal.

Atalanta byla relativně v bezpečí, dokud na ní pobýval místoadmirál Zorn Hober se svou dvanáctou eskadrou bitevních křižníků. Věděl však, že se tato mocná eskadra zítra vrací do vesmíru. Pak zase na Atalantě nebude v noci světlo svítit až do doby, kdy dvanáctá eskadra, nebo jiná jí podobná ochrana, znovu nebude na základně.

Potřásl hlavou. Válka! Jak dobrá pro něj byla - a jak strašlivá byla pro téměř všechny ostatní. Pro Caresciana bylo snadné zapomenout, že vesmír obsahuje téměř nekonečné množství světů - a ty nemají nic společného s chudobnou, zbídačenou Caresciii, která byla téměř všude jinde nechápaná. Náhle ho přepadla únava. Další dlouhý den, není se čemu divit

S rukama stále ještě v kapsách vykročil podél tmavé hlavní paluby do hlavního poklopu a odtud do své kabiny. Jeho poslední vědomá myšlenka bylo předsevzetí, že další den stráví studováním tohoto města a jeho obyvatel - pěšky, jak mají Caresciani ve zvyku, a ne v turistickém autobusu. Jestli má Atalanta jenom takové lidi, jako je Claudia Valemontová, vyplatilo by se vlastní úsilí...

Už druhého rána po sobě opustil Brim časné svoji palandu - tentokrát kvůli lodní siréně a vřeštění, volajícímu "bojová akce na stanicích", které se ozývalo z reproduktoru umístěného vzadu na jeho dveřích. Se spánkem zalepenýma očima vskočil do bojového skafandru arazil si zmatkem na chodbách a ve společných prostorech cestu ke svému stanovišti na můstku.

Ursis sem přiběhl ne víc než o jeden-dva metacykly dříve, ale už stačil zapnout Defiantovy gravitační generátory. Když Brim vklouzl za navigátorský pult, loď byla připravena vyplout, ačkoliv si nebyl jist, jestli je připraven on. Smutně si připomněl staré pořekadlo: "Hluboký spánek je spánek, ve kterém jste, když vás někdo vzbudí," nebo nějak podobně. Byl toho živoucím důkazem.

Ne víc než jeden c'lenyt od hlavní paluby ve svých gravitačních bazénech prudce hořely dvě velké obchodní lodě. A když se tam zadíval, uviděl sérii výbuchů v polovině Městské hory. Po celém městě zhasínaly po celých velkých oblastech světla. Nedaleko uháněla záchranná vozidla, zoufale popoháněná máváním a řady osobních vozů, které

dovážely posádky k jejich lodím.

Ale kupodivu - alespoň pro Brima - nebyly nikde na temné obloze vidět záblesky obranné palby. A navíc nebyl vidět ani zdroj palby. Obvykle je patrné, když destruktory vystřelí. Pozdvihl obočí... Skrz změt' hlasů na můstku za sebou slyšel Collingswoodovou a Calhouna v naléhavém rozhovoru s velitelstvím přístavu. "Pane operátore," říkal právě, když spánkem pomačkaná Waldová přispěchala ke spolunavigátorskému pultu vedle něj, "spojte mě prosím s věží." "Okamžik, poručíku Brime," zazněl operátorův hlas o chvilku později. "Všechny kanály jsou právě obsazeny."

Brim náhle cítil něčí ruku na svém rameni. Vyskočil.

"Vodpusť, že sem tě vylekal, kluku," řekl Calhoun tiše, "ale poplach odvolali. Nejspíš budeš chtít ten hovor s operátorem zrušit," dodal.

Brim se zamračil a otočil se v křesle. "Zrušen?" zeptal se nevěřicně. Obrovské plameny dosahovaly tisíce stop do výšky v postižené části Atalanty. "Tomu nerozumím..."

"V předpisech se tomu říká případ koordinované sabotáže," odpověděl Calhoun. Jak tady, tak i ve městě. Široko daleko kolem Hadoru nejní žádná nepřátelská loď. Potvrdili jim to zvědi a strážní lodě venku."

Mladší Carescrian byl zmaten a obrátil se zpět ke svému pultu. "Nebudu potřebovat kanál ke věži, pane operátore," řekl. "Zrušte žádost."

"Ano, poručíku," ozval se operátor. "Vaše žádost je zrušena."

Náhle se Brim obrátil zpět ke Calhounovi. "Sabotáž, moje noho!" vykřikl. "Vsadím se, že to byl ohýbač."

Calhounovo obočí se na okamžik pozvedlo; pak se podíval na Collingswoodovou u vedlejšího pultu. "To by nějaký smysl dávalo, ne, Regulo?"

Brim se na sedadle obrátil ještě víc, aby viděl reakci kapitánky.

Collingswoodová se na chvilku zamračila. "Nu," řekla, "o téhle možnosti jsem už uvažovala." Pak zamyšleně přikývla.

"Je tady ale jedna věc," dodala a podívala se Brimovi přímo do tváře. "Nikdo nehlásil během 'útoku' energetické paprsky. A pokud příslušníci Ligy nevynalezli také nové destruktory, někdo by někde musel energetické paprsky vidět, nemyslíte?"

Brim mohl jen souhlasně přikývnout. "Ano, kapitánko," připustil. "Někdo by je musel vidět."

"Není tím ale řečeno, že absolutně věřím historce o sabotáži," dodala Collingswoodová a zvedla se od svého pultu.

"Ale pro tuto chvíli se k ní více přikláním - zvláště pokud nemám o incidentu žádné úplné informace." Usmála se. "V každém případě mi zbývá ještě dospat pár metacyklů a nechci z nich ztratit víc, než je třeba. Takže, pokud mě pánové omluví..."

Brim se zašklebil. "Dobrou noc, kapitánko," řekl.

"Dobrou noc, kapitánko," zopakoval Calhoun, "a dobrou noc taky tobě, kluku," řekl a přešel ke svému pultu. "Jestli už jsem někdy slyšel dobrou noc, tak to byl ten kapitánčino."

O chvíli později byl Brim na kapitánském můstku téměř sám. "Dobrou noc, Waldová," řekl, když krásná mladá navigátorka zamířila k východu z můstku. Usmál se. Vůbec neměl čas jí říct ahoj.

Vypnul svůj pult a kráčel směrem, kde Ursis znovu vypínal lodní startovací systémy. "Nejrychlejší let, co jsme kdy měli," řekl a položil Medvědovi ruku na rameno.

"To je pravda," souhlasil Ursis, odpojil hlavní jistič a vypnul přístrojové zařízení pultů. Jak se postavil, široce se zašklebil. "A abych řekl pravdu," pokračoval, "nemohl jsem přeslechnout tvou teorii o ohýbači."

"Myslíš si, že to mohly být ohýbače?" zeptal se Brim během jejich cesty k zadní části můstku.

"Ano," řekl Ursis a následoval Brima do hlavní chodby, "i když nám chybí důkazy..."

Brim razně potřásl hlavou. "Naneštěstí si neumím představit, jaký druh zbraní používají. Collingswoodová má pravdu - neznám takový destruktory, aby po sobě nenechával dobře viditelné ionizační stopy."

"To je taky pravda, můj netrpělivý příteli," řekl Medvěd s úsměvem. "Ačkoliv minulé ráno to bylo poprvé, co jsme ty nebo já poprvé slyšeli o ohýbačích. Alespoň o těch skutečných." Potřásl hlavou a zastavil se u své kabiny. "Je to skládáčka - kterou ve správnou chvíli určitě rozluštíme. Někdo to nakonec dokáže. Možná dokonce my. Mezitím však budeme dělat naše věci co nejlépe, včetně spaní, kdykoliv to jen bude možné..."

"Dobrou noc, Niku," řekl Brim. "A díky za tvou podporu."

"Dobrou noc, Wilfe, pro zbytek času, který ti ke spaní zbývá. Mohli bychom to snad dnes večer prodiskutovat nad sklenkou meemu, co?"

Brim se usmál. "Niku, navrhl jsi to sám," řekl, když vyrazil dolů napříč chodbou směrem ke své kabině. Ale nyní už byl zcela probuzený. Než otevřel dveře, věděl, že jít teď do postele by byla jen ztráta času - zvláště když měl v plánu prozkoumat část velkého města. Jakmile se převlékl do jiné uniformy, znovu zavřel a zamkl svou kabinu a pak vyrazil do prázdného přístavu. Možná trochu časně, ale byl připraven jít...

Hador byl stále ještě pouhou světlou září za obzorem, když se Brim zapsal na vycházku a vykročil do svěžího mořského vzduchu za Defiantovým hlavním poklopem. V dálce hořely obrovské požáry a ze dvou postižených obchodních lodí zbývaly v gravitačních bazénech jen trosky.

A přesto se zdálo, že přes všechen předešlý zmatek se základna vrací okamžitě po poplachu k normálnímu životu. Brim uznale pokývl hlavou, když chytil u hlavního civilní konečné stanice místní tramvaj - malé vozidlo nebylo opožděno o víc než několik cyklů. Mezi pasažéry zavládlo ticho, když míjeli dva čerstvě vyhořelé gravitační bazény - stále ještě doutnající a obklopené záchrannými vozidly. Ale jak tramvaj zahнула a pokračovala ve své cestě obrovskou hvězdnou základnou, plnila se a vyprazdňovala energicky vyhlížejícími dělníky, kteří žertovali a hovořili mezi sebou, jako by měli

za sebou obyčejnou noční směnu. Haeliciáni byli nepodajní - to poznal okamžitě. A vypadalo to, jakoby totéž měl v blízké budoucnosti zjistit i samotný Kabul Anak. Podle utajených situačních zpráv přenesl admirál Ligy svoji vlajku na svoji novou obrovskou bitevní loď Rengas. Brim cítil v kostech, že nový útok není daleko.

Když dojel na konečnou, bylo už víc než dva metacykly po konci noční směny a obě budovy byly téměř pusté. Venku za tramvajovým hangárem se v bludišti kamenných ulic pro dopravní vozidla vznášely pouze dva městské autobusy. Byla to vysoká, starobyle vypadající vozidla: Brim odhadoval, že jsou asi dvanácti metrů vysoká, osm až deset široká a snad sedmdesát dlouhá. Podlahy těchto velkých strojů, spočívající na dvou plochých gravitačních podvozcích, se vznášely asi ve výši jeho hrudi. Vepředu sahala trojdielná přední skla z tenkých vyboulených střeš téměř až do poloviny výšky k podlaze. Přibližně stejně velká okna byla po celé délce autobusů a jejich vrchní třetina byla zbarvená do zelena. Silně vyhlížející reflektory byly umístěny pod střední částí předního skla, přesně nad čísly vozů z plechových avalonských číslic. Cestující vcházeli dovnitř dvoukřídlymi dveřmi uprostřed lodi, doplněnými vysouvacími schůdky. Otevřené poklopy na přední a zadní měly jen krátké žebříky - byly pouze pro posádku. Vůz 312 měl přes oblou střeš namalovaná tři oranžové pruhy, vůz 309 měl jeden modrý pruh. Poněkud stranou odtud se objevily tramvaje, které byly téměř totožné, až na nápisy na turniketech, hlásající "Kláster" a "Smyčka 12".

Brim se zamračil. Bylo mu jasné, že tramvaj vyjede možná až na vrchol atalantského vrchu ke Gradgroat-norchelitskému klášteru. Ale co znamená Smyčka 12? Okamžik si mnul bradu a pak se rozhodl pro klášter. Jestli měla bludišti podobná čtvrt' Rocotzian nějaké poznávací znamení, bude mnohem moudřejší, když stráví svůj čas v opravdové turistické památce, dokud nebude mít dost štěstí, aby přilákal nějakého místního průvodce.

Rozhlédl se kolem téměř pustého hangáru, vonělo to tu vyčpělým jídlem, vyčpělým potem, vyčichlou vůní mu'occo kouře a ostrým zápachem ozónu z pohupujících a vznášejících se tramvají. Odhadoval, že tento zápach musí mít pěknou koncentraci, když je ulice zaplněná autobusy.

Řidič v zelené uniformě klímal za pultem prodeje lístků, ale nad hlavou mu visela barevná mapa města. Byla také označená symboly, které - div divoucí! - se shodovaly se znaky na všech turniketech. Při bližším ohledání Brim zjistil, že smyčka 12 byla cesta, která obtáčela střed města od pahorku neuvěřitelnou změti úzkých uliček - báječné místo k tomu, aby tu člověk lehce zabloudil, domyslel si rychle. V duchu si přikývl a jemně vzbudil prodáváče lístků, koupil si jízdenku na klášterní okruh a vykročil k tramvaji číslo 312.

Prázdný vůz uvnitř voněl horkým olejem, čalouněním a ozónem, byl pohodlně vybaven čtyřmi řadami čalouněných sedadel, mezi nimiž procházela ulička. Byl také naprosto čistý. Brim si vybral přední sedadlo u okna, odkud měl dobrý výhled přes čelní sklo. Pak se posadil a čekal.

Během několika následujících cyklů se k němu připojilo množství dělníků, kteří skončili práci brzo, ať už z těch či jiných důvodů - většinou kvůli nehodám. Jeden dovnitř vkulhal s čerstvým obvazem přes oko, následovali dva hřmotní muži v kombinézách lodních nakladačů s ovázanými hlavami a vysoká, hněvivě vypadající žena se drala na schůdky nehledě na obrovskou podlitinu, která pokrývala její pravou nohu téměř až ke kolenu. Následoval ji pár ponurých, unaveně vyhlížejících gradgroat-norchelitských kněží, kteří silně páchli kouřem. Brim rychle uhádl, odkud tihle dva asi jdou. Pro kněze se ve dvou vypálených gravitačních bazénech najde určitě práce dost. Trosky, které viděl, by stačily pro spoustu lidí...

Po čase přišla posádka: průvodčí a obsluha motoru, oblečení do tmavě zelených tunik a kalhot, bílých košil se zelenými motýlky, lesknoucích se černých bot a oranžových klobouků ve tvaru krabice, ozdobených znakem, které vypadalo jako kolo rozpuštěné zlatou závorou. Brzy poté zazněl zvonek, dveře se rachotivě zavřely a podlaha pod Brimovým nohama začala vibrovat, zatímco starodávné gravitační podvozky se těžkopádně rozhýbaly a vezly vůz 312 směrem ven ze stanice do hlavní ulice, vedoucí ke středu města. Jak velký vůz nabral rychlost, začal se rytmicky kývat, což mělo ve spojení s monotónními záchvěvy generátorů ukolébavající účinek.

Brim odpočíval na sedadle a díval se oknem ven. Bylo dost vysoké, s leštěnými dřevěnými rámy a kovovou konstrukcí, která umožňovala, aby se spodní část zvedala proti vrchu ze zeleného skla. Cožpak neslyšeli o kontrolách životního prostředí? Spodní průhledná tabule se dokonce honosila zkoseným sklem! Právě přejížděli přes most, který byl rovnoběžný se sedmi mechem porostlými oblouky přístavní hráze - pamatoval si ten most z večera s Claudii.

Na chvíli si v duchu představil její oválný obličej a měkce vyhlížející hnědé vlasy - vybavil si pižmovou vůni jejího parfému, dráždící jeho nos. Nějak mu pořád od té noci přicházela na mysl - mnohem víc, než by měla. Po pravdě řečeno, cítil se víc než jen trochu vinen za to, že ho tak silně přitahuje - zvláště když byl zavázán někomu jinému.

Pak pokrčil rameny. Ať už to bylo dobře nebo špatně, bylo to tak, jak to bylo. Několik dalších vzácných metacyklů se rozhodl odpočívat a užít si vzácnou vycházku. Na moralizování bude dost času zítra...

Když začala ulice stoupat k Městské hoře, zvýšily gravitační podvozky vozu 312 záchvěvy podlahy a před nimi se objevila změť tří a čtyřpatrových budov, stavěných většinou z vyběleného kamene a malty. V časném ranním světle viděl Brim malinké zahrádky, nacpané do všech možných koutů a skulin, osázené květinami, které zaplavily probouzející se siluety města milióny různých barev. Budovy byly tak blízko ulice, že se svými balkóny téměř dotýkaly. Vypadalo to jako cesta tunelem, když si velký vůzrazil cestu do příkrého kopce. Na mnoha místech sloužila tato prašná ulice rovněž jako malý dvorek, takže ji byli nuceni sdílet se psy, ustájenými zvířaty, kněžími, rybáři, skladníky, kameníky, kočkami, dělníky z doků, několika modropláštníky a stovkami mužů a žen v místním barevném oblečení. Každý z nich uhnul z cesty až v tom nejposlednějším okamžiku, když průvodčí použil svůj vyjící, uširvoucí klakson - což byl nucen dělat téměř na každém iralu.

Až příliš často projížděli kolem vypálených budov bez střeš - opuštěných a prázdně zejících k obloze. Brim viděl, že mnoho místa na ulicích vyplňují hromady zřícených cihel a kamení - pozůstatky války. Občas byly vypálené celé bloky, s úzkými cestičkami pročištěnými skrz trosky k ulicím. Jak kolem nich projížděli, zvířovali mračna šedivého prachu. Brim se otřásl. Nebyla tu žádná sláva, jen trosky křehkých domů poškozených a rozbitých divokým, slepým šlehem

válečného šílenství. Potřásl hlavou. Pohledy, jako byl tento, nebyly nikdy zmiňovány vůdci. Předpokládal, že jejich domy jsou obvykle velmi dobře zabezpečené...

Zakrátko přejel vůz kamenný most přes hlubokou strž. Brim se ohlédl na vzdálený přístav pod nimi. Admirál Hober se se svými bitevními křižníky právě vydával do vesmíru: Iaith Galad, Oedden a Benwell, obrovské vznášející se tvary na rovné ranní hladině.

Jak se díval, Benwell začal vzlétat na vysokém sloupu kouře. Proti své vůli ucítil, jak mu po páteři přeběhl mrazivý záchvěv, když se v ohlušujícím dunění okna vozu rozechvěla. Bitevní křižníky byly vždycky jeho snem. Zvláště Benwell, postavený jako náhrada Nimue, s níž zmizel legendární hvězdný admirál Merlin Emrys víc než před pěti lety. Jako každý mladý muž v Říši - a vlastně pak na Carescii - uctíval Emryse a velký ebenový bitevní křižník, který vzbuzoval hrůzu v přístavech a mimo ně po celé galaxii a ukazoval tak barvy - a sílu - říšského císaře Greyffina IV. Tenkrát byla jejich zráta strašná. Nyní byli jak muž, tak i jeho loď jen polozapomenutými položkami v seznamu ztrát, což se zdálo být neuvěřitelné. Ale v jeho srdci pro ně vždy zůstane zvláštní místo.

Po chvíli vůz přejel dva složitě vyzdobené kovové podstavce a klouzal po dlouhé sloupovité kolonádě. Zastavil se na prostorném náměstí, na němž rostly starobylé, okrově zbarvené stromy a které bylo vydlážděno složitými vzory červenožlatých dlažebních kostek. Na jedné straně mu vévodilo kolosální žulové skalisko šafránové barvy nejméně dvě stě iralů vysoké a půl c'lenytu dlouhé po obvodu. Zvláštní schodiště a balustráda - vytvořené ze samotné žuly - vedlo desítkami zákrutů nahoru ke klášteru, který byl obydlen černě oděnými kněžími s vysokými oranžovými límci, Otei a Sestrami v dlouhých karmínových kutnách, novici v krátkých róbách z hrubé látky a příležitostnými, jasně odlišnými laickými osobami.

Naproti schodišti bylo náměstí obkrouženo další ozdobnou balustrádou, rovněž ze šafránově zbarvené žuly, ale přerušovanou mohutnými, květinami pokrytými vázami, dvakrát vyššími než člověk. Odtud měl Brim jedinečný výhled na přístav a obrovskou říšskou základnu o tisíce iralů níž. Cítil na tváři čerstvý mořský vítr, chladný a svěží v této nadmořské výšce. Pohledem vyhledal Defianta, Pak se pro sebe ušklíbl. Zřídka kdy měl šanci vidět ho z takové vzdálenosti. 'Elegantní' bylo první slovo, které mu přišlo na mysl. Byla to nádherná loď, dlouhá a trochu nakloněná, jak se vznášela v gravitačním bazénu - netrpělivě, jak se zdálo - aby přelámala pouta, která ji držela mimo její nejvlastnější živel.

S celým volným dnem před sebou odpočíval několik cyklů na balustrádě a díval se dolů na střechy Atalanty. Za sebou slyšel hlomoz, jak se zavíraly dveře od autobusu, který odjížděl z náměstí. Jeho odjezd nějakým způsobem zpřetrhal symbolická pouta s válkou a on se najednou cítil osvobozený - ať už na sebekratší chvíli - od smrti a ničení, které galaxii zachvacovalo. Zhluboka se nadechl a cítil uklidňující závan větříku na tichém náměstí.

Padesát iralů po jeho pravé ruce bylo další schodiště - tentokrát vytesané do příkrého svahu a spojené s ulicemi pod ním. Stejně jako to protilehlé, tak i toto muselo snášet značnou dopravu. Vysoko nad hlavou se z kláštera zvedl malý gradgroatský zuzzuou a prodíral se ranní oblohou. Jak se tato malá zastaralá loď objevila nad přístavem, Brim poznal, že je do posledního místa naplněna. Potřásl hlavou a usmál se. Všechny gradgroatské vesmírné lodě létaly opravovat zbraňové systémy, které učitelé na admiraltě považovali za pouhé památky - nevhodné k dalšímu studiu. Zasmál se. Mluvit o zbytečném lidském úsilí! A přitom jej pevnosti okouzlovaly. Tiše si slíbil, že pokud bude mít ještě jeden volný den, zkusí si na jednu z nich zaletět a prohlédnout si ji. Pak se zasmál. Pěkně malá příležitost k tomu, aby dostal delší vycházku na místě, jako je Atalanta...

Po chvíli se obrátil a procházel tmavým stínem stromů - jeho boty klapaly mezi jemně tančícími kalužemi zlatého slunečního světla - dokud jeho nohy nevstoupily na první schod. Následoval trojici Otců po mramorových schodech a rychle si povšiml, že gradgroat-norcheliští mniši chodí dost rychle. Potichu se zasmál, jak musel stále dýchat více a více zhluboka. Tohle schodiště byla prostě jejich denní trasa - a bylo znatelně delší než nejdelší schodiště Defianta. Zastavil se na odpočívadle blízko vrcholu, aby popadl dech. Z tohoto úhlu viděl vůz 312 se třemi oranžovými pruhy, jak pokračuje na své klikaté cestě dolů z kopce. Líně se díval na ulice, kterými by kráčet, kdyby nyní šel dolů po svých, S překvapením zjistil, že by to byla snadná cesta. Vrchol kopce byl tak strmý, že těžký dostavník potřeboval množství zákrut, aby vyrovnal sklon a ačkoliv už ujel z náměstí pěkný kus cesty, jeho skutečná vzdálenost od kláštera nebyla víc než jeden c'lenyt pěšky od začátku schodiště. Dokonce vážně uvažoval o tom, že tuto procházku vykoná, až dokončí prohlídku kláštera. Když o několik cyklů později dorazil na vrchol, všechny myšlenky týkající se možné cesty - a stejně tak čehokoli jiného - byly rázem odvanuty monumentální uchvacující strukturou, která se před ním objevila.

Obrovská věž kláštera, vytvarovaná jako plamen, byla asi o tisíc iralů výše než dva masivní podstavce ve tvaru disků, které tvořily její základnu a blýskala se v odpoledním tpytu Hadoru jako zlatá socha. Spodní patro bylo téměř o čtvrtinu větší než vrchní a obě byly obklopeny poschoďovými alabastrovými kolonádami které vytvářely oblouky a úctyhodné sloupy, které byly jistě víc než sto iralů vysoké. Druhý hájek gigantických okrových stromů obklopoval protáhlý kampus a stínil c'lenyty tichých cestiček, které se tu objevovaly a byly lemovány zurčícími fontánami a tichými údolími.

Před Brimovým ohromeným očima se přes kolonádu v prvním patře táhla široká třída, vedoucí k masivním ebenovým dveřím, které byly samotné nejméně šedesát iralů vysoké. Nyní byly otevřeny do tmavého prostoru za nimi. Carescian potřásl hlavou. Nikdy a nikde se ještě nesetkal s tak výjimečnou stavbou. Palác Greyffina IV. na Avalonu ve srovnání s tímhle značně vybledl.

Nad masivním dveřním rámem bylo vytesáno motto, napsané Xantosem, starodávným vesmírným písmem, které se museli učit dokonce i Caresciani:

VE ZNIČENÍ JE VZKRŘÍŠENÍ,
CESTA MOCI VEDE SKRZ PRAVDU

Brim se uchechtl, když přes práh vstupoval do ztemnělé místnosti, přístupné i veřejnosti - Gradygroati měli stejný vkus jako sodeskyanští Medvědi, pokud šlo o hesla. Když si jeho oči přivykly na temnotu, zatlačil na druhé, vnitřní dveře a...

Téměř musel popadnout dech. Ať byla postavená jakkoli rozumně, udělala na něj obrovská kruhová místnost v mnoha ohledech stejný dojem jako celý klášter.

Z obkládaného balkónu, tvořeného druhým patrem kláštera, zpívaly mužské hlasy jednu z gradgroat-norchelitských hymen - starobylá hudba a slova rozněcovala stejně tak srdce věřících jako nevěřících:

"Ó, vesmírná sílo pravdy,
která střežíš domovinu našeho dětství,
ležící v nesmírné kosmické hloubi.
Ač sama slabá, udržuješ stanovené:
Ó vyslyš nás, když voláme o přízeň
pro ty z nás v nebezpečí daleko ve vesmíru..."

Brim nevyznával nějakou určitou víru - v žádném slova smyslu - ale cítil se být vtažen do náboženské vlny citů. Jako dítě, snící o hvězdách, ten chorál miloval. Nyní, když jich dosáhl, nebyla ta slova nikdy daleko od jeho osobního přesvědčení.

Před ním byla podlaha ve tvaru čočky jako neskutečná křišťálová pláň tu a tam poseta postavami mužů a žen, kteří se objevovali, aby byli poníženi - možná byl lepší výraz pokoření - ryzí, neporušenou velikostí. Při dalším zkoumání objevil Brim, že se povrch skládá ze tří soustředných kruhů. Po vnějším kruhu byly rovnoměrně rozmístěny tři vykládané řady symbolů Xantosu, které směřovaly do středu místnosti a jejich zářící zlatý kov hlásal "Zničení". Střední kruh obsahoval tři zlatem vykládané řady symbolů pro "Vzkříšení", které také směřovaly do středu a neoznačený vnitřní kruh sloužil jako rám pro velký centrální kužel ze zlatem svítícího zdobeného kovu s nepravidelnými vzory z tisíců barevných drahokamů. Skupina symbolů pro "Pravdu" byla třikrát vyryta do nablýskaného kovového pásu kolem základny kužele.

Vysoko nad balkónem znázorňovala monumentální kupole noční oblohu nad Atalantou s Hadorem zářícím přes clonu podobnou čočce, takže se zdálo jako by se vznášel ve středu oblohy obkroužen slovem "Moc" v xantoských písmenech. Brim se zamračil, jak se díval vzhůru na tu umělou oblohu. Bylo na ní něco divného... Lusk! prsty. Ovšem. Kupole samotná byla stavěna z nějakého průsvitného materiálu a cokoliv Gradygroatští používali k modelování svitu Hadoru, svítilo z určité vzdálenosti za jejím povrchem! Usmál se. Chytře vymyšleno. Třpytí paprsek soustředěné záře prošel ze "vznášejících se" čoček a dopadl na kužel z drahokamů ve středu místnosti. Světlo se pak odrazilo zpět do kupole v tisících oddělených odrazech, které představovaly jednotlivé hvězdy. Brim studoval kužel a souhlasně přikývl. Každý ze zdánlivě náhodně rozptýlujících klenotů byl ve skutečnosti umístěn s nepředstavitelnou péčí! Podívoval se, jaký druh umělého světla umístili Gradygroatští za kupoli, aby takto svítila.

Věž samotná vypadala - alespoň pro Brima - dost zajímavě. Byla vysoká téměř čtrnáct set iralů, ale vnitřní kupole nad jeho hlavou nebyla vyšší než tři sta iralů. Dost ho to zklamalo, když o tom začal přemýšlet. Divil se, co Gradygroatští udělali se zbylým prostorem - pamatoval si, že ve věži určitě nebyla žádná okna, alespoň to tak z venku nevypadalo. Na obvodových stěnách byla v mnoha vitrínách zaznamenána dlouhá a rozmanitá historie Řádu. Brim si slíbil, že si udělá čas, aby je mohl prozkoumat - zvláště ty, které se týkaly třinácti orbitálních pevností a jejich možných destruktorů. Ty by si určitě Wellingtonová zamilovala, pomyslel si, když pokračoval v obhlídce této veřejnosti přístupné místnosti.

Během dalších metacyklů si Brim užil všeho, co klášter nabízel: jeho velkých kruhových tabulí, knihovnu s vzácnou kolekcí primitivů, muzeum, uměleckou galerii a slavné parky. Všechno bylo okouzující a k jeho překvapení ani Otcové, ani Sestry, které potkal, se ho nepokoušeli obracet na víru a ani nikoho dalšího z návštěvníků, pokud mohl vidět, ačkoliv tady bylo kromě něj jen asi čtyři nebo pět rodin na výletě. Pomyslel si, že válka hodně omezuje turistický ruch. Nakonec daroval štědrý - alespoň podle carescriánských měřítek - příspěvek do jedné ze spleťtých vyzdobených skříněk na dobročinnost a pak sešel po hlavním schodišti na náměstí, odkud jezdil autobus. Měl před sebou ještě většinu z tohoto dlouhého odpoledne. Teplý vánek přinesl z kláštera sbor hlasů:

"Daleko povoláno, naše hvězdné loďstvo mizí;
vláda naše a moc mizí,
Hle, všechna naše včerejší sláva
beze slova opustí srdce -
od pravdy ještě vede cesta moci,
ale my zapomněli - ale my zapomněli!..."

Brim se lokty opřel o balustrádu a znovu se zadíval dolů na střechy města. Odpolední mořský větřík byl stále ještě na jeho tváři podivuhodně chladný a obloha byla nyní poseta množstvím bílých obláčků, které věstily dobré počasí. Díval se, jak jeden z velkých autobusů šplhá ulicí vzhůru, přibírá cestující a pak znovu sestupuje a ztrácí se v dále mezi

obrovitými stromy. Ještě jednou se zdálky zadíval na Defiant a pak na své hodinky. Impulsivně se zachvěl, jak si představil, že se zapsal na vycházku ne víc než chvíli před tím, než by už neměl šanci. Pak s úsměvem na tváři vyrazil po schodech dolů směrem do města...

Když dorazil dolů, byl šťastný, že vstoupil do úzkých uliček, které ochraňovaly před spalujícími paprsky Hadoru. Z oblohy byla nyní vidět jen úzká škvíra mezi bíle štukovanými budovami, které se ochranně tyčily nad ním a ostatními chodci, se kterými sdílel stinný chodník. Jako v rokotziánské sekci - jakkoliv to odsud bylo daleko - byla většina domů ozdobena vyčnívajícími balkóny, barevnými omítkami a klikatými polovypuklými řezbami, zobrazujícími každý předmět, ze kterého si mohla mysl vykouzlit nějaký tvar a několik dalších, u kterých Brimova představivost selhávala. Všude zpívali ptáci a létali neustále dovnitř a ven děrami ve zdech, takže se zdálo, že byly vytvořeny zvlášť pro tento účel. Kočky se nedbale loudaly po ulicích a brousily si dráčky. Zvláštní zvířata. A jako obvykle byl jeho nos potěšen a odpuzován milión a jedním pachem, který byl v prašném vzduchu cítit.

Mínul velkého, silně stavěného muže s bambulovitým nosem, červenými ušima a obrovskými rukama, který jemně plel malinkou zahrádku, na které se odpolední slunce zdržovalo jen několik metacykiů. Přistihl se, jak opakuje zdvořilý haeliciánský pozdrav s otevřenou dlaní, jako kdyby to dělal celý život. Na Atalantě a Atalant'anech je něco příjemného. O kousek dál dolů v ulici dav lidí zápolil s dlouhým červeným kabelem, třícím z otvoru v chodníku. Nacházel se nyní v oblasti obchodů a ulice začínaly být přečpané davy lidí, nesoucích jasné barevné košíky z hokynářství. Pach z obchodů a otevřených stánků mu připomněl, že je jak hladový, tak i žíznivý. Usmál se a vybral si slibnou, dobře vypadající hospodu, když tu náhle vzduch rozřízl pronikavý hřmot, okna se roztrásla a hejna ptáků se rozprchla ze svých vysokých skrýší. Zastavil se. Zvuk k němu doléhal ze všech směrů, jak se odrážel od zdi v úzké uličce. Nějakým způsobem mu připadal naléhavý. Co to bylo?...

O chvíli později byl téměř povelan vyděšenými lidmi, kteří se vyhrnuli z hospody. Vzhledla k němu štíhlá žena se šedivými vlasy a kuchařskou čepicí a zapomenutou utěrkou, přehozenou přes rameno, když se tlačila kolem něj. "Pojď, modropláštiku," zaskřehotala směrem k němu, když se rozeběhla ulicí dolů. "Cožpak jsi nikdy dřív neslyšel sirény?" Sirény! Brimovo srdce poskočilo - bitevní křižníky odlétly brzy ráno. Jistě, jejich odchod bylo to, na co Ligeři čekali. Zapomněl na svůj prázdný žaludek a přidal se k proudu lidí, běžících dolů z kopce a doufal při tom, že běží směrem k úkrytům a ne jen tak slepě pobíhají v panice.

Nad nimi se náhle zableskla hrozivá palebná clona destruktora a zalévala uličku proudy oslepujícího zeleného světla. Rachot hromu ohlušil jeho bubínky a zvedl ze země oblaka prachu. Brim si vzpomněl na slova řečnice: "Při prvním varování se uchylte do úkrytů." Jasně, pokoušel se to udělat - a vypadalo to, že stejně jsou na tom i všichni ostatní na ulici!

V jednom z parků, který lemoval město, se vyprostil z davu lidí a zastavil se, aby si prohlédl oblohu. Udělal to právě včas, aby viděl, jak se Defiant žene nad jejich hlavami téměř kolmo vzhůru a stahuje konstrukční zařízení do bojového stavu, aby se svou palbou přidal k obraně města. Přemýšlel kdo je asi u řízení. Nehledě na nebezpečí okolo něj, jeho srdce poskočilo jak radostí, tak i zármutkem. Vesmíre, jak si přál být s nimi!

Pak, dříve než byl křižník z dohledu, začaly výbuchy rozdírat zemi. Nepředstavitelné gejzíry plamenů, špinavého černého kouře a trosek létaly vysoko nad vrcholy domů. Na ulici začali lidé křičet a běželi k jakémukoliv úkrytu, který mohli najít, skrývali se pod stromy a ve vchodech domů. Psi v panice šíleně štěkali mezi jednotlivými výstřely destruktora, zatímco zpanikaření Atalant'ané divoce vybíhali ze svých domů a zase vbíhali dovnitř. Na vzdáleném konci parku jedna stará žena slepě vrážela do kamenné zdi a vykřikovala při tom jednu z norchelitských kostelních písní, kterou Brim slyšel před krátkou chvílí v klášteře. Běžel jí pomoci, ale než ji mohl chytit, tak mu zmizela v ulici.

Brim nedbal svoji vlastní bezpečnost a pátral na obloze po stopách po útočnicích. Tam... V dále se mu ve velké výšce podařilo zahlédnout tři eskadry hvězdných lodí, přilétajících z polárních oblastí k arogantně přímým přeletům nad základnou. V tu chvíli mezi ně z mraků vpadla Defiantova ponurá silueta. Z jeho mocných destruktůrů šlehaly blesky a záblesky jako při velké bouři odplaty. Dvě z lodí Ligy se okamžitě změnily v ohnivě koule, které visely na obloze a vymrštřovaly plameny a trosky, zatímco se ostatní lodě snažily odklidit stranou. Třetí útočník se náhle ocitl v záblescích a kouři, pak se loď ve středu rozlomila a její dvě poloviny padaly vzduchem, doprovázené mračny kouře, jako sváteční ohňostroje. Jasně řečeno, příslušníci Ligy nepočítali s přítomností nového světelného křižníku na základně - nebo silně podcenili sílu jeho destruktůrů.

Vlna výbuchů začala rozervávat zemi v těsné blízkosti. Překvapený Brim pátral na obloze po jejich zdroji, ale v nejbližším okolí se mu nepodařilo zahlédnout ani jedinou loď. A to se považoval za dobrého pozorovatele - ačkoliv uznával, že všichni navigátoři se považují za dobré pozorovatele. Navíc, hvězdné lodě nebyly tak malé stroje, aby po nich člověk musel pátrat Zmračil se. Všechny výbuchy, které se ozývaly okolo něj, musely přece odněkud vycházet!

Nyní se cítil jasně chycen v otevřeném parku. V posledním možném okamžiku reagoval na svou nebezpečnou situaci a lehl si do trávy blízko nějakého stromu pouhý okamžik před dvěma ohlušujícími výbuchy, které otřásl zemi a zbořily dům přes ulici v hněvivé vlně hrozivého horka a vířícího prachu. Zuřivý výbuch s sebou přinesl déšť kamenných štěpin, vířících všemi směry. Vysoká budova se s příšerným skřipavým zvukem zřítila.

Stále slyšel ohlušující detonace směrem od základny, ale kde u Gratzova jména byli příslušníci Ligy, kteří pátili na místo, kde byl on? Odplazil se od stromu, aby měl lepší výhled, ale obloha nad jeho hlavou stále vypadala prázdně a naprosto nevinně.

Pak se náhle jedna její část na chvíli zhmotnila a vystřelila přesně nad nimi směrem k úpatí kopce. Brim stěží věřil svým očím, když se z neurčitěho přízraku vyklubal pár dveří, které se náhle otevřely v jinak prázdném vzduchu. A jak přízrak

mizel za vrcholy atalantských střeš, z tajemných 'dveří' vypadla řada předmětů ve tvaru slzy. O chvíli později se park křečovitě zachvěl, jak celá řada nových výbuchů vymrštila k nebi proudy kouře a plamenů o několik bloku dále. Brim se impulzivně zašklebil a začal pěstí. Tak takhle vypadaly ohýbače! A takto útočily. Není divu, že Collingswoodová během ranního náletu neviděla stopy po energetických paprscích. Škody byly způsobeny bombami! Starými leteckými bombami... Potřásl hlavou. Jakkoli dlouho se už nepoužívaly, přesto proti nim nemohl vymyslet jednoduchou obranu. Stiskl pevně oči, zatímco další trhaná řada výbuchů zuřivě mrzčila zemi a pokrývala ho skutečnou sprškou listů a větví. Mrtvý pes byl vymrštěn do vzduchu a přistál v kaluži krve na nedalekém chodníku. Téměř vykřikl v bezmocném vzteku, když mu přehřátý vzduch z dalšího výbuchu ožehl vlasy vzadu na krku jako obrovská svítlna, pak hněvivě narazil zuby do země, když následný výbuch rezonoval v jeho hlavě. Ti parchanti z Ligy! Použili konvenční útok na přístav jako zástěrku pro ohýbače, které pak provedly skutečný nájezd - teroristický útok proti civilnímu obyvatelstvu Atalanty, bez kterého by imperiální základna nemohla existovat. Když tak bezmocně ležel ve středu fanatického ničení Ligerů, vzduch znovu vyplnil důvěrně známý hrom a přehlušil tak všechny ostatní zvuky útoku. O chvíli později nad hlavou uviděl Defianta, který se pohyboval rovnoběžně s jednou z útočících lodí ligy. Náhle paluba křižníku vybuchla ve žhnoucí změtí zelených plynů, jak přišel o celou baterii 152mm destruktů. Jeho protivník, silný torpédoborec NF-110, se prudce zastavil ve svém letu, jako by byl zasažen obrovským perlíkem. O okamžik později vybuchla loď Ligy v zářící erupci žlutých a zelených paprsků, jejichž oslepující zář vycházela z každé lodní spáry. Brzy poté zmizela v obrovském oblaku šedého prachu, když Defiant mohutně zahřměl a zmizel nad stromy.

Mysl omračující místní exploze pokračovaly asi ještě deset dalších cyklů, než umkla atalantská baterie - a pak bylo slyšet jen stále pokračující zuřivý štěkot psů z okolí a hněvivou kakofonii ze stromů, když se haeličtí ptáci vraceli ke zbytkům svých hnízd. Zazněly sirény a brzy poté se na troskami zavalených ulicích začali objevovat lidé - spolu s uhánějícími záchrannými vozidly všech tvarů a velikosti.

Brim, ohromen tím násilím, se rozťeseně rozběhl dolů z kopce, aby podal zprávu o tom, co viděl, ale nyní se zdálo, že se ocitl v jiném městě - v jiném vesmíru. Všude ležela zkroucená krvavá těla v takových polohách, jaké by živá nemohla zaujmout. Rozdrcená dětská ruka stále svírala šňůru kňučícího štěněte. Brim začal zuby a odháněl mračna much z malé, mrtvé tváře. Pak osvobodil vystrašené zvíře, které se okamžitě vrhlo do své záhuby v plápolající skořápce blízkého domu.

Daleko podél zakouřené ulice byly rozházeny trosky obrovské obytné budovy, která se do ulice zřítíla. Blízko pozoroval němý dav záchranářů, kteří se zuřivě snažili probít skrz trosky. Lékaři právě odnášeli mladou ženu - pohmožděnou po celém těle - k provizorní ošetřovně na chodníku, kterou Brim právě míjel. Zastavil se, když na něj raněná žena pohlédla očima plnými hrůzy a otevřela krvavý otvor - pozůstatek úst - jako by chtěla promluvit. Naprosto přemožen soucitem poklekl a uchopil její ruku. "Řekněte to," zašeptal. "Neopustím vás - budu naslouchat..." Ale dřív než se mohla pokusit něco říct, vyvalil se z jejích úst pramének krve. Její oči se na okamžik strašlivě zvětšily, až vypadaly jako talíře. Pak náhle přestaly zaostřovat a její ruka klesla. O chvíli později se vzduch naplnil zápachem výkalů.

Když Brim strnule pokračoval ve své cestě dolů z kopce - oči zalité slzami - začala mračna much pokrývat její trup. Později, když prošel ulicí, kde měl kdysi v úmyslu nasednout do autobusu, zalpal po dechu a poděšeně potřásl hlavou. Ne víc než pár iralů zpět podél ulice právě požární jednotka hasila hořící trosky autobusu. Záchranáři ještě prohrabávali trosky v naději, že najdou někoho, kdo přežil, ale Brimovi bylo jasné, že jen ztrácí čas. Z velkého vozidla nezůstalo nic moc kromě zčernalého rámu jednoho jeho konce, na kterém byl umístěn velký rozbitý reflektor a kovové číslice "312". Pevně zavřel oči. Kdyby byl býval skončil s prohlídkou kláštera jen o půl metacyklu dříve...

Po dalších asi dvou c'lenytech dolů z kopce stopy zkázy záhadně skončily - jako kdyby se příslušníci Ligy úmyslně zaměřili jen na některé části města. Brim znechuceně potřásl hlavou. Byl dalek toho, aby se pokusil ospravedlnovat strategii Ligy, zvláště pokud šlo o útoky na civilní cíle. Podařilo se mu stopnout kolem projíždějící vozidlo Flotily, které ho dovezlo až k Vládnímu sektoru na úpatí kopce, kde podal naléhavou zprávu o tom, co viděl. Odtud pokračoval pěšky podle své paměti, byl jen nějakých šest c'lenyťů od základny.

Neušel víc než tisíc iralů, když přišel do jiné hořící, rozbité oblasti, ve které bylo množství obytných domů a obchodů, které vyrostly v okolí vládních budov za posledních sto let. Jak spěchal skrz sutiny, neviděl jediný dům, který by zůstal po útoku nepoškozen. Všude kolem byly záchranáři, kteří na sebe pokřikovali a prohrabávali se v sutinách jako hmyz, jehož úl byl vyrušen. Celá oblast páchla kouřem a odporným zápachem spáleného masa, zvedajícím žaludek.

Náhle mu poskočil ohryzek, když poznal jedno z vozidel, parkujících právě před hlavním průjezdem - důvěrně známý, sluncem vybělený kluzák s odřenou plátěnou střešou... Claudiin? Zastavil se a nahlížel dovnitř s rostoucími obavami. Byl to on! Její červený kožený kufík - a na podlaze jídelní lístek z Nesteriova Kabaretu. Skousl rty. Byla také jednou z obětí? Se srdcem v krku běžel ke kouřícím sutinám, které byly nejbližší místu, kde parkovala.

A pak ji uviděl ještě s dalšími dvěma ženami v troskách blízkého domu, jak se snaží zvednout těžký dřevěný trám. "Claudie!" vykřikl impulzivně, jak se prodíral přes zkroucené trosky.

Pořád ještě zápasila s trámem a tak jen trochu otočila hlavou. "Wilfe," zavrčela námahou, "díky Vesmíru... Pomoz nám pohnout s tím trámem - rychle!"

Brim popadl bez dalšího uvažování těžký trám a všichni čtyři ho společnými silami táhli přes kamenný překlad, dokud ho nemohli nést volně. Pak, téměř kašlající od prachu, který zvířili, ho odvěkli a opřeli o velkou hromadu spadlého zdiva. Tři ženy se okamžitě vrátily do mělkého příkopu, který vytvořily, a začaly zuřivě kopat, dokud se ze zkrvavené tváře, zpola zakryté prachem z cihel a trosek nevydral tichý sten. Muž byl uvězněn, když mu na hrud' spadl starodávný trám. Brim jim pomáhal holýma rukama, jako kdyby byl přišel proto, aby jim pomohl se záchrannými pracemi.

Když předali oběť unaveně vyhlížejícím záchranářům, zjistil Brim, že se na Claudii dívá v úplně jiném světle. Od jejich

večera v Nesteriově Kabaretu se strašně změnila. Její dlouhé kaštanově hnědé vlasy mohly být nyní šetrně popsány jako rozčuchané. Měla zpocený, prachem pokrytý obličej a na její tunice a kalhotách bylo mnoho míst nepěkně propaleno. Na nohou měla obutý pár odložených bot které jí byly určité o stovky čísel větší, a celá byla pokryta nánosem zaschlé krve - bylo jí dost na to, aby to nemohla být její vlastní - v opačném případě by se byla už dávno připojila k tělům, která na hromadách čekala na identifikaci.

Také se na něj dívala. "Nu," řekla unaveným hlasem, "vypadá to, jako bys to taky chytil" Na chvíli se zamračila.

"Myslela jsem, že jsem viděla Defiant, jak odlétá..." řekla.

"Máte pravdu," řekl Brim a konečně popadl dech. "Nebyl jsem na něm."

Náhle se zdálo, že má starost. "Proč?" zeptala se. "Myslela jsem, že jsi hlavní navigátor..."

Brim se usmál, potěšen její starostí. "Stále ještě jsem, alespoň pokud vím," vysvětloval jí, zatímco záchranáři dopravovali další žijící oběť do čekající ambulance. "Ale dnes ráno jsem byl na vycházce - blízko kláštera, objevoval jsem krásu vašeho města."

V tu chvíli si přál, aby byl nikdy neotevřel ústa, protože výraz Claudiina tvaře se změnil v čiré zoufalství. V jejích očích zahlédl slzy, dřív než se rozpačitě odvrátila. "Dnes ráno ztratilo mnoho ze své krásy," dusila se potlačovaným pláčem. "Je mi to hrozně líto," mumlal a dotkl se její paže. Chtěl ji přivinout ke svému ramenu a utěšit, ale zástup na ulici začal svolávat ostatní

"Pojďte sem," volal nějaký muž. "Našli jsme jich víc!"

"Děti!" zaječel jiný hlas. "Pospěšte si!"

"Rychle!" křičel další. "Musíme je odtamtud dostat!"

"Můžeš zůstat a pomoci?" zeptala se Claudia se zoufalým pohledem. "Vesmír ví, že teď" potřebujeme každou ruku."

Brim přikývl. Defiant byl stále ještě pryč, pravděpodobně pronásleduje zbytky útočícího loďstva.

"Zůstanu," řekl a vyhrnul si rukávy své už tak zničené tuniky, "tak dlouho, jak to bude možné."

Během následujících metacyklů ztratil Brim jakékoliv ponětí o čase, když s Claudií pomáhal zachránit pět dětí - dvě z nich zemřely dříve, než mohly být dopraveny do ambulance - a osm starých hvězdných námořníků. Děti byly chyceny, když čekaly na svou dopravu do školy, staří námořníci přebývali v budově, vybudované zvláště pro staré obyvatele obvodu.

K ránu - když spolu s ostatními záchranáři prohrabal podruhé trosky při pátrání po obětech, které mohly být v předchozí panice přehlédnuty - uslyšel Brim bližící se rachot těžkých gravitačních generátorů. Současně Defiant zahřměl směrem k zemi, obrátil se a hladce se blížil k nedotčenému konci základny, vytvářeje při tom svými přistávacími světly obrovské bílé svazky. O chvíli později ucítil na své paži něčí ruku. Byla to Claudia. "To byl Defiant, že ano?" zeptala se vyčerpaně.

"Ano," řekl Brim. "A obávám se, že to znamená, že tě budu muset téměř ihned opustit. Stále mi zbývá ujít několik c'lenytů."

Claudia se usmála - krásná bez ohledu na prach a zaschlou krev. "Myslím, že jsme tady oba pro dnešek skončili," řekla. Ukázala na velkou tramvaj, která se objevila v blízké zatáčce. "Čerstvá posádka záchranářských dobrovolníků na denní směnu," vysvětlila. "Převezmou to po nás, ale nevím, o kolik víc lidí můžou zachránit."

Brim se usmál a podíval se jí do obličeje. "Musí to přesto zkusit," řekl jemně. "I kdyby zachránili jen jednu další osobu, mělo by to smysl."

"A když ne?"

"I přesto to bude mít smysl," řekl Brim pevně.

Claudia se mu podívala zpřímá do očí. "Docela myšlenka, na takového krvežíznivého válečníka, jako je Wilf Brim," řekla tiše, zatímco v troskách okolo nich zaznívala ozvěna výkřiků zachráněných. Pak se jemně dotkla jeho tváře. "Jak jsi se sem dostal?" zeptala se.

"Šel jsem pěšky - přesněji, běžel jsem," řekl Brim. "Doprava zůstala trochu pozadu za jízdním řádem, tam nahoře u kláštera."

"Dostali tu část pod tramvajovou zastávkou, že ano?" zeptala se.

"Jo," řekl Brim. "Pěkně ošklivě. Byl jsem tam."

"A to jsi šel pěšky celou cestu odtamtud?"

"Ne," řekl Brim s úsměvem. "Chytil jsem stopa až k nějakým vládním budovám asi c'lenyt odsud."

"Co bys řekl tomu, kdybys dnes chytil ještě jednoho stopa?" zeptala se.

Brim jí jemně stiskl ruce a přitáhl si ji blíže.

Lehce se k němu přivinula a pak se mu podívala s porozuměním do očí. "A co vyjížďka k Defiantu dnes večer?" zeptala se. "Nemyslím, že bych byla schopná ještě něčeho dalšího - a pochybuji, že vy ano, pane Brime."

"Budu moc vděčný za vyjíždku k Defiantu, nebo kamkoliv - pokud pojedu s tebou," odpověděl a byl sám překvapen pravdou, kterou právě vyslovil. Cítil záchvěv viny, jak se mu v mysli mihl obličej Margot.

Claudia se usmála a odměnila ho rojem polibků na rty.

Brim se zašklebil. "Někdy později, koneckonců, bychom mohli..."

"Někdy později," řekla, když ho odváděla ke svému kluzáku, "bude dost času hovořit o době někdy později..."

Méně než patnáct cyklů poté byli znovu před Defiantovým gravitačním bazénem. V polovičním světle úsvitu se Brim hluboce zadíval Claudií do jejích unavených očí. Byla nyní naprosto neupravená, ale její přirozenou krásu to nijak nezmenšilo. "Ještě jeden polibek?" zeptal se. "Víš, že Defiant zítra znovu odlétá, a já nevím, kdy se vrátím..."

Náhle byla v jeho náručí se svými ústy, vlhkými a otevřenými, pokrývajícími jeho. Držel ji tak po dlouhou dobu, než ho jemně odstrčila pryč.

"Jak jsem už řekla, poručíku Brime," zamumlala, "někdy později bude pro nás dostatečná doba na plánování toho, co bude někdy později"

Brim přikývl, vystoupil a zasalutoval. "Takže zatím," řekl.

Claudia mu poslala další polibek, když otočila svůj malý kluzák a vznesla se z místa.

Pak byla pryč a Brim zjistil, že stojí velmi zmaten a dívá se na koncová světla jejího kluzáku, mizející v dálce. Potřásl hlavou. Snad je nejlepší zůstat zmaten z této nádherné ženy a nechat paní Osud vybrat ten správný směr. Claudia

Valemontová může velice dobře znamenat problémy, ale, jak později zjistil, nemá zatím vůbec touhu ty věci ukončit.

Čas, pomyslel si, to rozřeší...

Brzo ráno dalšího dne vypracoval podrobnou zprávu o svém pozorování ohýbačů pro množství překvapivě vysoce postavených - a velmi pozorných důstojníků námořní rozvědky. Pak, dva metacykly před polední hlídkou řídil Defiant do vesmíru na další službu v konvoji. Válka a přísná opatření admirality pro Hador poskytovaly dost málo času na to, aby člověk vůbec stačil chytit dech.

OHÝBAČ

VÝJIMEČNÁ PRIORITA: KE DRUHÉMU ODDÍLU KONVOJE SE PŘIBLIŽUJI VYSOKOU RYCHLOSTÍ
NEPŘÁTELSKÉ LODĚ ZE ZELENEHO NADIRU;
PŘEDPOKLÁDÁNY JSOU NEPŘÁTELSKÉ ÚMYSLY, POKUD NEBUDE UDÁNO JINAK. SAMOSTATNÉ
JEDNOTKY PŘIPRAVIT NA ODRAŽENÍ ÚTOKU.

Ligeři se přibližují ke konvoji zezadu a odspoda Brim se ve svém bojovém obleku pochmurně usmál nad důvěrně známou zprávou, která se objevila na KA'PPA obrazovce. Defiant, který právě křížoval v mezere mezi dvěma široce oddělenými oddíly konvoje v levé přední části modrého sektoru Oddílu dva byl totiž označen jako "samostatný". A i když byli určeni k operacím v určené zóně, musel začít něco dělat - nyní, když se útočníci přibližovali. Brim netrpělivě naslouchal přísnému hlasu Coliingswoodové za sebou.

"Vyhlášte bojový poplach, Jedničko," řekla klidně Calhounovi.

"Ano, kapitánko," odpověděl starý Carescrian. Bylo vidět, že na to netrpělivě čekal, protože hned začal vydávat rozkazy po celé lodi.

Brimovi zaskřípaly zuby. Jen pojdte, pomyslel si.

Konečně mezi hlučným řvaním poplašného signálu a zmatkem bot, dupajících na kovovou podlahu byl Brim zase ve své kůži.

"Nahlas jakýkoli cíl, jakmile bude v dosahu, Wilfe," prohlásila Collingswoodová. "Jdi na to."

"Ano, kapitánko," ulehčeně odpověděl Brim přes rameno. Pak se podíval přes pomocného navigátora Galena Fritze na Ursise, stojícího u systémového pultu a řekl: "Bojovou energii, Niku," řekl.

"Bojovou energii," opakoval Ursis a bez zaváhání pohyboval svými šestiprstými rukama mezi uspořádanou zmršťí systémových přepínačů. Zvuk čtyř DDB-19.A7 krystalů pohonu Defiantu okamžitě začal nabírat na intenzitě. Jak se akcelerující loď zbavovala více L-jednotek relativní hmotností, stopa táhnoucí se za zádi zářila čím dál tím jasněji.

Brim mrkl na Wellingtonovou, pak se podíval na svou interní obrazovku, na níž bylo vidět Provodníka a jeho skupinu obsluhy krystalů, jak aktivují osm lodních anti-hmotových energetických komor. Přepnul na ošetřovnu s Flynnem, jenž se také připravoval a pak si prohlédl vnitřek každé z hlavních věží. Všechno vypadalo připraveno. Zkušenosti z bitev za poslední měsíc udělaly z Defiantu a jeho posádky neobyčejně efektivní bojovou jednotku. Brim se usmál. Kupodivu nebyl překvapen. "Převezmu kormidlo, pane operátore," řekl a položil ruce na ovládací kontrolky. "Ano, poručíku Brime," křikl operátor přes stupňující se řev krystalů. "Řídicí vektor je nula středem lodi - teď převezmete kormidlo."

Brim se otočil směrem proti konvoji a díval se ven na destruktory, které se začaly zlověstně pohybovat sem a tam. Světlo z nedaleké hvězdokupy na chvíličku ozářilo paluby lodi, když se kolem prohnali téměř 25000 světelné rychlosti.

Celkově se konvoj J18/9 roztáhl na více než patnáct c'lenytů od předvoje Oddílu jedna až k týlu Oddílu dvě. Každý oddíl byl celý c'lenyt široký, skoro dva dlouhý a obsahoval padesát obchodních lodí, doprovázených třiceti lodmi válečnými - od těžkého křižníku třídy Hostile, vlajkové lodi konvoje L.I.F. Heroic, přes dva lehké křižníky a řadu torpédoborců až po skupinu malých tahačů.

Druhým lehkým křižníkem byl L.I.F. Perilous, jeden ze tří lehkých křižníků třídy Petulant, od nichž byl odvozen tvar Defiantu. Jako všechny Petulanty byl spolehlivý, s osmi destruktory ráže 155mi ve čtyřech párech. Byl ovšem prakticky neopancéřovaný. Brim pokaždé děkoval za silný, 75 nebo 120mi pancíř chránící vnitřní komoru a můstek Defiantu.

Devět z dvaadvaceti torpédoborců připojených ke konvoji J18/9 bylo třídy T jako starý Truculent. Všechno houževnatí bojovníci - a když došlo k bitvě, jejich palebná síla se vyplatila. Ostatní byly kombinacemi novějších lodí třídy K a N. Podtrženo a sečteno, Brim usoudit že Defiant je v silné společnosti. Přesto se ztráty obchodních lodí zvětšovaly od prvního dne, ať se všichni snažili sebevíc. Byla to krutá válka - o tom nemohlo být pochyb...

Zadními hyperobrazovkami viděl Brim daleko za sebou útočníky: patnáct zelených stop, seskupených do tří rychle se blížících tvarů. Proti hvězdokupě okamžitě rozeznal hranaté siluety - a KOMKONVOJ mu nemusel nic připomínat.

Dobrá, tohle byla Liga: rychlé, obratné Gorn-Hoffy 380A-8 s velkými rychlopalnými destruktory ráže 137mi schopnými rozdrtit trup obchodní lodi, pokud zasáhly kdekoli blízko ovládacích struktur.

Protože nejméně polovina doprovodu chránila Oddíl jedna, Defiant a zbytek říšských lodí budou stát, jako obvykle, proti značné přesile. Když se válka rozšířila po většině galaxie, každé straně zbyl jen omezený počet volných lodí. Brim v duchu pokrčil rameny a zkontroloval své přístroje, zatímco mírně zostřil zatačku. Liga začala válku s obrovským množstvím bitevních lodí a konvoje směřující k Hadoru-Haelicu byly neklamným znamením, že Říše má v tomhle směru ještě co dohánět.

Brim vyhlédl ven na plahočítí se obchodní lodí, když se s Defiantem prohnal kolem jako blesk směrem k neustále klíčujícímu konvoji: dlouhé, válcovité formaci deseti 'kol', z nichž každé bylo tvořeno čtyřmi obchodními loděmi obklopujícími pátou. 'Loukotě' obíhaly kolem svých 'os' pomalu a s majestátní přesností a náhodně měnily rychlost a směr. Snažil se představit, jaké to musí být v takové neozbrojené nákladní lodi, kde posádka může jen bezmocně sledovat další vlnu smrtonosných útočných lodí.

Gorn-Hoffy se každým cyklem zvětšovaly, jak se přibližovaly ke konvoji. Z této vzdálenosti již mohl Brim rozeznat jejich čtyři do kříže postavené vyčnívající věže. Z každé trčely dva rychlopalné 137mi destruktory Schwanndor. V duchu se mu vybavila vzpomínka na ukořistěné tabulky jejich výkonů, které viděl na Menander-Garandu;

PRŮMĚRNÁ 500-IRALOVÁ OBCHODNÍ LOĎ MŮŽE BÝT ZNIČENA:

Pravděpodobnost v procentech	Střel na vzdálenost (v c'lenytech)		
	0,5	1.0	1.5
50	40	104	308
95	76	203	650

A při rychlosti dobíjení nových destruktů Schwanndor netrvalo dlouho vypálit mnoho výbojů - zvláště se čtyřmi věžemi. Gorn-Hoffy 380A-8 byly silné torpédoborce a Brim se už dříve naučil respektovat jejich ničivé schopnosti. Jak se nepřátelé blížili, Brim zvolnil otočku. Soubor při nadsvětelných rychlostech byl úplně něco jiného než bitva při rychlosti podsvětelné. Za prvé nebylo možné jít proti sobě. Žádný počítač ve známém vesmíru nemohl reagovat dostatečně rychle na spuštění destruktů při takové přibližovací rychlosti. Než by se pak podařilo se otočit, soupeř by mezitím odcestoval pěkně daleko. Nadsvětelná taktika zahrnovala kontrolu rychlosti, urputné honičky, souběžný boj a příležitostné klíkování v malých úhlech, stále však více méně v přímém směru.

Náhle zadní část Oddílu dvě zalil nepříjemný svit hyperzářičů. Jen za několik vteřin se zablesklo z destruktů - z obou stran - a prostor se naplnil divokou změtí pulsujících explozí. Současně zazářily i výbuchy mezi útočníky a přepadenými.

"Dostali jsme jednoho z těch bastardů," zvolal někdo nadšeně ze skládacího sedadla. "A na první pokus!..."

"Za cenu L.I.F. Gallanta," odsekl jiný hlas. "Bouchlo to dvakrát."

Brim se na moment podíval zpátky a spatřil malý tahač, vybočující ze směru a planoucí po celé délce. Náhle se propadl dozadu a v dálce vybuchl v červenooranžových plamenech. Jen několik vteřin poté se zezadu znovu zablesklo.

"Ach, zatracenej Gratz!" vykřikl někdo. "Podívejte se na to! Dostali další nákladní loď!"

"Vesmíre, dívejte se, jak hoří."

"Ale ani nevybočuje z řady."

"Zázrak..."

"No tak, kámo, uhas ten oheň..."

Potom vyšlehl hyperzáblesk tak blízko Defiantu, že se můstek naplnil výkřiky hrůzy. Brim zahlédl malou průzkumnou loď jak se vyřítla zpod přídě Defiantu.

"Bandita v červeném nadíru se blíží v našem směru," pronesl pomalu jeden ze zaměřovačů. "Vzdálenost 189.7, přibližuje se..."

"Vidím ho tamhle dole!" vykřikl někdo. "Někdo toho ligerského parchanta sundejte, než vezme roha!"

"Jasně, odpráskněte ho!"

"Nestřílejte, Doro," upozornila Collingswoodová potichu. "Máme na starosti daleko důležitější věci než nějakého špeha."

"Ano, kapitánko," odpověděla Wellingtonová. Destruktoři venku se stále pohybovaly sem a tam.

Brim si všiml série záblesků po pravoboku. Vzhlédl od přístrojů, aby spatřil, jak údery dopadají na známou siluetu: S.S. Wakefield, postarší loď, na níž se přepravil z Carescrie na Avalon na své cestě do navigátorské Akademie. Starému, elegantnímu korábu ta cesta trvala týden, což bylo vzhledem k jeho pokročilému věku překvapivě málo. Za tu dobu se Brim horlivě snažil dozvědět se o lodi všechno, co mohl. Díky ostrým paprskům hyperzářičů byl kov jejího trupu v havarijním stavu - stejné jako před osmi lety. Přesto se s ostatními, novějšími koráby stále hravě pohybovala kupředu jako tenkrát, když překonala trans-kdovíjaký rekord. Brim si nemohl vzpomenout, co to bylo, ale ta stará skvělá loď byla tehdy za svých časů zcela bezpochyby prvotřídním plavidlem.

Ted' se však třásla a házela sebou a úderné záblesky se přesouvaly po palubách s ničivými následky. Obrovské kusy trupu se spolu s moduly z levoboku a s mnoha velkými E-nádržemi, které vezla jako svůj náklad, zmítaly v brázdě za lodí.

Najednou se paprsky soustředily na její neopancéřovaný můstek, jenž se okamžitě rozplynul v mraku trosek a třípytívkých střepů z hyperobrazovek. O několik okamžiků později celý předek obytné paluby vyletěl v ohromné fontáně jisker a radiace. Současně se paluba Defiantu zachvěla salvou z vlastních stopětapadesátek. Prudké světlo krátce udeřilo kamsi dozadu dolů. Palba na starou Wakefield náhle ustala.

"Dostali jsme ho, parchanta!" zvolala od pultu vedle Brima nadšeně Wellingtonová. Její jediná, bezvadně umístěná salva však přišla pro Wakefield příliš pozdě. Světle zelené jazyky radiálních plamenů už vyskakovaly nejméně z deseti

zářících děr po straně. Brim zaskřípal zuby - jistě už hoří celý vnitřek - zastaralý systém paprsků N to nezvládne. Vzápětí se stálá záře řídicích krystalů začala mihotat a loď se důstojně pomalu naklonila k jedné straně a opustila svou pozici v kole. Zůstávala čím dál víc pozadu, nyní už očividně bez někoho u kormidla. Řízení blikalo jako skomírající táborový oheň. Náhle se divoce převrátila, vychýlila na pravobok, načež se zlomila v místě, kde kdysi býval můstek a explodovala v zářící zelenou mlhu čisté energie, která na kusy roztrhla vnější plášť. Ten se vzápětí zhroutil sám do sebe a rychle zmizel kdesi vzadu, jako by ani nikdy neexistoval.

Brim spolkl knedlík, který se mu nějak záhadně udělal v krku. Starý Wakefield nebyl na dnešní poměry kdovíjakou lodí, ale pravděpodobně přestála víc galaktických bouří, než jakékoliv jiné plavidlo ve službě - a pro něj měla zvláštní význam. Znovu, jako tolikrát předtím, si pomyslel, že tohle je krutá a zatracená válka.

Po levoboku se další z Gorn-Hoffů zavrtával do malé, dvoukrystalové nákladní lodi - jedné z nejpomalejších v konvoji.

"Bandita ve fialovém nadiru," upozornila Wellingtonová,

"Máme tři-osmdesát v našem směru," oznámil jeden ze zaměřovačů. "Mizernej úhel," dodal.

Brim sklouzl mírně k levoboku. "Lepší?" zeptal se.

"Stejně bude těžký vystřelit," procedila Wellingtonová mezi zuby. Pak pronesla do svého komunikátoru: "Dávejte pozor, kličkuje!" Krátce nato se paluba třikrát rychle za sebou otřásla, když pět velkých stopětapadesátek Defiantu vypálilo.

"Vedle!" zavrčel zaměřovač znechuceně.

"Sundejte toho dalšího," řekla Wellingtonová, "a žádné další výstřely mimo."

"Ano, velitelko..."

O chvíli později se chystali na dalšího útočníka, když se Brim otočil ve svém křesle a vykřikl: "Nestřílejte!" V tom okamžiku se hyperobrazovky Defiantu zatemnily a kolem se prohnal známý trojúhelníkovitý útvar, který úplně zakryl původně zamýšlené palebné pole. "Poloviční rychlost, Niku!" dodal rychle. Defiant začal divoce narážet do relativní hmotnosti, kterou loď vypouštěla. Ručičky ukazatelů na pultu přebíhaly od kraje ke kraji.

"Vesmíre!" vybuchla zlostně Wellingtonová. "Co se to ten mizerný pacholek snaží dokázat? Vždyť jsme z něho málem udělali kaši!"

"On pálí," řval někdo rozzlobeně, "na náš cíl!"

"U Vootova vousu," zabručel někdo ze střelců, "kdybych býval věděl, že se to chystá udělat, odbouchl bych ho!"

Brim souhlasně se zlostí přikývl. Poznal tu loď dobře. L.F.S. Terrible, torpédobonec třídy T pod velením Jazona Davenporta, syna komodora sira Hugha Davenporta, nynějšího velitele Devatenácté eskadry těžkých křižníků.

Davenport se - i se svými předsudky - už dávno stačil Carescianu Wilfu Brimovi, tehdy nováčkovi, představit. Bylo jasné, že jeho syn aroganci následuje svého otce.

"Okolo je spousta terčů," připomněla Collingswoodová tichým, ale přísným hlasem. "Hlavní je ochránit nákladní loď. Nebo na to snad někteří z vás zapoměli?"

"Ano, kapitánko..." zabručel chór hlasů.

Defiant sebou najednou trhl. Dva paprsky zasáhly pancéřovaný plášť v blízkosti věže B. Brim jej mírně naklonil a pět velkých stopětapadesátek odpovědělo na útok lavinou výstřelů. Nepřátelská palba okamžitě ustala.

O chvíli později se na hyperobrazovkách na pravoboku objevila strašná exploze. Když bylo zase normálně vidět ven, Brim spatřil, jak právě v kouli radiačních plamenů a jisker vybuchl velký transportér, vracející se zrovna do středové pozice čtvrtého kola. Středová loď pátého kola brázdící za ním musela zběsile manévrovat, aby se vyhnula mraku vířících trosek.

Pak, jakoby odnikud, prosvítl nad nimi po levoboku Gorn-Hoff. Evidentně byl zaujat něčím vpředu natolik, že ani nezaznamenal Defiant, který zrovna pomalu plul vpřed na minimální výkon. Jakmile se Liger přehnal kolem, Brim nařídil plnou rychlost. Ursis jako obvykle pohotově zareagoval. Brázda za lodí se okamžitě zbarvila jasně zeleně a loď vyrazila jako polekaný corconianský gogen'shoat, nechávajíc obchodní lodě za sebou jako by stály v klidu.

"Sundáme támhleto," přikázala Wellingtonová potichu, když se Brim pověsil nepříteli na paty. "Všechny destruktory namířit na červenou osmdesátkovou věž."

"Máme červenou osmdesátkovou věž," odpověděl jeden ze zaměřovačů. "Přibližuje se..."

"Sledujte ho, otáčí se do nadiru," varoval jiný.

Brim podle toho upravil kurs a Defiant se brzy začal pohupovat v brázdě za třistaosmdesátkou, zatímco nestíněné ukazatele po celé lodi ukazovaly pomalu a rychle, pomalu a rychle, pomalu a rychle... Zběžně zkontroloval ukazatele vzdáleností a díval se po dalších nepřátelských lodích v okolním prostoru. Stačí chvilka nepozornosti a mohou nastat opravdové obtíže. Ligeři před ním to zanedlouho zjistí...

"Zpomal asi na pětiosmdesát procent, Niku," přikázal náhle. Defiant se už příliš přibližoval prchající nepřátelské lodi Jeho rty potichu vyslovily díky Margot Effer'wyckové, která se více než před rokem, coby operátorka v týlu, zmocnila tajných tabulek, které Ligeři používali k nastavení přibližovacích poplašných systémů. Díky její statečnosti věděl, že se ke Gorn-Hoffům 380A-A8 může přiblížit až na 1,75 c'lenytu, aniž by ligerský pilot obdržel jakékoliv varování. Poslouchal ostřelovače nastavující destruktory - všechny na palbu ve směru letu, s minimální odchylkou. Počkal, až loď získá ještě trochu náskok.

"Terč ve směru červená čtyři pět, vzdálenost tři tisíce..."

"Výborně," řekla Wellingtonová. "Nastavte vlnové výboje na jedna-padesát-tři, síla K na tři sta, jen abychom našeho přítele trochu probudili."

"Rozkaz, velitelko Wellingtonová, výboje jedna-padesát-tři, síla K na tři sta."

Brim hleděl dopředu na velkou zmračenou nákladní loď. Na dvou místech hořela, vypadávala ze svého místa v kole dvě a začala zaostávat za konvojem. Tam měl namířeno Gorn-Hoff. Představil si, co si asi myslí ligerský pilot: velký,

jednoduchý terč, zralý na napadení. Když znovu zkontroloval indikátory vzdálenosti, ponuře se zasmál. Brzy jeho představy nadobro změní.

Gorn-Hoff se mírně natočil a připravoval se na konečný úder. Brim ještě maličko zpomalil, načež se obratně dostal ven z Ligerovy přibližovací zóny. Ještě stále ho nezaznamenal! Obezřetně přezkoumal vlastní indikátory přiblížení, pak si prohlédl blízké okolí Defiantu na vlastní oči. Nemínil se stát obětí stejné chyby. "Destruktory jsou připraveny, pokud jsi ty," řekla nakonec Wellingtonová. "Připraven," odpověděl Brim. "Na můstku buďte v pohotovosti pro maximální zrychlení." "V pohotovosti," oznámil Calhoun. "Všechna energie k dispozici," řekl Ursis. "Bojová rychlost," přikázal Brim. "Bojová rychlost," zavrčel Ursis a přepnul ovladače tahu do polohy PŘETÍŽENÍ. Lehký křížník najednou vyrazil vpřed k pomstě. Brim si dokázal představit ohromení na lodi před nimi, když se ozvaly poplašné signály třistaosmdesátky. Při rychlosti, kterou nabral před překročením prahu, bylo příliš pozdě na jakoukoliv reakci ze strany Ligerů.

"Jdeme do červené. Dosah dva tisíce osm set a přibližujeme se." V několika okamžicích byl Defiant daleko v zóně přiblížení k třistaosmdesátce a nadále se blížil jako zářící přízrak. Brim bojoval s ovládáním, protože silné vlny vycházející z nepřítelova pohonného systému házely přídí různými směry a ukazatele na pultu divoce oscilovaly. "Dva tisíce čtyři sta a blížíme se." Najednou se z pohonných trysek třistaosmdesátky smaragdově zablesklo, ale pro Ligeru již bylo na záchranu příliš pozdě. Defiant se na ně řítit tak rychle, že Brim musel nařídít zpomalení, aby nenarazili do nepřítelovy zádě. "Ustáleno..." řekl zaměřovač. Brim se ještě jednou přinutil zkontrolovat ukazatele přiblížení. Vše v pořádku. Teď zaměřil svou pozornost na Ligeru. Každou chvíli... "Dva tisíce a blížíme se..." "Pal!" Defiant se divoce otřásl, když devět silných stopětapadesátek prořízlo tmou jediným zábleskem ostrého světla a primární energie, jež protrhla trup napadené lodě jako valící se bouře. Za ní zůstávaly mraky valící se hrozivě radiace. Wellingtonová a její parta prostě nemohli chybit.

Pravobok ligerského korábu okamžitě explodoval a proměnil se v pouhý mrak. Věž na pravoboku odlétla i se svým vysokým podstavcem ve sprše kovových plátů a kusů ledu z vnitřku lodi.

"Svatá Mocnosti!" vydechl někdo. "Podívejte se na to!"

"Pěkně jsme ho sundali, bastarda!" volali nadšeně všichni, kdo byli na můstku.

Gorn-Hoff se chvíli zběsile zmítal, pak se ustálil a prudce zahrnul na pravobok. Brim mu byl stále v patách. Hned nato se začaly tři zbývající věže Gorn-Hoffu opět pohybovat.

"Dávejte na ně pozor!" vyjekl kdosi, ale tým Wellingtonové byl již více než připraven. Tentokrát zahřmělo z destruktorek na Defiantovi jen několik samostatných výstřelů, zasahujících pravobok Gorn-Hoffu a měnicích vertikální podstavec děl ve zmuchlanou kostru. Věž se otáčela jako dětská hračka a destruktory se houpaly zcela bez života. Ničivé salvy také zapálily radiační oheň podél středu trupu a vyhodily loď z původního kursu - právě včas na to, aby zabránily dvěma zbylým věžím zasáhnout jejich cíl. Věže křečovitě vypálily kamsi vlevo dolů.

"Budeme potřebovat gravitační brzdy, Niku," procedil Brim výstrahu mezi zuby.

"Gravitační brzdy aktivovány, Wilfe Ansore," hlásil Ursis klidně.

Brim se usmál, protože na druhé straně tmavého kontrolního panelu antigravitace se rozzářily dva zelené indikátory. Jeho ruce se přenesly k přistávacím ovladačům..

Náhle Gorn-Hoff sklouzl do prudké zatáčky, načež zpomalil, jako by narazil do sodeskayského ledového masívu. Byl to obvyklý ligerský úhybný manévř, když se něco nepovedlo. Ale Brim i Ursis na to byli připraveni.

Carescrian okamžitě přepnul pohon na volnoběh a naplno spustil gravitační brzdy. Příd' Defiantu se vzezřela a trup díky ohromnému zpomalení skřípal a sténal, ale cíl neminuli a těžké destruktory pokračovaly v ničení svého cíle s drtivou přesností. V následujícím okamžiku mohli Ligeri zasáhnout Defiant dvakrát a odstřelit prázdnou kupoli na pravé straně přídě, ale zcela neefektivně zasáhli jen silně opancéřovanou věž A přímo pod můstkem. Brzy nato stejně obě nepřátelské věže utichly, protože zářící radiační požár uprostřed lodě očividně těžce poškodil energetické zdroje. O pár vteřin později opět naskočil pohon, avšak schopnost akcelerace se radikálně zmenšila, takže Brim neměl problémy udržet nepřítele v dosahu destruktorek. Přiblížil se a sklouzl k jedné straně prchající lodě. Z dálky asi osmi set iraiů zasadila Wellingtonová úder do jedné z trysek pohonu. Spolu s gejzírem čisté energie vylétly i kusy krystalových modulátorů a loď začala vrátat po spirálovité křivce.

Za zběsilého hřmění destruktorek Brim znovu prohledal nejbližší prostor a zkontroloval indikátory přiblížení. Vše v pořádku. Liger před nimi viditelně zpomaloval. Po další ničivé salvě se jeden z atmosférických zářičů pomalu pohnul, načež se zadrhl. Z otevřených poklopů se začaly valit plameny radiace. Brim si uměl představit, jaká úděsná hrůza se odehrává uvnitř lodi, která se pomalu stává hučícím kotlem.

Najednou do prostoru odletěl poklop a za ním se zaleskly dva kulovité záchranné čluny. Zatímco se umírající loď stávala nekontrolovatelnou, první kouli se podařilo uniknout a rychle zmizet v nedohlednu. Druhá ovšem takové štěstí neměla. Ve zlomku vteřiny měla následovat kouli první, ale Gorn-Hoff se opile zapotácel a zachytil záchranný modul těsně na pokraji unikového otvoru. Místo aby koule volně ulétla do prostoru, narážela do zdemolovaného trupu a nakonec nabourala do zadřeného atmosférického zářiče, kde explodovala. Objevila se třípytivá mlha zmrzlé atmosféry se skvrnami nejméně dvaceti těl s bezvládně vlajícími končetinami. Těla provířila kolem můstku Defiantu jako dětské hračky. Jedno se roztrhlo v rudou mlhu poblíž předního kotvícího zařízení; jiné se Brimovi vtisklo do paměti výrazem hrůzného strachu ve tváři chráněné bojovou přilbou těsně před tím, než narazilo do hyperobrazovek přesně nad jeho konzolí a zbyla z něj jen zmrzlá rudá skvrna. Ten otřesný výjev si bude Carescrian pamatovat do konce svého života. Nyní se nepřátelská loď začala odklánět ze směru, čímž poskytla střeleckému týmu Wellingtonové široký terč.

Tentokrát vypálili z naprosté blízkosti, přímo do radiačního požáru uprostřed, poněvadž ten se zdál být v centru bytelné konstrukce okolo primárních zdrojů energie na lodi. Obrovský výbuch okamžitě osvětlil prázdnotu kolem.

Trosky létaly všude. Brim mohl jasně rozeznat jednotlivé kusy - například celý kontrolní pult, který se odkudsi vynořil s

nejméně padesáti iraly kabelů za sebou. Na chvíli se zaleskla řada průzorů jako vystrašené oči. Pak všechno vybuchlo v jednolitou stěnu ohně, doprovázeného prudkou vlnou čisté energie, když celý řídicí systém explodoval přímo do kosmu.

Potom tam nezbylo nic. Defiant byl široko daleko sám. Konvoj byl jen obrazcem malých zelených čárek na pozadí hvězdné temnoty, nejméně třicet c'lenytů vepředu vpravo. "Dobrá práce, posádko," zvolala Collingswoodová vzrušeně. "Dobrá práce!"

Brim se usmál a otočil se zpět ke vzdáleným nákladním lodím. Věděl že to Collingswoodová myslela upřímně. Ani ne cyklus nato KOMKONVOJ odvolal stav pohotovosti a nezávislá cesta Defiantu skončila na další tři hlídky.

S pocitem téměř fyzické úlevy předal Brim řízení Jenningsovi a Waldové, pak se připojil k Ursisovi a posadil se do sklápěcího křesla v zadní části můstku, příliš rozrušen na to, aby hned opustil můstek. "Hrozný," procedil mezi zuby. Medvěd tiše přikývl. "Hrozný..." opakoval a třásl svou velkou, chlupatou hlavou. Více slov nebylo zapotřebí.

Když se Defiant vrátil na svou pozici v předvoji divize, velká kola kosmických lodí byla již ustálena, až na jejich rychlost pohybu vpřed. Brim nyní viděl výsledky posledního krutého náletu na vlastní oči. Mnohé obchodní lodě utrpěly hrozná poškození. Jedna ztratila při nějakém pekelném výbuchu, který roztrhl její levobok od přídě až po zád', nejméně celý řídicí krystal. Ztěžka se udržovala v pozici a kupředu se prodírala jen s dvěma zbývajícími krystaly. Další loď z jiného kola zase neměla můstek a ovládána byla z nějaké náhradní řídicí místnosti. Jak je Defiant mýjel, Brim třásl hlavou. Zblízka viděl, že výstřel loď téměř přepůlil. S trupem v takovém stavu bude muset být vyložena na oběžné dráze - pokud vůbec dorazí do přístavu. Pak půjde do šrotu, ačkoliv byla zjevně téměř nová. Trhl sebou: kamkoliv se podíval, viděl blikotání pohonů, zářivé radiační plameny pod kontrolou paprsků N, trupy a paluby lesknoucí se námrazou unikající atmosféry a jasně modrou barvu dočasných tlakových záplat

Ursis vážně kývl hlavou směrem k nákladním lodím a otočil se k Brimovi, "Tam venku, Wilfe Ansore," řekl zadumaně "jsou ti praví hrdinové téhle války. Bojovat schován za destruktory válečné lodi umí každý. Vždycky můžeš doufat, že tě šťastný výstřel - nebo aspoň silný pancíř - zachrání před katastrofou. Ale čelit Gorn-Hoffu jen s černou prázdnotou a tenkým plechem trupu, které tě oddělují od těch Schwanndorů 137 - a ještě přitom zůstat ve formaci - to je statečnost, jakou my Sodeskayané zaznamenáváme do Velkých Knih."

Brim zjistil, že rozrušením ani nemůže mluvit. Zhluboka se nadechl, pevně stiskl zuby a přikývl na souhlas. Potom oba přátelé tiše seděli a zírali do tmavé prázdnoty a Waldová zatím dokončila návrat na letovou pozici.

Ani ne o den později Brim s Fritzem a Aramem upíjel z číše meemu, když se od pultu tiše ozval bzučák. Zpravodajský panel nad Grimsbyho špižirnou se rozzářil:

POR. WILF BRIM A NIKOLAJ URSIS OKAMŽITĚ NA MŮSTEK POR. WILF BRIM A NIKOLAJ URSIS OKAMŽITĚ NA MŮSTEK...

Brim zdvihl obočí. "V případě, že bych se nevrátil," řekl s předstíraně vážným pohledem, plným obav, "budete vy dva vědět, kde začít hledat." Pak pospíchal na můstek. Ursise předběhl jen o chvíličku, a tak oba příslušníci námořnictva vběhli dovnitř téměř současně. V části, kde byla sklápěcí křesla, už seděla Collingswoodová s Calhounem. To místo se často používalo jako příležitostný zasedací sál. Venku zatím Defiant rychle mýjel obrovský shluk hvězd, který vypadal, jako by se táhl dopředu až kamsi do nekonečna.

"Máme pro vás s Jedničkou poněkud náročný úkol," řekla Collingswoodová, aniž vzhledla od obrazovky. "Rychle se oba posadte. Času na provedení je velice málo."

Brim a Ursis si k sobě natočili dvě křesla a zamračeně se posadili.

"Baxtere," pokračovala Collingswoodová, stále upoutána displejem, "protože to začalo u tebe..."

"Ano, kapitánko," odvětil zamračený Calhoun a poposedl ve svém křesle. Na okamžik se odmlčel, jako by si třídil myšlenky, a pak se podíval nejdříve na Ursise a pak na Brima. "No, kluci," začal, "těsně před změnou hlídky sme dostali rutinní zprávu, která mluvila vo S.S. Providental, velkým vergonianským nákladáku z konvoje J18/7, kterej před třema dnima proletěl stejnou oblastí s nákladem antihmotovejch energetickéjch zdrojů." Podíval se na Ursise. "Myslím, že aspoň tobě je jasný, jak je ten náklad pro Haelic důležitý, že jo?"

Ursis vážně přikývl.

"To sem si myslel," pokračoval Calhoun. "No, ta loď dostala při jednom z útoků tři přímý zásahy a brzo přišla vo kontrolu nad střední částí - ve strojovém prostoru mezi podpalubím vosum a devět." Zadíval se hyperobrazovkou ven a zlostně potřásl hlavou. "Neschopný civilisti," zavrčel. "První, co udělali, bylo, že ji vytáhli z konvoje, vypnuli pohon a pak ji vopustili."

Ursisovi se z hrudi vydralo hluboké uchechtnutí. "Ať už to, co udělali, schvaluji nebo neschvaluji," řekl, "vím určitě, proč to udělali. I kdyby byla loď v dokonalém stavu, její náklad z ní dělal obrovskou létající bombu, které radiační oheň poskytne spolehlivou rozbušku."

"Tomu rozumím," řekl Calhoun. "Ale to nejni šecsko."

"Taky jsem si říkal, že tomu asi ještě něco chybí," přerušil ho Brim.

"To od tebe bylo chytré," řekla Collingswoodová a s úsměvem vzhledla od pultu. "Pokračuj, Baxtere."

"Abych to zkrátil," řekl Calhoun, "za pár metacyklů voheň dohořel - a nejspíš bez toho, že by měly nějaký vliv na to, aby loď letěla dál nebo poslala KA'PPou svý souřadnice na cílovou základnu, jako by eště pořád byla ve stavu. Ty

zatracený Vergoniáni měli nejspíš takový kvalty, že jediná věc, se kterou se vobtěžovali, bylo vyřadit pohon."

"A co sami Vergoniáni?" zeptal se Ursis. "Proč se pro svou loď nevrátili?"

"Nemohli," řekl Calhoun ponuře. "Po útoku byl provozuschopnej akorát jedinej únikovej člun - kterej byl naneštěstí poškozenej. Všichni, co to přežili, umřeli, když přišli chvíli potom, co vopustili Providentala, vo všechnu atmosféru. Jeden z tahačů, malej L.I.F. Marigold, jim vystrojl slušnej 'pohřeb' v hlubokým kosmu."

Brim přikývl. Tradiční rozloučení s kosmonautem: navěky hnán vesmírem v pohřební iontové raketě. Každá válečná loď jich s sebou nesla zásobu - pro všechny případy.

"Ale náklad Providentialu," řekla Collingswoodová a navázala nit příběhu, "je považován za natolik klíčový pro válečné účely, že admirální oddělení pro konvoje přikázalo vyvinout maximální úsilí ve snaze tu loď zachránit. A bohužel, KOMKONVOJ nám prokázal tu čest pokusit se o to jako první."

"Doletět s ní celou cestu až na Hador-Haelic, kapitánko?" zeptal se Brim.

"Pokud s ní lze letět, tak ano," odpověděla Collingswoodová, "jenže to je to nejjednodušší. Co musíme udělat nejdříve, je to, že musíme zjistit, jestli lze loď odtáhnout od obrovské hvězdy, do jejíhož zajetí padla přibližně jedenáct cyklů poté, co zpomalila na hyperrychlost. Oficiální název hvězdy je 'Zebulon Mu', a jestliže rychle něco neuděláme, Providential se do ní zřítí. Tady přicházíte na scénu vy dva," řekla, dívajíc se střídavě na Brima a Ursise, "což už jste zřejmě uhodli."

Oba námořníci se na sebe podívali a usmáli se. "Rozkaz, kapitánko," řekli v odevzdaném souzvuku.

"Myslela jsem si to," zachichotala se Collingswoodová. "Takže jakmile se přiblížíme k oblaku Zebulona, což bude asi za -" zkontrolovala svůj chronometr - "jedenatřicet cyklů, vy dva spolu s někým dalším, koho vystavíte nesmírně vysokému osobnímu riziku, opustíte Defianta v našem směšném 'útočném' člunu, přistanete na tom, co zbylo z S.S. Providentialu a následně se pokusíte s ním odletět pryč od toho plynového obra dřív, než se do něj zřítí. Podle toho, co jsem byla schopna vytáhnout z Admirality, nebudete mít víc než pět metacyklů na to, abyste celou tu věc vyřešili."

"Má někdo na Admiralté technická data té lodi, kapitánko?" zeptal se Ursis. "Pokud jde třeba o systémové ovládání? Nebo o navigační pulty?"

"Podobný druh informací se právě snažím tady na můstku sehnat," odpověděla Collingswoodová a ukázala na obrazovku u sklápěcího křesla. "Není toho moc, ale myslím, že to pomůže lépe než nic. Zrovna nechávám dělat holokarty..." Potom se náhle ušklíbla a potřásla hlavou. "Podívejte, vy dva," vyhrkla. "Jste jasně nejlepší navigátor a systémový důstojník na téhle lodi - a jako takový byste na ten úkol neměli být nasazeni. Jsem si jistá, že to oba víte. Na druhou stranu jste také jediní dva lidé, kteří mají alespoň náznak šance vrátit se živí - byť šance zachránit tu loď i s důležitým nákladem je ještě menší. Tenhle úkol je natolik obtížný a nebezpečný, že kdybych ho svěřila jakémukoliv jinému týmu, poslala bych ho na jistou sebevraždu." Trpce potřásla hlavou. "Předpokládám, že si s sebou vezmete Barbousse?" zeptala se.

"Zázraky jsou mnohem jednodušší, když máte pomoc někoho takového, jako je Utrillo Barbousse," poznamenal Brim. Ursis vážně přikývl.

Collingswoodová se usmála. "V tom případě jsem vás předběhla," řekla. "Už jsem přikázala 'Coxswainu Barbousseovi', aby připravil člun."

Brim se zazubil. Nebylo to žádné překvapení. Collingswoodová patřila k bystrým velitelům. "Děkujeme vám, kapitánko," řekl a mrkl na svůj chronometr. "A pokud nemáte žádné další rozkazy, vydáme se už raději na cestu."

"Máte k tomu co dodat, Jedničko?" zeptala se Collingswoodová. "Myslím, že to asi bude šecsko," odpověděl Calhoun.

"Systémový holokarty vám do člunu pošleme za pár cyklů. Ale, pane Brime," dodal a mírně sebou trhl, "informace vo letový kontrole budou hubený jako gabroleánskej žebrák."

Brim se usmál. Dalo se to čekat; zpravodajské knihovny daleko raději systémy popisovaly, než vysvětlovaly, jak je použít. Pokrčil rameny. "Jakmile to jednou Nik nastartuje, já s tím odletím," prohlásil a mrkl na Medvěda.

"Vydejte se tedy na cestu," řekla Collingswoodová věčným tónem. "Naše okno pro let k Zebulon Mu nepotrvá ani patnáct cyklů."

"Ano, kapitánko..." zakončili Brim s Ursisem jednohlasně rozhovor a vydali se k zádi.

"Ehm, a... Wilfe, Nikolaji..."

"Kapitánko?" zeptal se Wilf a zastavil se těsně před schody.

Collingswoodová se začervenala a váhavě pozvedla ruku. "Všichni víme, že nic takového jako štěstí neexistuje," řekla, "ale kdyby náhodou..."

"Děkujeme, kapitánko," řekl Brim a navzdory vnitřním předpisům zasalutoval. Ursis ho následoval. Potom seběhli ze schodů, natahujíc si přitom bitevní přílby, a běželi směrem k člunové palubě.

Za několik cyklů prolezli dvojicí vstupních otvorů - Ursis s holokartami do oddělení pro posádku, Brim na můstek.

"Vodpoledne, poručíku," řekl Barbousse. Oba generátory už byly připravené.

"Vodpolednuj sám sobě," odpověděl Brim a prohlížel výpisy, zatímco se usazoval v křesle. Všechny otáčkoměry spočívaly stabilně na 2400 a chladicí kapalina dosahovala provozní teploty. Venku - bez hyperobrazovek, jež by uspořádaly zmatek fotonů při nadsvětelných rychlostech - byly vidět jen fantastické barevné vzory, které nezmizí, dokud člun "nesklouzne" těsně pod rychlost světla a do normální viditelnosti. "Vypadá to, že máš všechno připraveno," řekl a upravoval ovladače. "Zatraceně dobrá práce."

"Díky, pane," řekl Barbousse a pýchou se začervenal.

Brim se usmál jeho radosti - i on se vlastně učil létat podobně - bez výhod předběžného tréninku. Zapnul vnitřní spojení s oddělením pro posádku. "Dole všechno v pořádku, Niku?"

"V pořádku," odpověděl Medvěd a vztyčenými palci pozdravil Barbousse. "Ale jestli někdo tvrdil, že kabinka týhle hračky je desetimístná, zaručené nepočítal s Medvědy." Rozvaloval se na dvou sedadlech.

"Můžeme letět?" zeptal se Brim.

"Já jsem připraven, Wilfe Ansore..." řekl Medvěd, načež si založil ruce a pokud možno se opřel, připoután v těsné místnosti.

Brim přepnul obraz na můstek Defiantu, roztočil do obrátek generátory a oba je nastavil těsně pod 9500 kvůli hladšímu zpomalení na podsvětelnou rychlost. "Žádám povolení o výstup z hyperprostoru," řekl a předal poslední záznam o jejich relativní pozici vzhledem k Zebulonůmu autopilotovi.

"Povolení uděleno," odpověděl Calhoun. "Jakmile budete připraveni, můžete vystoupit"

Brim přikývl a dotkl se spínače na pravé straně pultu. Vzápětí se skrz upevnění jeřábu ozval zvuk namáhaných motorů. Divoké vzory za čelním sklem vířily čím dál rychleji, jak člun opustil ochranu Defiantovy nadstavby a ocitl se tak v proudu vyletujících fotonů. Brim se v myšlenkách vrátil ke své cestě do služby v blokádě a ke dni, kdy odlétl v jedné ze sond starého Truculenta, aby zajal svou první ligerskou loď. Usmál se. Dokonce i při podsvětelné rychlosti bylo vypuštění člunu choulostivou operací. Jeřáby byly ovládány z můstku torpédoborce a součinnost mezi tím, kdo vypouštěl, a tím, kdo byl vypouštěn, nebyla nejlepší. Speciálně postavená podpůrná konstrukce Ivana Kalisnakova mu dovoľovala všechno kontrolovat. Jakmile motory utichly, Calhoun na obrazovce pokývl.

"Nyní jste úplně odděleni od lodi," řekl.

"Opouštíme," ozval se Brim.

"Hodně štěstí, holobrádku," řekl potichu Calhoun. Když byla všechna spojení s Defiantem přerušena, obrazovka pohasla. Krátce nato Brim téměř zvrátil svůj meem poté, co se dostavil stav beztlíže. Nejméně po miliónty se mu však podařilo usmířit protestující žaludek. Potřásl hlavou a zasmál se té ponižující slabosti. Místní gravitace byla báječná věc - a jeden z největších důvodů, proč tak zřídka opouštěl velké koráby, pakliže se zrovna nenacházely na pevné zemi.

Po uplynutí téměř půlky metacyklu se šílené obrazce na hyperobrazovkách začaly rozpadat, načež vybuchly do karminové spleti jisker, jež se konečně spojily v normální obraz hvězd, jak člun postupně překročil Sheldonovu Velkou konstantu a Daya-Perafův přechod. Na Brimově ukazateli světelné rychlosti bylo přesně 0.99, když mocný Zebulon Mu zaplnil čelní obrazovky planoucím jasnem, který jakoby osvětloval celý vesmír. Krátce nato vypnul autopilota a převzal řízení. "Zaregistroval zaměřovač cokoliv, co by vypadalo jako nákladní loď?" zeptal se.

"Ne, poručíku," odvětil Barbousse a šilhal na obrazovku ve středu svého pultu.

"Budu pokračovat dál, dokud se něco neukáže," řekl Carescrian a létal se člunem kolem velké hvězdy. Ačkoliv se pohybovali téměř rychlostí světla, trvalo skoro pět cyklů, než nákladní loď objevili.

"Zachytil jsem ji, poručíku," hlásil Barbousse s napětím v hlase. "Ale určitě není zrovna ve velké výšce."

"Jak moc se odchyluje?" zeptal se Brim a měnil kurs směrem k zasažené obchodní lodi.

Barbousse na chvíli pevně stiskl rty a potom potřásl hlavou. "Pravděpodobně," řekl, "nebudeme mít moc času, než se dostane do gravitačního pole hvězdy příliš hluboko na to, abychom s ní mohli vylétnout."

"Kromě toho," dodal Ursis z obrazovky, "nechceme být blíž než světelný rok odsud, pokud ten náklad energetických zdrojů vylétne do fotosféry. Následný žár roztaví celé planety."

Brim se zašklebil. "Budu si to pamatovat, Niku," slíbil, zatímco mířili do záře pod nimi. "Věř mi!"

S.S. Providential byl typickou velkou vergonianskou nákladní lodí, stavěnou ve dvacátých letech. Měl dlouhý, černý trup ve tvaru vřetena s ostrou přídí a oblou zádi. Tupý, jednoduchý palubní přístřešek z bílého vlnitého plechu se táhl od krátkého předpalubí přes celý trup až téměř k zádi. Vpředu měla konstrukce asi pět pater a byla obklopena řídicím můstkem, jenž přesahoval palubní přístřešek na obě strany jako krátké, tlusté ploutve. Podle Ursisových holokaret byla loď 407 iralů dlouhá, v neširším místě 44 iralů široká a prázdná měla 34 351 milstonů. Poháněna byla dvěma kruhovými Grandof-flerovými troj-fisotronovými řídicími jednotkami - toho si mohl všimnout každý podle tří jasných prstenců, navršených na zádi okolo každé trysky. Také měla tu pochybnou čest být největší lodí mezi dvojphonovkami svého typu ve službách Říše.

Zblízka bylo jasné, že plameny Providentialu byly uhašeny, alespoň navenek. "S takovým hasicím systémem, pane," řekl Barbousse s posvátnou hrůzou v hlase, "radiační plameny prostě nemohly dlouho vydržet. Jen se podívejte na ty obrovské zářiče N-paprsků po celém trupu. A pořád jsou zapnuté - každý z nich!"

"Pro posádku to mnoho neznamená," odtušil Brim.

Ursis se zazubil od displeje. "To se ti lehko řekne, Wilfe Brime." Zasmál se. "Ne každý začínal v carescrianských přepravních rudy. Hrůza je pouze relativní věc."

Brim se sarkasticky uchechl. "Myslím, že na tom něco bude," přiznal, ale přesto nesouhlasil s opuštěním lodi, dokud skutečně nebyla na pokraji sebezničení.

V průběhu dalších deseti cyklů prověřovali zevnějšek loď z každého úhlu a pozorně obhlíželi každou ze tří roztroušených ožehlých děr, kde byla loď zasažena. "Dobrá," řekl Brim, když dorazili k zádi, "jaký je rozsudek? Posadíme se na ni, abychom ji prověřili blíž?"

Ursis přikývl. "Nevidím v tom velké riziko," řekl.

"Ano, pane," souhlasil Barbousse. "Co třeba dovnitř támhletím otevřeným nákladním poklopem? To nás ušetří spousty radiace z toho plynového obra."

"Dobrý nápad," souhlasil Brim a manévroval podél trupu, až se zastavil nad předpalubou před hlavním palubním přístřeškem nákladní lodi. Zapnul silná přistávací světla člunu a namířil její příď do zívajícího otvoru.

"Vypadá to jako velké bedny na obrovských paletách, pane," usoudil Barbousse. "Řekl bych, že je to zhruba ta správná velikost na zdroje antihmotové energie."

Brim souhlasně přikývl. Ohromné osmihranné bedny byly připevněny k palubě po obou stranách uličky, o které se Brim domníval, že by mohla být o maličko širší než jedna paleta. Zamračil se - bude to stačit pro člun?

"Bude to těsné, pane," odhadl Barbousse.

"Jo," prohlásil Brim, souhlasně pokyvujíc hlavou, "zatraceně těsné." V mnoha ohledech to ovšem nemohlo být blíž, než na co byl zvyklý před pár lety. Převážně rudy v dolech na Carescii neměly žádné rozlehlé prostory pro manévrování - drahé konstrukce by snižovaly výnosnost dolů. A jak přepravníci, tak jejich piloti byli považováni za nahraditelné jednotky - běžné obchodní výdaje. Po chvíli přimhouřil oči, naposledy se podíval na antigravy a potom přikývl. "Vejde se," prohlásil.

"Nejspíš," zavrčel Ursis z oddělení pro posádku, "bys měl nejspíš dávat pozor, abys zbytečně nevrážel do těch beden."

Brim přikývl a soustředil se na průchod sondy poklopem. "Postarám se o to," řekl.

"Máme zhruba dvě celé sedm metacyklu, poručíku," ohlásil Barbousse s pohledem na obrazovku. "Gravitace se zhoršuje každým okamžikem."

Brim přikývl a veškeré své duševní síly soustředil na řízení. Opatrně vmanévroval sondu do otvoru...

Najednou se ozval Barbousse. "Poručíku Ursisi, kdybyste sledoval naši vzdálenost po levoboku, já bych mohl kontrolovat pravobok."

"Dobrý nápad," zabručel Ursis a vzhlédl od obrazovky. "Řekl bych, že tady máme asi iral místa."

"A nejméně dva na téhle straně, pane poručíku," dodal Barbousse.

Brim sklouzl maličko k pravoboku, sotva se přitom dotýkáje ovladačů.

"Na téhle straně je to teď lepší," hlásil Ursis.

"Tady máte ještě pořad aspoň jeden a půl iralu, pane poručíku," řekl Barbousse.

Brim přikývl "Díky," zamumlal, potom opatrně nastavil generátory na mírný čelní vektor. Člun se pomalíčku propídlil mezi navršenými bednami, svými přistávacími světly proměnil trnavý vnitřek ve dvojrozměrnou mozaiku. Když byla kabina na úrovni druhé bedny od poklopu, Brim jemně posadil malé plavidlo na palubu. Bylo to jako zaparkovat kluzák v uzoučké uličce mezi dvěma rozlehlými budovami bez oken. "Dobrá," prohlásil, když se konečně po půl metacyklu odvážil nadechnout, "nasad'te si přilby - dál už nejedeme." Přepnul generátory na volnoběh, zatáhl gravitační brzdy a ovládací prvky nastavil tak, aby byli připraveni na rychlý únik. Pak se vymotal z bezpečnostních pásů a následoval Barbousse na nákladní palubu. Zatímco Barbousse zavíral poklopy, Brim položil ruku na Ursisovo široké rameno. "Je z těch holokaret nějak vidět, jak se dostaneme k můstku, Niku?" zeptal se.

Ursis se zazubil zpoza průzoru svého skafandru. "Myslím, že jo," ozval se jeho hlas dutě v Brimově přilbě. Rozhlédl se kolem, jako by ve světle, které pronikalo poklopem hodnotil situaci, načež zamířil ruční svítilnou přímo nad hlavu. "O šest pater výš," řekl.

"Per-fekt-ní," řekl Brim. "Něco trošku podrobnějšího?"

"No," uchechtl se Medvěd, "Tam je označen výtah pro posádku... přímo támhle." Ukázal k pravé stěně podpalubí.

"Navrhuji, abychom to zkusili nejdřív."

"Veď nás," řekl Brim a naznačil Barbousovi, aby je následoval. "Jestli se ztratíme, můžeme to aspoň svést na tebe, zatímco se budeme smažit ve hvězdě. Takhle to bude daleko uspokojivější."

"Žádný strach, Wilfe Ansore," řekl Medvěd a rychlým tempem se vydal na cestu mezi obrovskými paletami. "Věda prokázala, že člověk je schopen přežít skoro všechno - kromě smrti, to dá rozum."

Brim se otočil k Barbousovi v šeru za sebou. "Uklidnilo tě to?" zeptal se.

"Dokonale, poručíku Ursisi," zakřenil se Barbousse. "Všechno mě uklidňuje."

"Vidíš?" zavrčel Ursis.

"Hmmm..."

Když prošli kolem třetí bedny velikosti budovy, dorazili k přepážce na pravoboku: jednolitě stěně ničím nenarušeného kovu téměř padesát iralů vysoké. Ursis chvíli studoval holokarty. "Doprava," prohlásil náhle. "Dávejte pozor, abychom neminuli výtah."

"Promiňte, pánové, ale co je zač ta červená značka nad námi?" ozval se Barbousse. "To není jen obyčejné světlo."

"Teď to vidím..." řekl Brim a zamžoural na červené světlo vpředu. "Co je tam napsáno?"

"'Služební výtah' vergoniansky," okamžitě přeložil Ursis. "Podle toho, jak je světlo matné, soudím, že nouzový zdroj energie začíná slábnout." Pohyboval se teď mezi stěnami ještě rychleji a kolébal se přitom ze strany na stranu překvapivě živým způsobem, jakým Medvědi spěchali. "Musíme se hned dostat na můstek," řekl, "dřív, než se loď uzavře, aby ochránila logické systémy. K tomu, abychom to pak zase napravili, bychom potřebovali celou posádku - a víc metacyklů než nám teď zbývá."

Konečně dorazili k matnému červenému světlu a k těžkému poklopu, jenž byl světlem označen. Ursis okamžitě nastavil páky do polohy COTT ("Otevřeno" vergoniansky, domyslel si Brim), pak trhl otevíracím mechanismem záklopky - skoro se přitom zvedl ze země. Dveře se ani nehnuly.

"Co to má znamenat?" zeptal se Brim.

"Nevím," odsekl Ursis a znovu zkontroloval páky a znovu zatahal za otevírací mechanismus. Poklop stále zůstával na místě. "U žluklejších, zaneřáděnějších vousů samotného Voota," zaklel ostře, "myslím, že ten všivěj krám je zamčený!" Ještě jednou škubl, pak potřásl hlavou. "Možná dělám něco špatně. Zkus to ty, Wilfe Ansore."

Brim vystřídal Medvěda před dveřmi. Nejdřív přezkoumal páky - všechny byly povolené a v poloze otevřeno - pak oběma rukama uchopil mechanismus záklopky a zatáhl. Záklopka se volně pohla, ale dveře zůstaly zajištěné. "Dobrý Vesmíre," procedil mezi zuby. "Co teď?"

"Můžu to taky zkusit?" zeptal se Barbousse.

"Beze všeho," odpověděl mu znechuceně Brim. "Můžeme se vystřídat všichni."

"Děkuju, pane," řekl Barbousse a postavil se před dveře. "Kdyby pan poručík mohl odstoupit pár kroků..." dodal ještě a ze zad sundal těžký trhavý blaster. "Myslím, že tohle si s vnitřním zámek poradí."

"Kdes to vzal?" zeptal se Brim s obočím zdviženým údivem.

"Ale, popadl jsem to, když jsem šel do člunu," řekl Barbousse a zamířil silnou zbraní na mechanismus záklopky.

"Schovával jsem si to v kabině - myslel jsem, že by se to mohlo hodit." Pak otočil hlavu na stranu. "Teď pozor na oči," varoval je. Podpalubí se na okamžik rozzářilo oslnivě zelenou září a celá záklopková strana dveří roztála ve sprše jisker a roztaveného kovu, který jim pocíkal skafandry, aniž by ovšem způsobil nějakou škodu. Jen Brimovi spálil kometu Impéria na hrudi. "Tak," řekl Barbousse a odkopl žhnoucí zbytky dveří na stranu.

"Se zámky to tedy umíš," komentoval Brim uctivě.

"Čistá, přesná práce," dodal Ursis.

"Děkuji vám, poručíci," řekl Barbousse, hodil si blaster zpátky na záda a vedl je do malého výklenku, na jehož vzdálenější straně byly kulaté dveře. Vedle dveří byla svislá řada sedmi ukazatelů, označených vergonianskými symboly. "Řekl bych, že ten osvětlený ukazuje, kde jsme," řekl a ukázal na spodní ukazatel.

Ursis se zamračil a tiše po řadě zkoumal postupně všechny symboly odshora dolů. "Ano," prohlásil po chvíli, "a na tom vrchním stojí 'Řídící můstek,' zhruba přeloženo."

Barbousse stiskl horní tlačítko...

Zdálo se, že uběhl nejméně rok, než výtah konečně přijel - a ještě déle trvalo, než se vyšplhal k vrcholu. Ale nakonec - téměř pětáctičet cyklů poté, co Brim přistál se sondou - tři členové posádky Defiantu stanuli na můstku Providentiala. Moc času jim opravdu nezbývalo.

Brim zrovna začal pracovat u navigačního pultu, když Barbousse ještě jednou přerušil jeho soustředění.

"Ehm, nerad vás znovu ruším, pánové," začal váhavě.

Brim se ve svém křesle otočil; Barbousse nikdy nevyrušoval, pokud nemohl říct něco, co by otřáslo galaxií. "Co?" zeptal se s úsměvem.

"No, pane," řekl Barbousse a v ruce držel tři holokarty jako talisman. "Prosím o prominutí, ale - jak už jsem se zmínil - mé výpočty ukazují, že máme necelý metacyklus na to, abychom vyrazili." Pokrčil rameny. "Ehm, jinak, při nynější rychlosti sestupu, ty dvě bláznivé troj-fisotronové jednotky pohonu - 'Grandofflery' - už nebudou schopny vytáhnout tuhle rezavou rachotinu ven z gravitační sféry. Ty praskavé a skřipavé zvuky, které jsou občas slyšet, to jsou namáhané pláty trupu."

"Táák," zvolal Ursis, "taky jsem to slyšel." Zavřel oči a mnul si špičku svého velkého čenichu. "Jestliže to na téhle lodi nezvládneme, zbývá nám ani ne dvacet cyklů na to, abychom uletěli se člunem, jinak už se od hvězdy nedostaneme. Musíme sebou opravdu hodit." Okamžitě se vrátil ke svým přístrojům.

"Díky, příteli," řekl Brim a okázale Barbousseovi zasalutoval.

Barbousse se za průzorem začervenal. "Maličkost, pane poručíku," zamumlal.

"Hloupost," zazubil se Brim a otočil se zpět k pultu, kde se ihned ponořil do studování starodávných přístrojů.

Upřímně děkoval Vesmíru, že ovládání funguje na podobném principu řízení. Nejdříve našel hlavní spínač autopilota - byl vypnut, což objasňovalo nebezpečně malou výšku lodi. Ovšem dříve, než ho zapnul, musel udělat několik nezbytných věcí. Spěšně nastavil ovladače rovnováhy, výšky a odchylky od kursu na neutrální, potom vyrovnal umělý horizont s galaktickým diskem. Otočil se k levému pultu a v duchu počítal sférický kurs, jenž by lodi umožnil uniknout s minimálním vynaložením energie, načež ručně navolil parametry v čelním okně. Konečně - po obzvláště nepříjemném zasténání lodního trupu - objevil všechna čtyři kola vyvažovačů a zaznamenal jejich relativní pozice. Posádka je předtím nastavila tak, aby vyrovnávaly nepatrné silové momenty vyvolávané neohrabaným Grandofflerovým pohonem - jak mohl vůbec někdo postavit takový vynález!... Pak se znovu uvelebil v křesle, překontroloval celé pole ovládacích prvků a pokýval hlavou. Zrovna se chystal informovat Ursise, že řízení je připraveno k odletu, když Barbousseův hluboký hlas znovu pronikl tichem můstku. Tentokrát ovšem takovým tónem, jaký od toho muže nikdy předtím neslyšel.

"Myslím, že mám něco s těma svejma zatracenejma očima," vyjekl Barbousse. "Dobrý Vesmíre. Venku se všechno chvěje..."

Brim vzhledl, aby spatřil velkou postavu, jak zírá skrz hyperobrazovky na pravoboku s výrazem posvátné bázně. "Co se děje?..." začal, ale v polovině věty přestal, když se od pultu zvedl i Ursis a začal se také upřeně dívat hyperobrazovkou ven - s neméně ohromeným výrazem.

"Já taky vidím roztřeseně," zvolal Medvěd vzápětí a přitom rychle mrkal a třásl hlavou. "Co je to tam venku?"

Brim se mračil zaujetím, vstal z křesla a rychle se k nim připojil vedle pultu na pravoboku. Stačil mu jediný pohled na hyperobrazovky. "U vousů!" zaklel a mnul si oči. "Já se na to taky nemůžu dívat..." Venku, asi tři sta irlů od paluby na pravoboku, se mihotal napůl viditelný duch malé lodi - a z nějakého důvodu jeho oči odmítly správně zaostřit. Potřásl hlavou a pohlédl do prázdnoty před přídílí. Všechny hvězdy se jevily ostře. Ale jakmile se znovu pokusil podívat na onu loď, vypadala rozechvělá. Některá z jasnějších hvězdných seskupení dokonce prosvítala jejím trupem! Jako kdyby byla z jiného prostoru. Srdce se mu náhle rozbušilo předtuchou. Možná ti blázniví spisovatelé fantastiky nejsou zase tak daleko od pravdy! Nebo... "Myslíte, že se díváme na ohýbač?" zašeptal.

Ursis se plácl do čela. "Vsadil bych se, že jo!" zvolal "Ta loď zřejmě někde vyzáruje něco, co se neustálí!"

"Myslíš, že oni o nás vědí?" zeptal se Brim ostře.

Medvěd zavrtěl hlavou a trpce se usmál. "Ne..." řekl pomalu. "Věřím, že ne. A.... podívej, přibližují se."

"Kdybychom jen věděli, co se jim nedaří ustálit," pronesl Brim do celého chóru skřípajících plátů trupu.

"Ať je to cokoliv," zahřměl Ursis, "musíme přinejmenším uvědomit Flotilu, že něco takového existuje." Obrátil se k Barbousseovi. "Utrillo," přikázal, "podívej se, jestli můžeš připravit KA'PPA systém k použití. Zrovna jsem se chystal obnovit hlavní zdroj, když jsi zpozoroval to zjevení. Hned s tím budu hotov."

"Ano, poručíku," řekl Barbousse a pomalu se sunul ke komunikačnímu pultu. Přes slabou místní přitažlivost už cítili sílu velké hvězdy.

Za téměř nepetržitého hluku hrůzostrašných stenů a lomozu přepínaného trupu pokračoval Brim ve sledování malé lodi, která se pomalu blížila k pažení na pravoboku Providentialu.

"Buď připraven na přepnutí energie ze zásobních jednotek na normální reaktor," varoval Ursis.

"Připraven, pane," odpověděl Barbousse.

Vtom - přesně v okamžiku, kdy bzučící pulty na můstku utichly - malá loď úplně zmizela, načež se o chvíli později znovu zhmotnila na stejném místě. Zároveň se pulty znovu rozbuzely. Nyní byl ovšem ohnutý obraz mnohem lépe viditelný a jen nejjasnější hvězdy ho prosvítaly. Brim se ve znovu oživené místní přitažlivosti lodi náhle cítil nejméně o milston lehčí. "Co jste to provedli?" zeptal se.

"Přehodili jsme energii na hlavní zdroj," vyhrkl Ursis a otočil se na Barbousse. "Utrillo, mrkni se, jestli můžeš poslat zprávu -"

"Počkej chvíličku, Niku," přerušil ho Brim ukazující skrze hyperobrazovky na ohýbač. "Mám dojem, že ať už jsi z hlavními zdroji udělal cokoliv, vrátil jsi ohýbač do... jak se tomu říká, když je loď neviditelná?"

"Spektrální mód," řekl Ursis a stále se zamračeně díval na malou loď a potřásl hlavou. "Ale pořád je perfektně vidět, Wilfe Ansore. Podívej se sám."

"Vím moc dobře, jak vypadá teď, ty paličatý Sodeskayane," odpověděl Brim vztekle, "jenže před cyklem, když jste na okamžik vypli veškerou energii, vypadala úplně jinak. Nezapomeň, že jsem se díval..."

Ursis pokorně zvedl ruku. "Nezpochybňuji tvá slova, příteli. Věř mi. Ve chvíli, kdy jsme přepínali zdroje, všechno na lodi ztratilo energii - včetně toho, co vyzařuje vlny, které se jim nedaří ohnout."

"Kromě toho," dodal Brim a palcem ukázal přes rameno, "je teď ten Liger z nějakého důvodu daleko lépe viditelný."

"To je pravda," souhlasil Ursis. "Což znamená, že náš tajemný zdroj záření dostává víc energie." Zklamaně potřásl hlavou. "U špinavého jména Davida L. Voota, co myslíš, že by to mohlo být?"

"Zajímalo by mě, pánové," přidal se od velké konzoly na zádi můstku Barbousse, „jestli by to nemohly být paprsky N, které loď rozptyluje po celém vesmíru? Rozhlížel jsem se kolem a ti Vergoniané skoro všechno zmrazili, jako kdyby..."

Brim se podíval na Ursise a bezradně pokrčil rameny.

"Záříce paprsků N pořád pracují?" zeptal se Ursis.

"Ano, pane," řekl Barbousse, "aspoň podle těchto pěti spínačů ano. Tenhle diagram ukazuje, že hlavní záříce jsou naplno otevřeny."

"Možná jsi na to přišel," odušil Medvěd a vyskočil na nohy. "Vypni je - všechny - a my se mrkneme na hyperobrazovky."

"Rozkaz, pane," odpověděl Barbousse. Vzápětí se ze zadní části můstku ozvala série ostrých cvaknutí. "Jak to vypadá?" zeptal se Barbousse.

Brim se podíval na nepřátelskou loď právě včas, aby viděl, že se zase stala naprosto neviditelnou. "Je pryč!" vykřikl v úžasu.

"U palce ledové ještěrky!" řekl Ursis. "Je to tak, Utrillo. Zapni je znovu."

Barbousse opět zapnul hlavní N-záříce a loď se okamžitě objevila.

"Znovu je vypni."

"Rozkaz, pane."

"Aha! Zapni, prosím."

"Ano, pane."

"A zase vypni."

"Rozkaz, pane."

"Barbousse na to přišel!" volal nadšeně Brim. "Podívej, ohýbač znovu zmizel."

"Vypadá to tak," řekl Ursis a zamyšleně přikyvoval. "Zdá se, že ti zpropadení Ligeři to své plavidlo neotestovali moc podrobně." Z hrdla se mu vydralo hluboké zachechtání. "Když se nad tím zamyslím, opravdu to dává smysl. Paprsky N nejsou nic jiného, než vysoce zhuštěné svazky fotonů, jež působí tak, že vše zaplaví energií elektronů, která musí být přítomna, aby se elektrony přesycený trup nezhroutil. Představte si, co se stane, když tak vysoce koncentrovaný paprsek narazí do ohýbače."

Brim se zakabonil. "Hádám, že to ohýbačem pronikne, nebo ne?"

"Správně, můj příteli bez srsti," řekl Ursis. "Ohýbač prostě nemůže najednou vyzářit zpátky tolik kvant - a některá z nich se prostě odrážejí." Mrkl na hyperobrazovky. "Aha - podívej: objevil se znovu" Otočil se k Barbousseovi u konzoly a čekal, dokud odkudsi z prostoru pod jeho nohama nezazněl obzvlášť hlasitý skříp. "Asi bychom s tím testováním měli přestat, příteli," navrhl, "dřív než nás to prozradí."

"Ale já jsem teď nic nedělal, poručíku Ursisi," protestoval Barbousse. "N-záříce jsou stále zavřené."

"V tom případě opustila spektrální mód sama od sebe," konstatoval Brim se zaťatými zuby. "Zřejmě si nás obhlíží, jestli stojíme za doražením." Chmurně vyhlédl hyperobrazovkami ven a poslouchal, jak pod nimi trup praská. Ohýbač byl malý - možná 115 iralů dlouhý. A úzký: ne víc než deset iralů v průměru - o něco víc než výška tří průměrných mužů.

Neohrabaně vypadající řídicí můstek se tyčil vzhůru přímo uprostřed trupu lodi. Na jeho vrcholku byla pahýlovitá KA'PPA anténa. Řada malých panelů hyperobrazovek se táhla kolem oblé přídě jako zuby v širokém úsměvu. U zádě se věž snižovala k trupu ve dvou schodech, na nichž se vyvyšovaly ošklivě vypadající destruktory. Ve vrchním Brim snadno rozpoznal rychlopalný 37mmi Tupfer-Schwandl. Zbraň pod ním byla o hodně větší: snad jeden z dlouhohlavňových Schneidlerů 98, se kterými se střetl na A'zurnu - nikdy žádný neviděl zblízka. Po obou stranách trupu byly jako velké, nateklé nádory vyvaleny oběžní kabiny. V těch se určitě nacházely součásti řízení; každá z nich se táhla asi dvacet iralů za řídicí můstek.

Každý čtverečný miliiral povrchu lodi (včetně mřížoví před hyperobrazovkami) byl pokryt souvislým vzorkem nepatrných, hranatých logických jednotek - byly jich doslova milióny. V pravidelných časových intervalech se přes ně od přídě k zádě stále přelévaly vlny sotva znatelného rubínového světla.

Brim sledoval, jak se loď začala otáčet, až mířila přesně doprostřed trupu nákladní lodi. Náhle se na levé straně její jako nůž úzké přední plošiny cosi pohlo a směrem dovnitř se otevřely dvojce obdélníkové dveře. O něco později začala loď klouzat dozadu, dokud nebyla asi půl c'lenytu daleko.

"Pustí do nás torpédo dřív, než se tenhle zdemolovanej trup rozpadne sám od sebe," procedil Brim mezi zuby. "A neexistuje způsob, jak se dostat včas zpátky ke člunu, abychom proti tomu něco udělali." Pak potřásl hlavou a pěsti praštil do římsy hyperobrazovky. "Barbousse," zařval. "Ihned rozběhni KA'PPU. Možná těm Ligerům ještě napácháme trochu škody..."

"Jasně, pane," řekl Barbousse a skočil ke komunikačnímu pultu. Když Brim o chvilíčku později dorazil do zadní části můstku, KA'PPA přístroje už bzuchely. Ursis zatím dvěma prsty bušil do jejich paměti popis ligerské lodi.

"Připrav se na odeslání," upozornil Medvěd. "Možná se za chvíli setkám se svými váženými předky, ale do ty doby budu pořád mít nejrychlejší dva prsty v galaxii."

"Ligeři nepochybně uvidí naše prstence KA'PPY, poručíku," varoval Barbousse. Vysílání KA'PPA - jediná známá technika prakticky okamžitého spojení a komunikace v galaktických vzdálenostech - začalo jako série matně se třpytících prstenců, jež se šířily od antény jako kruhy na poklidné hladině, když se do ní hodí kámen. V temnotě okolního prostoru bylo těžké je nezpozorovat.

"Tak nás uvidí," řekl Ursis a netečně pokrčil rameny. "Torpédo na nás pošlou v každém případě. Ale díky tomu nákladu pod námi budeme mít to potěšení vědět, že Ligeři vyletí s námi..." Rychle vytřukal ještě několik symbolů a pak se otočil na Barbousse. "Připraveno k odeslání," řekl.

"Rozkaz, pane," odpověděl Barbousse a sáhl po vysílacím klíči.

"Počkej!" zvolal náhle Brim. "Myslím, že ty torpédové poklopy zase zavírají."

"Tisíc sněžných vlků," zařval Ursis a v posledním okamžiku chytil Barbousseovu ruku. "Co teď?"

"Nevím," řekl Brim a srdce mu tlouklo, jako by chtělo vyskočit z hrudi. "Ale už je zavřeli úplně."

"Hmmm," zamyšleně zabručel Ursis. "Myslím..."

"Co?"

"Asi právě naši ligerští přátelé zjistili, že Providential brzo skončí v plynovém obru před námi."

"U Vootova vousu! Vsadím se, že jo!" vykřikl Brim. "Pokud ví, tak za to torpédo nestojíme. Zebulon Mu nás za chvíli stejně rozpraší."

"Což on celkem jistě udělá," zkonstatoval Ursis, když se podíval na hodinky. "Ani ne za půl metacyklu budou mít pravdu." Otočil se k Barbousseovi. "Podle toho, jaké zvuky dělá trup, bys měl mít tu zprávu připravenou k odvysílání. Možná ji ještě budeme potřebovat..."

"Ano, pane," souhlasil Barbousse.

"Už se zase vrací," varoval Brim od hyperobrazovek.

"Vynikající," řekl Ursis. "Možná ho unaví se na nás dívat a brzo odletí. Nemůžeme se odvážit pohnout se, dokud je nablízku, mohl by se rozhodnout použít torpéda."

Zatímco se Brim díval, ohýbač se přiblížil k levému boku lodi, potom ji rychle obletěl a zase se zastavil po jejím boku. Nebyl dále než 60 iralů od nich. Mohl zřetelně vidět řady zařízení, které měly zneviditelnovat loď. Byly obdélníkového tvaru, rozdělené do šesti částí, v jejich průsečíku pulzovalo malé rubínové světlo. Na můstku viděl někoho z posádky, jak se dívá přes hyperobrazovky. Ukazoval na něj! "Uviděli nás!" varoval

Ursis vyskočil a přidal se k Brimovi u hyperobrazovky. "Určitě?" řekl a díval se na druhou loď. Odfrkl si. "Nejen, že nás uviděli, ale ještě se našemu neštěstí smějou - jako by slyšeli trup, jak se nám rozpadá pod nohama."

"Vesmíre," zaklel Brim. "Smějou se. Parchanti! Ti pitomí parchanti!" Pak luskl prsty. "Ale to taky znamená, že si při své obhlídce nevšimli člunu."

"Očividně ne," řekl klidně Ursis. "Doufám taky, že tady nezůstanou, aby se podívali, jak shoříme."

"Něco takového by dokázalo zkazit celé odpoledne," vážně přikývl Brim a ušklíbl se.

"Příteli Barboussi," řekl Ursis, zatímco se jim začala otřásat pod nohama paluba, "zapni hlavní výstup N-paprsků. Mám nápad."

"Zapnuty, poručíku," odpověděl za chvíli Barbousse.

"Díky," řekl Medvěd a otočil se k Brimovi. "Teď, Wilfe Ansore, jim budeme mávat, jako bychom očekávali, že nás zachrání. Připraven?"

Brim zvedl obočí. "Chceš tím říct, že po mně chceš, abych na ty parchanty mával? Co kdyby se nám skutečné rozhodli pomoci?"

"Podle velikosti jejich lodě," snažil se Ursis překřičet další vlnu hluku, "bych vsadil sodeskayskou daču, že na to nemají na palubě dost místa."

"Máš pravdu," přikývl Brim. "V pořádku, jdeme na to, Utrillo, začneme mávat..."

V několika dalších chvílích začali tři přátelé zoufale mávat a ukazovat na fotosféru Zebulon Mu několik tisíc c'lenytů pod sebou. Nemohlo to být srozumitelnější, ani i kdyby o pomoc křičeli v rodném jazyku Ugerů, ve vertuchtu. A Ligeři se dále smáli...

Nakonec se malá škaredá loď opět zneviditelnila - jenže pro ně byla díky silnému osvětlení N-paprsky stále viditelná. Brim a Ursis okamžitě přestali mávat. "Myslíš, že ví, že je stále vidíme?" položil řečnickou otázku Brim.

"Silně pochybuji," odpověděl Ursis. "Ale to má pro ně malý význam. Jsem si jist, že pokládají náš KA'PPA systém za vyřazený. Jinak bychom už vyslali poplašnou zprávu - a tu by viděli. Je to tak?"

Brim se ušlíbnul. "Myslím, že máš pravdu," odpověděl a otočil se zpátky k hyperobrazovkám, právě včas, aby uviděl jak ohýbač zrychluje a mizí na okraji dosahu N-paprskometů na Providential. "Odletěl," řekl s úlevou.

Ursis se okamžitě posadil za pult COMMu. "Odvysílej KA'PPA zprávu, Barboussi," zakřičel, když se jeho prsty rozběhly po klávesnici. "Zbavili jsme se jenom jednoho nebezpečí, které nám hrozilo," dodal a zvedl ukazovák k uchu. "Teď se musíme dostat od té prokleté hvězdy, ještě než se z nás stane jen pár volných atomů."

"Antigravitační systémy jsou připraveny k letu," ohlásil za několik cyklů Ursis od svého pultu. "Můžeš kdykoli spustit motory, Wilfe."

"Jsem připraven," odpověděl Brim a jedním pohybem ruky zapnul všechny letové ovladače. Podlaha lodi se hned nato začala pod jeho nohama otřásat, když generátory naskočily. Zapnul autopilota a trup nákladní lodi se s dalším praskotem a klepáním obrátil ve směru galaktického disku. O několik chvil později se už směr lodě ustálil na vektoru, který podle Brima měl vyvést loď z gravitační pasti. "V pořádku Niku, oba motory - pomalu vpřed..."

"Oba pomalu vpřed."

Lodí se rozletěla kakofonie protestujícího skřípání a otřesy tak zesílily, že Brim mohl jen s problémy sledovat přístroje před sebou. Za nimi se však hvězda začala pomalu vzdalovat. "Vypadá to, že se pohybujeme," zašeptal Brim, který se téměř bál promluvit. "V pořádku, Niku, čtvrtinovou rychlostí vpřed."

"Oba čtvrtinovou rychlostí vpřed."

Brzo se loď ve směru ustálila a otřesy ustávaly. "Vyrovnává se," řekl Brim se šťastným úšklebkem. "Poslouchej - trup už tak hrozně neskřípe. Zkusíme poloviční rychlost a uvidíme, jestli se někam hneme."

"Poloviční rychlostí vpřed," řekl Ursis. I jeho hlas zněl najednou šťastně.

Krátko poté mohl Brim nařídít plnou rychlost a za dalšího půl metacyklu překročili hypersvětelnou rychlost a zamířili na Hador-Haelic. Vskutku, byl to dlouhý den...

M-LOŮ

Třetího dne po odletu ze Zebulon Mu Brim navedl S.S. Providential na parkovací dráhu, přibližně dvě stě c'lenytů nad povrchem Haelicu a pozoroval, jak Ursis a Barbousse vypínají lodní systém. Měl příkazy ponechat nákladní loď na dráze tak, aby mohla být zkontrolována případná poškození před přistáním. Její náklad antihmotových energetických zdrojů byl příliš cenný a potencionálně nebezpečný, než aby riskoval, že po cestě dolů nezůstanou vcelku...

Později, když nastavil kurs na Atalantu, poslouchal v interkomu své dva kamarády, rozebírající detaily generátoru N-paprsků, o kterém snili - o tom, že jej budou moci zaměřit jako reflektor a nikoliv jako radiační pohlcovač. Plánovali stavbu prototypu z náhradních dílů, snadno dostupných kdekoli kolem. Byl v pokušení, aby se vložil do debaty se svými vlastními nápady, týkajícími se Randallova zesilovače a automatické zaměřovací elektroniky, když se ozval ženský hlas.

"Let 325: Natočte se z tří pět nula na jedna jedna, směr dva nula pět na gravitační bazén devadesát osm, máte volnou cestu."

"Let 325, otáčíme z tří pět nula na jedna jedna, směr dva nula pět - děkujeme, madam," odpověděl, uklidněn příkazem pro konečné přistání na základně. Gradgroat-Norchelitský klášter a jeho vysoká zlatá věž zářila pod pravobokem lodi a odněkud ze zákoutí jeho mysli vytanulo tajuplné Gradgroatské moto: "Ve zničení je vzkříšení; cesta síly vede skrz pravdu." Potřásl hlavou. Cokoliv kdysi tato slova znamenala, bylo pro něj nyní spolehlivě ztraceno.

Usmál se, když se v dálce před nimi vynořily Defiantovy půvabné tvary - skoro se ztrácely proti masivním siluetám dvou nejbližší ukotvených bitevních křižníků. Poslední válečná loď Collingswoodové získala značnou reputaci jako jedna z nejhezčích lodí Flotily.

Postranní hyperobrazovkou Brim uviděl barevné bludiště malých uliček a ulic, obklopených nepravidelnou zdí. Claudie žila v podobné čtvrti. Rychle pohlédl na palubní hodiny - právě půjde domů. Byl zvědav, jak si naplánovala večer, ale rychle vypustil tyto nebezpečné úvahy z hlavy. Ať byla jakkoli okouzlující - a Brim připustil, že je skutečně okouzlující - nebyly její večery jeho starostí.

Potřásaje hlavou, nastavil loď na neutrální a nahodil vedlejší generátory. "Všechno v pořádku," oznámil, "Připoutejte se! Půjdeme dolů."

"Ano, pane," odpověděl Barbousse od pravého pultu.

"Snad neplánuješ drsné přistání, Wilfe Ansore?" špičkoval Ursis z prostoru pro posádku.

"Pouze v oddělení pro posádku," odpověděl Brim. "My si tu z toho s Barbousssem na můstku moc starostí neděláme."

"Ti zatraceně přechytlí navigátoři..."

Brim se zašklebil a přepojil oba generátory do vertikálního režimu. Od této chvíle bude vyžadovat přistání veškerou

energii, kterou má. "Budeme potřebovat nastavit chlazení na řídkou atmosféru," upozornil, když přezkoušel přístroje. "Ano, pane," odpověděl Barbousse, odjistil záklopy chladiče a přepnul je. Po obou stranách můstku vrnely silné motory a hluk zplodin značně utichl.

Brim naklonil loď o několik stupňů k přistavu a ubral rychlost, dokud nedosáhl klouzavého letu - potom udržoval přímý směr po celou cestu kolem Městské hory a napříč vnitrozemní částí základny Flotily. Krátce předtím, než se ocitl nad gravitačním bazénem Defiantu, zvedl současně příď a přidál. O chvíli později - s vibrací hřmějících generátoru, probíjející se k němu skrz podrážky bot, člun zastavil na místě a usadil jej na místo.

"H-l-a-d-c-e, poručíku" komentoval to Barbousse, sahaje po vypínači COMMu.

"Ale kdepak," prohlásil Brim skromně, ale byl sám se sebou spokojen.

Venku čtyřčlenná skupina žlutě oblečených dělníků v modrých přiléhavých čapkách a ochranných rukavicích právě zabezpečovala člun do jeho speciálního uložení, když k němu po palubě přiběhla plavovlasá podporučice svůdných tvarů. Byla oblečena do přiléhavého černého pláště Říšské zpravodajské služby.

Brim se zamračil. "Vypadá to, že nebudeme dlouho čekat na pohovor," odušil a sledoval kontrolky, svítící zeleně na panelu.

"Mohlo to být horší - když pan poručík promine," řekl Barbousse, který si dívku podrobně prohlížel. "Mohli by nám poslat někoho, kdo by vypadal jako Y. Adolphus Fillmore."

"To máš tedy pravdu, příteli," usmál se Brim. "Máš pravdu."

O chvíli později otevřela plavovláska hlavní průlez. "Máme na parkovišti přistaven vůz, poručíku," řekla a usmála se směrem k můstku. "Obávám se, že dokud si pořádně nepopovídáme, budete všichni tři pod přísnou karanténou."

Ursis se v oddělení pro posádku zasmál. "Ledové jeskyně a blesky často znamenají horoucí přátele', jak se říká na Matce Planet," zabručel tiše. "Není pochyb, že lidé ze zpravodajství si velice chtějí pohovořit o paprscích N."

"Skutečně velice, vy velký vtípáku," potvrdila žena s úsměvem. Ursis byl podle názoru všech, kteří jej znali, velký Medvěd: takový, který mohl klidně jedním mávnutím ruky zabít člověka. A přitom málokdy v někom vzbuzoval pocit strachu - ledaže sám chtěl.

"Nikdo nikdy neslyšel o tak zajímavé zbraní," dodal lakonicky Brim. Když dokončil odpojení systému člunu, nemohl si pomoci, aby si plavovlasou důstojnici neprohlédl. Vypadala dobře: pevně stavěná, s hladkou pletí a vlnitými vlasy. Z malého lodního můstku člunu mohla být pokládána za Margot. Jako by za ni mohl být pokládán kdokoli. V náhlém tušení se usmál. Čekají na něj nejméně dvě zprávy z Avalonu. Byl to dlouhý let. Pak se zašklebil. Také se ovšem zdálo, že bude ještě dlouho trvat než se k těm dopisům dostane. Unaveně se vysoukal průlezem ven a následoval podporučici k silnici. Válka měla přednost...

Přesně podle Brimova předpokladu potřebovali zpravodajci spoustu času, než se přesvědčili, že více informací ze tří námořníků nezískají ani samostatně, ani dohromady. Když se mohl konečně vrátit na loď - za brzké ranní hlídky - zjistil, že jeho kamarády pustili již před více než metacyklem.

Venku byla temná noc a - samozřejmě - poštovní centrum bylo zavřeno. Pokrčil odevzdaně rameny. Vzkaz od Margot jeden večer vydržel, ale mrzelo jej to. Když čekal na tramvajové zastávce - zpravodajci nikdy neodvezli člověka zpátky! - vypadala Městská hora jako hromada světél, a to navzdory neustálému stavu poplachu na základně. Zjevně, pomyslel si, Atalanťané těm dvěma bitevním křižníkům, zakotveným nedaleko, velice důvěřovali. Nicméně po zkušenostech s ohýbači o této slepé důvěře pochyboval; nejméně do doby, dokud Flotila neprostuduje N-paprsky lépe.

Samozřejmě, většina civilistů dosud o ohýbačích nemá ani potuchy...

Zhluboka se nadechl čerstvého nočního vzduchu. Od pevniny vál vítr, přinášející vůni listí, znečištěných kanálů, prachu, vzdáleného města... Znovu se jeho mysl vrátila ke Claudii. Byla součástí tohoto města - a nějak na ni myslel více, než by měl...

Nakonec nastoupil do tramvaje a během dvaceti cyklů se za jejími okny vynořil Defiant. Za ním se objevily mocné obrysy dvou bitevních křižníků třídy Greyffin IV.: Gwir Neithwr a Princess Sheraine. Teď měl možnost se na ně podívat. Ironicky se pro sebe usmál. Hádal, že na palubách těchto pyšných krásek nejsou žádní carescrianští navigátor! Hlavní lodě byly bez pochybností baštou privilegovaných. Samozřejmě, že některé navštívil. Vždy mu ale jeho hostitelé dávali najevo - samozřejmě z velkou zdvořilostí - že je na palubě jen na podívání. Toto povýšené jednání, jehož se mu dostávalo od těchto majestátních lodí, jej trápilo. Tisíckrát v duchu bojoval se zlobou. Všechny věci se mění tvář v tvář válce - možná i starodávny předsudek stojící proti lidem, jakými Carescrianci jsou. Lidé říše Greyffina IV. potřebovali spolupráci a tu v tyto dny dostávali - od kohokoliv, kdo ji mohl poskytnout. A dříve nebo později budou také platit. Usmál se. Vždy ho neuvěřitelně povzbudili vznešení důstojníci jako Regula Collingswoodová a Nik Ursis - podobně jako první hvězdný Lord Beorn Wyrood. Až nakonec válka skončí, doufal, že právě tito dokáží dosáhnout spravedlnosti...

Během metacyklu se vrátil zpět na palubu Defiantu a dopřál si dlouhou, příjemnou sprchu. Pak se pohodlně uložil na svou palandu. Možná, myslel si, když upadal do spánku, není řízení bitevního křižníku tak daleko jeho možnost. Jako všechno ostatní ve vesmíru, potřebovalo to trochu nadání, mnoho tvrdé práce a dávku štěstí - to poslední pak ve správnou chvíli...

Ačkoliv měl volno po většinu další hlídky, probudil se Brim brzy a vyzvedl si poštu jen chvíli po otevření poštovního

centra. Dychtivě pozoroval jak se záhlaví po záhlaví míhaly po obrazovce různá oznámení, nabídky výrobců uniforem a podobně. Pouze jedno heslo bylo "Margot Effer'wyck, Por., I.F. @ Admiralita/Avalon". A bylo posláno již před týdnem... Zamračené dopis otevřel na obrazovku. Když se objevila tvář Margot na obrazovce, byly její oči unavené a ona sama vypadala... nějak poraženě.

"Wilfe," začala tiše. "Právě začínám chápat, jak velmi tě miluji - teď tě ale na nějaký čas musím úplně vyloučit ze svého života." Popotáhla a otřela si nos, který měl proti její krémově bílé pleti jasně červený odstín. Potřásla hlavou. "Nebudu zkoušet nahrát tato slova potfeti, aby byla bez slz. To se dnes zdá nemožné." Odmělčela se a utřela si opět nos...

Brim skoro přerušil vzkaz, ještě předtím než opět začala hovořit; tušil, co přijde.

"Kvůli mé svatbě s Roganem, ke které dojde jen za několik týdnů, nejdražší," pokračovala, "nemohu dále pokračovat v naší korespondenci - nejméně tak dlouho, dokud nějak alespoň nezískám trochu osobního soukromí." Rozzlobeně potřásla hlavou. "Můj život už není více jen můj, drahý," řekla s kyselým úšklebkem. "Šlechta platí za své výhody draze, Wilfe, a soukromí je částí této ceny. Nemohu již dále psát milostný dopis - přesně takový jaký očekáváš, můj rozmazlený milence - stejně jako nemohu létat s lodí. Musím tento dopis dokončovat v bezpečné konferenční místnosti - během krátké přestávky mezi návštěvou mé budoucí tchýně, velkovévodkyně, a setkáním s představiteli rozhlasu, se kterými jsme projednali uspořádání mé svatby." Jemně se usmála. "Ale co na nějaké svatbě záleží, že, miláčku? Zvláště, když je nevěsta zamilovaná do tebe..."

Ozvala se zvonkohra a Margot zmizela z obrazu, "Ano, už jdu," vyštěkla zlostně, "ale potřebuji ještě několik okamžiků k tomu, abych dokončila to, co dělám a vy počkáte. Je to jasné?" Když se vrátila na obrazovku, ušklíbala se. "Musím už jít," řekla kvapně. "Nevím, kdy mě opět uslyšíš, ale budou to asi měsíce, možná roky." Na okamžik se jí zachvěly rty. "Ale prosím, nejdražší, pamatuj si, že tě miluji - pouze tebe." Zvonkohra se naléhavě rozezněla. "To se nikdy nezmění, nic z toho co uvidíš nebo si myslíš, že uvidíš, není tak důležité." Potřásla hlavou. "Zatím sbohem, Wilfe, snad se o tebe bude Vesmír starat a ochraňovat tě, dokud se opět neocitnu v tvém náručí." O chvíli později se v pozadí opět ozvala zvonkohra a obrazovka potměněla.

Brim ztuhle vypnul příjem zpráv a potom strávil zbytek dne bezúčelným putováním po rozsáhlé základně Flotily bez toho, že by se vůbec o něco zajímal nebo něčemu věnoval pozornost. Do konce svého života si dokázal vzpomenout jen na rozmazané a nesouvislé obrazy z toho, co při tomto putování nikam spatřil. Když se během pozdního odpoledne konečně vrátil na Defianta, zabral se do práce až do konce poslední hlídky - a myslí se bál dotknout čehokoli jiného, než práce navigátora.

Následujícího jitra Brim přišel na můstek časně a - kromě krátkých návštěv Arama a Fritze Galena - pracoval bez vážnějších přerušování dobré tři hlídky. Nakonec jej kručení v břiše upozornilo na to, že od předchozího rána nejedl. Potřásl hlavou a pohlédl na proud slunečního světla, které prosvítilo přes hyperobrazovku a zbarvovalo opuštěné pulty odstíny hlubokého stínu a zářivého jasu - když ticho porušil operátor Defiantu: "Poručík Brim?" zeptal se hlas.

"Ano, pane operátore?"

"Kapitánka Collingswoodová vás společně s poručíkem Ursisem a torpédistou Barboussem žádá, aby jste ji navštívili hned, jak jen to bude možné, v její kabině."

"Díky, operátore," řekl Brim a vydal se na cestu. Jeho žaludek mohl počkat.

Ursis a Barbousse na něj čekali na chodbě. Jako obvykle se z částečně otevřených dveří Collingswoodové nesla tichá hudba. Brim se usmál. Nikdy se nevzdávala přítomnosti hudby, když jí mohla pomoci. Nějak se to k ní hodilo.

Barbousse zdvořile zaklepal.

"Pojďte dál a posad'te se, pánové," zavolala kapitánka. "Nestůjte venku."

Brim následoval ostatní a posadil se do křesla u jednoho rohu jejího přepůleného stolu. Collingswoodová měla na sobě tentýž hrubý šedý svetr, který měla na sobě už před lety, tenkrát, kdy se poprvé ohlásil na palubě starého Truculentu. Stále vypadal právě tak elegantně jako tenkrát. Předpokládal, že elegance starých šedých svetrů na lidech jako Regula Collingswoodová měla něco společného s tím, čemu říkali "třída".

"Děkuji, že jste se dostavili v tak krátkém čase," řekla, posadila se do křesla a pohodlně zkřížila nohy. "Měla jsem v úmyslu vás už dávno všechny tři pochválit, ale postup vašich výsledků, který začal včera v noci, mne zaměstnal více, než bych očekávala." Obrátila se, aby zapnula obrazovku. "Do této chvíle jsem si prošla vaše výpovědi natolik, abych nikoho z vás nemusela obtěžovat s dalším vysvětlováním této části mise..." Za svými brýlemi se zamračila a podívala se postupně na každého ze tří námořníků, pak se usmála a jakoby nedůvěřivě potřásla hlavou. "Docela," řekla za chvíli, "si myslím, že každého z vás bude zajímat KA'PPA zpráva, kterou jsem obdržela dnes brzo odpoledne z admirality. Bohužel je tato moje obrazovka jediná na palubě, která může tuto zprávu rozšířovat; to je také důvod, proč jsem vás pozvala k sobě. Popovídáme si, až si to přečtete."

Brim přikývl a četl si:

K140981 KANCKK

[PŘÍSNĚ TAJNÉ NOFORN COURTLAND]

OD: ADMIRALITYCOMINT

PRO: COLLINGSWOOD@CL.921:HAELIC

INFO: KOMNÁMVEL

<<3MSAF8ASKMLIVF-ASLK-SDUOGNQMN/193B>>

1. ZÁVĚRY SPECIÁLNÍ JEDNOTKY SPECIÁLNÍ JEDNOTKA STB-12 UZAVŘELA FÁZI JEDNA STUDIA OHÝBAČE, ZALOŽENOU NA OČITÉM SVĚDECTVÍ OBDRŽENÉM OD POR. BRIMA/URSISE A HLAVNÍHO TORPÉDISTY UTRILLO BARBOUSSE (DODATEK: BARBOUSSEHO POVÝŠENÍ NABÝVÁ PLATNOST OKAMŽITĚ; DOKUMENT NÁSLEDUJE V ODDĚLENÉM ZÁVĚRU.) VŠECHNY OBDRŽENÉ INFORMACE SE PŘESNĚ SHODUJÍ; ŘÍŠSKÉ GRAFICKÉ CENTRUM (IGC) ZANEDLOUHO PŘIPRAVÍ VÝKRESY PRO OKAMŽITOU DISTRIBUCI PŘES HYPERSVĚTELNÉHO KURÝRA.

SIMULACE PROVEDENÉ ADOLPHEM FILLMOOREM NA ZNAČUJÍ 92PROCENTNÍ PŘESNOST. VŠECHNY JEDNOTKY BUDOU POUŽÍVAT TYTO ODHADY AŽ DO PRVNÍCH LABORATORNÍCH ZKOUŠEK. (VIZ ODDÍL ZVLÁŠTNÍ ŽÁDOST NÍŽE)

2. OHODNOCENÍ OSOBNÍCH ČINNOSTÍ: SPECIÁLNÍ ZMÍNKA PATŘÍ POR. BRIMOVÍ/URSI SOVI A HLAVNÍMU TORPÉDOSTOVÍ UTRILLO BARBOUS SOVI, TVOŘÍCÍM VYSOCE VYSPĚLOU SKUPINU, KTERÁ SI S TOUTO SITUACÍ PORADILA.

3. ZAMĚŘOVACÍ PROJEKTOR N-PAPRSKŮ: PŮVODNÍ LABORATORNÍ ZKOUŠKY UKAZUJÍ PLNOU ŽIVOTA SCHOPNOST URISIS/BARBOUSSEHO PROJEKTORU N-PAPRSKŮ. ROZŠÍŘENÁ SIMULACE UKAZUJE NUTNOST JISTÉHO PŘEPRAČOVÁNÍ RANDALLOVA ZESILOVAČE PRO MAXIMÁLNÍ VÝKON. JSME SI JISTI, ŽE PROJEKTOR MŮŽE BÝT VYROBEN V NAŠÍ OBLASTI ZE STANDARDNÍCH SOUČÁSTEK. VŠECHNY JEDNOTKY MUSÍ ZKONSTRUOVAT TOTO ZAŘÍZENÍ OKAMŽITĚ PO ZKOMPLETOVÁNÍ NÁVRHU.

4. SPECIÁLNÍ ŽÁDOST

ODPOVĚĎ NA VAŠI SPECIÁLNÍ ŽÁDOST BUDE PO PEČLIVÉ ÚVAZE PROVEDENÉ ÚŘADEM ADMIRALITY PRO PROJEKTY BRZY OZNÁMENA.

[KONEC PŘÍSNĚ TAJNÉ ZPRÁVY NOFORN

COURTLAND]

VŘELÝ POZDRAV COLLINGSWOODOVÉ OD

BORODOVA

1428021 KANCK

"Za prvé," poznamenal Ursis, který tak přerušil ticho v kabině, "to vypadá tak, že můžeme poblahopřát našemu novému Hlavnímu torpédistovi."

"Ano," zvolala Collingswoodová s úsměvem. "Co k tomu můžete říci, Utrillo Barboussi?"

Barbousse chvíli zaraženě seděl a hledal slova. Nakonec se usmál a porozhlédl se po místnosti se zářivým výrazem ve tváři. "Nevím, co bych měl říci, kapitánko," jednoduše odpověděl. "Jsem skoro stejně překvapen jako potěšen."

"To povýšení jste si skutečně zasloužil, Utrillo," řekla Collingswoodová.

"Opravdu," dodal Brim a snažil se nebýt skleslý. "Nezapomeň, kdo objevil to, že rozvaděč N-paprsků stále pracuje." Barbousse byl viditelně nesvůj. "T-to je fajn vědět, že s-se jim líbí naše plány zářiče N-paprsků," koktal, strnulý rozpaky.

"Ach, ano," Ursis energicky odklonil v dobrém úmyslu debatu a pomohl mu tak z rozpaků. "Schváleno speciální jednotkou admirality, nic menšího. A vedl to starý dobrák Borodov, zajímavé, že?" Zazubil se. "Truculent, zdá se, zůstává v našich životech, co?"

"Tak jest," zareagoval Brim a jeho myšlenky se vrátily na večírek v jídelně, na němž se poprvé setkal s Margot. "Tak jest." Pak se vzpamatoval a pohlédl na Collingswoodovou. "Možná nám řeknete, o co jde v té vaší 'speciální žádosti', kapitánko?"

Collingswoodová se usmála. "Myslela jsem si, že se vám poslední část bude zdát spletitá," řekla a změnila obsah obrazovky. "Toto je zprava, která tomu předcházela." Sejmula brýle a začala je čistit elegantním bílým kapesníkem.

"Text KA'PPA pouze sděluje obsah bez nějakých květnatých jemností. Takže vás žádám, abyste přešli stylizaci - a obsah. Nic osobního, samozřejmě. Jednoduše nedůvěřuji ani svým vlastním očím."

Brim se zamračil, překvapený, co tím míní. Pak si zase začal číst.

KD92106KGLNNV

[PŘÍSNĚ TAJNÉ NOFORN COURTLAND]

OD: COLLINGSWOOD@CL.921:HAELIC

PRO: BORODOV@ADMIRALITA:KOMINT

INFO: KOMNÁMVEL

«3QM5BFNCZA98PW+EBKJ.VDF698/Q2W3947»

1. OSOBNÍ PŘEZKOUMÁNÍ VEDE K ZÁVĚRU, ŽE NABÍZENÉ ÚDAJE O OHÝBAČÍ JSOU PŘÍLIŠ SPEKULATIVNÍ NAVZDORY VYSOKÉ SPOLEHLIVOSTI POZOROVATELŮ. POCHYBUJI O PŘESNOSTI INFOR MACÍ, SHROMÁŽDĚNÝCH PŘI EXTRÉMNÍM, ŽIVOT OHRO ŽUJÍCÍM ZATÍŽENÍ.

2. VELÍCÍ DŮSTOJNÍK CALHOUN NAVRHUJE VYBAVENÍ MASKOVANÉ LODĚ, KTERÁ BY MĚLA SKUTEČNÝ OHÝBAČ NALÁKAT TAK, ABY SE DAL

ZAMĚŘIT N-PAPRSKY: OZBROJENÝ STŘET NÁSLEDUJE POTÉ, CO SE OHÝBAČ PŘIBLÍŽÍ K BLIŽŠÍMU

ÚTOKU/ZKOUMÁNÍ.

3. NĚKOLIK VHODNÝCH LODÍ, MOMENTÁLNĚ PŘÍTOMNÝCH NA ATALANTSKÉ ZÁKLADNĚ: S.S. BYRON, MOREAS, AROSA, SKY, PRIZE, VULCANA A VON STUBEN.
[KONEC PŘÍSNĚ TAJNÉ ZPRÁVY NOFORN
COURTLAND]
VŘELÝ POZDRAV BORODOVOVI OD COLLINGSWOODOVÉ
K092106KGLNNV

"Dobrá," řekla Collingswoodová. "Co si o tom myslíte?"

"Samozřejmě dokážu pochopit vaše pochybnosti, kapitánko," odpověděl Brim po pravdě. "Dokonce s tím souhlasím, jestli to chcete vědět." "Co se tyče M-lodí, pánové..."

"Ano, M-loď" řekl Ursis. "Nu, 'chladná dívka se musí políbit nejdříve na rty, aby ses dozvěděl, jak má studený nos' jak se často říká u nás doma na Matce Planet. Předpokládám, že maskovaná loď, kterou máte na mysli, bude upravena."

"Máš pravdu, Nikolaji," přitakala Collingswoodová, "pokud tím míníš nevinně vyhlížející obchodní plavidlo se skrytými zbraňovými systémy. Byly odedávna používány jako vábnička pro piráty a mořské lupiče, aby mohli být obklíčeni, identifikováni a zničeni."

"To mi skvěle vyhovuje, kapitánko," prohlásil Medvěd.

"A tobě, Wilfe?"

Brim přikývl. "Máte moje porozumění, kapitánko - i když jsem to nikdy nezažil, pokud si pamatuji."

Collingswoodová se usmála. "Kdybys viděl úspěšnou M-loď, Wilfe, nemohl jsi ji poznat."

"Máte pravdu, kapitánko," připustil s úsměvem Brim.

"Hlavní torpédisto, jste s tím srozuměn?" zeptala se Collingswoodová.

Barbousse zčervenál. "Hm," zajíkl se, "dobrá, kapitánko, nandal jsem to několika křižníkům na lodi Voot's Mariah, když už jste se o tom zmínila. Před válkou, hm, jsme několik pirátů dostali."

Collingswoodová zvedla obočí. "Vy jste sloužil na Voot's Mariah?" zeptala se užasle. "Slyšela jsem, že to byla nejlepší M-loď v historii."

"Byli jsme na ni velice pyšní, madam."

"Tomu samozřejmě věřím," pronesla pomalu. "Potom ale o M-loďích musíte vědět vše."

"Jen málo, kapitánko."

"Povězte nám o Mariah."

Barbousse se s rozpaky rozhlédl po kabině. "Dobře, kapitánko," začal. "N-není toho mnoho, co mohu říci. Stará Mariah vypadala jako škatule... Pevná malá loď - byla postavena někde na Godhaaabu, pokud si pamatuji..., hm, možná v Siddothu." Sebevědomě pokrčil rameny. "Byla vyzbrojena třemi hlavními destruktory - po jednom na přídi, ve středu a na zádi lodě." Přitom se usmál a jeho oči náhle zaostřily někam daleko do minulosti. "Měla toho malého Varnhausera 1.88 na přídi - vypadal jako nákladní lodní výtah. NevYROBILI jsme podobný už alespoň sto let. Ale pod správným velením mohl odstřelovat křídla na vzdálenost deseti c'lenytů."

"A to 'správné' velení, nebylo to náhodou tvoje velení, Utrillo?" zeptal se Ursis s úsměvem.

Barbousse zčervenál. "No," zakoktal, "nemyslel jsem to jako chvástání, poručíku Ursisi..."

"Vrchní torpédisto," přerušila jej Collingswoodová jemně. "Pochybuji, že byste toho byl schopný. A teď, jakou jinou výzbroj ještě nesla?"

"No," zaváhal Barbousse a jeho tvář potměla do temně karmínového odstínu. "Nesla rychlopalný Keuffer 91mi, dvojče. Bylo ukryto pod skládacím hangárem, ale posádka ho byla schopna dát do provozu během šesti vteřin - samozřejmě musela být oblečená v bitevních oblecích. Ano... a pod krytem člunu na zádi byl schovaný jeden 125mi." Zasmál se. "Museli jsme s ním ale být hrozně přesní. Potřeboval tolik energie, že se lodní generátor musel před každou salvou nabíjet skoro pět cyklů."

"Šel byste znovu na M-loď?" zeptala se Collingswoodová. "Byla to pěkně riskantní služba, co?"

Barbousse přikývl "Ano, madam - na obě otázky."

"Hm," řekla s pohledem na Ursise a potom na Brima, "a vy, pánové?"

Brim se podíval na Medvěda. "Niku," řekl, "mám pocit, že o nás slýchám jako o dobrovolnících při pěkné spoustě nebezpečných akcí," řekl a proti své vůli se zašklebil.

Ursis se zasmál. "Vskutku, Wilfe Ansore, mám stejný pocit. Zvláštní..."

"Pouze pokud získám pověření pro tuto misi," přerušila je se smíchem Collingswoodová. "A loď. Do té doby jste vy tři a budoucí kapitán obchodní lodí v relativním bezpečí před mými nebezpečnými plány."

"Kapitán?" zeptal se Brim, náhle zvědavý.

"Samozřejmě," odpověděl Ursis. "Tvůj krajan, Baxter Qglethorp Calhoun, pokud se nemýlím..."

"Jak to můžete vědět?" zeptala se užasle Collingswoodová.

"Čistý dohad, kapitánko. Minulost velitele Calhouna v 'záchranářství' mě přinutila konstatovat, že by mohl být, řekněme, obzvlášť pro tuto práci kvalifikovaný."

Collingswoodová se na něj velmi dlouze podívala a přikývla. "Chápu," prohlásila s vědoucím úsměvem. "Chápu..." Pak se s potřásáním hlavou otočila ke stolu s jasným úmyslem zakončit rozhovor. "To by bylo pro tuto chvíli vše, pánové," řekla a podívala se na staromódní hodiny na stěně. "Dám vám vědět hned, jakmile budu něco nového vědět."

"Děkujeme, kapitánko," odpověděl Brim do hluku posouváných židlí a následoval své dva kamarády na chodbu. "Co to všechno mělo znamenat, Niku?" zeptal se, když za sebou zavřel dveře.

Ursis se zachechtal a díval se, jak Barbousse spěchá zpět do dílny ke svému prototypu N-paprsků. "Jen malá sázka, kterou jsem uzavřel na jednom večírku," vysvětlil a drahokamy na tesácích se mu zaleskly ve světle zářivek. "Předpověděl jsem, že předchozí zaměstnání Jedničky se jednoho dne ukáže být pro Defianta a jeho práci cenné," řekl. "A ukazuje se, že jsem měl pravdu."

Brim se zamračil a třel si bradu. "Myslím, že Calhoun říkal, že pracoval jednu dobu v 'záchranářství', ne?"

"Tak si to alespoň pamatuji," řekl Medvěd.

Brim přivřel oči a na okamžik se zamračil, pak luskl prsty. "Samozřejmě," řekl a potřásl hlavou. "Jak jsem na to mohl zapomenout? Jsem přece z Carescrie. Zdvohlé slovo pro pirátství je tam 'před - záchrana'."

Ursis pokrčil rameny. "Občas platí, že co má někdo blízko čenichu, je ve skutečnosti nejvzdálenější."

"No, v tom případě může o M-lodi něco vědět," prohlásil Brim.

Brzy poté se oba přátelé rozloučili. Měli ještě spoustu práce předtím, než Collingswoodová obdrží odpověď na své návrhy. Společně s Borodovem si byli jisti, že vědí, co to bude.

K324976HJGCKK
[PŘÍSNĚ TAJNÉ NOFORN COURTLAND/CAMPBELL]
OD: ADMIRALITYCOMINT
PRO: COLLINGSWOOD@CL.921:HAELIC
INFO: KOMNÁMVEL
<<98RQWEIH92CNU98U4-QOW2113HCPQ3CO-CMQ05O>>

1. ZVLÁŠTNÍ ŽÁDOST O M-LOĎ BYLA SCHVÁLENA POD PROJEKTOVÝM JMÉNEM 'CAMPBELL'.
2. ZÁLOHA L 533 BYLA ZALOŽENA KE KRYTÍ NÁKLADŮ. PŮVODNÍ ČÁSTKA JE POD ODDĚLENOU NESPECIFIKOVANOU POLOŽKOU.
3. HVĚZDNÁ LOĎ S.S. 'PRIZE' BYLA PŘIDĚLENA JAKO NEJVÍCE VHODNÁ PRO PODOBNÝ ÚČEL.
4. CLAUDIA J. VALEMONTOVÁ (MGR/CIV/NÁM-VEL4)
BYLA PŘIDĚLENA JAKO STYČNÝ DŮSTOJNÍK PRO MATERIÁLNÍ, PODPŮRNÉ A CIVILNÍ ZÁLEŽITOSTI.
5. BUDOUCÍ POSÁDKA M-LODĚ MUSÍ BÝT VYBRÁNA Z POSÁDKY 'DEFIANTU'.
6. VELENÍ OČEKÁVÁ, ŽE LOĎ 'PRIZE' BUDE PŘIPRAVENA K AKCI BĚHEM 40 STANDARTNÍCH DNŮ.
[KONEC PŘÍSNĚ TAJNÉ SPRÁVY NOFORN COURTLAND/CAMPBELL]
HODNĚ ŠTĚSTÍ PŘEJE BORODOV
K324976HJGCKK

"Nu," řekla Collingswoodová, když se rozhlížela po zaplněné kabině. "Chtěla jsem, abychom si to všichni společně přečetli, protože se zdá, že ten projekt jsme získali, i když musíme být k akci připraveni do čtyřiceti dnů. Všechno, co zbývá, je určit posádku - přičemž nesmíme zapomenout na to, že musíme plnit své původní poslání jako eskortní loď." Podívala se na tmavovlasou postavu sedící po její levici. "Claudie," prohlásila, "přicházíte k nám do projektu trochu pozdě, ale předpokládám, že něčemu z toho rozumíte, ne?"

"Pouze v nejširším smyslu, kapitánko," připustila atalantská manažerka s úsměvem. "Oddělení dr. Borodova na admiraltě nám k tomu poslalo dlouhou zprávu zrovna ve chvíli, kdy jsem sem jela, ale už jsem si ji stihla přečíst." Pohlédla na Calhouna. "Kdybyste pro mě neposlal poručíka Brima, tápala bych v temnotě."

"Wilf vám určitě vysype šhecky věci, drahoušku," ujistil ji Calhoun. "Nejní to tak, poručíku?" dodal s vědoucím pohledem.

"Můžete s tím počítat, pane," odpověděl mladší Carescrian a cítil jak mu začínají hořet tváře. "Slíbil jsem, že ji seznámím se všemi podrobnostmi, až pojedeme na prohlídku S.S. Prize. Vydáme se do záchranného doku přímo odsud." Rozhlédl se. "Niku, Utrillo, půjdete s námi?"

Ursis zavrtěl hlavou. "Teď ne. Nik a já teď testujeme v radiační laboratoři... Ale ty se slečnou Valemontovou můžeš okamžitě začít loď studovat. Se čtyřiceti dny na práci nemáme mnoho času nazbyt."

"Dohodnuto," řekl Brim a doufal, že mu na tváři není příliš vidět, jak povznesenou má náladu a představuje si nerušené odpoledne s Claudii - i když pocítil lehký pocit viny. "Začneme dnes odpoledne."

"Dobře, lidi," prohlásila Collingswoodová a zvedla ruku. "Slíbila jsem, že vás zde zdržím minimálně a to splním. Defiant nemá teď šest dnů službu, takže musíme pracovat s nejvyšší možnou rychlostí - a možná ještě rychleji. Claudia bude muset nést většinu příprav na svých bedrech, když vy budete odvádět Gorn-Hoffy od tras konvojů." Usmála se a mrkla na Haelicánku. "Příští schůzku budeme mít zítra ráno na začátku ranní hlídky, abychom prodiskutovali dnešní postup - uděláme ji v důstojnické jídelně, takže přitom můžeme posnídat. A dokud se neuvídíme, nezapomínejte," dodala, "že hlavním posláním je ochraňovat loď a já budu zaměstnávat jiné členy posádky jenom jako obsluhu, pokud to vůbec bude nutné. A pokud je nebudete potřebovat, dejte vědět. Věci se budou postupem času zlepšovat."

Brim následoval Claudii a byl si vědom její silné smyslnosti. Ochotně uznal, že byla opravdu skutečný profesionál v pravém slova smyslu; ironické bylo, že právě její profesionalita na ní byla nejpřitažlivější. Potkával mnoho pěkných žen z celé galaxie. Jen málo z nich, žalostně málo, mělo mimo postel něco víc než v ní. Rozhodl se, že se s ní bude snažit

udržovat profesionální vztah, ať to stojí, co to stojí - už kvůli Margot, jestliže ne pro jiný důvod.

"Předpokládám, že víš, kde je Prize zakotvena," řekl, když šli chodbou.

Rozesmála se. "Jestliže mi ukážeš cestu z tohoto bludiště, kterému říkáte loď, slibuji ti, že S.S. Prize najdu. To budu moci jako důstojník projektu udělat," řekla a sebevědomě se usmála. "Možná potom, co si přečtu vzkaz od doktora Borodova, vám k něčemu budu."

Brim se náhle zastavil u paty schodiště a podíval se jí do očí. "Ty si skutečně nepamatuješ cestu zpátky?" zeptal se.

Claudie se rozhlédla oběma směry a zavrtěla hlavou. "Příliš jsem spěchala, když jsem přišla a nedávala jsem moc pozor," připustila kajicně.

"Dobře," řekl Brim s hříšným pohledem. "V tom případě, předtím, než ti dám svobodu, musíš mi slíbit, že mě dnes budeš vozit - nemám štábní vůz."

"Vesmíre," zaklela Claudie v předstíraném hněvu. "Já jsem hned věděla, že pokud ti dám výhodu, hned ji využiješ!"

"Přirozeně," odtušil Brim, "my z Flotily nejsme vůbec čestní, pokud jde o přejítí poloviny cesty přes tak velkou základnu."

Claudie si položila ruku na čelo. "Dobře, ty nevychovanče," řekla teatrálně, "budu řídit, ale je to hanba, vzdát se tak snadno!"

Smáli se jako školáci, když přecházeli spojovací můstek. Brim měl vždy co říci, když byl s touto krásnou ženou. Vždy se ale trochu styděl - když o tom později přemýšlel.

Jeli asi po délku jedné hlídky, když Claudia svůj kluzák zastavila a zmizela uvnitř špinavé cihlové věže, aby se zeptala na místo, kde je loď, kterou hledají. Za ošklivým čtvercem radiací opáleného jilu a mrtvým plevem, v němž byly uloženy zastaralé lodě, se čas pomalu vlekl. Brim si všiml řad těžkopádných starobylých tahačů, zaparkovaných jedna vedle druhé na holé zemi. Tato část loděnice nebyla vybavena žádným gravitačním bazénem. Místo toho byly staré lodě podepřeny v divokých úhlech lesem dřevěných, hrubých klád. Nejčastěji to byly staré torpédoborce třídy C a V s několika hranatými průzory typu Resolute, ale byla tam i celá řada malých poštovních lodí ED-4 s krásnými liniemi, které byly tak populární za časů jeho dědečka. Bylo mezi ně zamícháno množství starodávných obchodních lodí všech velikostí a tvarů. Kdykoli Brim přistával nebo odlétal, připadal mu tento oddíl loděnice trochu melancholický, ale nyní - když měl čas si zblízka prohlédnout staré rezavějící trupy, to bylo naprosto depresivní.

Claudie se vrátila za chvíli a nesla diktafon, dvě svítilny a velký elektronický klíč - všechno to podala Brimovi, když lezla zpátky do kluzáku. "Řada patnáct, místo 31," oznámila a vyjeli k otevřené bráně. "Pokud jde o tuhle starou základnu, jsem docela nestranná," dodala pak se stisknutou čelistí, "ale vrakoviště mi připadá docela obscénní." Pak už řídila tiše.

Jakmile se ocitli uvnitř, Brim pochopil proč. Mohl mrtvé lodě přímo cítit: vyschlá mazadla, vyteklá chladicí směs z reaktorů, roztavené součástky a příležitostně slabý zápach rozkladu - v bitvách poškozené lodi byly velice často prosáklé krví. Všude mohl vidět loupající se barvu, zprohýbané a záplátované trupy, zívající průřezy, křoviska, prorůstající děrami v trupech a prázdné rámy hyperobrazovek, zírající slepě do nebe, kam se už nikdy nevydají. Ve strašidelném tichu tohoto groteskního hřbitova sténal vítr, který se proháněl neudržovanými skládacími domky, točil se opuštěnými poklopy za skřípání pantů a chrastil střepy kovů z rozbitých podlah vysoko nad jejich hlavami. Kňučící malá zvířátka s holými ocásky a velkýma rozedranýma ušima cupitala pryč z cesty kluzáku, pryč do trsů plevle. Brim se proti své vůli zachvěl. "Už chápu, co jsi měla na mysli," řekl s nedobrovolným úšklebkem.

Kousek stranou, na vzdáleném konci patnácté řady stála osaměle civilní ED-4. Nejrozšířenější druh komerčního plavidla minulého éru - a ještě dlouho poté - ED-4 měla tupý nos a prodloužený kapkovitý trup, který charakterizoval celou generaci lodí. Lodní můstek se staromódními hyperobrazovkami ve tvaru V byl krásně hladce napojen na vrcholek trupu a velká okénka po stranách jí dávala zamračené, zamyšlené vzezření, takové, že celá generace dětí si ji spojovala s romantikou hvězdných letů. Čistý aerodynamický tvar omezil přistávací teplotu na bezpečnou úroveň pro metalurgii těch dob.

Vypadala, jakoby byla ušetřena hodování mrchožroutů, ačkoliv obě její slzovité gondoly byly zbaveny motorů.

Poslední krystaly SGR-1820 byly vyrobeny před mnoha lety, ale v obchodě se součástkami bylo docela snadné získat náhradní. Kromě chybějících krystalů bylo jasné, že stará loď nemohla být na vrakovišti dlouho. Její povrch byl vyleštěný do celkem slušného jasu.

Podepřena na zemi, odpočívala loď s jistou dávkou přirozené důstojnosti, i když každá ED-4, která byla postavena - a bylo jich tam hodně - měla svůj vlastní způsob půvabu a krásy, jakou i ti nejlepší stavitelé vytvoří jen náhodou.

Ačkoliv Brim neměl nikdy příležitost s ní letět, z dlouholeté zkušenosti věděl, že trup měří přesně stošedesát iralů na délku a má pětadvacet iralů v průměru. Nebyla velká jako ostatní lodě, ale výborná pro přepravu lehkého nákladu přes celou galaxii. Velké nosiče nesly mezi hlavními přístavy nádherné náklady, ale minimálně tisíckrát více jich bylo přepraveno podobnými loděmi. Když byly poprvé uvedeny do provozu, způsobily revoluci.

Claudie ho vyrušila z příjemných vzpomínek. Jsme tady, Wilfe," řekla tiše, "nebo sis už všiml?"

"Všiml jsem si," odpověděl Brim a prohlížel si starodávné písmo, kterým bylo poblíž přídě napsáno "Prize." Řekl to stejně ztichlým hlasem jako Claudie. Na té lodi bylo něco, co vyžadovalo úctu.

Nakonec obešli celý trup; z větší blízkosti byl jasné vidět její věk - na plášti bylo nespočetné množství malých vrypů ze srážek s miliardami zrněk vesmírných trosk. A nahoře na kapitánském můstku byla velká hyperobrazovka proražena, snad když loď ukládali na toto místo. Ale antény a atmosférické sondy stály stále elegantně na svých místech pod přídí a někdo dobře zacpal ucpávkou některé větší ventilační průduchy - jako kdyby příležitostně mohla být připravena vzlétnout. Claudie se dotkla tlačítka na podivné vypadajícím klíči a průlez se pomalu vysunul a zastavil se kousek před úplným otevřením, protože loď ležela v nakloněné poloze.

Po rychlé obchůzce vyšli na palubu a vylezli po nakloněné palubě ve světle svítilen na kapitánský můstek. Bylo jasné,

že na palubě už dlouho nikdo nebyl. Vzduch uvnitř lodních prostor a chodeb byl zatuchlý - jakoby se nepohnul už nejméně sto let. To zcela jasně nebyl, jak si uvědomoval Brim, druh útulného přístřeší, které by si vybral pro večírek s milou společnicí. Zastavil se v průlezu, vedoucím na můstek a pohlédl na desku se jménem lodě; byl uvnitř. Oťel povlak prachu, který se usadil na všem díky proražené hyperobrazovce.

S.S. PRIZE
SÉRIE č.4
CLOVERHELD
51783

"To je jedna ze čtyřek," zašeptal zdušeně Brim. "Museli jich postavit desetitisíce. A tahle je - podívej se - dvě stě dvanáct standardních let stará. U Vootova vousu, Claudie, někdo s ní sem musel přiletět." Claudie přikývla. "To je pravda, Wilfe," řekla. "Měla jsem možnost si o ní přečíst, když byla vysvobozena. Skutečná loď, naše stará Prize."

"To bych si chtěl poslechnout," řekl Brim a smetl prach se staromódního navigačního pultu. Byly na něm dokonce páky pro digitální výstupy!

"Nu, svého času," řekla Claudie a nepřítomně se opřela zády o navigační pult, až se její prsní bradavky zahrotily a narušily hladkost kombinézy, "byla Prize skutečnou událostí."

Brim zoufale bojoval o to, aby udržel oči na její tváři. Stiskl čelisti a zuby, když se posadil do navigačního křesla a cítil, jak mu rudnou tváře, když si uvědomil - příliš pozdě - povlak prachu...

"Přímo na tomto můstku stála spousta známých lidí, Wilfe," pokračovala Claudie a rychle potlačila úsměv. "Budeš věřit, že nesla Corteze Desterra na Avalon po jeho objevu Edrintonské Tetrády? Nebo, že samotný Paladín August Thackary na ní letěl z Vomholdu do Throonu několik měsíců po své cestě kolem galaxie?" Její oči zesvětly vnitřním vzrušením. "Získala několik druhů kořisti - za pomoci při otevření Eoroadianského sektoru. Byla speciál. A potom se na dlouhý čas ztratila: žádné záznamy, prostě nic. Víme ale, že byla používána víceméně pořád, díky automatizovanému zapisovači času v jejím vybavení. Pouze Voot ví, kde se toulala celá ta léta. Viděli ji minimálně v tuctu oblastech - a Vesmír ví, komu sloužila a jaké měla cíle." Claudie pohodila hlavou. "Mrak Xervellu - byla tam registrována skoro osmnáct let, víš - je pořád základnou obchodu s otroky a..." rozhodla ruce, "kdo ví s čím ještě?"

Když Claudie hovořila, Brim zjistil, že na ni v slabém přísvisu, prosvítajícím skrze uspiněné hyperobrazovky, zírá - a jeho okouzlení tentokrát nebylo způsobeno její těsnou kombinézou nebo čímkoli podobným. Tady byla Claudia, kterou vůbec neočekával, že potká: někdo, kdo má rád lodi způsobem, jakým je miluje on. "Víš toho o té staré dámě nějak moc, ne?" zeptal se. "Zvláště na člověka, který není členem letové posádky."

Zamyšleně se usmála a podívala se ven staromódně tvarovanou hyperobrazovkou. "Nemusíš být nutně navigátorem k tomu, abys loď miloval, Wilfe Brime. My všichni se snažíme udělat co nejvíce s tím, co dostáváme od Přírody jako dar - já jsem lepší úřednice než pilot."

Brim zrudl "Promiň."

Zvedla ruku dlaní k němu. "To je v pořádku," řekla a skoro k němu ani neotočila hlavu. "Nejsi jiný než tisíce ostatních navigátorů, se kterými jsem se setkala." Potom ji hlas změkl. "A teď, poručíku Brime," pokračovala s úsměvem, "je nejvyšší čas začít pracovat. Kapitánka Collingswoodová očekává sdělení o stavu lodí - jiná než ty o jejich slavných dnech. A já mám schůzku, kterou bych nerada zmeškala..."

Brim pocítil náhlý záchvěv citů, které byly docela podobné žárlivosti. Rychle je umlčel. Neměl žádné právo na tuto ženu, přestože jej tak silně přitahovala... "Dobrá," souhlasil a doufal, že si nevšimla jeho zaváhání. "Můžeme docela dobře začít tady na můstku."

V necelých třech metacyklech zdokumentovali pečlivou prohlídku staré lodě a její stav. Na můstku několik pultů chybělo, ale Claudia si byla jistá, že je budou moci obstarat z nějaké jiné ED-4 na vrakovišti. A i když většina pasažérských a nákladových palub chyběla, nebude loď nikdy více sloužit jako nákladní, takže to nebyla zase tak velká ztráta. Kromě toho se zdálo, že se jeho generátorů ode dne odstavení nikdo nedotkl. Tím nejdůležitějším ale bylo, že loď je stejně pevná, jako toho dne, kdy ji postavili - velice pevná. Pouze válečné lodě byly stavěny s takovou nevídanou silou.

Vrátili se k Defiantovi brzy večer - během hemžení, způsobeného výměnou obsluhy. Claudia už spěchala, takže Brim vzal diktafon s sebou, když vystupoval z jejího kluzáku. "Připravím to dnes večer," prohlásil s něčím, o čem si myslel, že je přesvědčivý úsměv.

"Opravdu to oceňuji," řekla s uspěchaným úsměvem. "Budu se k tobě snažit připojit zítra v jídelně, chvíli před schůzí, abychom to mohli probrat." O chvíli později zmizela ve vířícím oblaku prachu a šikovně se prodírala mezi těžkými dopravními loděmi jako torpédoborec flotilou bitevních lodí.

Když mu zmizela z dohledu, strčil Brim ruce do kapes a vydal se na cestu do jídelny, kde, jak věděl, budou Ursis a Flynn popíjet před večerí meem. Potrásl hlavou; pokaždé, když trávil čas s Claudií Valemontovou, se cítil nějak prázdný a osamělý. Když se zastavil v Grimsbyho baru pro svou sklenici meemu, hluboce se nadechl a zamračil. Ta krásná Atalant'aka na něj měla čím dál větší vliv. Byl nejvyšší čas na to, aby ji prostě vyloučil ze svých myšlenek - a pokusil se o to, když se připojil ke svým přátelům u stolu o několik okamžiků později.

Nefungovalo to...

Později večer, když ukončil tisk jejich společné zprávy, byl jeho spánek stále rušen vidinou někoho - jehož tvář nebyl schopen rozpoznat - kdo se s krásnou Atalant'áskou miloval na posteli vedle něj. Byla to velmi dlouhá a velice osamělá noc.

Následující ráno přišla Claudie několik chvil před začátkem setkání a tiše se omlouvala, že vstala později, než plánovala. Její zčervenalé oči vypadaly stejně unaveně jako Brimovy a i když se sám chtěl přesvědčovat o něčem jiném - byl jeho sen až příliš přesný.

Za použití množství svých místních známostí, zajistila Claudia brzy velké, zchátralé skladiště ve staré atalantské přístavní čtvrti, která se výborně hodila pro Defiantův nový podnik. Ošlehaná cihlová budova poskytovala jednak velké nakládací molo s přístupem z hlavního kanálu a vnitřní gravitační bazén, který, až se dobře upraví, bude ED-4 vyhovovat. Collingswoodová okamžitě pronajmula budovu pro "Bezplatnou mezihvězdnou odtahovou službu" přes místní úřad zpravodajské služby. Barbousse vyhrál láhev starého logishského meemu za správné jméno, které jen o několik bodů zvítězilo před Brimovým "Říšskou výstrojní a opravárenskou". Krátce poté, kdy se stal pronájem oficiálním, se Ursis a posádka systémových specialistů z Defiantu dala do úpravy gravitačního bazénu. Byli zásobováni se skladu zboží Flotily civilními kluzáky se spěšně nastříkanými nápisy "Dodávky lodím Apex". Nakonec se noví "obchodníci" dohodli s vrakovištěm, že převezmou péči o Prize. Byla to unavená posádka, která přihlížela tomu, jak vlečná loď z atalantské Nepřetržitě odtahové a záchranné manévruje s Prize přes velkou rampu vlnolamu. Pracovali asi jen pět standardních dnů - třicet pět jim ještě zbývalo - ale námořníci se museli už následujícího jitra hlásit do služby v konvoji. Válka měla své způsoby, jak získat cokoliv.

Neuběhl ani týden a Brim byl v jedné z poloprázdných kanceláří a studoval sadu systémových nákrešů. Měl nyní ovázanou hlavu a bolestivě spálenou levou ruku, na které byla nová kůže ještě tenká. Defiant během posledního letu utrpěl vážná poškození a byl vyřazen z provozu nejméně na týden. Po přistání pouze s pravým motorem dopravil Brim loď do doku a potom zamířil do Bezplatného skladiště.

Pod ním, ve středu všeho nepořádku na hlavním podlaží, odpočívala ve svém obnoveném gravitačním bazénu Prize a kolem ní se válely spousty roztroušených kabelů a tvarovacích nástrojů. Zakouřený vzduch byl prosycen vůní taveného železa, horkých mazadel a pájek. Skupiny, oblečené v barevných kombinézách atalantských místních obyvatel, tvrdě pracovaly na trupu za pomoci 'vznášecích' lešení. Úzké svazky kabelů běžely z každého otevřeného přívodu do řad kontrolních přístrojů. Poklop do staré střední paluby byl zvětšen a z přídě už vyčnívaly mocné 122mi hlavně dvojčat. Blízko od přídě i zádě byly, stále ještě zabalené, 90mi rychlopalné protitankové kanóny a čekaly na své umístění, položeny na cihlově zbarvené podlaze pod víky bednění.

Když si Brim prohlížel diagramy, zachytil koutkem oka pohyb. Podíval se pořádně skrze špinavá okna a uviděl ohromnou vlečnou pramici, jak hřmotně proplouvá kolem rohu kanálu a její mocné gravitační motory otřásají domem pod jeho nohama. Náklad tvořily jen dva těžce vypadající kontejnery, oba označené SGR-1820 HYPERLETOVÉ KRYSTALY (OBNOVENÉ). Když přirazila pramice k molu skladiště a dělníci ji začali vykládat, hlídala loď skupina podezřele profesionálních 'civilních' dokařů a z lodi ven vystoupila pěkně rostlá žena, oblečená do pestré kombinézy s nápisem "Esovo záchranářství a součástky". Pokračovala do pracovní zóny a dále přes podlaží ke strmému kovovému schodišti, vedoucímu k jeho patru. I přesto, že měla dlouhé vlasy zavázané do uzlu, mohla to být jedinec Claudia. "Wilfe," zvolala přes hluk práce, když vystoupala k němu. "Takže to byl Defiant, který jsem viděla přilétat dnes odpoledne." Zamračila se a sklouzla pohledem po jeho obvazech. "Slyšela jsem, že jste toho tentokrát schytali hodně. Jak na tom jste?"

Brim přikývl. "Já jsem v pořádku," řekl ponuře. "Jenom jsem byl náhodou dole s Ursisem, když Ligeři napadli náš levobok. Oba jsme se trochu pobavili - ale nikdo nebyl zabít." Pak se zamračil. "Říkají, že loď bude v opravě celý týden."

Usmála se a potřásla hlavou. "Přesně tak dlouho, aby ses nemohl zabít," řekla. "A uvědomte si, pane Wilfe Netrpělivý, že Defiant je první svého typu," dodala. "Kdokoliv povede jeho opravy, napíše doslova knihu o tom, co musel udělat. Podruhé je to vždycky jednodušší."

"Chápu," řekl Brim. "Ale myslím si, že každý ve Flotile očekává, že vaši lidé dokáží vykonat zázraky na obyčejných základech. Víš..." a ukázal na Prize.

Stoupala si vedle něj a šťastně přikývla. "Není to špatné na třítýdenní zázrak, co?"

"Musí vás to zabíjet," pozoroval ji Brim.

Claudia se zasmála. "To je o mnohो bezpečnější než čekat, kdy se o to pokusí Ligeři," prohlásila, když stříhač kovu začal pomalu, hlučně krájet plech.

"Cože?"

"ŘÍKALA JSEM..." Potom přiložila rty k Brimovu uchu. "Pojďme ven na molo. Je tam klidněji."

Brim přikývl a následoval ji po dlouhém schodišti k zadnímu východu. Venku byl vzduch prosycen ostrou vůní horkých sutin. Všechno se očišťovalo od posledního náletu, který proběhl jen před jedním metacyldem. Ve srovnání s nepořádkem uvnitř bylo molo vyložené přístav klidu. "Jak tam můžeš vydržet?" zeptal se.

"Takhle," a vytáhla si z kombinézy ušní zátky. "Jinak bych už byla hluchá." Pak se zašklebila. "Večírek na Intransigentu nebyl ani zdaleka tak hlučný, Wilfe Brime," řekla náhle vážně, "ale dal nám večer alespoň na chvíli vzdálený všemu tomuhle."

Brim cítil, jak mu poskočilo srdce. "Bylo to tak, že?" souhlasil. "Možná bychom mohli udělat něco podobného znova. Brzo..."

"Tak nějak jsem doufala, že se chytíš, když ti napovím," připustila a hnědé oči jí zajiskřily. Brim se usklíbl: "Bude mi potěšením. Ale myslím si, že bys měla spíš ty říct, kdy si jej uděláme - já jsem ten, kdo tu má pružnou pracovní dobu."

"Dobrá," řekla, "uvidíme." Pak se zamyslela. "Určitě to nebude dnes večer. Každý ze Sekce se půjde podívat na svatbu princezny Effer'wyckové - přenosový vůz dorazil s vaším konvojem, však víš."

Brim přikývl se zaťatými zuby. Neměl zapotřebí, aby mu to někdo připomínal. "Jo," odpověděl temně. "Myslím, že se na to kouknu v jídelně..."

"Co máš proti královské svatbě?" chtěla opatrně vědět Claudia, "Říkáš to, jako bys s ní nesouhlasil."

Brim se hoře usmál. "Ale... nic takového," lhal, vyhýbaje se jejím očím. "Jenom, ach, mám nejspíš večer službu, víš," a pokrčil rameny.

"Myslím, že by sis to neměl nechat ujít," pozvedla obočí. "Podle toho, co jsem slyšela o přípravách, nepřipravil Avalon takovou podívanou od začátku války. A Vesmír ví, jak my v Říši potřebujeme něco krásného v našich životech, zvláště v těchto dnech."

"Dokážu si představit, že toto Říše přežít může..." zavrčel.

Náhle její tvář ztvárněla a dotkla se jeho tváře. "Promiň," zašeptala jemně. "Tušila jsem, že věci jsou složitější, než se zdají."

Nevědomky vzal Brim její ruku do své - byla malá a hřála. "Zkusme si naplánovat společný večer," naléhal.

Claudie přikývla - a ponechala svou ruku v jeho. "Tuším, že to nebude do konce tohoto týdne," řekla rozhodně. "Před rokem jsem se nechala najmout jako vedoucí Operačního semináře. Ten začíná zítra odpoledne a poběží po nějakých třicet hlídek. Nemám prostě možnost, jak se z toho vyvléci."

"A co večery?" zaslechl Brim s údivem svou otázku.

Claudie se rozesmála. "Seminář bude právě tehdy, Wilfe," odpověděla. "Nic nemůže můj denní plán změnit - zvláště s tím šilným Bezplatným projektem. Príze bude zakončena o něco dále, než za tři týdny, jak víš."

Brim přikývl. "To je moje štěstí," řekl s nuceným úsměvem. "Až přijdeš do své kanceláře, uvidíš, že Defiant do konce týdne odlétá."

"Myslela jsem, že to tak bude," odpověděla zamračeně. "Myslím, že to tak dopadne." Potom ožila. "Ale pro příští měsíc nemám žádné semináře v plánu - a ty budeš zpátky."

"To se vsaď, že budu zpátky," prohlásil Brim. "Zvláště, když se budu mít na co těšit - třeba na další večer s tebou."

"Pojď, Claudie!" zavolal někdo z prámu. "Musíme s tím rezavým vědrem odjet. Musíme ho vrátit za dva metacykly - a musíš podepsat papíry."

Claudie se zatvářila kysele. "Obávám se, že se musím vrátit na tahač, Wilfe," řekla.

"Jo," zamumlal Brim, hypnotizovaný jejím hnědým očima.

"Hmm,... možná bude lepší, když mi pustíš ruku dřív, než se otočím a všichni to uvidí," dodala tiše.

"U Vootova vousu," zaklel Brim a zrudl. "Je mi, ach..." odkašlal si. "Ach... promiň."

Muž na prámu znovu zamával. "Hej, Claudie. Musíme jet!"

"Neomlouvej se," lehce se pousmála Claudie. "Myslím, že to bylo pěkné." Potom se otočila a pospíchala na palubu prámu. O chvíli později ohromný stroj zmizel po proudu. A ještě chvilinku předtím než zahrnul, se Claudie podívala zpět a zamávala mu.

Brim cítil horko celou zpáteční cestu k Defiantovi.

Toho večera, protože se neměl jak omluvit, se Brim váhavě vydal do důstojnické jídelny - přesvědčoval přitom sám sebe, že svatba Margot je pouze zajímavé představení a nic víc. Každý důstojník, který si mohl vyšetřit alespoň půl metacyklu, byl už uvnitř a upřeně pozoroval obrovský trojrozměrný monitor, který pro tuto příležitost postavil Provodník přímo do středu místnosti. Ve chvílích, kdy si bral láhev meemu v Grimsbyho baru, už končilo množství nekonečných předsvatebních rituálů a očekávalo se zahájení hlavního obřadu. Vybral si sedadlo blízko dveří, mezi Ursisem a Calhounem, nalil si pořádnou dávku meemu a povzbudil se tak na to nejhorší. Nefungovalo to...

První okamžik, kdy spatřil Margot, byl jako spalující jazyk ohně - a před láskou neměl žádnou ochranu. Ve svých svatebních šatech byla tak krásná, že vzdechl každý v místnosti.

"U samotného Voota - to je ale obrázek!"

"Och, podívejte, ty šaty! A má i říšské klenoty."

"Jo, je to ale kus, co?"

Brim si pamatoval ten přívěsek s obrovskými Hvězdnými kameny - měla jej, když se spolu poprvé milovali... Vzpomínky běžely jako o závod a objevovaly se mu před očima. Potom si náhle zkusil uvědomit co asi dělá teď - právě teď. Přenos připravili už včera. Trhnul hlavou. Věděl, co by dělal za stejných okolností on... a dal si pořádný doušek.

Náhle ucítil, jak mu někdo stiskl paži. "Jsi statečný, Wilfe Ansore," řekl Ursis tiše, "ale taky pošetilý. Stojí ti tvá hrdost za to, jakou bolest přináší?"

Brim zavřel oči. "Nevím, co tím myslíš," zašeptal a dal si další lok meemu.

"Tak jak to já vidím," pokračoval Ursis, "ať už ti sejde na tom, jestli něco vidím, nebo ne - pravdou je, že se trápíš, protože nechceš, aby lidé věděli, jakou máš náladu z toho, když vidíš, že si Margot Effer'wycková bere někoho jiného." Brim otevřel oči a zakabonil se. "Jak tě něco takového mohlo napadnout?" naježil se.

Ursis se smutně usmál a potřásl hlavou. "Jen Barbousse a já víme o tvém, řekněme, 'přátelském' vztahu s Její Výsostí.

Vraceli jsme se s tebou z mise na Typro - v ukořistěné lodi - když tě princezna Effer'wycková pozvala na Avalon. Vzpomínáš si?"

"Jo," odpověděl Brim a zatnul zuby, když uviděl barona Rogana LaKarna - nemožně krásného a obtíženého vyznamenáními - jak drží Margot kolem útlého pasu...

"Tudíž," pokračoval na půl úst Ursis, "jsem jediný v místnosti, kdo ví, co se snažíš skrývat - a u mně jsi s tím neměl úspěch," zamyšleně zabafal ze své zempské dýmky. "Nebo se mylím, příteli? Chceš se snad dívat na svou 'přítelkyni', jak si bere Rogana LaKarna?"

"Zatracení Medvědi," zavrčel Brim. Nalil do sebe další velký doušek meemu, ale náhle položil pohár na stůl a přikývl sám pro sebe hlavou. Nebylo možné se zbavit tohoto smutku pitím. Po několika okamžicích se podíval na svého sodeskayského přítele. "Kdyby mne někdo potřeboval, Niku, budu u simulátorů." S tím zazátkoval láhev meemu, postavil ji před Calhouna a vyklouzl ven na chodbu.

Nikdy svatbu neuviděl.

Vzal si tři dny dovolené na 'zotavenou' - dostal jich díky svému zranění stejně šest - a zamířil přímo na simulátory. Tam si vytvořil jeden ze starších můstků ED-4 - byl znovu ohromen pákami a navigátorským zařízením. A tak se ponořil na dva dny do práce na staromódním pultu.

Když se konečně vrátil na Defiant - za časného ranního rozbřesku před výměnou stráží - byl z něj podle vyjádření simulátoru ED-4 vynikající navigátor, když už nic jiného. Zastavil se v opuštěné jídelně, vzal si láhev meemu od vždy přítomného Grimsbyho a pak se vydal do kabiny. Tam se zpil do bezvědomí a usnul u stolu.

Následující ráno se vzbudil - jako zázrakem - v posteli. Ještě zázračnější bylo, že jeho věci byly čisté a suché, uložené ve skříni. Přesně za jeden metacyklus se hlásil na můstku k výkonu služby - ještě nějak ztuhlý, ale opět zcela pod kontrolou svou a vesmírnou. Ale ačkoliv měl jisté podezření, nikdy nezjistil, kdo ho přenesl do postele a vypral mu věci. Za některé služby je lepší neděkovat..

Atalantská přestavba Prize neúnavně pokračovala. Defiant odlétal svůj další konvoj bez jediného poškození. A čtyřicet dní náhle uplynulo. Po celou tu dobu hektického přebudovávání se Brim s Claudii často potkávali, ale měl jen možnost prohodit pozdrav - a toužebně "jednoho dne!..."

Ve stejné době nabralo válečné tempo na obrátkách. Neobjevovaly se pouze útoky na Atalantu se zvýšenou frekvencí a násilím, ale zpravodajci hlásili, že přípravy Nergol Triannica na velký útok jsou víceméně hotovy. Ve skutečnosti byly jednotky Mračné Ligy připraveny k nalodění ještě před dokončením oprav Prize. Mezi prvními byla 91. výsadková transportní skupina viceadmirála Liat Modala, která odjela na hlavní planetu Ligy - Tarrott. Viceadmirál se ihned snažil, jak Admiralita očekávala, projevit se před hlavním shromážděním jako neporazený starý námořník, který očekává řady ještě před tím, než odletí do bitvy. Jeho pečlivě krytá armáda zahrnovala patnáct přepravních lodí, devatenáct transportních a zásobovacích plavidel, pomocné bitevní lodí, doprovodná plavidla - celkem přibližně stovku lodí. Transportní lodě nesly výsadkové jednotky o síle devadesáti tisíc speciálně vybavených útočníků, z nichž třetinu tvořili Dozorci, pro okupaci Haelicu - a pak Avalonu. Ti byli pod velením maršála Ogena z'Kassierii, známého jako "Rennigalského řezníka", pro jeho krvavou okupaci hvězdného systému na počátku války.

S přibližujícím se datem Liat-Modala se začaly říšské jednotky Flotily stahovat na Atalantu s užasnou pravidelností. Devatenáctou, čtyřicátou třetí a šedesátou první flotilu torpédoborců následovaly třetí eskadra bitevních křižníků a obě divize silné čtvrté bitevní eskadry. Potom náhle veškeré útoky Ligy ustaly.

Na linkách konvojů to bylo ale něco jiného. Neviditelná přítomnost ohýbačů byla nyní silně cítit a bylo jen málo způsobu obrany proti nim. Bylo nutné, aby někdo ohýbač okamžitě zabil a Prize byla jedinou nadějí, která Říši zbývala.

Brzy po svítání třicátého devátého dne - po hlučném přiletu první bitevní eskadry admirála Pendy na už tak přeplněnou základnu - odcestovala Collingswoodová s Calhounem do Bezplatného skladiště. Brim, Ursis a Barbousse tam již týden těžce pracovali s Claudii a jejími civilními dokaři. S.S. Prize již byla víceméně připravena k letu.

"Nu, Claudie," prohlásila kapitánka s příjemným úsměvem, "ta stará dáma vypadá velice působivě."

"Děkuji, kapitánko," odpověděla unaveně Claudie. "Až na člun je připravena k letu. Že, Wilfe?"

Brim přikývl. "Poslali jsme Barbousse, aby se někde kolem podíval po něčem podobně velkém, jako je náš útočný člun. Ale tyhle malé se strašně těžce shání."

Collingswoodová se zamračila. "Chápu to správně, že Prize nemusí vzlétnout, protože pro ni nemůžete najít člun?" zeptala se.

Claudia se zamračila. "Obávám se, že je to tak, kapitánko," připustila. "Bez něj nedostaneme povolení admirality - a to potřebujeme k tomu, aby vůbec požádali odletovou věž o povolení k odletu."

"Nařízení Flotily," vysvětloval Brim a potřásal nevrle hlavou. "Nemůžeme odletět bez člunu, i když si nemyslím, že bychom ho kdy potřebovali. S ED-4 je tak jednoduchá práce, že většina navigátorů používá člunovou komoru jako nákladní prostor. Vysvětloval jsem to tak tenhle týden nějaké stupidní úředníci na té zatracené Admiraltě."

Nepřekvapovalo by mě, kdyby se jmenovala Vootová."

"Přesněji, ta ženská cituje regulační předpisy Flotily číslo ED-2/3/4.998., stránka 12, A a B," zaduněl Ursis. "Série AGN-32, abych byl přesný."

Collingswoodová se smíchem překročila jeden z posledních kontrolních kabelů a vstoupila do lodi. "Věřím, že mám na

váš problém odpověď - minimálně než dostaneme potvrzení Admirality o tom, že stará Prize je jedna ze speciálně označených ED-4, které nenosí člun." Podívala se na Brima. "Můžu vám zpátky půjčit útočný člun z Defiantu. Od doby, kdy jsme jej dostali, sloužil spíše jako soukromá kosmická jachta. To je správně, ne, Wilfe?"

"Ano, kapitánko."

"Tím je o to postaráno," řekla a symbolicky si oprašovala ruce. "Teď mi ukažte zbytek lodi..." Collingswoodová měla své způsoby na řešení podobných problémů.

Uvnitř se Prize jen málo podobala tomu vyřazenému trupu, který se povaloval ještě před čtyřiceti dni na vrakovišti.

"Všechno bylo přestříkané nebo natřené standartní námořní šedi #619 (VNITŘNÍ). Vepředu byl její malý můstek nezměněný, pouze vybavený novým, silnějším komunikačním zařízením a standardním panelem KA'PPA COMMu mezi oběma navigačními pulty.

Zvenčí to bylo ale něco jiného. Nebylo hnuto ani s jediným plátem povrchu. S výjimkou nového panelu hyperobrazovky zůstaly všechny skvrny a důlky nedotčeny. Člověk se musel podívat skutečně pozorně, aby si všiml pásu zvětšených poklopů pro 122mi dvojčata. Ty mohly být, samozřejmě, způsobeny mnohaletými modifikacemi, které loď postoupila při svém putování galaxií. Znalci třídy ED - a ti existovali v omezeném množství - si mohli všimnout lehce rozšířené KA'PPA antény v aerodynamickém obalu na přídi - nebo předních či zadních střílen pro zamontované rychlopalné protitankové kanóny. Brim z nich byl nešťastný. Byly udělány příliš dobře pro loď jejího stáří. Ale ve chvíli, kdy na ně přišel, byl každý loďař tak beznadějně do lodi zamilovaný, že to prostě nechal být.

Čeho si bylo možno všimnout na první pohled, byly protisrážkové majáčky uprostřed lodi. Prize vypadala, jako by patřila někomu, kdo - jednou nebo vícrát - zažil nouzové volání a chce si být jist, že se to nebude opakovat. Ve skutečnosti byly 'majáčky' zaměřující N-paprskové generátory, zamaskované tak, že obsahovaly velké blikající majáky jako součást montáže. Brim souhlasil s tím, že byly vyrobeny se srovnatelně zbarveného kovu jako zbytek lodi. Poté, co byly majáčky zabudovány, vypadaly, jako by pocházely přímo z výrobního závodu.

Když Claudie ukazovala Collingswoodové skladiště, vyzval Calhoun Ursise a Barbousseho společně s Brimem ven na přístavní molo. "Je stará Prize vopraudu nějak nachystaná k letu, chlapi?" zeptal se a prohlížel si splývavé křivky trupu. "Měli ste ledva čtyřicet dní na to, abyste ji dali dokupy." Náhle se otočil a pokývl k Brimovi. "Co si vo tom myslíš ty, kluku?"

Brim se na okamžik zamračil. "Myslím, že jsem s ní připravený letět Cale," odpověděl. Jakmile ji zvedneme z přístavu." Potom zvedl ukazováček a usmál se. "Ale jen, jestli Nik taky souhlasí s tím, že je připravena."

"Dobře, Niku, co na to říkáš ty?"

Medvěd pokrčil rameny. "Vypadá to tak, že je schopná letět Jedničko," řekl. "Ale nemohu to říci přesněji, dokud ji nezvedneme přímo nahoru a systémy neprojdou zatížením."

"Seš s ní vochtotnej v takovém stavu letět?"

"S Brimem u řízení, samozřejmě," odpověděl Ursis.

"A ty, šéfe?"

Barbousse se ušklíbnul. "S těmito dvěma pány půjdu kamkoliv."

Calhoun se zasmál, zatímco se budova otřásala hřměním dalších těžkých válečných lodí, které přistávaly ve formaci.

"Možná sem cvok," pokračoval, když už ho mohli slyšet, "ale esli ste vy tři vochtotní sadit na tu starou bednu krky, tak sem vochtotnej taky. Kolik nevinnejch duší eště budeme riskovat v tom kýbli šroubů, až s nim vyletíme?"

"Nu," odpověděl Brim se škrábáním se na hlavě, "Pro jistotu budu potřebovat náhradního navigátora. Bral jsem na simulátory Ardelle Jenningsovou, co jsme se vrátili z hlídky. Je dobrá pro velké křižníky, ale potřebuje daleko víc zkušenosti s improvizací." Chvilu pokyvoval hlavou a pak zvedl obočí. "Tímhle způsobem," dodal, "dostanu na levé sedadlo Defianta Galena Fritze - s Aramem a Angelenou jako záložníky."

Calhoun přikývl. "To mi přijde rozumný, Wilfe. Co ty, Niku?"

Ursis vybral jako svého záložníka Alvina Gamblera, jednoho z mladých systémových důstojníků a potom Barbousse vyjmenoval malou posádku námořníku, signalistů a střelců.

"Budeš velet posádce, šéfe," nařídil Calhoun.

"Ano, pane," odpověděl Barbousse, jako by velel celý život. Brim se usmál - v Utrillu Barboussovi toho bylo mnohem víc, než se na první pohled mohlo zdát. Mnohem víc...

"V pořádku, chlapi," řekl Calhoun s úsměvem. "Navrhuju, abyste si hned začali shánět lidi. Přetáhnem ji do přístavu hned po setmění - a po svítání vyrazíme nahoru. Náký votázky?"

"Žádné," odpověděl Brim jednohlasně společně s ostatními. Když se Collingswoodová s Claudií vrátily, Brim pochopil, že už také všechno ví. Tajně na něj zamrkala. Dnešní noc byla ta, o které tak často mluvili.

"Claudia mi řekla, že si myslí, že je schopná loď vybavit do setmění, Cale. Co tvoje posádka?"

"Budou nachystaní, kapitánko. Všechno, co jim chybí, sou akorát rozkazy."

Collingswoodová se usmála. "V tom případě je mají. Jděte na to, pánové. Naši civilní přátelé dokázali se starou Prize zázraky. Teď je řada na nás. Vrat' se s ohýbačem!..."

Brim potkal Claudii u dveří ven. Čekala na něj.

"Jednoho dne," řekla s toužebným úsměvem.

"Jednoho dne," přitakal a dotkl se její ruky. O chvíli později se posadil do starého taxíku, který používali k přepravě.

Barbousse nastartoval a odjel k Defiantovi.

Později večer proklouzl Brim s jemným rachotem dvou staříčkových gravitačních generátorů Galaxy 10-320-B1C v uších ke

svému pultu mezi Ursisem u systémového pultu a Calhounem ve velitelském křesle a posadil se k řízení ED-4.

"Všechno v pořádku?" otočil se k Jenningsové u pravého navigačního pultu.

"Jako na simulátoru, Wilfe," ujistila ho Jenningsová. "Nic víc."

"Co ty, Niku?"

Medvěd pozvedl na okamžik oči od přístrojů se spokojeným úsměvem na tváři. "Jen si poslechni to vrnění starých Galaxy - jsou jako párek velkých koček. Je připravena k letu."

Brim se uvelebil v sedadle. "Na váš rozkaz, Cale," řekl

Starší Carescian pohlédl na hodinky a přikývl. "Jdeme na věc, kluku."

"Ano, pane," odpověděl Brim a pohlédl na starodávný kontrolní panel. Naposledy se podíval na monitory a aktivoval vnější komunikační okruh. "Ustupte, startujeme." Pod lodí stál poměrně velký zástup lidí a mával jim, obrovské dveře rampy se začaly otvírat

"Dveře jsou otevřeny," ozval se po chvíli hlas z panelu. "Na váš příkaz..."

"Kormidlo v základní poloze; pohotovost nula. Připraveni k zahájení letu, pane," oznámila Jenningsová - jako správný profesionální navigátor Akademie.

"Všichni připravit," zavelel Brim lodním rozhlasem. "Zvláštní posádka připravit k odletu." Z otevřených dveří na zádi můstku slyšel zvonky a zvuk běžících nohou, jak automaty dokončovaly poslední úpravy náhradního pohonu a zaměřily gravitační ochranu lodě. Silné elektrické motory bzučely a podlaha jim začala pod nohama tepat jak Ursis zvedl loď několik iralů nad povrch bazénu. Venku pobíhala pozemní posádka a odpojovala nosníky a pupeční šňůry, vedoucí k bazénu.

Brim ztěžka polkl a připoutal se. "Zapínám vnitřní gravitaci," upozornil. O něco později jej zaplavil lehký příliv závratí, když Prize nabírala výšku. Zamrkal zvlhlými očima a zhluboka se nadechl. "Odhodit přední i zadní," zavelel. Současně pokynul, aby odstranili všechny nosníky. Technici odpojili poslední šňůry, profesionálně je svinuli do tří prstenců ještě dříve, než jejich ukončení stačilo dopadnout na podlahu.

Brim otevřel panel hyperobrazovky a pak zpola vykloněn ven opatrně vycouval ze skladiště - ani se nedotkl okrajů dveří a hran rampy, když vyváděl starou loď do noci. Otočil ji rovnoběžně s proudem kanálu, bokem přirazil se sprškou pěny k Bezplatnému molu ve stejném okamžiku, kdy do světla Karlssonovy lampy vstoupila známá dlouhovlasá postava, která za ním hleděla.

Volnou rukou ji přes konstrukci hyperobrazovky zamával a současně nastavil na generátorech VPŘED.

Claudie ho musela uvidět; zamávala mu zpátky.

"Tvoje přítelkyně?" zasmál se Calhoun tiše.

"Dá se to tak říct," odpověděl Brim nepřístupně. O něco později začala Prize nabírat rychlost a zamířila k hlavnímu kanálu. Těsně před první zatáčkou se vyklonil ven a podíval se směrem k Bezplatnému molu - stěží viditelná postava mu ve světle Karlssonovy lampy posílala polibek. Potom společně s molem zmizela za skladištěm...

Nakonec kanálem vpluli až do Velkého přístavu a Brim připravil loď na odletový vektor. Stále ještě otevřeným rámem hyperobrazovky vál dovnitř chladný vánek a zaplňoval můstek vůní moře. Brim nasál atmosféru lodi: generátory, rozechvívající podlahu, vzdálené šplouchání, způsobené gravitací, dopadající o dvacet pět iralů níže. Přerušil jej hlas z pultu COMMu: "S.S. Prize: Tady atalantská věž: Přesun na pozici a držte devatenáct vpravo, dopravní přistání dva pět vlevo."

"Na pozici, držet devatenáct vpravo, S.S. Prize," odpověděl Brim, uzavřel panel hyperobrazovky a zapnul utěsnění.

Vzdálená postava Claudie, posílající mu polibek, se mu promítla před očima, ale předstartovní kontrola ho zaměstnávala natolik, že se podobnými myšlenkami nezdržoval - jakkoliv byly přitažlivé.

Za okamžik se před ním objevilo rubínové světlo a třikrát zablikalo. "S.S. Prize, máte volno pro start," ozvalo se z pultu COMMu.

"S.S. Prize", oznámil Brim a poté přesunul páku na MAXIMÁLNÍ VÝKON. Usmál se, když nabírali rychlost "Jednoho dne, Claudie," zašeptal si pro sebe. "Jednoho dne." Zdálo se, jako by neměli čas na nic jiného, jen na válku...

S.S. Prize

V několika dnech se Prize vydala do vesmíru a křižovala hlavní obchodní cesty z a na Haelic v ironickém pokusu o setkání nejnovější technologie s jednou s nejstarších lodí vesmíru. Calhoun, přesně jak to Ursis předpovídal, přijal tuto úlohu jako by se s M-loděmi zabýval celý život.

Starší Carescian udělal vše, o čem si myslet že by mohlo setkání s ohýbačem pomoci. Každý den zvláštní úřad na admiraltě shromáždil všechny informace, které jen trochu připomínaly aktivitu ohýbačů a potom je odeslali zakódované na Prize. Calhoun osobně zakresloval na mapu všechna "setkání" pro případ, že by Ligeři používali nějaký systém, ale až na výjimky, kdy ohýbače spolupracovaly v párech, se zdálo, že každý z kapitánů mohl používat vlastní, libovolný systém.

Stará loď často cestovala pod označením neutrálních civilizací, jako Lixor, Vornadrian nebo Rhodor. Byla to strategie vyžadující obrovské úsilí, protože byla prováděna za nejtěžších možných podmínek. Národní označení bylo často nutno změnit během letu hyperrychlostí. Uskutečňovalo se to použitím speciálních, často nebezpečných chemických směsí bez jakýchkoli bezpečnostních opatření, kromě nejzákladnějších. Kromě toho obě gondoly obvykle potřebovaly nějakou úpravu. Přinejmenším musel být změněn s úzkostlivou jazykovou přesností název domovského přístavu na trupu a KA'PPA anténa musela vykazovat znaky mírného rozladění. Odstranili i Reynoldovy středové značky - požadované intergalaktickou legislativou k vyznačení středu lodě. Většina neutrálních svobodných obchodníků se s

takovými okrasami vůbec nezatěžovala.

Admiralita nejdříve uvažovala o tom, že by ohýbače mohly být nuceny navigovat podle vnitřních gyroskopů, a proto by na nějaké frekvenci měli být zachytitelné požadavky o upřesnění polohy. Díky tomu Calhoun soustředil svoje první úsilí v okolí známějších velkých navigačních bojů na křižovatkách nejdůležitějších obchodních cest. Zkoušel přilákat ohýbač tím, že nechal vypnout oba motory a systém generátoru, a potom se snažil s Prize manévrovat tak, jako by byla neovladatelná. Jednou zachytili rozhovor dvou ohýbačů, z nichž jeden se zdál být docela blízko. Ke kontaktu ovšem nedošlo.

Jindy mysleli, že by mohli přilákat ohýbače tím, že odeslali nekódovanou zprávu "majitelům" na Haelicu:

BYLY JSME ZDRŽENI GRAVITAČNÍ BOUŘÍ; TEĎ JSME NA Gr"21/-18:154; OČEKÁVEJTE NÁŠ PŘÍLET K BEZPLATNÉMU MOLU NA HAEUCU PŘI DRUHÉ HLÍDCE ZA TŘI DNY.

Podle dohody dostávali z Bezplatné odpovědi, jako například:

POTVRZEN PŘÍJEM, VÁŠ CENNÝ NÁKLAD UŽ NETRPĚLIVĚ OČEKÁVÁME.

Tyto pokusy naprosto zklamaly; možná, jak poznamenal Ursis, ohýbače neodposlouchávaly všechny frekvence. Prize konečně dosáhla prvního setkání pomocí vysílání další série zpráv na galaktické nouzové frekvenci. Tentokrát hlásila poškození navigačních systémů a požadovala ověření pozice. Brim a Jennigsová řídili loď podsvětelnou rychlostí v blízkosti velké dvojhvězdy. Když byla odeslána třetí série zpráv, Brim slyšel, jak Barbousse hlásí cíl blížící se přímo zezadu. Jeho hlas utišil všechny na můstku. "Je to ohýbač, komandéře Calhouně," řekl v interkomu. "Třikrát jsem zapnul N-paprsky a pokaždé zmizel."

"Vynikající, šéfe" odpověděl Calhoun. "Drž ho v dohledu." Za chvíli už zněly celou lodí poplašné signály a v interkomu bylo slyšet obsluhu zadního děla.

"Cíl se blíží na zelené devadesát osm, sklon devadesát pět, vzdálenost sto deset procent a nemění se..."

"Zpomal ji ještě trochu, Wilfe," navrhl Calhoun. "Uvidíme, esli ho to přitáhne vo trochu blíž."

Brim přikývl a trochu ubral rychlost.

"Cíl se blíží na zelené devadesát sedm, sklon devadesát osm, vzdálenost sto šest procent. Vypadá živě, přibližuje se..."

Brim znovu opatrně přitáhl rychlostní páku.

"Cíl se blíží na zelené devadesát šest, sklon devadesát sedm, vzdálenost., ah, počkejte, zpomaluje." Na okamžik se interkomem mišla neopakovatelná lhrhianská kletba a potom... "Vzdálenost sto deset procent, vzdálenost sto třináct procent, vzdálenost sto patnáct procent a stále se nemění."

Brim si kousl do rtu. Věděl, že to byl on, kdo svou netrpělivostí způsobil, že ligerský kapitán zpomalil, zjevně se před tím přibližoval k Prize úplně bezstarostně. "Moje chyba," zamumlal.

"Trpělivost, kluku," řekl měkce Calhoun. "Eště ho dostaneme."

Ale už se jim to nepovedlo. Dvě lodě si spolu hrály víc než dva metacykly, až ohýbač, unaven neplodnou honičkou, změnil kurs a zmizel mezi hvězdami dříve, než po něm mohla Prize alespoň jednou vypálit. Během celého setkání se nepřiblížil ani jednou na dostřel 90mi protiankových destruktörů v zádi Prize.

Brim zjistil, že je skoro nemožné, aby přestal na tuto epizodu myslet, zvláště proto, že to byl on, kdo připravil posádku destruktörů o jejich jedinou šanci na výstřel. Ještě dva dny poté, když seděl spolu s Calhounem, Ursisem a Barbousse v malé lodní kantýně, jej to trápilo. "Jestli se všichni shodujeme v tom, že Ligeři ještě stále neví, že je můžeme vidět," řekl "potom nechápu, proč se ještě ani jeden z nich nepřiblížil."

"Taky mi nejní jasný, proč nám jich sem aspoň pár nešoupnul," přidal se k němu zamračeně Calhoun.

"Možná jsme nebyli na dostřel jejich destruktörů," navrhl Ursis. "Oni jistě nebyli na dostřel našich."

"Byli jsme jistě dost blízko na to, aby po nás vystřelili torpédo," řekl Calhoun.

Ursis přikývl a zabafal zamyšlené ze své zempské dýmky. "Jestli je ovšem už všechny nevystřileli," odpověděl. "Všude je teď spousta konvojů."

Barbousse se náhle poškrábal na hlavě a přikývl, jakoby se právě rozhodl. "Doufám, že pánové odpustí," řekl, "ale myslím si, že je tady ještě k uvážení třetí možnost."

"Co by to mohlo být, šéfe?" zeptal se Calhoun a zvědavě si jej přes brýle prohlédl.

"Nové posádky, veliteli," odpověděl Barbousse. "Díval jsem se na hlášení o ohýbačích. A myslím si, že nepůsobí déle než několik měsíců - nejdéle. Je to tak?"

"To mi aspoň řekli," odpověděl Calhoun a podíval se na ostatní. "Wilfe? Niku? Co vy na to?"

Oba najednou přikývli.

"Nuže, pánové," pokračoval Barbousse, "pokud je to pravda, odhaduji, že v celé Lize není víc než patnáct posádek, které ukončily alespoň základní výcvik. A většina z nich jsou výzkumné týmy, které nelétají na bojové akce. Ty, které teď potkáváme, se jenom zacvičují, například na výcvikových misích."

Ursis luskl prsty. "Tohle dává smysl, šéfe," vykřikl. "Nezkušené posádky by lehko způsobily své odhalení a cena za to by byla mnohem větší než zisk z možného zničení staré Prize nebo S.S. Providental."

"Jasně," souhlasil s ním Calhoun. "Kdyby někdo začal střílet na loď a nerozestřelil ji na hadry první salvou, nebo aspoň nevyřadil její KA'PPA vysílač, tak by zpráva vo napadení mohla zničit celej program vohejbačů eště před tím, než by jim vymysleli správnou strategii."

Barbousse přikývl. "Myslím, že přesně to jsem měl na mysli."

"No, esli se ukáže, žeš měl pravdu," řekl Calhoun po několika okamžicích, "a mně se teda aspoň zdá, že ji máš, bude to

znamenat, že žádný z nich nedostaneme na dostřel, aspoň ne moc lehce..."

"To nic neznamená," zamračeně je přerušil Brim. "Možná je nepotřebujeme dostat blíž." Podíval se po místnosti. "Ten šílený útočný výsadek člu, který nám dala kapitánka Collingswoodová má Bretanno 75mi a spoustu 0.303 blasterů. A se svými gravitačními motory dokáže akcelarovat lépe než cokoli jiného v galaxii. Když všechno správně připravíme, mohli bychom do jejich blízkosti dostat dost velkou palebnou sílu, ještě než si uvědomí, o co vlastně jde."

Calhoun se zamračil. "Myslel sem, že by tě něco takového mohlo napadnout, kluku," řekl. "Ale esli ten první vohejbač, kerej ste zahlídli u Zebulonu Mu, byl sériovej kus, tak je líp vyzbrojenej, než vy. Stačí jedna slupka do toho tenkýho pláště a je v háji - spolu s váma."

"To jistě nemohu popít," připustil Brim. "Ale na naší straně bude překvapení. Stejně jako zelenáči v posádce ohýbače." Podíval se na Barbousse. "Co si o tom myslíš, šéfe? Chtěl bys to zkusit?"

"Jsem vám kdykoli k dispozici, poručíku," přesvědčil Barbousse s úsměvem. "Všechno co potřebujeme, je ohýbač."

O něco málo více než jeden den poté, když loď řídila Jenningsová u pravého pultu, pozoroval Brim neklidně černou změť asteroidů na pravoboku. Zdálo se, že se táhnou do nekonečna. Poté, co zachytili kódovanou zprávu, která jistě pocházela z nějaké lodi Ligy v jejich blízkosti, Prize po několik cyklů operovala pod barvami neutrálního Vishu-Berniaga a vysílala žádosti o pomoc na intergalaktické nouzové frekvenci.

Poslouchal tichému vrnění generátorů staré lodi a cítil jejich klidné vibrace v nohách. Někde za ním zašramotily na podlaze něčí kroky a zavřel se průlez. Zkontroloval radar - nic. Venku, jen trochu vedle přídě, se vznášely v poli asteroidů červené a zelené boje. Prudce trhl hlavou a prohlédl si okolí lodě vlastníma očima - jenom hvězdy a nekonečná prázdnota.

"Myslíš, že bychom měli nastartovat krystaly?" zeptala se nervózně Jenningsová z pravého sedadla. "Jestli bylo to ligerské hlášení od normální válečné lodi, měli bychom odtud zmizet co nejdříve."

Brim se usmál a zatřásl hlavou. "Stejně by nám to nepomohlo," řekl měkce. "Nejsme schopni uletět žádné vojenské lodi, postavené za posledních sto let - snad kromě ohýbače ve spektrálním módu. A když je to on, tak přece chceme, aby nás chytil..." Studoval zadní monitor - ani tam nebylo nic, kromě hvězd. "Jaký je tady gravitační gradient?" zeptal se. Jenningsová zkontrolovala ukazatel kursu a chtěla odpovědět. Ale dříve, než mohla pronést jediné slovo, zazněly celou lodí poplachové zvonky a z interkomu se ozval hlas hlídky.

"Neidentifikovaná loď ze směru žlutého nadiru, tři ve fialové, modrofialový sklon deset."

"Na místa!" zakřičel do mikrofonu Calhoun. "Na místa!"

Brim se podíval vzhůru právě včas, aby zahlédl známý tvar, jak prudce zatočil a zařadil se za Prize samozřejmě mimo dostřel jejich destruktů. Tenhle ohýbač ovšem okamžitě zamířil své destruktory, jak se mu zdálo, přímo na jeho hlavu. Zaskřípal zuby a čekal na první zásahu...

Celý metacyklus však ohýbač nevystřelil ani ránu, ani nevyšel ze spektrálního módu. Brim se už dávno rozhodl, že by tohle setkání mohl přežít a teď sledoval nepřátelskou loď s velkým zájmem. Několikrát se pokusil manévrováním přiblížit, ale bez ohledu na to, jak opatrně to dělal, ohýbač si vždy zachovával svou vzdálenost. Jestliže byl Barboussův odhad nových posádek správný, potom byl tento ohýbač také na výcvikové misi.

"Ty zatracený ligerští navigátoři nejspíš projíždí ty své lovecké triky," zavrčel do napjatého ticha na můstku Calhoun.

"Když zůstanou jen u toho a zapomenou na destruktory, já si stěžovat nebudu," prohlásila Jenningsová.

"Bohužel jsme tu proto, abysme je chytili," řekl Calhoun, "a voni se zdají být celkem spokojeni s tím, že udržují vzdálenost. To znamená, že je musíme dostat na dostřel."

"A potom je trochu pokropit, bez toho, abychom zničili všechna tajemství na palubě," dodal Ursis a potřásl hlavou.

"Šéfe, doufám, že obsluhy destruktů mají jasné rozkazy."

Barbousse se zašklebil. "Jestli pánové dovolí, budou se snažit o to nejlepší co dovedou."

Brim vzdychl. "Věděl jsem, že se mám přihlásit do pozemních jednotek starého Hagbuta," řekl a potřásl hlavou.

"Určitě myslíš, žeš to měl udělat předtím, než sme se dostali do tyhle kaše," komentoval Calhoun. "Tydle Ligeři vypadají, jako dyby se tu chtěli usadit na zimu. Vůbec nespěchaj, myslej si, že sou neviditelní. A protože - zatím - vůbec nevíme nic vo tom, jak rychle to dokážou vodpíchnout, nemůžeme se za nima dost dobře pustit. Je to už dávno, co Prize šicky znali krz její rychlý úniky. Byla by to zatracená vostuda, dyby se Ligeři domákli, jak dobře je teď vidíme - pokud do nich dřív nevrážíme pár dobřejch zásahů."

Další metacykly byly velkým testem disciplíny posádky. Jenningsová vystihla situaci za všechny, když řekla, že je divný pocit být živou návnadou.

Calhoun se zasmál. "To je fakt," souhlasil, "a nic nezlepší rybářovu kliku víc, než dyž maj ryby hlad." Na chvíli se zamyslel. "Co myslíte, že bysme měli udělat, abysme pro ně byli víc zajímavý?"

"No," odpověděla Jenningsová, "pro začátek bychom mohli poslat ven pracovní četu něco 'opravit' na trupu, samozřejmě v civilních skafandrech."

"Dobřej nápad, holka," řekl Calhoun a pokýval hlavou. Stiskl interkom. "Šéf Barbousse na můstek, bleskově!"

O něco méně než dvacet metacyklů bylo možno vidět Barbousse - se skupinou sedmi 'civilistů z Vishu-Berniaga' na trupu, jak vyměňují levý perfektně fungující plazmový generátor za jiný, úplně stejný. Jeho 'zahálejícímu' týmu profesionálních námořníků tahle věc trvala skoro dva metacykly, zatímco v normálních podmínkách by jim to zabralo sotva čtvrtinu času.

Když to už trvalo příliš dlouho, Calhoun jim rozkázal aby se vrátili, než je Ligeři začnou podezírat

"Tak pomalá by mohla být jen banda zásobovačů," vysvětloval a potřásl hlavou, "a ani Ligeři by je neposlali něco

tak důležitého udělat."

Ani po šesti metacyklech Liger neudělal nic víc, než že přesně dodržoval kurs Prize k Atalantě a stále byl mimo dostřel destruktůrů. Nakonec to Brim už nemohl vydržet, "Cale," řekl, "co kdybychom se s šéfem vydali k těm parchantům ve člunu?"

Calhoun se na chvíli zamračil a zavřel oči. "Nemůžu teď přijít s něčím, co by bylo jenom z půlky tak slibný," řekl, "i dyž je to nebezpečnější, než by se mi líbilo." Sundal si brýle a chvíli je soustředěně leštil. Potom pokrčil rameny, víc pro sebe než pro někoho jiného, a křivě se usmál. "Dobrý, kluku," řekl, "předej kormidlo Ardelle. Myslím si, že přišel čas, abyste to s Barbousse zkusili. Řekni mi, co máš v plánu - je mi jasný, žeš vo tom celý dny přemýšlel."

"Ano, pane," odvětil Brim. "Ardelle, kormidlo je tvé - loď je vyladěná."

Když Jenningsová převzala řízení, Brim pohlédl na ohýbač, který je stále sledoval a kousl se do rtu. "Ve skutečnosti jsem si toho moc nenaplánoval, Cale," přiznal nakonec. "Barbousse a já nebudeme mít čas na něco víc než obyčejnou psí rvačku." Znovu se kousl do rtu a potom zavolal Barbousseovi, aby jej počkal u člunu. "Podle toho, jak se teď věci mají, si myslím, že bychom měli otevřít průchod na levé straně, aby si Ligeři nevšimli, co děláme. Pak nahodím gravitační turbíny člunu na takový výkon, aby skoro přemohly brzdy. V tom momentu dá Barbousse někomu signál, aby naši Vishnu-Berniagskou vložku nahradil říšskou kometou a rychle otevřel průchod. Když to vyjde, nebudou mít Ligeři mnoho šancí na to, aby unikli bez toho, abychom na ně několikrát vystřelili, a to i kdyby vyšli ze spektrálního módu."

Calhoun přikývl. "Zatím to zní dobře," řekl. "A co potom?"

"No," odpověděl Brim, "nevím jak jsou ohýbače obrněné, ale i kdybychom nemohli udělat nic jiného, jsem si jist, že několik zásahů pošle k Vootovi část elektroniky, která je udržuje ve spektrálním módu."

"Jo," souhlasil Calhoun. "A esli se vědátoři nemejli ve svejch dohadach, bude ji potom docela líp vidět." Na chvíli se zamračil a potom kývl hlavou směrem k ohýbači. "Ale potom, až bude po překvápku, co pak, kluku? Ten ohýbač bude mít eště furt žihadlo, esli mě zrak nešálí."

Brim přeletěl očima destruktory na můstku nepřátelské lodi. "Po prvním útoku už toho moc v plánu nemám. V tom okamžiku už bude zatracená spousta toho, co se bude moct stát."

Calhoun přikývl a potom namířil prstem přímo Brimovi na hrud'. "Jo, kluku," řekl, "to bude. Ale právě proto bys měl taky myslet na to, co máme udělat. Jinak můžeš jít klidně za nosem a zlikvidovat sebe - a svou loď." Jeho šedé oči se zúžily do šterbiny. "Eště sem neslyšel nic o tom, jak splníš misi. To měla bejt první věc, kerou si mi měl říct. Máš přece náš cíl pořád na mysli, nebo ne?"

Brim se zamračil. "Samozřejmě ano, Cale," řekl. "Máme ukořistit ohýbač."

"To máš recht, kluku," klidně odvětil Calhoun. "Ale to nebyla věc, na kerou si přišel nejdřív, esli mě paměť nemejli."

Bylo to střelení." Potřásl hlavou. "Tadle slepá vodvaha se vyplatila kdysi - a nemysli si, bude se hodit i přistě. Ale měl bys bejt schopnej udělat víc, než rozstřilet něco na kousky." Zvedl obočí. "Neska je musíš pocuchat jenom tak, aby Liger přišla chuť na útěk. Skutečnej cíl je dostat vohejbač bezpečně na Atalantu zpravodajcům, keří tam na něj čekaj. Potom, co s Ligerama skoncuješ, přileti k jejich lodi Prize a vyloďme se na něj. Sem si jistej, že by vyloďení bylo lehčí na hořící vrak, ale ten by byl k ničemu zpravodajcům. Jasný?"

"Ale..."

Calhoun se podíval Brimovi přímo do očí. "Vím, že si měl všechny tydle drobnosti někde hluboko v povědomí. Ale ne na mysli. A v celým vesmíru není nic důležitějšího, než tvoje mise - nic. Máme čas dělat věci jenom správně - na chyby zbejvá dost málo místa. Jasný, kluku?"

Brim přikývl. "Teď rozumím," odvětil.

"A co vostatní?" zeptal se Calhoun a přešel všechny od Jenningsové až po Ursise pohledem. "Totle nebylo jen pro mladýho Brima."

"Rozumím, Cale..."

"Já taky, Jedničko..."

"Dobrý," řekl Calhoun. "No, mladej Brime. Eště jednou bych si rád poslechl tvůj plán. Vod začátku, dyž dovolíš."

Brim se zamyslel a přelétl pohledem hyperobrazovky. Venku bylo vidět ohýbač, jak se nadále drží v perfektní formaci. Kývl hlavou a obrátil se k Calhounovi. "Co bych chtěl udělat, Cale," řekl, "je zabránit ohýbači utéct, dokud nebudeš moci přistát s přepadovým oddílem a docílit toho s minimálním poškozením všech tří lodí..."

"Jo, kluku, nejjěko to bylo správně. No, a jak že si myslíš, že by se to mohlo udělat?"

Brim zavřel oči a snažil se prozkoumat každou maličkost, kterou si mohl představit. Nakonec přikývl a podíval se přímo na Calhouna. "Při prvním útoku, hned od průchodu, abych tak řekl," vysvětloval, "zaměří Barbousse palbu na jejich KA'PPA anténu. To jim zabráni varovat své přátele doma, že ohýbače neohýbají úplně všechno. Potom si myslím, že bychom se mohli pokusit zlikvidovat destruktory za můstkem. Pak se soustředíme na motory." Pokýval hlavou. "Podle mého odhadu je ta 'zneviditelňovací' elektronika uložena v blízkosti středu lodi, poblíž energetických zdrojů, takže se budeme odtamtud držet tak daleko, jak to jen půjde. Potom," řekl s úšklebkem, "se ho pokusíme zastavit, anebo aspoň vám umožnit vyloďit se. Nemyslím si, že by s tím měly být nějaké problémy. Destruktory mluví vcelku univerzálním jazykem."

Calhoun se pousmál. "V tom máš pravdu," řekl. "No, a co pro tebe může udělat stará Prize?"

"Nu," odvětil mu s úsměvem Brim, "kromě vyloďení - kdyby začali Ligeři odlétat, byl bych rád, kdybyste je sledovali. Prize jediná tady má N-paprsky. Neměli jsme dost času namontovat je na člun."

"Dobře, mladej Brime," řekl Calhoun a sám se podíval na ohýbač. "Teď už možná ses na svou misi připravenej. Di na to, kluku."

Brim přikývl a kousl se do rtu. "Díky, Jedničko," řekl. "Uvidíme, co se dá dělat."

Barbousse řídil skupinu obsluhy u člunu, když tam Brim dorazil. Přechodová komora už byla vyprázdněná a každý byl oblečen do bojového skafandru. "Už je připravená, poručíku," zachraptěl mu ve sluchátkách Barbousseho hlas. "Zapojil jsem hlavní sběrnici a zkontroloval destruktory."

Brim si všiml, že ochranné povlaky jsou z nich odstraněny a přes svůj spěch se ušklíbl. "Dobrá práce, šéfe," zasmál se. "Jdeme na to." S tím vklouzl vstupním příklopem dovnitř a usadil se u řídicího pultu.

O několik vteřin později usedl na místo po jeho pravé ruce i Barbousse a zavřel za sebou příklop právě v okamžiku, kdy plášťový poklop Prize sklouzl stranou. "Všichni už jsou pryč," ohlásil o několik vteřin později.

Brim nastartoval pomocnou energetickou jednotku, potom stiskl hlavní vypínač a zadíval se na probouzející se přístroje. Pak otočil jasně oranžovým vypínačem dobíjení a spustil hlavní energetickou jednotku. Za několik vteřin potom zazářilo na panelu motorů slovo ZAPOJENY.

"Plazma," hlásil Barbousse.

"Připravít," řekl Brim a přepnul startovací spínač do polohy PRAVÝ, "startuji pravý motor."

"Připraven pro pravý," zazněl jak ozvěna Barbousse. Brim stiskl START a zároveň i energetické vybuzení. V té chvíli bylo slyšet jak začal startér vysílat záblesky do motoru... Jeden... Druhý... Třetí... Záblesky se začaly zrychlovat a odrážely se od stěn komory v rozechvělých obrazcích. Osmý... Devátý... Desátý... Udeřil do tlačítka ZAPOJIT - generátor se zachvěl, potom chytil a rozechvěl trup člunu pravidelným rytmem, zatímco se přerušovač rozzářil a záblesky pohasly.

"Připravít levoboční," varoval znovu Brim do hluku motoru.

"Levoboční," zopakoval Barbousse.

Brim přepnul startovací obvod a potom stiskl START a energetické vybuzení. Levá turbína se roztočila, objevily se záblesky... Při desátém záblesku ze startéru stiskl ZAPOJIT; chytil, ale najednou záblesky ze startéru zpomalily, až skoro ustaly. Více plazmy! Srdce mu bilo jako zvon, když zuřivě přepínal energii, dokud motor znovu nenaskočil. Tentokrát chytil - a rozběhl se. Brim o zlomek posunul páky přívodu energie; paluba se jim pod nohama začala otřásat, když se provoz velkých generátorů stával synchronním.

Kývl na Barbousse, který se ušklíbnul a vztyčil palec. "Připravte se změnit insignie," připomněl do kontrolní místnosti. Potom zvedl malou loď asi iral nad palubu a popoletěl s ní, dokud její nos nebyl jen několik iralů od zavřeného levobočního průchodu a žád' nevyčnívala mírně z průchodu na pravoboku. Na okamžik se Brim v duchu usmál, když si představil, že ta stará loď musí vypadat, jako by rodila. Pak - sešlápl gravitační brzdy naplno a přesunul páky pohonu kupředu.

O chvíli později - dlouho před tím, než přesunul páky pohonu jen do poloviny oblouku - sebou začal člun házet a pomalu se blížil k zavřenému průchodu. Brim se skřípajícími zuby přetížil brzdy a podíval se na Barbousse.

"Destruktory zapnuty?" zeptal se.

"Budou, poručíku," ujistil jej Barbousse, "jen co budeme venku."

Brim naposledy zkontroloval své přístroje - všechno v pořádku, člun byl tak připraven, jak jen mohl být... Přikývl a sklonil se k mikrofonu. "Otevřít levý průchod," nařídil, "TEĎ!"

Když se průchod začal otvírat, Brim zkontroloval své sevření řídicích pák. Na to, aby se mu mohly teď vysmeknout, tu není dost místa, připomněl si. Kdyby se při tak vysokém zatížení, jaké měl v plánu použít, jedna z pák posunula trochu pomaleji než druhá, výsledný asymetrický tah motorů by roztočil malý křehký člun jako dětskou káču - nejspíš by praskla jeho slupka a určitě by zabil jak jeho, tak šéfa.

"Z poloviny otevřeno, poručíku."

"Potvrzeno z poloviny." Člun se chvěl pod tlakem motorů jako živá bytost

"Otevřeno na šedesát procent.."

"Potvrzeno šedesát procent." Podíval se na dveře. Ještě o několik iralů víc a bude vidět jejich můstek. V dálce teď viděl ohýbač. Věděl, že je pozorně sledují a zajímalo by jej, co si o tom myslí

"Sedmdesát..."

To stačilo. "Drž si klobouk, šéfe!" zakřičel Brim. Srdce mu divoce bušilo. V následujícím okamžiku přitlačil páky motorů až na doraz a zatnul zuby. Obě gravitační turbíny zařvaly jako gynnetský býk v říji a roztrásly palubu člunu tak, že pro něj bylo velice obtížné udržet nohy na brzdových pedálech. Když si byl Brim jist, že by to brzdy déle nevydržely, uvolnil nohy z pedálů a najednou byli spolu s Barbousseem vystřeleni do vesmíru jako náboj ze starodávného kanónu na střílný prach.

"Destruktory připraveny, poručíku," zakřičel na něj o chvíli později Barbousse s pohledem, upřeným na zaměřovač.

"Zapnul jsem ho na největší zvětšení, pro jistotu."

Před nimi ohýbač narostl v oknech jako nějaký podivný šedivý hmyz neuvěřitelných rozměrů a tvarů. Při bližším pohledu bylo vidět na jeho povrchu sít' šedých trubek různé tloušťky - všechno obklopeno světélkujícími šupinami. Proti své vůli Brim pocítil v zádech mrazení. Na ohýbačích bylo něco obscénního, něco, co se týkalo jeho nejzákladnějších emocí; cítil šílenou touhu rozbít ho.

Po chvíli, která se zdála věčností, se ozvaly sedmdesát pětiky. Hned po nich se pod palubou rozštěkaly i 0.303. Vzápětí se objevily na motoru ohýbače šňůry zásahů a odletělo odtamtud několik 'šupin'. "Šéfe!" zakřičel do toho zmatku Brim, "nejdřív KA'PPA maják! Už jsme skoro za ním!"

"Ano, pane," zařval Barbousse. "Hned jak to půjde - tak nějak se zastřeluji za letu, víte?"

Záblesky začaly okamžitě 'kráčet' po trupu, ale už bylo téměř pozdě. Liger se od nich začal pomalu odvracet a každým

okamžikem poskytoval menší možnost zaměření. Najednou, a Brim v té chvíli podvědomě zadržel dech, se záblesky dotkly ohýbačova můstku. Poslední, co viděl, byl výbuch KA'PPA věže a dva destruktory, které se k nim otáčí. "Dobrý zásah, šéfe!" vykřikl pochvalně, když obracel člun k druhému útoku. V tom okamžik mu srdce vyskočilo do krku. Vše, co viděl, byla jenom nekonečná hlubina hvězd a stará ED-4, která k nim zdálky spěchala. Ohýbač zmizel!

"Do Vootovy chlupaté prdele!" zaklel vztekle. "Musíme zpátky k Prize. Jen ona má reflektory s N-paprsky." Pocítil v hrudi ledové sevření, když pohlédl k vzdálené lodi. Co když se starý transportér nebude schopen udržet?... S pocitem velice blízkým panice odhadl rychlost jejího přibližování a ulehčeně si vydechl. Řítila se k nim jako sodeskayanská lavina.

Najednou vesmír za jejich zádi ožil sérií silných výbuchů, které pomalu, ale jistě kráčely v stopách člunu. "Ti parchanti jsou nepřesní, ale odhodlaní, s vaším dovolením," konstatoval s úšklebkem Barbousse a pohlédl přes rameno na Brima, který se snažil donutit člun k co nejdivočejším manévřům. "Kdybyste to, pane, mohl nasměrovat trochu víc doleva - a o nějakých pět stupňů zvětšit sklon - myslím si, že bych mohl poslat pár šlupek tím směrem, odkud to přichází." Brim s radostí souhlasil.

Vzápětí zase promluvíly sedmdesát pětiky - a důsledky, které to neslo pro ohýbač, byly katastrofální. Pátá salva vybuchla na něčem, co se zdálo být prázdným vesmírem jako všechno kolem. Na chvíli se ligerská loď objevila ve svitu blízké hvězdy a vzápětí zmizela.

"Dobrý zásah!" zakřičel Brim.

"Máme je, poručíku," vzrušeně křičel Barbousse, když se smrtící přesností pokračoval v palbě pětasedmdesátek. V následujících chvílích se ohýbač objevoval stále častěji a v dálce se začalo objevovat víc a více záblesků. Liger přestal střílet - ale Barbousse svou smrtící přehradu zesílil...

V té chvíli se Brimovi ozval v mysli Calhounův hlas: "Neska je musíš pocuchat jenom tak, aby Ligery přešla chuť na útěk. Skutečnej cíl je dostat vohejbač bezpečně na Atalantu zpravodajcům, keří tam na něj čekaj."

Už chtěl rozkázat Barbousseovi zastavit palbu, když to udělal Barbousse sám od sebe.

"Je pryč," řekl šéf s ustaraným zamračením. "Prostě je pryč!"

"Co se stalo?" zeptal se Brim a vrátil člun spátky na kurs k Prize a jejím N-paprskům.

"Nevím," odpověděl Barbousse. "Najednou přestal letět původním směrem a já ho ztratil." Podíval se přes pult na Brima a zamračil se. "Vypadalo to, jako by se k řízení dostal někdo jiný."

Jeho hlas byl přehlušen zuřivou salvou z destruktůrů - tentokrát dostatečně blízko k tomu, aby člun roztřásl. Za ní následovala další, ještě blíže. Brim otočil kormidlem a zapnul motory naplno právě včas, aby uletěl třetí. "Někdo nový se taky dostal k destruktům!" zaklel.

"Otočte ho na modrý vektor, poručíku," řekl Barbousse a díval se na svou obrazovku. "Já ty syny grokfulů zastavím!"

"Žádná střelba naslepo!" rozkázal Brim. "Mohl bys trefit něco důležitého a zničit jej." Zoufale potřásl hlavou. "Musím se dostat zpátky k Prize, abys mohl vědět, kam střílíš - na jistotu!" Venku vybuchla další salva, strhla kryt levého motoru a slabě jej poškodila. Člun se okamžitě vymkl řízení a začal se točit okolo poškozené turbíny. Okamžik poté u nich vybuchla další salva, která je odhodila jako hadrovou panenku. Na chvíli oslepen zábleskem, Brim bezmocně zápasil s řízením. Zoufale se snažil zastavit rotaci člunu dříve, než se zhroutí trup.

"Vidím ty parchanty!" zakřičel najednou Barbousse. "Snažte se ho udržet tam, kde je!"

Brim si kousl do rtu a z čela se mu lil pot, jak se snažil získat řízení člunu zpátky pod kontrolu. S levým generátorem na polovinu výkonu nějak donutil hvězdy, aby zpomalily svůj šílený tanec, když... Tam je! Přímě před nimi a jasně osvětlený z Prize jako v pravé poledne. Ohýbač pomalu, ale jistě mířil přímo k nim, zářové destruktory schované za vysokým můstkem.

V té chvíli začal Barbousse znovu střílet a teď nepotřeboval žádné zaměření. Po jeho první salvě můstek ohýbače vybuchl v zářící spršce krystalů z hyperobrazovek. Potom mu člun proletěl šikmo pod trupem. Teď však Barbousse pokračoval v palbě z druhé strany. Vršek kontrolního můstku - a oba jeho destruktory byly teď dobře viditelné v hvězdném světle, vyčnívající z vesmírné prázdnoty nad linií, kde zásah zničil elektroniku ohýbače. Pod tím bylo taky vidět mnoho 'děr' ve vesmírné prázdnotě - známky zásahů.

Barbousse střílel s přesností vynikajícího chirurga a hned dalším zásahem zničil destruktory. Když Brim kroužil kolem k dalšímu útoku, bylo vidět, jak bezvládně visí ze svých zčernalých palebných pozic, horkem rozžhavených doruda, úplně otevřeny do prostoru. Ty už nikdy více nevystřelí...

Brim proletěl pohledem řízení a konečně si našel chvíli času na to, aby se poohlédl po Prize. Objevil ji přímo před sebou, jak plnou rychlostí letí k ohýbači ze směru zelená-nula. Byl to ale směr jako stvořený pro torpédový útok! Brim rychle zjistil, že nebyl sám, kdo si uvědomil výbornou příležitost pro ničivý útok na příd. Torpédometry ohýbače se začaly pomalu otvírat zrovna v okamžiku, kdy se na ně díval!

"Chce odpálit torpédo," křikl Barbousse. "Poručíku, nemůžeme tady přece jen tak stát a klidně je to nechat udělat!"

"Vystřel hned za můstek," nařídil mu Brim. "A když ani potom nezavřou torpédometry, odstřel ho!"

"S radostí, poručíku," zavrčel Barbousse skrz sevřené zuby a upřeně se zadíval na zaměřovači obrazovku, "ale doufám, že je nechá otevřený!" Krátce poté se zase ozvaly sedmdesát pětiky a těsně vedle můstku se objevil mohutný výbuch. Když zmizelo jiskřivé záření, bylo vidět, že všechna elektronika, která kdysi pokrývala hyperobrazovky je zničena, a přinejmenším tři z rámu zivaly prázdnotou. "Uf," zabručel Barbousse, "to bylo asi moc blízko..."

Brim se navzdory svému strachu usmál. "Dám jim pět vteřin na rozmyšlení," poznamenal. "Asi z toho budou trochu otřesení. Jedna... Dvě... Tři..." Přesně při čtyřce se obraz ohýbače úplně vyjasnil, když vyšel ze spektrálního módu. V následující chvíli se za jedním z rozbitých hyperobrazovek objevila postava v šedém bojovém skafandru s rukama za hlavou v jasném gestu kapitulace. Spolu s tím se zavřely oba torpédometry.

"Co teď?" zeptal se Brim.

Barbousse potřásl hlavou. "Nevím, poručíku. Předpokládáte, že by se s ním mohli pokusit něco udělat?"

Brim se pokusil poškrábat se na hlavě, ale jeho ruka narazila na helmu bojového skafandru. "Myslím si, že je to celkem možné," řekl a doufal, že Barbousse si jeho neúspěšného pokusu nevšiml, "zvlášť jestli mají na palubě nějaké Dozorce."

"Ty chlápky v černých uniformách s návykem na Časové koření?"

"Jo," přisvědčil Brim. "Ničí to jejich mysl, přinejmenším tu část, která má něco společného s ctí." Potřásl hlavou.

"Bohužel to nemá žádný vliv na něco jiného. Pokud byl tenhle ohýbač opravdu na výcvikové misi, tak si myslím, že výcvik vedli právě oni."

"Možná to byl někdo z nich, kdo byl u destruktorů, když nás skoro dostali," řekl Barbousse.

"Ani trochu by mě to nepřekvapilo," spekuloval Brim. "Ti parchanti jsou dobří - a úplně oddaní Triannikově Lize.

Vsadil bych se, že uvnitř právě probíhá urputný boj o to, jestli se vzdají. Měl bys mít destruktory připraveny k palbě pro případ, že vyhraje ta špatná strana."

Barbousse se zachechtal. "Ani bych proti tomu nic neměl," řekl a pohladil spoušť sedmdesát pětěk.

O několik vteřin později se jim poskytnul pohled na třicet podivně vyhlížejících, šedě oděných figur, které vylezly na palubu a vlekly za sebou tři další v tmavě černé.

Brim dostal opověď na svou otázku, když první dva z nich mezi sebou rozvinuli něco, co vypadalo jako bílá pokrývka a

začali tím trást, aby dali najevo, že se vzdávají. "Správná volba, Hab'thallové" zašeptal Brim v ligerské řeči vertuchtu.

"Co je to pro Voota?..." přerušil ho Barbousse, a ukázal na jednu z černých postav, která se zvedla na kolena a

kymácela se k zářovému průlezu. Nikdo z ostatních Ligerů si ji nevšiml

"Díky, šéfe - měli bychom si na něj asi dát pozor," řekl Brim a vytáhl zbraň, když se lezoucí postava dostala k otevřenému poklopu a něco malého do něj namířila.

"To je blaster!" vykřikl varovně Barbousse a sáhl po svém. "Jde to vyhodit do vzduchu!"

Brim byl rychlejší. Vyklonil se z rozbitého průzoru člunu a vypálil ze svého starého blasteru dvě rány a naprosto rozložil vrchní část dozorcova těla do růžové mlhy, ozářené úlomky helmy a dalšími věcmi, které radši podrobněji nezkoumal. Ligerův blaster odletěl do vesmíru jako dětská hračka. Šedě odění členové posádky se mezitím pokoušeli krýt za různými částmi povrchu lodi a vyjednávali znásobili své úsilí o získání pozornosti. Brim vrátil svou zbraň do pouzdra a zamával na uklidnění vystrašeným Ligerům, potom se otočil k Barbousseovi a mrkl na něj. "Odvysilej na Prize" rozkázal, "jeden lehce poškozený ohýbač - pod úplně novým vedením!"

Čtvrt metacyklu poté Jenningsová zastavila s Prize těsně vedle ohýbače, zatímco kolem něj Brim s Barbousseem kroužili s připravenými sedmdesátpětkami, zaměřenými na dva zástupy šedě oděných Ligerů, kteří trpělivě stáli s rukama za hlavou.

Hned poté se otevřely průlezy v boku ED-4 a do vesmíru se vysunulo několik můstků. Po nich vyrazili na nepřátelskou loď zástupy modře oděných přepadových oddílů, vyzbrojených vysokofrekvenčními laserovými puskami. Vedly je dvě vysoké postavy. Jedna byla štíhlá a vzpřímená jako Calhoun a ta druhá nemohl být nikdo jiný než Ursis. Oba se vydali přímo k otevřeným průlezům a v běhu odstrkávali Ligerů v šedém. Zatímco týmy techniků odstraňovaly optické zařízení z přidě ohýbače, ostatní následovali Ursise a Calhouna.

Po několika napětím naplněných cyklech se u rozbitých hyperobrazovek na můstku objevily dvě modře oděné postavy a mávaly na člun. Ve stejné chvíli se v Brimových sluchátkách ozval Calhounův hlas. "Zatraceně dobrá práce, vy dva," řekl starší Carescrian. "A mladej Brime: misi si dokončil. Ursis mi řekl, že elektronika vohejbače vstala v jednom kuse." "Štílel Barbousse," odpověděl Brim a poklepal svého společníka po rameni.

"To je fajn," odpověděl Calhoun. "Ale pochvalu si zasloužíte voba." Pod nimi, na palubě ohýbače, námořníci právě odváděli Ligerů, kteří přežili boj, přes vysunuté můstky na Prize, do speciálně upravených místností na střední palubě.

"Zůstal někdo uvnitř?" zeptal se Brim.

"Leda mrtvolý," odpověděl mu Calhoun. "Ale dva z těch zraněných Dozorců na palubě to nejspíš přežijou."

Pochmurně se zasmál, "Zpravodajci budou určitě nažhavení na to, aby se s nima viděli."

"Všech šest Dozorců bylo na můstku, když jste vystřelili salvu, která zničila jejich hyperobrazovky," vložil se do toho Ursis. "Tři z nich to přežili, ale každý byl vážně zraněn úlomky. Říkají, že ten, kterého jste zastřelili u zadního průlezu, byl jejich kapitán - nikdo menší než Provost."

"Mohlo by vás taky zajímat, že za tím průlezem byla spousta náloží," dodal Calhoun. "Takže kdo z vás ho dostal, udělal dobře. Vzal by s sebou každého - spolu s váma - při síle těch náloží..."

Brzo po tomhle rozhovoru se Calhoun vrátil na Prize a ta začala okolo ohýbače kroužit ve vzdálenosti přibližně jednoho c'lenytu. Brimovi a Barbousseovi bylo nařizováno držet se jich, jak nejlépe jim to v poškozeném člunu půjde. Jak jim vysvětlil Calhoun, "Esli ligerský loď vopravdu lítají po párech - a dyby se parták tohohle přišel podívat, nechci, aby je ta vaše srandovní lodička vydělala k smrti. Kdoví, třeba bysme si k vopasku mohli přivázat druhej skalp."

Po velmi krátkém čase byla Prize uvolněna z akce bitevními křižníky třídy Greyfinn IV.: Princess Sherraine, Gwir Neithwr a Greyfinn IV.. Tato silná eskadra velkých lodí se objevila na dohled právě v okamžiku, když člun přiletěl ke staré ED-4. Skutečnou důležitost téhle mise ukázalo také to, že už tak silnou ochranu z bitevních lodí doplnil nikdo jiný než Diathom z páté eskadry viceadmirála Plutrona, jedné z nejsilnějších lodí ve flotile. Poté, co několikrát obletěli ošklivý malý ohýbač, se každé z velkých plavidel postavilo do rohu velkého čtverce - se stranou dvacet c'lenytů - který nemohla prorazit síla menší než bitevní flotila.

Kromě toho, na každém z nich bylo namontováno několik N-paprskových světlometů, které, kromě velikosti a výkonu, velice připomínaly ty, které sestavil Barbousse s Ursisem.

Když Prize stáhla můstky z ohýbače a postavila se za něj, objevilo se páté obrovské plavidlo: S.S. Gomper Thorodrian, mohutná dopravní loď ve vlastnictví IGL Starlines, "povolaná" do války krátce po jejím začátku. Tato velká loď - přibližně 526 iralů na délku a 75 na šířku - připomínala Brimovi cihlu, která existenci nějaké atmosféry brala na vědomí jenom částečně zaoblenou přídi. Od kýlu po horní palubu měla dvanáct palub a na svém trupu nesla spoustu úchytek, držáků a velkých jeřábů s velkým můstkem umístěným poblíž zádi. Tak jako mnoho dalších dopravních lodí mohla otevřít příď, aby naložila nějaký velký náklad - jako například ohýbač.

Brim potřásl hlavou, když zaparkoval člun několik stovek iralů od jejich úlovku. "Šéfe," řekl, "co bys řekl, kdybychom se teď vrátili s našim chudáčkem malým člunem zpátky na Prize? Pochybuji, že by admirálita ještě potřebovala naše pětasedmdesátky. Kolem se to hemží takovou spoustou 408mi destruktů, že by s nimi mohli začít novou válku." Barbousse přikývl. "Nezní to špatně," řekl se širokým úšklebkem, "ale myslím si, že si vystačíme s tou válkou, co už máme. Mohlo by jich najednou být příliš mnoho, a to by se potom těžko koukalo, kdo všechno na tebe střílí."

Za metacyklus dvě stě let stará Prize - velice úspěšná M-loď, známá dopravní loď a kdysi kandidát na sešrotování, byla na cestě zpátky na Atalantu pod haelickými barvami. S názvem BEZPLATNÁ MEZIHVĚZDNÁ na každém boku byla první, kdo začal boj s úplně novou technologií. Nějak, když o tom Brim přestal zvlášť přemýšlet, se mu na celé téhle situaci nezdálo nic zvláštního - zvlášť když uvážil dané podmínky. Válka byla absurdní vždycky - už svou podstatou... Když kotouč Haelicu vyplnil starodávně tvarované hyperobrazovky, Brim zpomalil Prize na přiletovou rychlost a zahájil přibližovací manévry k Atalantě. Liat-Modalovy lodě na přepravu pěchoty byly nyní ve vyčkávacích pozicích a pozemní jednotky se už účastnily 'tajných' manévru. Admirál Penda oficiálně převzal velení nad systémem Hador-Haelicu a usílí k opevnění Atalanty už skoro dosáhlo maxima. Brim zkontroloval přístroje a potom se podíval na hodiny. Město s přístavem bylo ještě stále přinejmenším půl dne od přechodu den-noc. Byla tady docela velká šance, že by ho Claudie mohla čekat, když přiletí...

Nebyl zklamán. Okamžitě, jakmile vplul do hlavního kanálu, ji mohl snadno vidět mezi ostatními, kteří je přišli přivítat. O dvacet cyklů později, s Prize bezpečně ukotvenou, následoval Ursise na hlavní palubu. Claudia je tam čekala. Medvěd se zastavil pro obvyklý polibek a objetí a potom pospíchal k ocelovým schodům ven a k hluku oslavy, který už k nim z dálky doléhal.

"Gratuluji, hrdino," zašeptala, odhrnula si z čela závoj hnědých vlasů a stiskla mu paži. "Měl bys být na sebe hrozně hrdý."

Brim se usmál a podíval se do jejích hnědých očí. "Myslím, že se cítím celkem dobře," přiznal, "ale všechno to střelení obstaral Barbousse."

"Kromě toho posledního výstřelu," opravila ho s krátkým mrknutím, "toho, který celou misi zachránil." Usmála se.

"Vidíš, už jsem si přečetla hlášení."

Brim cítil, jak se červená. "No..." zamumlal. Potom se jeho tvář vyjasnila. "Hm," řekl a zavedl ukazovák. "Vsadím se, že je tady jedna věc, kterou nevíš, krásko."

"Co je to?" zeptala se zmateně.

"Věděla jsi, že díky té misi je dnešek tím dnem, který jsme si vždycky slibovali?" zeptal se.

"Ach, Wilfe," vzdychla najednou a její šťastný úsměv se změnil v úšklebek, "předtím jsi vždy přiletěl podle nějakého plánu, s nějakým konvojem... vždyť víš. Tentokrát - nikdo nevěděl vůbec, kdy se vrátíte a..."

Brim na chvíli zavřel oči. "Myslím si, že rozumím," řekl smutně. "Není to tak dávno, co jsem sám nevěděl, kdy se vrátíme." Potom se kousl do rtu. "Myslím, že dneska to ten den nebude, že?"

Claudia na chvíli zčervenala; potom se usmála a přehodila si vlasy přes ramena. "No," řekla a dívala se při tom na starou cihlovou podlahu skladiště, "lhal bych ti, kdybych ti řekla, že nemám pro dnešní noc nic v plánu..." Potom se najednou zamračila a podívala se mu přímo do očí. "Těším se na nějakou další noc s tebou, Wilfe Brime, už nějakou dobu," prohlásila rozhodným pokrčením ramen, "a... nu, předpokládám, že to nebude vůbec poprvé, co použiji nějakou tu nevinou lež."

Brim zvedl ruku a začal protestovat "Claudie..."

"Žádné 'claudiováni', pane Brime," přerušila ho rozhodně. "A vzhledem k tomu, že se tvůj Defiant dříve než zítra nevrátí, zastavím se tu pro tebe u východu na ulici o..." podívala se na hodinky, "začátku večerní hlídky. Co ty na to?" Brim se zasmál a šťastně přikývl. "Claudie, ty krásná dámo," řekl, "Cítím se tak poctěn, že tady budu, i kdyby skladiště zmizelo."

"Dobře," řekla mu s mrknutím. "Teď se jdi konečně přidat k oslavě a já si mezitím zavolám. Za pár cyklů se k vám také přidám..."

Toho večera dostala Claudia svému slovu. Její malý kluzák - který vypadal ještě zanedbaněji, než si jej Brim pamatoval - se objevil před Bezplatnou mezihvězdnou přesně se začátkem večerní hlídky. Chladný podzimní večer právě začal skrývat opuštěné ulice do stínů a v klidném vzduchu se vznášela vůně kouře ze dřeva a uhlí. Když se naklonila přes sedadlo a otevřela dveře, vypadala ještě krásněji, než jak si ji Brim pamatoval. Byla oblečená v bílém svetru, tmavě vlněné sukně, černých punčochách a měla obuté vysoké boty. Její jemnou oválnou tvář lemovaly hedvábné prstence hnědých vlasů jako krásná kápě. "Potřebuješ svězt, námořníku?" řekla a zamrkala řasami tak smyslně, že Brimovi okamžitě začala bušit krev ve spáncích.

"Víc než cokoliv jiného na co dokážu myslet," odpověděl a nastoupil. Dlouhou chvíli jen seděl a díval se na ni. "U

všech hvězd," zašeptal nakonec, "jsi překrásná."

Claudie se zasmála. "S lichocením se dostanete skoro všude, pane Brime," řekla - byl totiž ještě stále oblečen v kombinéze, ve které přiletěl - "pokud náhodou neumrznu před tím, než zavřete dveře."

"Promiň," řekl a zabouchl dveře. "Ale jsem jenom prostý námořník."

"Jenom prostý námořník, co?..."

"Čestně, jsem, dokonce ani nevím, kam jdeme."

Claudiiny oči zajiskřily. "Nu," řekla, když projížděli křivolakými uličkami, "původně jsem plánovala večeři v některém z lepších kabaretů pod Městskou horou. Ale proto, že jsi jenom prostý námořník, tak si myslím, že ti bude příjemnější na místě, kde je mnohem pohodlnější - jako například v mém bytě. Co ty na to?"

Brim povzdechl, jak se opřel v plyšovém sedadle. Žádné navigační křeslo nebylo nikdy tak pohodlné. "Ani jsem nepomyslel na něco tak nesporně elegantního, paní," odvětil, "nebo alespoň zpoloviny tak krásného."

Claudie žila v prastarém třípatrovém domě u křižovatky dvou dlážděných ulic v její milované rokotziánské části Atalanty. V září blízkých pouličních lamp se zdály zdi staré budovy ozdobeny různými reliéfy. Malé stromečky, teď holé před zimou, byly vkusně osazeny ve zdobených balkónech, umístěných na každé straně vchodů. Ulice okolo - navrhované pro provoz před tisícem let - byly ucpany spoustou parkujících vozidel, díky kterým se zdálo, že cesta dovnitř bude chvíli trvat. Právě, když se na to Brim připravil, stočila kluzák do neuvěřitelně malé mezery mezi arogantně vypadající limuzínou a starým nákladním vozidlem, které stály méně než blok od jejích dveří. Ocenil tuto krásnou ukázkou navigace hlasitým potleskem. Potom vykročili po nerovném dláždění a smáli se a mluvili o všem možném - snad kromě války.

Její byt zabíral celé vrchní patro, v obývacím pokoji byly dvoje dvoukřídlové dveře, které umožňovaly výhled na potměšilý přístav, nyní příležitostně osvětlený blesky z bouře na mořském obzoru. Stropy byly ozdobeny nadýchanými olejomalbami, zarámovanými v bílých, pozlacených kamejích na pozadí fialové, safírové a jadeitové. Zástlony, nábytek a koberce se spojovaly do jediného - naprosto ženského - celku. Ve dveřích je uvítala zář z velkého rohového krbu - jeho záře naplňovala celý Brimův válkou naplněný vesmír. Neobyčejně příjemná sametová hudba naplňovala vzduch spolu s kouřem hořícího dřeva, parfémem a vůní čerstvě upečeného chleba. "Líbí se ti to?" zeptala se.

"Miluju to," odpověděl use Brim a svlékl si kabát. "Je to překrásné - jako majitelka."

Hřejivě se usmála a poslala mu polibek. "Požádala jsem domovníka, aby zapálil dřevo v krbu, ještě než se vrátíme," řekla a posadila se na velkou pohodlnou pohovku před krbem. "Zdá se, že načasování bylo perfektní." Zapálila si aromatickou mu'occo cigaretu a ukázala na skříňku mezi dvěma starobylými olejomalbami. "Mám e'land a něco, o čem můj dodavatel tvrdil, že je velice dobrý logishský meem. A pokud budete tak laskav, pane Brime, a naležete mi, začnu vlastenecky s e'landem."

"Tenhle druh vlastenectví oceňuji," prohlásil Brim s hranou vážností, když přecházel místnost. "Naštěstí je národním nápojem Carescrianů voda, nejčastěji špinavá, takže takový vlastenecký přístup mám rád." Otevřel zdobená dvířka. Ve světle vznášejících se světél bylo vidět půl tučtu políček s láhvemi všech různých druhů a tvarů, které zaplňovaly skříňku ze tří stran. Byl tam také pár křišťálových pohárů, zdobená karafa něčeho, co mu vůni připomínalo e'lande, a půl tučtu lahví starého logishského meemu. Naplnil poháry a přenesl je k pohovce. "Na 'jeden den', který se stal skutečností," řekl, podal jí e'lande a přitukl si s ní.

"Na dnešní večer," řekla a pohlédla na něj. Pozvedl k ní číši a potom se napil.

V té chvíli byla tak bolestivě smyslná, že Brim začal ztrácet kontrolu nad svými city. Zhluboka se nadechl a napil se meemu, pak přešel ke dvoukřídlovým dveřím a podíval se na zářící světla přístavu. Zatímco se díval, v dálce na vodě ožila řada světél, protáhla se, pak proletěla tmou a zmizela ve hvězdném obloze a ozvěna jejího přeletu rozechvěla křišťálovou výplň dveří. Okouzleně sledoval, jak navigační světla mizí mezi hvězdami a potom ucítil, že ona stojí za ním.

"Miluješ vesmírné lety, vid'?" zeptala se ho tiše.

"Je to všechno, co umím," odvětil a podíval se do jejích hnědých očí. Najednou, jakoby ho ovládal někdo jiný, postavil svoji číši na blízký stolek a přitáhl si ji něžně do náruče, se smyslnou vůní jejího parfému, naplňující jeho chřípí.

Neodporovala, zlehka se mu přitiskla na hrud' a pohlédla mu do očí, ústa zlehka otevřená. "Můžu tě políbit?" zeptal se.

"Raději to udělej," povzdechla tiše, potom mu něžně položila ruka kolem krku a přikryla jeho ústa svými. Její dech byl vzrušující směsí mu'occa a e'landu, když se jejich rty setkaly.

Najednou zjistil, že se třese jako nezkušený patnáctiletý chlapec. Zesílil své objetí a přitiskl své rty na její, až ucítil její zuby. Začala dýchat rychleji a její ústa se otevřela víc. I jeho dech se zrychlil a srdce mu přitom začalo bušit jako zběsilé.

Potom tlak na jeho krku povolil a její rty se odtáhly, když se zhluboka nadechla. Otevřela oči a pomalu zamrkala, než spustila ruku dolů a podívala se na číši e'landu, kterou držela v druhé ruce v nebezpečném úhlu. "Wilfe Brime," řekla s malým úsměvem, "jestli to takhle půjde dál, rozliju si e'lande po celém koberci a..." Mávla volnou rukou. "Nu, víš - ještě jsme ani nevečeřeli."

"Ještě jeden," prosil Brim.

"Ještě jeden takový a přitom už se mi teď zdá, že se všechno, co jsem dala péct, pálí."

Brim jí k sobě přitiskl ještě jednou, pak objetí uvolnil a posadili se na opačné strany pohovky, zuli se a dopili. Ještě stále tu byla spousta věcí, o kterých se dalo mluvit a smát se jim, ale Brim se už nemohl donutit, aby spustil oči z Claudiiných nohou. Nezdálo se ani, že by se chtěla pokusit shrnout si sukni blíže ke kolenům z míst, kam se jí vyhnula,

když se zabořila do měkkých polštářů.

Brim znova naplnil poháry a potom - po signálu skrytých hodin - následoval Claudii do kuchyně. Většina místnosti byla obložena dřevěnými vyřezávanými skříňkami s bronzovými ozdobami všech velikostí a tvarů. Na jednom konci místnosti vévodila velká černá kovová staromódní pec, očividně prohříváná ohněm. Usmál se. Nějak nebyl překvapen, i když většina toho, co věděl o téhle ženě, bylo blízce spojeno s kosmickými lodmi a nadsvětelnými motory. Poté, co si navlékla sepranou zástěru a květované rukavice, Claudie pec otevřela a vytáhla z ní dva zlatohnědé koláče chleba, které položila na blízký stůl, aby vychladly. Naplnily vzduch vůni tak pronikavou, že Brim byl schopen - do jisté míry - zapomenout, jak smyslná a provokativní tato žena dokáže být.

V rychlém sledu Claudie připravila zbytek večere, zatímco se Brim usadil do velkého dřevěného křesla jako monarcha při korunovaci a sledoval ji s okouzlením nezasevěného. Měl jen velice málo zkušeností s takovým vařením - nebo s kuchařkou. Po prvních útocích Kabula Anaka měl možnost poznat jenom kantýnskou stravu - pokud mohl dostat alespoň tu. Teď zjistil, že je úplně pohlcen teplými vůněmi, nad kterými se mu sbíhaly sliny, zatímco sledoval překrásnou ženu v té nejpodivnější kuchyni, jakou si dovedl představit "Vesmíre," pomyslel si.

Nakonec - jen chvilku předtím, než by začal okusovat své křeslo - mu Claudia nařídila, aby naplnil meemem poháry na skleněném stole v další místnosti, zaplavené měkkým světlem. Potom s velkou pompou a fanfárami donesla na stůl velkou mísu s kouřící polévkou a na ubrousky položila talíře, přikryté stříbrnými poklady. Vynikající jídlo a logishský meem způsobily, že čas přestal existovat a trvalo dlouho, než se vrátili k hovoru v místech, kde jej opustili.

O hodně později, po zákusku, který se nedal ani srovnat s hlavním jídlem - Claudie přiznala, že ho koupila - se zase posadili na pohovku. Tentokrát už mezi nimi Brim nenechal žádnou mezeru. Cítil se báječně a jenom maličko opilý po druhé láhvi meemu. Vedle něj odpočívala Claudie a potahovala z mu'occo cigarety v dlouhé stříbrné špičce. Tváře jí zdravě zčervenaly záblesky ohně v krbu a sukne už zakrývala jen velice málo z nohou v černých punčochách. Brim ji bez jediného slova položil paži kolem ramen.

Až po dlouhé chvíli se otočila, aby se na něj podívala, zkoumajíc jeho tvář s vážným výrazem v očích. Najednou se zdálo, že se k něčemu rozhodla, protože položila nedopitou skleničku meemu a v popelníku uhasila napůl vykouřenou cigaretu. S malým úsměvem vzala taky jeho sklenku, položila ji vedle své, pak se opřela do jeho náruče a zhluboka se nadechla - v očích se jí zajiskřilo. "Jste velice hezký a žádoucí mladý muž, pane Brime," povzddechla. "Kdy mě požádáte o další polibek?"

Ještě dříve, než si uvědomil co dělá, si ji Brim přitáhl k sobě a přikryl její ústa svými. Tentokrát začali něžně a pomalu, ale za chvíli Brim zjistil, že mu srdce začíná zase bušit divoceji a že se jeho rozhodnutí rozplývají ještě dříve, než na ně dokázal pomyslet.

Najednou ho obejmula oběma rukama a přitiskla se k němu skoro zoufale. Pak už to bylo mnohem méně něžné a daleko méně pomalé.

"Mohlo by se to vymknout z kontroly," zamumlal otřeseně, když na chvíli otevřel oči

"Vím," zašeptala a několikrát mrkla. "Myslím, že se to už stalo."

Proti své vůli cítil Brim, jak mu ruka sklouzla, aby obemkla její ňadro. Bylo mnohem větší, než se zdálo - nádherně těžké a pevné, když přejížděl něžně rukou po jeho smyslné křivce...

"Z-zastav Wilfe," zamumlala a odtlačila jeho zápěstí, "ne hned napoprvé, prosím."

"P-promiň..." zakotkal. Zoufale bojoval sám se sebou. Jeho vzrušení rostlo každou chvíli - stejně jako její.

Ještě jednou se dotkl jejího ňadra a srdce mu bušilo jako roztočený motor.

Prohnula se v jeho náručí, znovu se dotkla jeho zápěstí - a ruka se jí tam na chvíli zastavila. Potom si s odevzdaným povzdechnutím pomalu stáhla svetr a odhodila ho. "Jakou to může udělat škodu," zašeptala, její hlas zněl naléhavě a zadýchaně. "Nedovedeš si ani představit, jak moc jsem tě chtěla..."

"Vesmíre..." zašeptal Brim, když ucítil neuvěřitelně jemnou nahotu její kůže ve svých dlaních. Okamžik poté, co začal rukou dráždit její napjatou, ztuhlou bradavku, zajela mu jazykem do úst se zvířecí vášní a rukou zajela k jeho rozkroku. Po chvíli hledání slabě vyjekla a přitiskla se k němu ještě pevněji. Byl připraven...

Dlouho poté co dokončili své první - hodně divoké - milování, leželi Brim a Claudie vedle sebe v tichu, které rušilo jen praskání skomírajících plamenů v krbu. Nakonec Brim vstal a přihodil do ohně poleno. Jak se opřela ve světle plamenů do rozházených polštářů, lesklo se její vlhké tělo jako chvějivý obraz jemných stínů a oblých světél.

Brim potichu žasl, když se pásl očima na krásu těla před sebou - kdyby se někdy pokusil najít protiklad Margot, nikdy by neodvedl lepší práci. Kde krása jedné byla plavovlasá a prchavá, byla druhá nádherně tmavá a zarostlá. Margotina ňadra byla malá, zakončená růžovými bradavkami, zatímco Claudiina byla velká a oblá s bradavkami a dvorci kolem nich velkými a tmavými. Margot samotná byla velké postavy se smyslnými proporcemi; na druhé straně byla Claudia malá a dobře stavěná, snad trochu zaoblenější - přesně tam, kde to bylo zapotřebí. Obě však byly stejné v jedné důležité věci: když byly ve správné náladě, dovedly se milovat divoce a nezkrotně - nekrásněji, jak si dovedl představit...

Brim a Claudie se milovali až do falešného rozbřesku, osvětlovaného bouří na obzoru nad mořem, bičovaným bouří. Znovu odpočíval na kraji pohovky a vychutnával krásu jejího těla ve světle ohně z krbu, když uslyšel povědomý rachot - Defiant. Přehodil přes sebe odhozený kabát a přistoupil k oknu, zalévanému deštěm právě včas, aby zahlédl jedinečný tvar vyklouznout z mraků. Navigační světla jasně zářila do tmy, když křížník přeletěl nad Velkým přístavem v dokonalém oblouku - jako by byl lodí o desetinu své skutečné velikosti. Jen Aram je schopen s ní tak létat, pomyslel si s úšklebkem Brim. Když jeho přístávací světla rozřízly třemi stříbrnými paprsky temnotu, dovedl si přesně představit litanii, probíhající hlavou mladého A'zurniana: rychlost sedmdesát, ani o chlup více nebo méně, a čtyři trojky na

generátorech; otočit se proti větru na pěti stovkách iralů, potom najednou nastavit generátory a pomalu klouzat dolů... Claudia se na pohovce protáhla a on se k ní otočil. Dívala se přímo na něj a naprosto opomíjela svou nahotu, jako by spolu žili už léta. "To byl Defiant, vid', " zeptala se.

"Byl," odpověděl s úsměvem. "Jak jsi to poznala?" "Stačilo se mi dívat na tebe, Wilfe Brime," řekla trochu hrdě.

"Myslím, že už jsem se v tobě naučila číst."

Brim položil kabát na stůl a sedl si vedle ní, stále uchvácen krásou, kterou před sebou měl. Vzal ji za ruku a podíval se jí do očí. "Co sis ve mně ještě přečetla?" zeptal se.

Tváří ji proletěl úsměv a stiskla mu prsty. "Opravdu to chceš vědět?" zeptala se s vážným pohledem.

"Opravdu to chceš vědět," řekl Brim s úsměvem a začal ji hladit po břiše.

"Hmmm," řekla a potěšeně se pod jeho rukou zavrtěla. "Jedna z věcí, které jsem si přečetla, je velice hluboká láska k vesmíru - a ke všem lodím, které v něm jsou. Ale o tom," řekla s pohledem upřeným do dálky, "už jsem ti říkala." Na okamžik se zamračila a pak se zase usmála. "Žádná žena tě díky tomu nikdy nebude mít jen pro sebe."

"Divil bych se," řekl Brim zamyšleně, když zjistil, že myslí na přes polovinu galaxie vzdálený Torond, "kdyby to všechno nebyla pravda..." Najednou ji přestal hladit. "Co sis ještě přečetla v mé tváři?" zeptal se.

"Nu," pronesla Claudie tiše, "někdy jsou tvé oči plné smutku, Wilfe. Vždycky jsem byla zvědavá, jestli je ve tvém životě ještě někdo jiný." Usmála se. "A myslím si, že jsem se vždycky bála, že je." Najednou se zamračila a kousla se do rtu.

Brim na chvíli potřásl hlavou, něžně se k ní naklonil a položil jí ruce na ramena. "Nebudu ti lhát," řekl a dotkl se jejich rtů svými. "Je tu někdo, o kom si myslím, že ho miluji, ale je hrozně daleko a..."

Přes Claudiinu tvář přelétl náhle rozhořčený výraz. "Někdo, koho miluješ?" zeptala se rozzlobeně a odstrčila ho, až si sedl. "Velký Vesmíre," řekla rozzlobeně a rozhlédla se po zmuchlaných částech oblečení, rozesetých po podlaze. "Už si ani nepamatuji, kolikrát jsme se dnes večer milovali - co si o tobě asi teď pomyslí?" Zvedla obočí a podívala se na ruku na svém břiše. "Co si pomyslí o mně?" Pak zívla. "Mohli jsme si aspoň něco říct, než jsme začali, Wilfe Brime. Připouštím, že jsem byla přinejmenším tak nadřčená jako ty - ale přesto, nejsem zvyklá trávit noci v posteli s mužem jiné ženy!"

Podívala se mu přímo do tváře. "Dovedeš si vůbec představit, jak je to lehké pro obyčejné děvče v přístavním městě, jako je Atalanta? Kdybych se chtěla s někým vyspat, nepotřebovala jsem jít s tebou."

Brim se chystal něco povědět, ale zvedla ruku, aby jej umlčela. "Ještě jsem neskončila, ty pokrytče," řekla a přitáhla k sobě nohy. "Mohla jsem tu mít každou noc jiného muže, kdybych jen chtěla, ale na to jsem příliš hrdá. Nespím jen tak s někým. A to ti povím - nikdy to nedělám s mužem, o kterém si myslím, že patří jiné ženě." Potřásla hlavou. "Je hodně daleko, co? Ty chudáčku! Proč ses o sebe nepostaral v Bezplatném, než jsi sem přišel?..."

Brim zatnul zuby, ale zůstal potichu, dokud se nezdálo, že skončila. Pak jí pevně stiskl rukou paži.

Otrásla se, ale nechala ji tam.

"Nenechala jsi mě dokončit, Claudie," řekl pomalu a díval se jí přímo do očí.

"V pořádku," připustila. "Asi ne." Zamračila se. "Ale dá se k tomu ještě vůbec něco říct?"

"Dá," odpověděl tiše Brim. "Připouštím, že dnes večer jsem měl mozek mezi nohama," řekl. "A hodně z toho, co si o mně myslíš, je pravda. Ale," dodal a zvedl ukazovák, "když jsem řekl 'hodně daleko' nemyslel jsem to jenom ve vzdálenosti. Právě se totiž vdala za někoho jiného..."

Claudio pečlivě ošetřené obočí se překvapeně zvedlo, když klesla zpátky do polštářů. "Vdala!" zalapala po dechu.

"Vdala," ujistil ji Brim.

"U Voota!" zamumlala Claudie zmateným hlasem. "Promiň. Ale v tom případě by jí to určitě nevadilo?"

"Tím si můžeš být jistá, že ne," odpověděl Brim. "Ve skutečnosti," dodal a zamyšleně se přitom díval do dálky, "doufám, že by to, co tuhle noc mezi námi bylo, pochopila." Něžně si přitáhl její prsty ke rtům. "A teď" zašeptal, "už znáš mé tajemství. Můžeme být ještě alespoň přáteli?"

Zamyšleně se mu podívala do očí. "Ano," řekla po chvíli, "my musíme být přáteli je to pro mne velice důležité. Ale pouze přáteli, i když sdílíme lože - nebo pohovku," Usmála se. "Mám ve městě několik podobných vztahů," řekla. "S jedním z nich jsem včera večer zrušila schůzku."

"Žádné pevné plány s nikým?" zeptal se Brim.

"Žádné," odpověděla pevně Claudie. "Jinak bychom spolu tímhle způsobem nezváleli mou pohovku. Když se budu chtít usadit, bude pro mne on tím jediným."

Přikývl. "Myslím si, že tě konečně začínám trochu poznávat," řekl prostě.

"Dobře," řekla, "a teď, pane Brime, je tady něco, na co bych se ráda zeptala vás."

"Co to je?" zeptal se se zvednutým obočím.

"Slibuješ, že budeš mluvit pravdu?"

Brim se ušklíbnul. "A nic než pravdu," prohlásil.

"V pořádku," řekla a podívala se mu přímo do očí. "Když jsi..." pokrčila rameny, "...však víš, vzdychal a sténal, tak jak to děláš..."

"Ano?" Ona tak má co mluvit o jeho vzdychání a sténání, usmál se v duchu.

"Nu... na kterou jsi myslel?" řekla. "Na ni nebo na mě?"

Brim se zasmál. "Na tebe," řekl, "pokaždé."

Široce se usmála a kousla se přitom do spodního rtu. "Ve skutečnosti si myslím, že mi teď říkáš pravdu," řekla.

"Díky," řekl Brim. "Říkám - ale myslím, že ti to nijak nemůžu dokázat."

"Nu," začala Claudie a její tvář na chvíli zčervenala. "Jestli opravdu chceš, tak je tu způsob, jak mě o tom ujistit."

"Jaký?" zeptal se vážně Brim. "Myslím si, že bych udělal skoro všechno..." jeho hlas pomalu ztlchl, když uviděl, jak Claudia znovu roztahuje nohy.

"Dokaž to Wilfe Brime," požadovala naléhavým šepotem. "Ještě jednou..."

Když začalo dovnitř proudit okny ranní slunce, dělil se Brim o sprchu, kterou nutně potřeboval, s Claudii, pak odpočíval - poprvé - v její posteli a sledoval, jak se upravuje a mezi tím hovořili o vztahu, který si spolu dohodli v noci. "Jak bych se na tebe mohla zlobit, Wilfe?" zeptala se přes půl tuctu sponek do vlasů, které tiskla mezi zuby. Zamračila se a prohlédla si svůj účes ve velkém zrcadle. "Chtěla jsem tě alespoň tak, jako ty mě." Upravila posledních pár kadeří a potom opatrně zasunula sponky jednu po druhé. "A," dodala po chvíli, "ať už to víš nebo ne - nebo jestli tě to vůbec zajímá - dal jsi mi tu nejkrásněji pohoršující noc, jakou jsem kdy v životě strávila. Za to bych dovedla odpustit skoro všechno..." Usmívala se navzdory náhlému ruměnci, když se podívala na svůj rozkrok. "Obávám se, že se budu nějakou dobu uzdravovat..."

Asi za metacyklus - na poslední chvíli před hlášením k ranní hlídce - se Brim vrátil na Defiant s lehkým srdcem, jistotou, že právě získal přítele na celý život a hodně bolavými zády. To poslední, jak si uvědomil, byla část a zároveň poplatek za krásný nový vztah. Nevyměnil by to za nic na světě!

Koncem týdne přivítala Collingswoodová Claudii a několik dalších civilistů z případu s Bezplatnou - která začala být známá jako Campbellův projekt - na přísně tajné oslavě v zabezpečené jídelně Defianta. Tam mezi pozdravy a potleskem, vyznamenala Calhouna, Ursise a Barbousse Říšskou kometou za jejich boj proti 'nejnovější hrozbě Ligy', jak bylo na řádech uvedeno. Poté si zavolala překvapeného Brima na druhý konec místnosti a podala mu pozlacenou zářící obálku, uzavřenou Velkou říšskou pečeti.

Zmatený a překvapený neočekávanou pozorností, se Brim soustředil více na otvírání honosné obálky místo na to, co mu říká. Až slova "Císařův kříž" a bouře potlesku jej odtrhla od jejího obsahu, osobního pozvání Greyfinna IV., povolávajícího jej na Avalon "tak brzo, jak to jen okolnosti dovolí", aby osobně převzal vyznamenání.

Nevěřicně potřásl hlavou a snažil se vysvětlit svůj podíl na misi, ale Collingswoodová se jenom smála a nechtěla jeho protesty slyšet. Je mi líto, poručíku Brime," řekla s úsměvem. "Ale to budete muset probrat s císařem sám na Avalonu..."

Toho večera Brim, opět oblečený v civilu, doprovodil Claudii k Bezplatnému skladu, kde byla stará Prize oficiálně přijatá mezi říšská plavidla a předaná Zpravodajskému operačnímu oddělení Admirality. Měla nadále pokračovat ve své roli M-lodi s posádkou, složenou z dobrovolníků "Firmy", pod tímto názvem byla námořní rozvědká známa, a pokračovat v akcích z tajné základny. Po jejím - blíže neurčeném - ukončení těchto operací měla být převedena do vlastnictví Říšského válečného muzea na Avalonu, kde by byla vystavena jako cenný historický exponát.

Po oslavách zůstal Brim před rampou Bezplatné, chránil Claudii svým kabátem před ostrým větrem a špičkami vody ze zálivu. V dálce nad zpěněnými vlnami právě mizela Prize a její staré generátory duněly ve tmě. Těsně před tím, než zmizela ve vějířích vodní tříště za rohem skladiště, stiskla Claudia pevně jeho zápěstí a když se otočil, spatřil v jejich očích slzy.

"Ti 'dobrovolníci' z Firmy," řekla do utichajícího rachotu, "slyšela jsem, jaké úkoly dostávají. Už ji nikdy neuvidíme, vid'?"

Brim se kousl do rtu. Myslel na stejné věci. "Nejspíš ne," řekl, když poslední vlny vody, zvířené hvězdoletem, dorazily k molu a rozbily se o staré kameny. "Ani nic ji podobného. Stará Prize byla svým způsobem jedinečná."

"Divné," poznamenala Claudie, když se vraceli zpátky ke skladišti, aby se schovali před větrem, "ale myslím si, že je to tak lepší. Nemůžu si ji představit v zaprášeném muzeu... Nehodila by se tam. Ona by se... nudila, Wilfe."

Později té noci, když mu Claudia usnula v náručí, se Brim usmíval, když vzpomínal na její slova. Samozřejmě měla pravdu. Každá loď, kterou kdy poznal, měla svoji vlastní zvláštní osobnost - jako třeba hrdý Defiant a houževnatý starý Truculent před ním. Dokonce i ty zrádné carescrianské těžební stroje... Prize by měla strávit zbytek svých dní v jednom velkém dobrodružství - v takovém, jaké znala od dob, kdy poprvé vzlétla ze starobylých cloverfieldských loděnic před více než dvěma sty lety. A potom zmizet navždy v plameni slávy.

Přikývl a zavřel oči a pomalu se potápěl do tepla Claudiiny vůně. Není to špatné, pomyslel si před tím, než ho přemohl spánek. Není to vůbec špatné...

STAROŽITNÍCI

Krátce poté, co Prize odletěla a současně bylo uzavřeno skladiště Bezplatné mezihvězdné odtahové - "Zrovna, když jsme konečně dostali pár zakázek," jak říkal se smíchem Barbousse - se tempo války náhle a neblaze zpomalilo. Kabul Anak zcela jasně soustředil své síly v přípravě na nadcházející útok. Současně ukazovaly zprávy říšských špiónů, že malé eskadry Trinnacových těžkých bitevních lodí pokračují ve výpadech - jako podpora invazních transportů Liata Modala, jak se usuzovalo. Ale hlavní část Ligerské flotily zůstávala stále v přístavu poblíž Tarrotu.

Během vzácně volného rána - Defiant měl vzlétnout až následujícího jitra - dostal Brim zprávu od Claudie, v níž mu

oznamovala, že se nejspíš na večerní schůzku opozdí. Zklamaně se zamračil; od posledního přistání Defiantu spolu měli smluvené všechny večery a on se na její společnost těšil. Nyní neměl do večera žádný program a právě procházel kolem hlavního průřezu, když se na spojovacím můstku objevil Ursis s Wellingtonovou.

"Co se děje?" zeptal se a zadíval se lhostejně přes obrovskou rozlohu přeplněných gravitačních bazénů.

Říkalo se, že na velkou základnu bylo už nyní přemístěno více než sto padesát bojových jednotek flotily a i obloha byla plná lodí.

"Až do zítřejšího startu velice málo, příteli Wilfe," zavolal Ursis přes burácení formace bitevní lodí a tři těžkých křižníků, burácející nad zálivem ve vodopádech vodní tříště.

"Ve skutečnosti," řekla Wellingtonová, "jsme se zrovna s Nikem stavili ve tvé kajutě a zjistili jsme, že jsi pryč. Vzali jsme si vycházku na prohlídku gradygroatského kláštera. Nechtěl bys jít s námi? Mohl bys nám dělat průvodce."

Brim pokrčil rameny - volného času měl určité spoustu. "Proč ne?" řekl s úsměvem. "Je to docela zajímavé místo.

Napíšu se do Knihy a půjdu s vámi." O několik okamžiků později už odcházeli tři námořníci po spojovacím můstku k zástupu na zastávce tramvaje...

"Uf!" vykřikl Ursis, když váhavě vstoupil do obrovského kulatého prostoru Veřejné místnosti. "Nikdy jsem neviděl nic, co by se s tímhle dalo srovnat - ani ve Velkém zimním paláci v Gromkovu."

"Já neviděla ani Gromkov," zavtipkovala ohromeným hlasem Wellingtonová. "Velký Voote, Wilfe, nepřeháněl jsi, když jsi o tomhle místě mluvil."

Brim se jen usmál. "Je toho tu spousta na koukání," řekl.

"To tedy je," řekl Ursis a ukázal na Velkou nebeskou kupoli nad nimi. "Ten světelný zdroj - je to přece kaptnorský G-zdroj, že?"

"Hvězdy," vzdychla Wellingtonová a pohlédla vzhůru přes brýle. "Podle mne ano. Samozřejmě, jenom jsem o něm četla - miniaturní organické kotouče, které vydávají zářící paprsek energie. Svítí sem tou legrační čočkou - tou, na které je napsáno 'Síla'."

"Očividně ano," řekl Medvěd s okouzleným pohledem. "Viděl jsem ho posledně, když jsem byl ještě na Ditjasburském institutu na Zhiv'otu - když se nám jeden podařilo na pár dní zachytit zvláštní plazmovou destilaci." Potřásl svou velkou chlupatou hlavou a zasmál se. "A pokud si ještě dobře pamatuji, tak bych se vsadil, že v jednom takovém malém paprsku je tohle energie, že by dokázala vyhodit do vzduchu celou planetu - nebo způsobit obrovský výbuch na povrchu hvězdy."

"To myslíš vážně?" zeptala se se zamračením Wellingtonová.

"Naprostě vážně, má drahá Doro," odpověděl Ursis. "Kdyby byl správně umístěný, dokázal by paprsek z toho malého G-zdroje nejspíš pozvednout celý tenhle klášter z jeho základů. Ve skutečnosti," dodal, "ten zlatý kužel - ten, který má vespod vyryto 'Pravda' - je nejspíš jediným důvodem, proč k tomu ještě nedošlo." Pokývl hlavou se souhlasným úsměvem. "Staří Gradgroat-Norchelité tady udělali zajímavý energetický zdroj - takový, který má dostatek síly k tomu, aby vydržel. Taková technika se mi líbí!"

"Počkej cyklus, Niku," protestovala Wellingtonová, prohlížela si odrazový kužel a škrábala se na hlavě. "Chceš mi snad namluvit, že ten paprsek světla by dokázal vynést celý klášter do vesmíru? Zapomeň na to, že jsi teoretický inženýr, a vysvětli mi to způsobem, kterému bych rozuměla."

Ursis se usmál - byl nyní naprostě ve svém živlu. "Díky tomu, jak to tady naši Gradygroatští postavili, Doro, slouží kužel k tomu, aby rozděloval hlavní paprsek do stovek menších - které se pak neškodně odrážejí zpátky ke stropu jako 'hvězd' a zobrazují nebesa. Ale kdyby něco tím kuželem pohnulo" pokračoval, "nebyla by energie paprsku nijak rozdělována a - přímo od svého zdroje - by pokračovala dále dolů podlahou s dostatečnou silou k tomu, aby tohle všechno zvedla do vesmíru." Zasmál se. "Taková věc by ale Otcům dost nepříjemnila život.."

"Patřilo by jim to, těmhle hlupákům," zavrčela Wellingtonová. "Už ten samotný nápad, promarnit tolik energie provozem směšné podívané." Potřásla hlavou.

"Směšný' je dost relativní pojem," prohlásil Ursis klidně, "zvlášť, když teď mluvíš o náboženských záležitostech."

"Možná máš pravdu," připustila Wellingtonová, "ale stejně si myslím, že celá tahle věc není ničím víc, než blechou ve Vootově vousu. Už ten samotný nápad..."

V průběhu následující poloviny metacyklu obešli Brim a Ursis kolem místnosti a prohlédli si všechny obrazovky, které v přízemním patře byly, zatímco Wellingtonová zůstala u jedné z nich a obdivovala nádherně podrobné holomodely gradygroatského vesmírného děla. Když dokončili okruh obrovskou kruhovou síní, stále nad nimi zamyšleně stála.

"Překrásné," řekla, když k ní její dva přátelé došli, "ale primitivní. Je to klasická ukázka teoretického rycanteánského stylu. V těch dobách byli zbrojníci fantasticky realističtí a praktičtí. Docela se divím, že se tím už ti koumáci z admirality staletí nezabývají."

"Postavili dělo, které vešlo do legend?" zeptal se Ursis s úsměvem. "Říká se, že ty, které jsou na oběžné dráze, mohou rozbít jednu ranou velké asteroidy."

Wellingtonová o tom chvíli uvažovala a pak souhlasně přikývla. "Kdyby měly dostatek síly, Niku," prohlásila, "byla by toho děla, jako jsou tato, schopna. Určitě jsou navržena k tomu, aby si poradila s daleko větší energií, než s jakou jsem se já kdy setkala."

"Ale budou střílet?" zeptal se Brim. "Ze tvých hodin si pamatuji, že si tím nebyl nikdy nikdo jistý."

"Ach, myslím si, že to není docela jisté, jestli budou střílet," prohlásila. "Prostě ještě nikdo nepřišel na to, jak jim dodat dostatečné množství energie." Usmála se a zvedla obočí. "Ze stejných hodin si ještě možná budeš pamatovat, že pevnosti samotné berou energii z jedné staré everGENské jednotky - což stěží stačí k tomu, aby byly udržovány a aby je to drželo na oběžné dráze proti Hadoru." Pokrčila rameny a usmála se. "Ale kdyby měly velké hnací zdroje - něco jako velkou sluneční erupci, byla by gradygroatská děla bezpochyby těmi nejsilnějšími zbraněmi ve známém vesmíru - alespoň podle velikosti..." Pak se zamračila. "Niku," řekla a ukázala ke stropu, "myslíš, že mohli nějak dodávat energii těm pevnostem z G-zdroje?"

"Máš na mysli přenos energie k dělům?"

"Co si o tom myslíš?"

Medvěd potřásl hlavou. "Řekla jsi to sama, Doro," řekl. "Ty velké destruktory potřebují něco o velikosti shluneční erupce - a pořádně velké, kdybys chtěla, aby vystřelilo všech třináct pevností v jedné salvě. Energie, přenášená paprskem, rychle klesá. Tenhle G-zdroj by nejspíš nebyl schopný pohnout jediným kamínkem, kdyby byl vzdálený nějakých padesát c'lenytů."

Wellingtonová luskl prsty a zašklebila se. "Mělo mě to napadnout samotnou," řekla, vesele se zasmála a obrátila se k Brimovi. "Myslím, že nakonec budeme muset asi vyřídít starého Triannica pomocí lodí, že, Wilfe?"

Brim objal paži široká ramena Wellingtonové a usmál se. "Už to tak vypadá," řekl. "Ale když budeš u destruktů ty, tak všechnu tu energii ani potřebovat nebudeme."

"Přesně tak," prohlásil Ursis s hraným veselím, když vycházeli k zahradám kláštera. "Dnes, v téhle době, se počítá přesnost! Ne síla."

Později zrovna seděli u malinkého stolečku před jedním z místních vce' krámků a právě dopíjeli sladký horký cvcesse', když se z odpolední oblohy snesl křehce vyhlížející zuzzuou a klouzal stranou k přistávací ploše. "Chci se podívat zblízka, jak bude přistávat," řekl Brim a vyskočil od stolu. "Dlužím vám za cvcesse'!" Přeskočil živý plot i zábradlí a přeběhl krátkou vzdálenost právě včas, aby mohl sledovat, jak malá, zářivě pomalovaná loď přistává do svého gravitačního bazénu - obdivoval zvláštní druh návrhářství, které umístilo vysoký můstek na zádi hranatého, neohrabaného trupu. S úsměvem si všiml klenutých oken - stejných, jako měla tramvaj, kterou do kláštera jel - starobylých zábradlí, vysunutých kotvících vrátek, vystouplých pozorovacích oken na střeše a plátěných můstkových povlaků, napnutých nad krátkou chodbou k přistávacímu můstku. Jeho navigátor, velký chlap, byl stejně zvláštní jako jeho loď. Zrovna stál na střeše kabiny poblíž přídě a rázně otáčel obrovskou klikou, upevněnou před pravobočním přistávacím majákem. Jako všichni ostatní řidiči zuzzuou nosil na hlavě velký hedvábný turban, obtočený kolem vysoké šarlatové čepice, která vyčnívala vzhůru jako hora nad oblakem. Jeho černobíle pruhovaný skafandr vypadal ve srovnání s turbanem skoro bezvýrazně.

Bylo to nádherné...

Když se po nějaké době rozhlížel Brim po svých společnících, objevil je poblíž vstupní brány, zabrané do rozhovoru s jedním z Otců, kteří přiletěli. Nijak ho to nepřekvapilo - u vce' Wellingtonová nadšeně přísahala, že neodejde z kláštera, dokud si s některým z mnichů nepromluví. Brim se usmál, protože by určitě nějakého svedla, kdyby to pomohlo. Když přišel blíže, poznal, že se začala vyptávat na podivné heslo kláštera.

"Jako prostý dělostřelecký zaměřovač nemám žádnou přesnou představu toho, co by mohlo heslo znamenat, paní," vysvětloval Otec zdvořile. Byl nejspíš vysoký a silně stavěný, ale nyní byla jeho ramena shrbená vyčerpáním. Jeho tvář nebyla zvrásněná ani tak věkem, jako spíše navyklým hlubokým soustředěním a měl oči profesionálního střelce - i když v každém jeho pohledu a rysu byla jemnost. "Podle naší víry," pokračoval, "se učíme věřit tomu, že se toto heslo projeví v okamžiku, kdy to bude nezbytně nutné."

"A čemu, dělostřelče Maasi, říkáte 'nezbytně nutné'?" zeptala se Wellingtonová, tváří se téměř dotýkající tváře unaveného Otce.

"Nu... ohrožení existence našeho Řádu, paní. Čemu jinému?"

Wellingtonová se hoře usmála a ustoupila. "Myslím, že bych na nic důležitějšího sama nepřela," souhlasila. Pak zvedla obočí. "A říkáte, že děla byla postavena, když se Řád cítil ohrožený hrozbou z vesmíru?"

"Ano, paní," odpověděl Maas a odložil odevzdaně svůj tlumok - zjevně si uvědomil, že nebude moci odejít, dokud neuspokojí tuhle nanejvyšší zvědavou skupinu turistů. "Jak nás učí Vira," vysvětloval trpělivě, "v době, kdy zprávy o invazi dosáhly až k gradgroatským a norchelitským templářům, spojili své síly, aby vybudovali na oběžné dráze třináct opevnění a vyzbrojili je největšími vesmírnými děly."

Brim pro sebe pokývl - shodovalo se to s tím, co mu vyprávěla Claudia.

"Kdy to bylo?" zeptala se Wellingtonová. "Pochopila jsem to tak, že k tomu došlo v prvním kosmickém Věku."

Maas zvedl obočí a usmál se. "Paní zná naše dějiny," řekl. "Podle našeho učení byla poslední z pevností dokončena dvanáct set třicet pět let před Standardním letopočtem."

"Dvanáct set třicet pět let před Standardem," opakovala Wellingtonová zamyšleně a pokyvovala hlavou. Pak hlavou nevěřícně potřásla. "Více než tisíc let před založením dnešní Říše."

Ursis přikývl a obrátil pohled k Otcovi. "Přinejmenším jsou staré, abych tak řekl," podotkl a třel si chlupatou bradu.

"Nicméně, jak jsem pochopil, tak těchto pouhých třináct primitivních zbraní kdysi zničilo celé invazní loďstvo. Byly to tytéž, které obíhají Haelic dnes, dělostřelče Maasi?"

"Tak nás učí Vira," odpověděl Maas hrdě.

"Odkud braly takové úžasné množství energie?" zeptala se Wellingtonová. "Na klášterních holomodelech jsem našla pouze umístění malých, pomocných energetických zdrojů. A ty jsou stěží dostatečné k udržování pevností samotných - určitě nestačí pro děla."

Maas zvedl na okamžik obočí a souhlasně přikývl. "Vaše pozorování holomodelů je naprosto přesné, paní. V pevnostech je nyní dosažitelná jenom nezbytně nutná energie a ta stěží dostačuje ke každodennímu provozu." Pokýval hlavou. "I když je člověk pevně oddán Věře, bývá někdy obtížné přijmout přesvědčení, že veškerá nutná energie bude dodána v okamžiku, kdy jí bude zapotřebí."

"To si dokážu představit" souhlasil účastně Ursis.

"Niméně, pokud je člověk Věře skutečně oddán" pokračoval Maas a zvedl učitelsky ukazováček, "pak pátý Článek gradgroat-norchelitského Vyznání Víry učí, že 'Vesmírné dělo', které bylo stvořeno k ochraně Civilizace, obdrží sílu skrze Pravdu, když bude pro potřeby Civilizace životně nezbytné - ale ne dříve."

"A tohle vám stačí, dělostřelče?" zeptal se ho Ursis uctivě.

"Ano," ujistil ho Maas. "Musí."

"Takže ty staré zbraně věčně ošetřujete a připravujete na den, kdy budou znovu potřebné," prohlásila Wellingtonová.

"Přesně tak, paní," odpověděl Maas velebně. "Udržujeme je podle Svaté Kovové Knihy Předpisů."

"A předpokládám, že v okamžiku, kdy se současně objeví jak potřeba, tak i síla, bude někdo ta děla ještě umět používat," řekl hluboce zachmuřený Ursis.

"Ach ano, pane," odpověděl rozhodně Maas. "Už po staletí používáme vynikající simulátory. Svatý Zákon stanoví, že v každé pevnosti musí držet nepřetržitě hlídku dvě střelecká družstva, každé s minimálně pětiletým výcvikem."

"Přestože nemáte dostatek energie ke střelbě ze skutečných zbraní?" zeptala se Wellingtonová.

"Jak už jsem několikrát prohlásil, paní," opakoval Maas důrazně, "ujišťuje nás Víra o tom, že až bude energie potřeba, bude energie dodána." Pak si přehodil tlumok přes ramena a uklonil se jim. "Drazí návštěvníci," řekl, "musím nyní odejít. Byl jsem na oběžné dráze celé dva měsíce a ještě jsem se nepřizpůsobil zdejší klášterní gravitaci."

"Počkejte," řekla Wellingtonová neodbytně, "omlouvám se, že jsem dělala takovou vědu z energie." Položila ruku na Otcovu paži. "Ještě jednu otázku, dělostřelče Maasi - prosím. Hador už bude za chvíli zapadat a my sami se budeme muset vrátit na svou loď."

"Dobrá tedy, paní," odpověděl Maas dobromyslně. "Takže ještě jednu otázku."

"Jak se člověk na takovou vesmírnou pevnost může dostat?" zeptala se Wellingtonová dychtivě.

"No přece musí použít zuzzuou, paní," odpověděl Maas se zmateným zamračením. "Nebo jsem vaši otázku nepochopil?"

"Jen zčásti," řekla Wellingtonová s úsměvem. "Jak bych se já - osobně - mohla do pevnosti dostat? Mohla bych použít jeden zuzzuou?"

Maas pokrčil rameny. "Nikdy jsem nemyslel, že by to bylo možné pro někoho, kdo není členem Řádu, paní," řekl. "Ale myslím, že by vám pomohla přímluva u Opata." Pak je pozdravil pozvednutím ruky ke středu čela, znovu se uklonil a rozhodně odkráčel ke klášteru.

Brim zvedl obočí. "Vážně chceš ztrácet čas a letět tam, Doro?" zeptal se.

"Nu, koneckonců jsou přece mým oborem historické zbraňové systémy," připomněla mu Wellingtonová. "A až bude po válce, doufám, že o nich budu pořád lidi učit - samozřejmě za předpokladu, že Greyffin vyhraje a já se z toho dostanu se zdravou kůží." Pokrčila rameny. "Možná teď není žádný způsob, jak k těm vesmírným dělům energii dostat. Jsem ale přesvědčená, že kdysi střílely a už proto stojí za to, abych se na ně podívala." Uličnický se zachichotala. "Zvláště teď, kdy mi katedra historie nemusí platit cestu na Haelic..."

Mnohem později toho večera vyprávěl Brim o svém výletu Claudii - včetně zájmu Wellingtonové o gradgroatské vesmírné dělo.

"Opravdu se tak zajímá o staré gradgroatské pevnosti?" smála se Claudia, když se otáčela ve své voňavé kuchyni.

"Nu, Wilfe, není první, kterou okouzlili - a určitě ani poslední. Někdy si myslím, že je to náš národní sport."

"Ona ale je uznávaný odborník na historické zbraňové systémy," oponoval jí Brim.

"Hmmm," zamumlala Claudia, když zvedla pokličku hrnce, ze kterého se vyfukovala oblaka páry. "A já jsem uznávaný odborník na přípravu pudinků s torgou, Wilfe Brime. Co ty na to?"

"Jsi uznávaný odborník na spoustu jiných věcí, než jen na pudinky, Claudie Valemontová," poznamenal Brim, jak vstával z křesla. "Ale zrovna teď nemám zájem o údržbu kosmických lodí ani nic v tom smyslu." O chvíli později už byla v jeho náruči a chichotala se, když jí rozepínal blůzku. Jako obvykle pod ní nic neměla...

Po večeri znovu odpočívali se sklenkami v ruce před krbem. "Defiant odlétá zítra, že?" zeptala se, když se u něj schoulila.

"Ano," řekl Brim.

Claudia otočila hlavu, aby se na něj podívala. "Řekni Doře Wellingtonové, že pro ni obstarám povolení Opata k prohlídce vesmírné pevnosti, až se vrátíte." Usmála se. "Je to to nejmenší, co pro ni mohu udělat, aby z tebe byl Císařský navigátor - a abys zůstal se mnou tady na Atalantě..."

Krátce poté, co Defiant překročil následujícího jitra hyperrychlost, obdržel Brim zvláštní osobní KA'PPA zprávu z Avalonu - donesla mu ji přímo obsluha COMMu, která ji přijala.

K321681SANBVA

[NEKLASIFIKOVÁNO]

OD:CÍSAŘSKÝ PALÁČ

PRO:W.A.BRIM@CL.921:U/W

INFO:KOMNÁMVEL,

COLLINGSWOODOVÁ@CL.921:U/W/

«1298DNXCGIUCKr783Q-4ASKJ-S-FSDMSKLJ»

1. POR. BRIME: JE NÁM POTĚŠENÍM VÁS OSOBNĚ POZVAT DO NAŠÍ KRÁLOVSKÉ SPOLEČNOSTI V CÍSAŘSKÉM PALÁCI NA AVALONU ZA ÚČELEM PŘEDÁNÍ CÍSAŘSKÉHO KŘÍŽE PODLE TRADICÍ FLOTILY: TŘI HODINY PO RANNÍ HLÍDCE, 23/51996.

VAŠÍM GARANTEM BUDE DR. A.A.BORODOV.

2.S OHLEDEM NA VÁLEČNOU SITUACI JE POŽADOVÁN SLUŽEBNÍ STEJNOKROJ.

[KONEC NEKLASIFIKOVANÉ ZPRÁVY]

OSOBNÍ POZDRAVY ZASÍLÁ GREYFFIN IV.

Q07WFO-9

Další KA'PPA zpráva následovala skoro okamžitě po první a byla stejně tak doručena osobně obsluhou COMMu. Tato byla označena Tajné' a odeslaná jistým L.K.G. Noordem, osobním tajemníkem Greyffina IV. Obsahovala souřadnice a čas, kdy se setká s Defiantem kurýrská loď, aby odvezla Brima na Avalon - a stejně tak souřadnice a čas, kdy dopraví Brima zpátky, až se bude Defiant vracet s následujícím konvojem. Když tyto zprávy přečetl, začal skoro věřit tomu, že se na Avalon opravdu znovu dostane.

Dříve, než hlídka skončila, zdálo se, že každý cítí jako svou povinnost přijít na můstek, osobně Brimovi poblahopřát, poplácat jej po zádech nebo mu potřást rukou. Ve chvíli, kdy předal řízení Waldové a unikl do své kajuty, měl už oboje znečitlivělé. Tam se za zamčenými dveřmi celé dva metacykly rozmýšlel, jak by uvědomil Margot o svém příjezdu, ale žádný způsob ho nenapadal. Naneštěstí mu baronka z Torondu naprosto jasně řekla, že to bude ona, kdo se spojí s ním.

Když už ho vůbec nic nenapadalo, začal se líně probírat poštou. Většinou obsahovala obvyklé nesmysly, ale asi v polovině narazil na zprávu od A.A. Borodova a okamžitě ji otevřel. Na obrazovce se objevil typický sodeskayský čumák, který notně prošeďivěl za ten rok, který uběhl od doby, kdy s Brimem sloužil na jedné lodi, ale Medvěd samotný se vůbec nezměnil. Jeho blahopřejná zpráva byla tak hřejivá a upřímná, že to Brim skoro mohl cítit. Když později pokračoval v listování poštou, uvědomil si Brim výjimečnou poctu, kterou mu starý Borodov projevil. Starý Sodeskyan byl nyní pokládán za jednoho z nejlepších výzkumníků Říše v oblasti pohonů.

Náhle narazil na zprávu, označenou TORONDSKÉ VYSLANECTVÍ. Se srdcem rozbušeným náhlou předtuchou stiskl tlačítko NAČÍST a zadržel dech v očekávání Margotiny zlatých vlasů, které na obrazovce očekával..

Neobjevily se. Místo toho se na obrazovce objevilo pozvání - které vůbec neočekával:

PRO: Wilf A. Brim, poór., I.F.@CL.921

OD: Rogan LaKarn, torondský baron, ©Torondské vyslanectví/Avalon

Dovolujeme si vás pozvat na ples k počtě Ctihodného Yossoba Lotorda, vyslance u dvora Mogrunda XXIV.

Podle válečného protokolu je vyžadován služební stejnokroj.

Večerní hlídka: 25/51996

Torondské vyslanectví

Třída patronů

Avalon

Se zamračením Brim okamžitě pochopil, že Borodov už Margot uvědomil o jeho blížícím se příjezdu. Zdálo se, že Medvědi vždycky ví, jak si s podobnými záležitostmi poradit. Pozvání - večer po jeho přijetí u Greyffina IV. - bylo jasně její odpovědí a pro Brima mělo více, než jen jeden význam. Zpráva samotná byla pouhou 'vatou', napsanou pro neúčastný - a neosobní - seznam zvaných hostů nějakým bezvýznamným úředníkem vyslanectví. Skutečnost, že mu byla zvláště poslána - jméno pouhého poručíka se na podobných seznamech nikdy neobjevovalo - bylo jasnou známkou Margotiny ruky. Nicméně, i když zprávu nedoprovázel žádný osobní dopis, měl Brim jasnou představu o tom, že to bude první z jejich setkání, kdy se nebudou moci jeden s druhým 'spojit'. S pohledem na její malý holoportrét - který vytrhl z časopisu - přemýšlel, jak si s takovou situací poradí. Co bylo nejhorší, nenapadalo ho nic příjemného.

O tři dni později seděl Brim na skládacím křesle v malém rychlém LK-91, který mířil na bezchybné přistání za časného jitra na avalonském Mersinově jezeře a který pak hladce vklouzl do stromy obklopeného gravitačního bazénu. Na chvíli ho zalila vlna smutku, když si vzpomněl na svůj poslední přilet na avalonskou vojenskou základnu - u jednoho z těchto bazénů se setkal s Margot..

Když procházel se svým lehkým zavazadlem výstupním průlezem člunu, zahlédl u konce můstku velkou černou limuzínu, odrážející první paprsky vycházející triády Asteriouse. To nejkrásnější pozemní vozidlo, s jakým se kdy setkal, řídili dva vysocí a sportovně stavění muži, kteří vyskočili z předního sedadla a postavili se do pozoru, sotva došel na konec můstku. Byli oblečení do obvyklých rudých kabátů a černých jezdeckých kalhot Císařských Strážců, měli nakrátko zastřižené vlasy, malé tvrdé oči a arogantní brady, které beze slova říkaly, že jsou přesně z toho druhu supervlastenců, kteří se nemilosrdně řídí všemi řády, za všech okolností. Každá kapka Brimovy carescrianské krve ty

muže začala okamžitě nesnášet.

"Poručík Brim?" zeptal se jeden z nich zdvořile. Přes bradu se mu táhla dlouhá jizva.

Brim přikývl a uvažoval, jestli se ten muž alespoň někdy usmívá.

"Mohli bychom vidět vaše doklady, prosím?" Ta tichá slova nebyla v žádném případě prosbou.

Brim beze slova vytáhl z tuniky svou holoID.

Oba řidiči strávili dlouhé chvíle srovnáváním jeho tváře s fotografií, než mu ji nakonec vrátili zpět. "Děkujeme vám, poručíku," řekl pak ten zjizvený, srazil zvukné paty a usedl za pravý řídicí pult. Druhý Strážce podržel otevřené zadní dveře, zatímco Brim nastupoval do prostorného, kůži čalouněného oddělení pro cestující. O několik chvil později už vůz projížděl vysokou rychlostí záplavou květů layly - jaro bylo na Avalonu překrásné! - zatímco Brim hořce přemýšlel o tom, že nebýt kůži čalouněných sedadel, připomínala by celá záležitost spíše zatčení, než cokoli jiného.

Zakrátko se už limuzína hladce proplétala ranním provozem na stromy obklopeném Verekerově bulváru, který mířil podél pobřeží k centru Avalonu. Brim potřásl hlavou, když si vzpomněl na své dvě jízdy po Verekerově, kdy sice jel také limuzínou, ale ani jedna z nich nepatřila samotnému císaři - a žádná nejela tak rychle. Nápadné císařské prapory, vlající na každé straně kapoty byly podle všeho stejně účinné jako sirény. Kdykoli lidé spatřili, že se za nimi vynořily, prostě uhýbali stranou! Brzy se po pravé straně mihnul Desterrův památník a pak projetí kolem lesklého rubínového oblouku nad Velkým achtitským kanálem. O několik cyklů později se před nimi vynořila Marvanská věž. Za ní provoz na Verekerově hodně zhoustl, jak začali projíždět vnitřními obvody obrovského města, ale než se doprava zpomalila na obvyklou ranní avalonskou zácpu, byli už hluboko v Beardmorově čtvrti. Jak projížděli kolem řady historických budov, Brim se pro sebe tiše zasmál. Nejméně třetina z nich byla obklopena lešením. Bylo by to krásné místo k životu, říkala Margot - jen kdyby ho už dostavěli...

Pak už byla zácpa za nimi a projížděli přes Courtlandskou třídu, zpomalili na kruhovém objezdu kolem Savoinského vodotrysku a projeli dlážděnou ulicí, na jejímž konci zabočili do Huntingdonovy brány a vjeli na pozemky kolem císařského Paláce.

V následujícím okamžiku, kdy zpomalili před strážnicí, si začal Brim uvědomovat, že nebyl jen na vycházce na Avalon. Opravdu se měl setkat s císařem - a brzy! Ztěžka polkl, když mu ta skutečnost začala docházet - tisíc Gorn-Hoffů by bylo lepší! Zhluboka se nadechl a odtáhl ruku od kliky dveří - stejně už bylo příliš pozdě chtít vystoupit. Ale co u velkého Vootova palce on - obyčejný Carescrian - dělal na přijetí u samotného Greyffina IV., Velkého galaktického císaře, Knížete hvězdokupy Reggio a Zákonného ochránce nebes? V náhlém záchvatu paniky potřásl hlavou. Měl by se vrátit zpátky na loď - určitě tady došlo k nějaké chybě... A pak se náhle všechny jeho úvahy vypařily, když se limuzína hladce rozjela od strážnice, zamířila přes obrovské zlaté dlážděné náměstí a zastavila u nevidaně širokého schodiště. Ať už se mu to líbilo nebo ne, byl tady!

O okamžik později otevřel dveře drobný šedovlasý člověk s úzkou tváří, výrazným nosem a krátkozrakýma očima - zjevně tajemník. "Poručíku Brime," řekl muž a podal mu ruku, "vítejte v císařské rezidenci - jmenuji se Lorgan a po dobu, co zde budete, vám poskytnu jakoukoli pomoc." Navzdory jeho podivnému výrazu byl stisk jeho ruky pevný a mužný. Otevřel desky, které nesl v ruce, udělal si několik poznámek a pak jej vedl po schodišti nahoru, vyzdobeným podloubím a do velké zrcadlové síně, jejíž bohatě zdobený strop byl vymalován alegorickými obrazy z dávno minulých časů Říše.

Zatímco se Lorgan dohadoval u zdobeného stolu s několika výkonně působícími pobočníky, prohlížel si Brim hrdinská vyobrazení starých kosmických lodí s muži a ženami, oděnými ve starobylých skafandrech. Některé z nich znal ze školních hodin. Většina, jak se zdálo, vztyčovala historické podoby říšské vlajky na pozadí divoce vyhlížejících krajin, které - touto dobou - byly bezpochyby některými velkými městy galaxie.

Po několika okamžicích donesl Lorgan Brimovi občerstvení a džbán křišťálově průzračné vody, pak si opřel ruce o boky a potřásl hlavou. "Jsem dalek toho, abych kritizoval dokonalost s jakou to tady dnes vedeme, poručíku," prohlásil, "ale zdá se, že máme malý problém. Jeho Nejmilostivější Veličenstvo Greyffin IV. se proti rozvrhu zdržel a vsadím se, že zdržení v průběhu metacyklů naroste. Kdybych byl vámi, připravil bych se na dlouhý den, naplněný čekáním." S tím si přehodil přes rameno Brimovo zavazadlo, zavedl jej do pohodlné místnosti, jejíž východy hlídalo několik vlastenecky se tvářících Strážců, pak se omluvil a zmizel za rohem. Brim pokrčil rameny, našel si pohodlnou pohovku a začal listovat přehledem zpráv. Stále mu ještě dvacet pět cyklů do přijetí zbývalo, když Lorgan uvedl do dveří starého Medvěda. "Myslím, že se vy dva znáte," řekl se širokým úsměvem.

"Anastasi Alexeji!" vykřikl Brim a vyskočil z pohovky, aby mohl obejmout svého starého přítele po sodeskayanském způsobu. "Děkuji, že jsi přišel!"

"Ale jak bych mohl být někde jinde, Wilfe Ansore?" zeptal se Borodov svou avalonštinou se silným přízvukem. "Pro tohoto Medvěda jsi jako vlastní syn - a já mám takovou radost!" Stejně jako Ursis měl velkou chlupatou hlavu s kulatýma ušima, dlouhý aristokratický čenich, velké vlhké chrčící a bystré oči, zapadlé do houští rudozlaté kožešiny, která označovala Medvědy skutečně šlechtického původu. Do kožichu tohoto starého váženého kavalíra už si našlo cestu hodně stříbrných nitek a - alespoň podle Brimova názoru - to, že si je nepřebarvil, vypovídalo mnohé o jeho pohledu na svět. Jako obvykle na sobě měl stejnokroj dokonalého střihu - a na něm připevněny výložky kapitána.

"U Vootovy hřívý," vyhrkl Brim. "Povýšili tě. Blahopřeji!"

"Dokonce i admirálita dělá chyby," řekl Borodov s úsměvem. "Ale rozhodl jsem se, že jim to tentokrát nebudu vymlouvat. Když má někdo hodnost, shání se mu daleko lépe finance, jak jsem zjistil podle dotací..."

Zatímco vzpomínali, Lorgan se na chvíli omluvil a vrátil se po několika cyklech s tácem, na němž byla spousta moučnicků: dorty, pirohy, koláče, placičky, záviný, smetanové věnečky, větrníky a elegantní stříbrná konvice horkého cvcesse'. "Jak jsem už říkal poručíku Brimovi," řekl tajemník, "může to trvat dlouho."

"Nedělejte si starosti s věcmi, se kterými nemůžete nic udělat," řekl Borodov a mával při tom oběma rukama. "Nezáleží

na tom, jak studené větry vanou, mláďata Medvědů a vlci ve skalách si do jara najdou teplé jeskyně, ne?"
"Přesně tak, doktore," odpověděl Lorgan, aniž by hnul brvou. Bylo vidět, že je zvyklý na vysoce postavené návštěvníky ze Sodeskaye...

Po následující metacykly rozhodně špatným zacházením netrpěli. Zatímco se ranní hlídka chýlila ke konci, zavedl Lorgan námořníky do nádherné soukromé jídelny, kde se občerstvili různými vzácnými druhy sýrů, vynikajícími sušenkami a trsy ovoce. Pak, po delší procházce palácem - později Brim tvrdil, že toho viděl s Borodovem více, než sám Greyffin! Zašli do jiné soukromé jídelny na svačinu, sestávající z ústřic, garnátů a humrů ze všech koutů Říše, podávanou s křehkým, křupavým chlebem a zeleným salátem a všechno spláchl vzácným, bublajícím logishským meemem. Číšník ve fraku, který je obsluhoval, završil jejich svačinu zmrzlinou a sladkými likéry.

A po Greyffinovi IV. nebylo stále ani stopy...

V polovině odpolední hlídky byli oba přátelé na milióny c'lenytů vzdáleni tomu, aby vyčerpali zajímavá témata hovoru, ale Brim si začal dělat vážné starosti s tím, jestli nenarušuje Borodovovi program. Bylo mu jasné, že je Medvěd důležitým článkem ve výzkumné práci říše. Nakonec se Lorgan opět objevil ve dveřích - a potřásl hlavou.

Brim se hořce usmál a podíval se na hodinky. "Pořád nic, co?"

"Pořád nic," potvrdil Lorgan. "Vypadá to, že si na Jeho Vašnostu ještě nějakou dobu počkáme." Obrátil se k Borodovovi. "Doktore," řekl, "vaše kancelář volala poslední metacytl skoro nepřetržitě - a..."

"Možná bys měl jít, doktore," řekl Brim rychle. "Uvidíme se přece večer, nebo ne?"

"Ale jistě," řekl Borodov. "Budu tu na začátku večerní hlídky." Pak se zamračil a potřásl vážně hlavou. "I když tě tu velice nerad zanechávám, Wilfe, myslím, že bych měl jít. Některé výzkumy jdou velice obtížně."

Tajemník souhlasně přikývl. "Myslím, že to je dobrý nápad, doktore Borodove."

Sodeskyan lhostejně pokrčil rameny. "Pak tedy odejdu. Ale na ples se vrátím včas - Lorgan se postará o to, abych tě našel." S tím vyšel ze dveří a vydal se dolů chodbou.

"Vím, jaké máte dnes večer plány, poručíku," dodal Lorgan, "a osobně se vám za tato zdržení omlouvám."

Brim pokrčil rameny. "Nejdřív práce, potom zábava," řekl věcně. "Je přece jasné, že to není vaše chyba,"

Po přepychové večeři opět v jiné soukromé jídelně, tentokrát ve vysoké věži s překrásným výhledem na město, se Lorgan poté, co byly odneseny ze stolu talíře a podáván moučník, omluvil.

Brim přistoupil k oknu a díval se na město - přemýšlel, jestli je někde mezi osvětlenými ulicemi vidět torondské vyslanectví - když zaslechl, jak se za ním dveře otevřely. "Myslím, že Jeho Vašnost má pořád co dělat," řekl bez toho, že by se otočil. Borodov měl dorazit asi za metacyklus a nechtěl ho promeškat - ani příležitost k setkání s Margot.

"Ne, chlapče," zasmál se tiše hluboký hlas. "Jeho Vašnost konečně dorazil."

Brim ztuhl. Nebyl to hlas tajemníka Lorgana - ale hlas, který často slyšel ve zprávách. Zhluboka se nadechl, otočil se od okna... bylo to přesně tak. "Vaše Královská Výsosti," zašeptal a švihl sebou do pozoru.

"Dejte si pohov, poručíku," řekl císař a podal mu s úsměvem ruku. "Jsem rád, že se s vámi mohu seznámit... z několika důvodů." Byl to štíhlý muž střední výšky - ani mladý, ani starý - který byl překvapivě podobný obrazům, které visely v každé kosmické lodi Flotily, dostatečně velké k tomu, aby měla jídelnu. Byl oblečený v krásně šitém stejnokroji - s admirálskými výložkami - a jeho šedé vlasy byly krátce zastřížené s pěšinkou nalevo a sčesané z úzké tváře dozadu. Měl šedé oči, posazené blízko sebe po stranách nápadného, hranatého nosu, zastřížený knír a malou zašpičatělou bradku. Ve volné ruce nesl malou dřevěnou skřínku.

Když tiskl císařovu suchou, jemnou ruku, Brim se usmál. Byl si tak jistý, že se s tímhle mužem nesetká, že ani neměl čas k tomu, aby byl nervózní. Kolem a kolem vzato vypadal Greyffin IV. docela jako obyčejný člověk - kromě toho zvláštního naprostého klidu, který, jak se zdálo, měl každý, kdo byl jak mocný, tak bohatý.

"Řekl bych, Brime," zabručel císař, když položil skřínku na roh stolu a zvedl její víčko, "že jste pro tohle podnikl docela dlouhou cestu." Uvnitř ležela stříbrná a modře zbarvená osmicípá hvězda, která měla uprostřed vyryto jediné slovo: UDATNOST. Byla k ní připojená bílá, zlatem vyšívaná šerpa, na níž byla slova

GREYFFIN IV., VELKÝ GALAKTICKÝ CÍSAŘ, KNÍŽE HVĚZDOKUPY REGGIO A ZÁKONNÝ OCHRÁNCE NEBES.

Sepnul šerpu na Brimově krku, pak krok odstoupil a zamračil se. "Docela vám sluší," řekl pak, našpulil rty a potřásl hlavou.

"Děkuji, Vaše Výsosti."

Greyffin se tiše zasmál. "Opravdu není zač, poručíku," prohlásil, "ale ať mne vezme čert, jestli jste mi stejně vděčný za to, jak jsem vás dnes nechal čekat. Já přece vím, že jsem se s vámi měl setkat během ranní hlídky." Pak si povzdechl.

"Také vím, že vás zdržují od schůzky se svou neteří dnešního večera na torondském vyslanectví, Wilfe Brime," řekl s lehkým úsměvem, "jste ten nejneodbytnější mladík, jakého jsem kdy poznal."

Brimovy vnitřnosti náhle ztuhly. "Vaše Výsosti?" zeptal se.

"Má neteř," napověděl Greyffin, "Její Vašnost princezna Margot z rodu Effer'wycků a baronka Torundu." Pak se usmál trochu smutně. "Ta dáma, která by nejspíš byla vaší manželkou, kdybych se do toho nezapletl já."

"Já... já," zakoktal Brim.

Greyffin zvedl ruku a účastně se usmál. "Ach, já vím, že se mnou nebudete o této záležitosti diskutovat Brime - což je věc, která je nanejvýš chvályhodná. Říká mi toho hodně o vás jako o člověku, stejně jako o mé neteři." Pak se znovu zamyšleně usmál. "Měl jsem vědět, že jejímu úsudku mohu důvěřovat. Je příliš bystrá na to, aby se za ni provdal obyčejný společenský horolezec."

Brim otevřel ústa, ale Greyffin zvedl znovu ruku.

"Počkejte, Brime," řekl. "Protože se na okolnostech, ve kterých se nyní vy a Margot nacházíte, nemůže změnit nic, rád

bych alespoň, abyste věděl, že máte mé pochopení a sympatie - pokud ne rovnou mé schválení." Zamračil se, pak se trochu šelmovsky usmál a zatahal se za vous. "Musel jsem být blázen, když jsem si myslel, že dokážu někoho z vás dvou přesvědčit, abyste tuto věc nechali být. Myslím, že je to pro vás to pravé, jak se říká. Má krásná a úžasné neuctívá neteř už se takovému návrhu pohrdavě vysmála a nedokážu si představit že by kohokoli s vaším služebním záznamem dokázal zastrašit obyčejný císař." Tiše se zasmál a s pohledem, upřeným přímo do Brimovy tváře, přikývl. "Ano, přesně tak. Ona je krásná, vy mladý uličníku. Velice krásná - nemohu vás z ničeho vinit."

Brim ohromeně potřásl hlavou a zvedl před sebe ruce dlaněmi dopředu. "Nevím, co bych měl říct Vaše Výsosti..." zakoktal.

"Neříkejte nic, Brime," doporučil mu císař s hřejivým úsměvem. "Za chvíli budu muset zase zmizet - další důležitá setkání, to víte. Tak si my císaři vyděláváme na skromné živobytí, pokud vám to ještě nedošlo." Na okamžik se zahleděl oknem ven. "Naneštěstí, Brime, je dnes večer ve městě i LaKarn, takže velice pochybuji, že budete s Maigot dělat cokoli jiného, než se jen toužebně jeden na druhého dívat. Ale máte před sebou budoucnost - pokud se samozřejmě nenecháte zabít v té zatracené hnusné válce. A právě ta budoucnost mi nyní dělá starosti." Na okamžik se zamračil a pak ukázal svým císařským ukazováčkem na Brimovu hrud'. "Mladý muži," řekl, "jako váš císař mohu mít ohledně této záležitosti pouze jeden požadavek: abyste byl... opatrný ve vztazích s mou neteří - velice opatrný. Její sňatek byl velice důležitý - přinejmenším pro Říši. A, věřím, že vám to již sama objasnila, je to daleko důležitější, protože jste oba silné osobnosti." Velká bitevní loď přistávající na vzdáleném Mersinově jezeře, rozechvěla okenní tabulky a na okamžik upoutala císařovu pozornost než ji zase vrátil k Brimovi. "Je mi opravdu líto, že jsem tak netaktní," pokračoval, "ale opravdu si nedělám těžkou hlavu ohledně toho, kdo s ní spí, pokud ovšem v těchto věcech sama zachovává jistou zdrženlivost - a, samozřejmě, pokud nebude její první dítě vypadat jako Wilf Brim. Pokud pak některé z nich bude mít neobyčejně černé vlasy, bradu s dolíčky a bude s oblibou řídit ty zatracené rakety, které máte tak rád, bude mi do toho velice málo." S tím mu podal ruku. "Ještě jednou, poručíku," řekl, "přijměte mé osobní poděkování za vaši neobyčejnou odvahu a oddanost mé Říši - která je cennější díky vašemu carescrianskému původu."

Brim cítil, jak se mu zvedá obočí, když znovu stiskl císařovu ruku. Rozhodně něco takového neočekával.

"V Carescrii nevládnou zrovna nejlépe," pokračoval císař a díval se mu přímo do očí, "což, jak jsem si jistý, příliš dobře víte. Možná bychom si o tom mohli pohovořit někdy jindy. Do té doby vytrvejte ve svém úsilí proti Lize. Pochybuji o tom, že by Nergol Triannic dělal věci lépe - a kromě toho jsem si bolestně dobře vědom svých opominutí v této části svého panství."

A pak byl pryč...

Brim dlouhou chvíli jen stál v šoku a díval se na prázdné dveře, které za okamžik zaplnila postava všudypřítomného Lorgana.

"Doktor Borodov čeká v odletové hale, poručíku," řekl. "Věřím, že jste strávil s Jeho Vašností příjemné chvíle." Jako by to byla věc, ke které dochází každý den...

Brim viděl Margot v přítomnosti LaKarna zřídka - a od jejich svatby nikdy. Byl ohromený tím, jak se změnila. Jejich oči se poprvé setkaly v řadě do sálu torondského vyslanectví; byla od něj možná pět lidí vzdálená. Ve svých broskvově zbarvených šatech a dlouhých bílých rukavicích byla ještě krásnější než jindy. Okamžitě jej poznala - ale byl tu rozdíl. Tady - dnes - už nebyli milenci, pouze dobrými přáteli, skoro jako by si nasadila masku, kterou mohl vidět pouze on. Naprosto pohlcený vírem protichůdných citů, následoval Brim Borodova do hlučného plesového sálu oblaky parfémů a jemného kouře, dokud něčí hlas neřekl "Wilf Ansor Brim, poručík říšského loďstva," a náhle už si třásl rukou se samotným Roganem LaKarnem.

"Ach, vítám vás, Brime," řekl muž s - nucenou? - uvolněností. Byl vysoký a hezký, oblečený v přepychovém černém vojenském stejnokroji plukovníka elitní Hoffretzovy Stráže. Jeho přísné rysy byly jako na objednávku doplněny knírem a z modrých očí vyzařovala síla a blahobytnost. "Je od vás hezké, že jste dnes přišel," pokračoval. "Starý Borodov mi řekl, že přicházíte rovnou z Paláce. Blahopřeji k Císařskému kříži, mladíku. Je to čest a tak."

"Děkuji, barone," zamumlal Brim, který nevěděl co by řekl. "Opravdu se cítím poctěn."

"Ano, to si dokážu představit," souhlasil LaKarn a obrátil se k Margot "Drahá, jsem si jistý, že s... radostí uvítáš do našeho domu tohoto vysoce významného Carescriana. Myslím, že jste jednu dobu byli dobrými přáteli."

"Wilfe," řekla a lehce ho objala. "Jsem na tebe tak hrdá!" Najeden okamžik se svými malými nadry přitiskla k jeho hrudi a její zvláštní parfém mu naplnil chřípí.

"Jsi krásná," zašeptal ve viru citů.

Pak se svými rty dotkla jeho - byly suché a sevřené, skoro neosobní.

Každým kouskem těla bolestně toužil vzít ji do náruče a... jenže to nemohl udělat. Přímou vedle ní stál její manžel... Celá záležitost připomínala jediný šílený, bolestný sen. Vesmír věděl, jak byl zoufale vděčný alespoň za to, že mohl znovu spatřit její tvář - ale nestačilo to. Miloval ji. A přitom nemohl udělat vůbec nic, jenom se dívat!...

Pak jej náhle představovala malému tlustému trpaslíkovi s očima jako korálky, vysoko nakroucenými kníry, úsměvem, který, jak se zdálo, sahal od ucha k uchu a velkou bradavicí na nose. Naprosto přeslechl jeho jméno - čemuž se nemohl divit, protože ten usmívající se trpaslík mluvil s tak těžkým přízvukem, že o nějakém rozhovoru nemohla být vůbec řeč. Po zmatené věčnosti došel konečně do sálu. Pak se před ním v hlučném, přeplněném sále vynořil Borodov a podal mu velký pohár meemu. "Možná ti to trochu pomůže, příteli můj," řekl.

Pomohlo.

Během večera se občas Brim s Margot setkal, ale kdykoli k takovému uspěchanému setkání došlo, neměli soukromí.

Ale jejich oči se setkávaly často a říkaly si toho přinejmenším hodně. Brim se nemohl přinutit k tomu, aby vyslovil to, co jí tak naléhavě chtěl říct. V zoufalství ji dokonce požádal o tanec, ale byl tak žalostně nemotorný, že brzy z tanečního parketu odešli a on se zrudlou tváří koktal omluvy, ačkoli ona protestovala.

Poté by se docela rád vypařil, kdyby to šlo. Naneštěstí, jak mu vysvětlil Borodov, byl takový odchod naprosto nemožný - alespoň ne dříve, než odejde čestný host. A tak každá další chvíle rozbíjela další kus jeho nedostatečného klidu.

Později toho večera, zrovna když se pokoušel pochopit rozhovor, který Borodov vedl s několika vysoce postavenými členy výzkumu, ucítil na rameni ruku. Ohlédl se a spatřil živou tvář s hranatou bradou, patřící korunnímu princovi Onradovi, jedinému Greyffinovu synu a Margotinu bratranci. "Vaše Výsosti," řekl a opatrně se otočil - už vypil hodně meemu a věděl to - "nevěděl jsem, že tu také budete. Rád vás vidím."

Onrad ho popadl za loket a odváděl ho od Borodovovy skupiny. "Brime," řekl s účastným úsměvem, "na člověka, který zrovna obdržel Císařský kříž, vypadáte skoro tak šťastně jako hrobař." Pomalu potřásl hlavou. "Stejně jako moje sestřenka. Varoval jsem vás už na Gimmas Haefdonu, že za svou lásku zaplatíte vysokou cenu."

Brim se podíval Onradovi přímo do očí a vrátil mu jeho úsměv. "Vaše Výsosti," řekl pomalu, aby nedrmolil, "stejně jako tenkrát nevím, o čem vlastně mluvíte..." Trochu se rozkročil, když se místnost začala lehce houpat "Princezna Effer'wyck-LaKarn a já jsme pouze dobří přátelé." Pak zvedl ukazováček. "Ale," pokračoval pak s velkým soustředěním, "případá mi, že zájem takové ženy, jako je vaše navýsost krásná sestřenka, by stál za jakoukoli cenu."

Onrad potřásl pomalu hlavou a znovu stiskl Brimův loket. "Musí být opravdu skvělá," zamumlal. "Skutečně vás obdivuji, Brime," řekl s uctivým pohledem. Pak mu oči zajiskřily náhlým rozmarem. "A myslíte si, že jenom kvůli tomu rádu," řekl.

Brim se lehce uklonil. "Poníženě vám děkuji, Vaše Výsosti," řekl.

Onrad mu poklonu vrátil. "Děláte ve válce zatraceně dobrou práci," řekl. Pak znovu Brimovi stiskl loket a zmizel v davu. Během zbytku večera se Brimovi a Margot podařilo dotknout se jeden druhého pouze dvakrát, než - konečně - čestný host odjel. Krátce poté se nahrnula kolem LaKarna u východu skupina uhlazených torondských šlechticů a náhle se vedle něj objevila Margot, popadla ho za paži a - jako by ji vedl on - vedla jej do malého, závěsy odděleného pokojíku. O okamžik později už byla v jeho náručí, vlhce a žhavě ho líbala - tentokrát s ústy pootevřenými. "Velký Vesmíre, Wilfe," povzdechla, "tenhle večer je daleko horší, než jak jsem si představovala."

Brim tiše přikývl, pak se k ní přitiskl tělem pevněji, naprosto okouzlený tisícem pocitů, které mu její tělo vyslalo.

"Daleko horší," zamumlal.

"Alespoň se můžeme vidět a mluvit spolu - a tohle" řekla s dechem náhle rychlým a těžkým, "i těchhle několik ukradených chvil je daleko lepších než nic."

"Ano - u Vesmíru, ano..." stačil říct Brim těsně před tím, než pokryla jeho rty polibky. Srdce mu tlouklo v hrdle a právě nad sebou začal ztrácet kontrolu, když je ženské šeptání na druhé straně závěsu varovalo, "Vaše Výsosti, ptá se po vás!"

Margot náhle ztuhla a oddechovala, jako by právě uběhla pět mil. Na okamžik stiskla víčka k sobě, pak se zhluboka nadechla a vyprostila se z jeho objetí. "Až příště, má lásko," řekla, vtiskla mu do dlaně krajkový kapesníček a zamračila se. "Dávej na sebe pozor - jsem jen tvoje." S tím se protáhla závěsem a Brim byl náhle v pokojíku sám, jen s lehkým závanem jejího parfému - a strašným pocitem prázdnoty. Potřásl hlavou, opatrně setřel ze tváře její líčidla, strčil kapesníček do kapsy a vrátil se do sálu. O chvíli později se Margot vynořila z přilehlého pokoje a vypadala tak čerstvě, jako by právě na ples dorazila. Jejich oči se na okamžik setkaly - smutně na něj mrkla - a připojila se k LaKarnovi a švihácké skupině černě oděných důstojníků na vzdáleném konci sálu. Byl čas jít.

Odvedl Borodova od další skupiny obdivujících intelektuálů, vyzvedl si čepici a odešel se starým Medvědem k limuzíně. Čekalo je ještě pokračování oslav a nakonec lůžko medvědí velikosti na imponujícím sodeskayském velvyslanectví za městem, kde strávil zbytek noci.

Následujícího jitra se pod věžovitou Zimní kolonádou Brim srdečně rozloučil s Borodovem a několika dalšími sodeskayskými hostiteli. Tajně ho zajímalo, jak Sodeskayani vlastně odpočívají - nebo ho vlastně zajímal naprostý nedostatek takových věcí. Každý Medvěd, se kterým se setkal, vypadal, že zaníceně pracuje nebo zaníceně hraje - dnem i nocí - a nic jiného.

Během jízdy po Verekerově bulváru spokojeně podřimoval, zatímco dva rozložití sodeskayští Strážci řídili svou obrovskou limuzínu Rill-15 hustou dopravou, jako by to byla dětská hračka. Koneckonců, uvažoval v polospánku, nebyl to špatný výlet. Přijetí u Greyffina IV. se změnilo v nejvíce vzrušující událost jeho života - a Císařský kříž nebylo něco, nad čím by kdokoli mohl ohrnout nos. Zabořil nos do Margotina navoněného kapesníčku. Byl si jistý, že ho i ona stále miluje právě ve chvíli, kdy začal mít obavy z toho, jak budou jejich vztahy vypadat - a z toho, jakou cenu za to musí ona platit.

Když se velký vůz hladce zastavil u rakety, která jej očekávala, všiml si Brim další limuzíny, zaparkované poblíž gravitačního bazénu. Pokrčil rameny - nikdo nikdy nevěděl, s kým se při těchto zvláštních říšských letech může opětovně setkat. Poděkoval rozesmátým Sodeskayanům, když mu otevřeli těžká dvířka vozu a podali jeho zavazadlo. Pak, když obratně otočili svůj vůz a zamířili pryč, byl na své cestě k můstku zastaven známým hlasem, který se ozval z okénka druhého vozu.

"Brime, vydržte dnes ráno ještě několik okamžiků mou přítomnost - nezdržím vás dlouho." Byl to Rogan LaKarn.

Brim se zamračením položil své zavazadlo na okraj můstku a vykročil obezřele k limuzíně, každý nerv napjatý v

očekávání sebemenšího nepřátelského pohybu. Na druhé straně cihlové cesty otevřel LaKarn dvířka vozu a vykročil proti němu. Uprostřed se zastavili; ani jeden tomu druhému nepodal ruku.

"Vyslechněte mě," naléhal s vážným pohledem LaKarn. "Nebude to trvat dlouho, protože - upřímně řečeno - nemám rád vaši společnost o nic méně než vy mou."

"Jak říkáte," odpověděl mu Brim klidně. "Co mi chcete?"

"Jenom tohle," řekl LaKarn po chvíli nepřijemného ticha. "Nemohu vám dovolit, abyste odsud odejel se špatnou představou o tom, jak jsem necitlivý k bolesti, kterou jsem vám včera večer způsobil. Naopak, rozumím, a dokonce souhlasím, s vaším nepřátelstvím vůči mně, Caresciane. Kdyby bylo naše postavení opačné, nejspíš bych cítil stejné nepřátelství k vám." V chladných stínech časně jarního jitra se usmál, pak se dotkl Brimovy paže a podíval se mu přímo do tváře. "Nemohu vám dávat žádnou naději ve vašem tažení za mou ženou," pokračoval, "ale alespoň mi vysvětlíte, proč s naší svatbou souhlasila - stejně jako důvod, proč se nikdy nevzdáte její lásky."

"Vůbec nevím, o čem mluvíte, barone," řekl Brim s bezvýrazným výrazem ve tváři - ale uvnitř to v něm vřelo jako gravitační bouře.

LaKarn se hořce usmál, jako by Brim ani neotevřel ústa. "Je také pravda, že vás ani v nejmenším nemohu vinit z toho, co k ní cítíte - je to vynikající žena, při Vesmíru. Jsou dokonce chvíle, kdy si myslím, že bych ji sám mohl milovat, kdybyste tu nebyl vy..." Na okamžik zavřel oči, pak pokrčil s pozvednutými rukama rameny. "Tak je to, poručíku Wilfe Ansore Brime - a milence mé manželky. Je to mimo mé svědomí." Obrátil se k odchodu, pak se na okamžik zastavil a ukázal prstem na Brimovu hrud'. "Možná si to v následujících letech nebudete myslet, ale jste skutečně šťastný muž." "A vy, barone," odpověděl Brim tiše, "jste ušlechtilý muž." Zdálo se mu, že nemůže říct nic jiného.

Dlouho poté, co LaKarnova limuzína odejela, stál Brim v naložovacím průlezu, bez pohnutí se díval na prázdnou cestu a hluboce sám o sobě uvažoval. Krátce po startu se zavřel ve své kajutě a vyšel z ní teprve krátce před setkáním s Defiantem o dva dny později. Během celé té doby téměř naprosté samoty mu takřka neustále zněla v uších zoufalá slova jeho soka: "...Myslím, že bych ji sám mohl milovat, kdybyste tu nebyl vy..."

V samotě jeho malé kajuty narůstal v Brimovi rychle pocit vlastní viny - zvláště když si uvědomil, jak často se Margot musí cítit podobně osaměle a sklíčeně jaká on sám. Vzpomínal na šílené zakončení jejich milování na zadním sedadle limuzíny - když byli pak nuceni ztrácet svůj vzácný čas s tím blbcem Hagbutem. A později: pár ukradených metacyklů v jejím apartmá, kdy museli bojovat se spánkem, dokonce i když se pokoušeli milovat. A to bylo všechno, co spolu prožili za celý poslední rok - kromě těch několika krásných ukradených polibků v prázdném pokojíku. Potřásl hlavou. Pokud to bylo špatné pro něj, muselo to být přinejmenším tak špatné i pro ni. Bylo tohle skutečně to, čeho chtěl pro tuto překrásnou ženu, která jej milovala, dosáhnout: život, plný podráždění a zklamání? Náhle se chytil za hlavu a divoce jí začal potřásat. O co se to pro celý zatracený Vesmír pokouší?

Dlouho předtím, než se v hyperobrazovkách malé rakety vynořila kola Defiantova konvoje, rozhodl se Brim, že opustí trojúhelník, který vytvořil...

Brim se brzy po příchodu na palubu Defiantu dozvěděl, že se ze všech možných přístavů Ligy shromažďují Anakovy pomocné eskadry, ale hlavní síly loďstva stále zůstávají v přístavu na Tarrotu. Během letu na Haelic bylo naprosto jasné, že jsou Ligeři dostatečně zaujatí vystrojováním každé lodi, kterou mohli sehnat, k útoku. Konvoj byl po celou cestu napaden pouze třikrát a i tyto útoky byly pouhými stíny své zuřivosti.

Ještě zajímavější byly přísně tajné operační informace, předávané COMMem, které říkaly, že se už při útocích proti jednotkám Flotily neobjevují ohýbače. A to i přesto, že Ligeři museli dokončit výcvikové operace. Na Prize jich zatím zaútočilo pět - a ona každý z nich zničila. Ve vzduchu bylo jasně cítit změnu, když se do věci vložila nová generace navigátorů. Brim cítil v kostech, že se rychle uzavírá další část jeho života.

Když Defiant konečně dorazil na Atalantu, byla posádka uvědoměna o tom, že je na základně vyhlášen první poplachový stupeň. Pak se okolnosti začaly měnit s nečekanou rychlostí. Sotva Brim zajel do gravitačního bazénu a zajistil pult, byla loď převedena od KOMKONVOJE k KOMNÁMVELu a na dva následující týdny přidělena Operační Skupině/16-Haelic. Nebylo to zase tak překvapující. Stejně jako ligerské útoky, začaly se omezovat i konvoje. Atalanta nyní využívala své těžce dobyté zásoby, aby připravila hosty z jednotek Flotily, kteří v jednolitém proudu přistávali, k rozšíření řad obránců.

Když toho odpoledne dostal Brim poštu, byla v ní zpráva od Claudie, ve které mu oznamovala, že byla požádána o vedení konference na městské univerzitě v Pelleasu na druhé straně planety a v následujících dvou dnech se nevrátí. "Nicméně," psala, "budu potřebovat odvézt domů z Civilního terminálu, od brány 31A tři metacykly po začátku večerní hlídky. Mám místenku do vozu číslo 91. Pokud nebudeš mít nic jiného na práci, můžeš vyzvednout kódový klíč k mému kluzáku - zaparkovanému na obvyklém místě v loděnici - od Rabelaise Gastongaye v kanceláři. Nedělej si hlavu, pokud to nestihneš, on se o mne postará. Claudia."

Brim se hořce usmál. Musí to zvládnout. Tentokrát věděl, jak moc její společnost potřebuje. Zvláště poté, co se rozhodnul udělat o zítřejší ranní hlídce...

Brzy ráno následujícího dne, když Defiant doplňoval zásoby, uvedl Brim své osobní rozhodnutí v platnost. Ve strojevně spálil několik drobných upomínek, které na Margot měl, pak opatrně zabalil prsten, který mu dala, do jejího kapesníčku a poslal jí je přes Borodova. Do balíčku přibalil krátkou zprávu:

Nejdražší Margot,

i když mi to působí větší bolest, než jde slovy vyjádřit, musím ukončit svůj vliv na Tvé manželství a štěstí, které v něm můžeš mít, když zmizím z Tvého života. Doufám, že když dostane Rogan příležitost, stane se jednoho dne milujícím manželem, kterého musíš ke svému šťastnému životu mít. Po tom, co jsem uvažoval o našem posledním setkání toho večera, mi došlo, že Ti můj vztah musí přinášet více bolesti, než štěstí. A štěstí je to jediné, na čem v životě záleží; přeji Ti ho co nejvíce. Prosim, pamatuj si, že Tě ode dne, kdy jsme se setkali poprvé, miluji věrně a věčně.

Odcházím, dívko Avalonu!

Mysli na mě, lásko! když nebudeme spolu.

Ač Galaxií vedou cesty mé,

Zanechávám Avalonu srdce své:

Můžu na tě zapomenout? Ne!

Navždy,

Wilf

Po následující dva dny měli všichni v Defiantově posádce plné ruce práce s osobní přehlídkou atalantské základny, kterou vykonával admirál sir Gregor Panda. Práce sestávala hlavně z leštění všech viditelných částí uvnitř a vně lodi - a pak čekání celý den, až se admirál prořítí kolem jejich gravitačního bazénu svou limuzínou vysokou rychlostí. Brimovi to svým způsobem posloužilo jako vítané rozptýlení. Odeslání balíčku Margot byla jedna z nejméně příjemných událostí jeho života a nemohl ji ze své mysli vypudit.

Přidal se k davu, čekajícímu u brány 31A v Civilním terminálu 2.70 metacyklu po začátku večerní hlídky - několik cyklů předtím, než se Claudia osobní expres vyřítí z jednoho tunelu s vejcovitou špičkou stále zářící horkem, vyvolaným odporem vzduchu. Zakroucený řetěz kovových válců odbočil z hlavní koleje a hladce zabrzdil u širokého nástupiště. Brim zjistil, že vůz 91 je třetí od konce a vyrazil hlučným davem zrovna ve chvíli, kdy spatřil Claudii, jak schází ze schůdků. Když se jejich oči setkaly, tvář se jí rozzářila; pak sestoupila na nástupiště a byla pohlcena v davu vystupujících.

Když se k ní Brim prodíral, žasnul. Claudia Valemontová byla pokaždé, když se objevila v jeho životě, tak krásná, že se musel stále přesvědčovat o její lásce. Za okamžik už ji lehce objal a rty mu po polibku zůstaly vlhké příslibem očekávaných radosti. Její jiskřivé hnědé oči také říkaly, že je s ním ráda pro všechny věci, které jejich skutečné - blízké - přátelství přináší.

Jako obvykle zjistili, že jsou celé vesmíry věcí, o kterých si mají co říct, zatímco večeřeli a popíjeli v jednom z malých elegantních nočních podniků rocotziánské čtvrti. Pak se - trochu vrávoravě - vrátili k jejímu krbu a pohovce, aby oslavili ty krásné tělesné stránky, které dělaly jejich vztah ještě krásnějším.

Časně za ranní hlídky - dlouho předtím, než začal Hador osvětlovat obzor - seděl Brim znovu na jednom okaji pohovky a obdivoval její krásu v záři žhnoucích uhlíků v krbu. Nebylo to nic královského. Byla to krásná, inteligentní, okouzlující žena, která žila svůj život ve vesmíru tak, že byla vynikající. Její dlouhé hnědé vlasy tvořily kolem jemných rysů tváře rozčuchanou svatozář. Zčásti byla zakrytá lehkou příkrývkou, ale ramena měla odkrytá a jedna krásně tmavá bradavka vykukovala ven.

V krbu praskl suk a ona otevřela oči. Nějakou chvíli se na něj ospale usmívala v tichu zšerele místnosti; pak se zamračila. "Wilfe Brime," řekla tiše, "nezvládáme to moc dobře, že?"

"Co máš na mysli?" zeptal se Brim se zvednutým obočím.

Povzddechla si. "Mám na mysli to, že během konference jsem nedokázala myslet skoro na nic jiného, než na dnešní večer - a na tebe. Obávám se, že jsem se do tebe opravdu zamilovala."

Brim ji pohládl po noze. "Myslím, že z mé strany to vypadá úplně stejně."

Na okamžik zavřela oči. "Wilfe," řekla vážně, "mluvme vážně. Víím, že jsi zklamaný. A upřímně řečeno, pokud ti záleží na té tvé 'vzdálené' lásce tak, jak si myslím, že ti na ní záleží, pak bych se vsadila, že tě kdysi musela hodně milovat - a nejspíš tě miluje stále."

"Mezi námi všechno skončilo," řekl Brim chladně.

Podívala se mu do očí. "Sama jsem se už párkrát zamilovala," řekla s hořkým úsměvem, "a víím, jaké to opravdu je. Trvá dlouho, než ta láska odejde. A někde uvnitř, Wilfe, to víš sám." Odsunula příkrývku a posadila se na pohovce se zkříženými nohama. "Předpokládejme, že bych se do tebe zamilovala ještě více, než jsem teď," řekla, "a bylo by to pro mě velice lehké - a pak by se ta tvoje vzdálená láska najednou rozhodla, že svého manžela opustí a vrátí se do tvé náruče." Vzala ho za ruce a podívala se mu do očí. "Buď bys mě hned opustil, nebo - v horším případě - bys to nechal tak, jak to je a později bys mě nenáviděl." Zvedla obočí. "V každém případě bych prohrála, není to tak?"

Brim mohl jen pokrčit rameny. Pokud věděl, mohla mít pravdu.

"Na druhou stranu," pokračovala, "co kdybych - jen tak, zničehonic - já potkala někoho, kdo by mi okamžitě zamotal hlavu? A ten velký, nemotorný samec by cítil totéž ke mně?" Zasmála se a potřásla hlavou. "Wilfe, nejdražší lásko - užijme si spolu to, co máme teď: krásné milování a nádherné, vynikající přátelství. To je daleko víc, než má většina lidí v manželství. A - hrome - možná do toho jednoho dne praštíme. Ale zatím..."

Brim se s úlevou usmál. "Zatím?" zeptal se.

Claudia se znovu opřela do polštářů. "Máme v sobě spoustu masa, které si ještě neužilo, Wilfe Brime," řekla a zavrtěla

se. "Pojďme na to..."

O tři dny později zrovna Brim stál na sluncem zalitým můstku Defianta a zkoušel si vylepšení, které si nechal udělat na svém pultu, když dovnitř vrazila Wellingtonová s Ursisem v závěsu. "Wilfe," řekla se širokým úsměvem na tváři, "ta tvoje hezká přítelkyně, Claudia Valemontová, nám opravdu zařídila návštěvu jedné z těch gradgroatských pevností na oběžné dráze! Dostala jsem pozvání od Opata Piata z kláštera přesně před metacyklem. Když jsem tu zprávu dostala, byla se mnou zrovna Regula Collingswoodová a řekla, že bych s sebou měla vzít Nika a tebe. Není to vynikající?" Za ní zvrátil Ursis oči k nebesům a pokýval odevzdaně hlavou. "Když přijde jeho doba, roztaje každý sníh," dodal stoicky.

"Výborně," řekl Brim se širokým úsměvem, "a řekla kapitánka, jak se tam dostaneme?" zeptal se.

"Samozřejmě," řekla Wellingtonová. "Máme si vzít člun číslo čtyři - ten malý. Říkala, že takhle si alespoň bude jistá, že se rychle vrátíme, kdyby bylo zapotřebí."

Brim přikývl "Určitě myslí na všechno," řekl.

"To se můžeš vsadit!" řekla Wellingtonová. "No tak pojď, Wilfe," naléhala, "pojďme dřív, než tady někdo začne velkou bitvu a bude nás rušit od opravdu důležité práce."

Brim se podíval do Ursisových rozesmátých očí.

"Budu potřebovat nějakých patnáct cyklů na to, abych se připravil," řekl a smál se sobě navzdory. "Jenom si hodím do tašky čistý skafandr a... eh... odvolám několik schůzek. Potkáme se na člunové palubě. Domluveno?"

"Patnáct cyklů," řekla vzrušeně Wellingtonová. "Budeme na něj ještě čekat, co Nikolasi?"

"Nu," odpověděl klidně Ursis, "rozhodně na něj počkáme..."

Následujícího jitra už prohlédli osm ze třinácti pevností na oběžné dráze: obrovské, silně pancéřované stavby - možná třikrát nebo čtyřikrát větší, než bitevní loď - které vypadaly jako vejce, na silnějším konci obklopené silnou, kotoučovou konstrukcí, sahající možná do poloviny průměru. Kolem okraje kotouče byly rovnoměrně rozmístěny čtyři hranaté věže, každá vybavená dvojicí obrovských destruktorů: rýhovanými a žebrovitými monstry skoro šest set iralů dlouhými, které byly více než dvakrát tak dlouhé jako samotný Defiant.

Ve vejcovité části každé pevnosti objevili malý model klášterní haly na Městské hoře v Atalantě, každý vybavený oknem Síly ve vrcholu stropu a podlahou se soustřednými kruhy Zničení a Obnovení, obklopujícími kužel Pravdy. Jediný rozdíl, kterého si Brim všiml, spočíval v tom, že osvětlovací paprsek, dopadající oknem, pocházel od samotného Hadoru a ne z G-zdrojů. Potřásl hlavou. Ti neskuteční Gradgroati si dokonce dali práci s postavením automatického vyrovnávacího mechanismu, takže byly velké pevnosti vždy tomuto světlu vystaveny. Na tom jejich učení muselo něco být, co by za všechnu tuhle práci stálo. S úsměvem si slíbil, že jestliže bude mít ještě někdy čas, zajde si do klášterní knihovny a vážně si to prostuduje.

Ursise s Wellingtonovou jasně nejvíce okouzlovaly kotoučové konstrukce se čtyřmi věžemi a obrovskými destruktory. Po podrobné prohlídce palebních postavení a destruktorů samotných byli oba přesvědčeni o tom, že je smrtící stroj naprosto jednoduchý, pokud jde o obsluhu a - jakkoli to vypadalo bláznivě - dokonale udržovaný, alespoň podle kovových stránek obrovských údržbářských příruček, které jim kněží předložili k nahlédnutí.

Jedinou věcí, která jim vůbec nedávala smysl, byl prastarý způsob dodávání energie, dostačující k odpálení takových nedostižných zbraní. Uprostřed jejich návštěvy sedmé pevnosti se Ursis začel do Manuálů, aby vystopoval energetické vedení k destruktorům. Nevysvětlitelně končilo v zahnuté komoře v závěru děla - možná Šest iralů široké - která vedla ke ztmavlému křišťálovému oknu téže velikosti v podlaze věže. Jak Wellingtonová, tak Ursis se shodli v tom, že to je energetická přípojka. Ale jaká energie oknem procházela - a z čeho?

Naneštěstí byla obrovská kotoučová konstrukce pod věžemi většinou dutá - a naprosto prázdná. Obrovská tloušťka zdi přesně pod podlahou kaple byla skoro jednotvárná kromě míst, kde byla provrtána velkou křišťálovou čočkou. Ať už ale čočka kdysi sloužila jakémukoli účelu, nebyla dnes k ničemu. Ze strany kaple byla zakrytá kuzelem Pravdy a zjevně měla podobný smysl, jako podobné zařízení v protější stěně. Kromě těchto nástrojů a osmi křišťálových oken, vedoucích k dělovým věžím, tu nebylo skoro nic jiného. Když se Brim natáhl na prostý kavalec, který mu Otcové nabídli - kde byla Claudiina pohovka! - usmál se. Zatím byl výlet naprosto okouzlující a naprosto nesmyslný.

Ráno se na deváté pevnosti soustředili na simulátory, aby zkusili najít nějaké vodítko z teorie. Po celé dva metacykly sledovali tři námořníci gradgroatské dělostřelce, bojující s různými podivnými terči - doslova stovkami všech možných cílů, pohybujících se různými rychlostmi od několika c'lenytů za metacykl až téměř k rychlosti světla. Neměli žádnou možnost, jak vybavit své destruktory energií, ale mohli alespoň čerpat ze zvláštní gradgroatské strategie. Když sledovali, jak je simulátor vystaven 'útoků', brzy jim došlo, že žádná z pevností nepracuje samostatně. Každá byla uzlem v pevně stanovené síti, která spoléhala na palebnou sílu celé skupiny - to vysvětlovalo, proč byla ve skutečnosti každá velká vesmírná pevnost čtyřmi nezávisle na sobě umístěnými střílnami. Celý systém tak tvořil skoro neproniknutelný štít kolem Haelicu, uzavírajícího jedinou invazní cestu k Avalonu.

Jen kdyby ti zatracení Otcové dovedli z těch děl střílet! Ale právě to byl důvod, proč se o Gradgroat-Norchelitech mluvilo celá ta léta s úšklebkem jako o "těch gradygroatech". Prostě nemohli...

Později, při návštěvě posledních čtyřech pevností - zatímco Wellingtonová hledala něco, co ještě mohli opominout - se Ursis soustředil na kaple. "Nebylo by to fantastické," utrousil k Brimovi, "kdyby byla odpověď nakonec v tom jejich

podivném heslu - na které se celou tu dobu díváme - a nám chyběl rozum, abychom ho pochopili? "Ve zničení je vzkříšení, cesta moci vede skrze pravdu." Potřásal zklamaně svou velkou chlupatou hlavou. "Nedokážu to pochopit Uf! 'Mrazivé drápy přitahují milence k hučícím krbům', kdybych to měl říct po svém, Wilfe."

Brim se usmál. "Rozhodně, Niku," vytácel se, "si myslím..."

Tři námořníci se vrátili na Defiant v průběhu téhož dne během odpolední hlídky s téměř neotřesitelným přesvědčením, že by děla mohla střílet a nejspíš se tak už stalo. Ale ať už je v těch dávno minulých dobách zásobovaly energií jakékoli stroje, byly dávno pryč a bylo nanejvýš pochybné, jestli ještě kdy tyto obrovské baterie k něčemu budou.

Téže noci, když ho vyzvedla po práci Claudia, mohl z její tváře Brim vyčíst, že zatímco byl pryč, došlo k něčemu vážnému. "Nechceš mi o tom říct?" zeptal se jí, zatímco řídila malý kluzák večerem.

"Myslím, že si na mně mohl vždýcky každý přečíst co si myslím," utrousila, když jí po tváři sklouzla slza. Náhle zabočila na prázdné parkoviště a vypnula motor. "Obejmi mě, Wilfe," řekla tichým, přiškrčeným hlasem. "Včera dostali starou Prize se všemi na palubě. Dostala jsem zprávu, když jsem odcházela z kanceláře..."

Domů je dovezl Brim.

V temnotě časného jitra je vzbudil zvláštní poplach z Claudiiny kanceláře: po mnoha proslovech a s velkými fanfárami opustil Triannikův Bitevní svaz přístav na Tarrotu - skoro jako by chtěli o svých úmyslech uvědomit celý vesmír.

Dlouho očekávaný útok tedy nakonec začal...

DĚDICTVÍ

Hador byl na mořském obzoru patrný jen jako vzdálená záře, když Claudia zastavila svůj kluzák u gravitačního bazénu Defiantu. Byla oblečená v jednodílné kombinéze a nenalíčená a během doby, kdy řídila vůz už probuzenými ulicemi, byla nezvykle tichá. Nyní se dívala Brimovi do očí, jako by mu chtěla říct něco důležitého a neměla pro to slova.

"Popřej mi štěstí," řekl klidně Brim, vzal její křehkou ruku do své a vrátil jí upřený pohled. "Než tohle všechno skončí, budu potřebovat každý kousek."

Claudia pokývla a sevřela rty. "Víš, jak moc bych si to sama přála," řekla se zamračením. "Ale je divné, že ani v nejmenším nepochybují o tom, že by ses snad neměl vrátit - celý a zdravý." Potřásla hlavou. "Co mě trápí, je to, ke komu se vrátíš..."

Brim zvedl obočí. "Tomu nerozumím," řekl;

Claudia se lehce usmála. "Nejspíš ani já," řekla. "Polib mě, Wilfe; všechno se ukáže časem."

Brim ji zlehka políbil a mírně jí sevřel ramena. Pak se jí znovu podíval do tváře. V té krásné hlavě se něco dělo a on neměl sebemenší potuchy, co to bylo.

Náhle ho prudce objala a přitiskla své rty k jeho na dlouhý, vášnivý okamžik. Když ho nakonec pustila, chyběl oběma dech. "Tak, poručíku Brime," zašeptala s klidným úsměvem, "to nám možná pomůže k tomu, abychom se přenesli přes jisté kritické chvíle našeho přátelství. Jen jsem chtěla, aby bylo mezi námi jasno v tom, odkud přicházím já, abych tak řekla."

Brim zvedl obočí.

"Říkej tomu třeba špatná předtucha," řekla. Pak se mu zahleděla vážně do očí. "Až se Defiant vrátí, budu čekat u gravitačního bazénu," řekla a tiskla mu ruce tak silně, až to zabořilo. "A vyjasněme si, o co jde: o to, abys na něm byl celý a zdravý..."

"Tak snadno se mě nezabavíš," řekl Brim, stisknul kliku a vystoupil na chodník.

"Budu s tím počítat," řekla Claudia. Poslala mu polibek. "A teď už si musíme oba pospíšet." Její kluzák se rozjel v okamžiku, kdy Brim zavřel dveře a byla pryč ještě dříve, než dorazil do poloviny nalodovacího můstku.

K Defiantovu hlavnímu průlezu dorazil ještě včas, aby mohl zachytit výzvu Collingswoodové, aby se všichni dostavili na mimořádnou instruktáž do jídelny. Vyrazil chodbou a posadil se právě ve chvíli, kdy dokončovala na tabuli seznam

Říšské	TYP	Liga
81	TORPÉDOBORCE	119
23	LEHKÉ KŘÍŽNÍKY	37
8	TĚŽKÉ KŘÍŽNÍKY	4
9	BITEVNÍ KŘÍŽNÍKY	12
24	BITEVNÍ LODĚ	36
4	RYCHLÉ BITEVNÍ LODĚ	0
0	tajné (asi)	48
20	RŮZNÉ POMOCNÉ (asi)	60

Zatímco přicházeli poslední opozdilci, dopila Collingswoodová konvičku cvcesse', vyměnila ji s Grimsbym za plnou a pak pokynula ke dveřím, aby je někdo zavřel. "Nu," začala a ukázala na tabuli, "jak už někteří z vás určitě uhodli, Útočný svaz Kabula Anaka konečně vyrazil z Tarrotu a to, co tu vidíte, je jejich počet v porovnání s našimi stavy. Samy o sobě jsou tyto seznamy skoro bezcenné - ale jisté detaily jsou hodné pozornosti." Ukázala na předposlední řádku. "Tady je dobrý příklad: Ligeři mají o čtyřicet pomocných lodí více, než my, což jim poskytuje jistou výhodu - pokud je zrovna vašim koníčkem statistika. Ve skutečnosti je to však jejich nevýhoda. Naši jedinou pomocnou 'lodí', kterou potřebujeme, je Atalanta. Uvědomte si, že Anak a jeho kumpáni k nám přicházejí, takže kdyby byly stavy vyrovnané, bylo by těch šedesát lodí málo - počítají s tím, že budou tuto základnu používat stejně jako my." Odmlčela se, aby upila cvcesse' a na okamžik se zahleděla do svých poznámek. "Dále, pokud zapomeneme na ty pomocné lodě," pokračovala, "změní se rozdíl na našich sto čtyřicet devět proti jejich dvěma stům padesáti šesti což je pro Ligery ztracené výhodné, když nyní počítáme skutečné válečné lodě. Ale bližší zkoumání ukáže, že osmdesát šest z jejich sto sedmi lodí, kterých mají víc, jsou torpédoborce a tajný typ lodí, zvaných 'ohýbače', které mnozí z vás uvidí na instruktáži dnes odpoledne poprvé - až bude Defiant zabezpečen. Oba typy jsou docela nebezpečné, aby bylo jasno," dodala s úsměvem, "ale nedají se v žádném případě srovnat se zbývajícími třídami - a v těch jsme mnohem blíže k rovnosti. Například těchto," ukázala na 'Lehké křižníky', "mají jen o čtrnáct více, než my a dva z našich jsou třídy Defiant - L.I.F. Deadly, naše první sesterská loď, přiletí zanedlouho." Odmlčela se, zatímco místnost zachvátila vlna vzrušení. "A navíc víme, že jeden Defiant má cenu nejméně deseti lodí jiné třídy, takže to nevýhodu značně snižuje." Po těchto slovech mohla nějakou chvíli popíjet nerušené cvcesse'.

Když nakonec křik a hvízdání utichly, pokračovala Collingswoodová popisem dvou velkých složek Anakova svazu; oba vyrazily v prvních metacyklech večerní hlídky. "Bude to dřina," varovala je, "nedělejte si o tom žádné iluze. Jeho hlavní svaz se skládá z Předsunuté útočné skupiny pod vedením kontradmirála Dargala Zarka a Hlavní skupiny, které velí Anak samotný. Předsunutá skupina je obrovská: čtyřicet torpédoborců, sedmnáct lehkých křižníků a osm bitevních křižníků. K tomu připočtete Hlavní skupinu a máte tady skutečnou hrozbu: dvacet devět torpédoborců, deset lehkých křižníků a dvacet sedm bitevních lodí - včetně třech velkých, které právě pokřtili: Rengas, Parnas a Nazir. Pro ty z vás, kteří si to ještě neuvědomili," upozorňovala, "máme před sebou velký boj..." Silné seskupení mělo dorazit za dobu kratší než sedm dní.

Anakovou druhou útočnou složkou byl přepravní svaz viceadmirála Liata Modala - Skupina pozemních operací - která strávila posledních dvacet osm dní na výchozí základně prováděním cvičení. I když tato plavidla také vyrazila ze svého výchozího postavení v prvních metacyklech večerní hlídky, neočekával se jejich přilet k Haelicu dříve, než den po započetí Anakových hlavních útoků. "Tyto transportní lodě," pokračovala Collingswoodová, "jsou doprovázeny asi padesáti torpédoborci tříd Gorn-Hoff a Castoldi, deseti lehkými křižníky Gantheisser, čtyřmi starými těžkými křižníky třídy 200/300, pěti malými bitevními křižníky Anakovy Třetí přepadové skupiny a Čtvrtou bitevní eskadrou - devíti starými bitevními loděmi tříd Lempat a Parang. Přestože to není to nejsilnější seskupení, jsou transportní lodě chráněny dobře - a při tom, jak to Nergol Triannic plánuje, v okamžiku, kdy vstoupí do hry, nebude Liat Modal potřebovat příliš silnou ochranu.

Tváří v tvář těmto skutečnostem, seskupil admirál Penda své atalantské obranné síly do tří eskader. První, Šestnáctá operační skupina (OS 16) - pod vrchním Jeho Královské Výsosti prince Onrada - vyrazí okamžitě nejvyšší rychlostí, aby se pokusila proklouznout po Anakově křídle a napadla jeho lodě zezadu. Tato jednotka byla sestavena z nejrychlejších možných lodí: bylo v ní třicet šest torpédoborců třídy T a K, skupina lehkých křižníků včetně Defianta a Deadty, šesti nejnovějších a nejrychlejších bitevních křižníků pod vlajkou kontradmirála Zorna Hobera, čtyři rychlé bitevní lodě viceadmirála Erata Plutrona a těžké destruktory osmi bitevních lodí, kterým velel kontradmirál Le'o Argante. OS 16 měla také příkazy ke stáhnutí a napadení transportních lodí Liat Modala - pokud je dokáže vypátrat. Druhá obranná eskadra, Sedmnáctá operační skupina, byla hlavní páteří obrany Atalanty. Bylo určeno, že vyrazí den po Onradovi, aby se střetla s Anakovým bitevním svazem čelně. Toto silné seskupení tvořilo čtyřicet čtyři torpédoborců, osmnáct lehkých křižníků a patnáct nejnovějších říšských bitevních lodí. Naneštěstí procházelo šest z nich nutnými opravami díky předchozím - a vážným - poškozením.

Třetí obranná jednotka, Osmnáctá operační skupina pod velením viceadmirála Congora Folkruma, tvořila Pendovu poslední obrannou linii - rezervy, pokud se to tak dalo říct. Malé seskupení obsahovalo osmnáct silných torpédoborců třídy P, osm těžkých křižníků a čtyři staré bitevní lodě - zjizvené veterány, z nichž každý za sebou měl více, než třicet let služby. Tyto zastaralé lodě byly určeny k poslední zoufalé obraně - ale každý věděl, že pokud v tom okamžiku nebudou Anakovy síly podstatně oslabeny, může tato operační skupina pouze zmírnit účinky, než bude zničena.

Instruktaž pokračovala ještě po dobu téměř celého metacyklu a posádka na ní obdržela podrobné instrukce k odletu během druhého metacyklu večerní hlídky. Collingswoodová si nechala jedno oznámení na závěr. Byla jmenována velitelkou eskadry lehkých křižníků Šestnácté operační skupiny a Defiant dostane označení VEL/LK-16 pod velením zastupujícího kapitána Baxtera Oglethorpa Calhouna.

Když se Brim prodíral vzrušeným davem k můstku, v duchu se usmál. Nebyly žádné pochyby o tom, že se Carescriané dostávají ve Flotile čím dál výše - alespoň v jedné její malé části...

Během posledních okamžiků podvečerní hlídky seděl Brim u svého pultu, zatímco můstek naplňovaly zvuky nadcházejícího odletu. Někde za ním bzučel ve své skřínce Reynoldsův seřizovač vln, vyladující frekvence. Mohl cítit,

jak se ve svém kulovitém uložení roztáčí řídicí pohon a hluboko v útrokách lodi oznamovalo jemné chvění, že Ursis má své gravitační generátory ve volnoběhu připravené k odstartování.

Venku dopadal z nízkého stropu déšť ale při hladině byl vzduch čistý. Pod Defiantovým můstkem se podél trupu pohybovala kotevní družstva, zabezpečovala zařízení přístaviště, odstraňovala kryty z optického kotevního zajištění a uzavírala kontrolní poklopy. Ve vedlejší gravitační bazénu po levoboku se v neklidném větru pohybovala trhaně L.I.F. Deadly a její můstkové hyperobrazovky zářily jako zamračené, přivřeně oči. Brim se navzdory vážným okolnostem usmál - nový křižník opravdu vypadal, jako by byl vhodně pojmenován. Daleko na moři problikávalo v temnotách zelené světlo navigační bóje, která se houpala v příboji a odněkud z mysli se mu vynořil starý gradgroatský chorál:

"Ó, vesmírná sílo pravdy,
která střežíš domovinu našeho dětství,
ležící v nesmírné kosmické hloubi.
Ač sama slabá, udržuješ stanovené:
Ó vyslyš nás, když voláme o přízeň
pro ty z nás v nebezpečí daleko ve vesmíru..."

Startový hymnus mu nějak připadal velice vhodný. Napadlo ho, co si asi teď myslí gradgroatští dělostřelci ve svých bezcenných vesmírných pevnostech. Určitě ví, že se dole něco děje. Možná je i vidí...

Přibližně tři cykly po začátku soumravní hlídky začala Onradova Šestnáctá operační skupina odlétat. Padesát cyklů po začátku noční hlídky byla na všech úrovních zastavena místní doprava a jako první vzlétla a zamířila po odletovém vektoru 91E zásobovací loď L.I.F. Nimrod. Po době kratší než padesát cyklů se zvedla z gravitačního bazénu a zamířila do Velkého kanálu poslední z pomocných lodí - L.I.F. Gregory Steele - nesoucí náklad zásobních gravitačních generátorů. Poté, zatímco větší bitevní loď pokračovaly v přezkušování navigačního řízení a pohonů, začaly se pohybovat kanály a mířit k zálivu flotily torpédoborců, které začaly s burácením vzlétat k obloze ve skupinách po čtyřech. Křižníky měly následovat okamžitě za nimi. Zatímco Brim naposledy kontroloval Defiantovy řídicí systémy, objevila se vedle jeho křesla žena z obsluhy COMMu. "Zpráva pro vás," řekla tiše.

Zamračil se. "Proč nepřišla přes obrazovku COMMu?" zeptal se.

"Všechna obvyklá spojení COMMem byla přerušena už před metacyklem, poručíku," prohlásila. "Tato zpráva byla doručena údržbářským spojením a..." zasmála se tiše, "myslela jsem, že byste ji raději obdržel trochu jiným způsobem..." Najednou se rozezvonily na můstku zvonky a zatímco Calhoun volal všechny na svá místa k odletu, tak tiše jak se objevila, byla žena zase pryč.

Údržbářské spojení? Zmatený Brim rychle vytáhl malý kousek plastiku z obálky a pak se usmál, když se všechno vyjasnilo. "Hodně štěstí a ať při tobě stojí Vesmír, drahý," hlásala zpráva starobylými písmeny. "Očekávám, že se mi celé vybavení vrátí v jednom nádherném kusu. Claudia." S hořícími tvářemi zastrčil kousek plastiku do kapsy svého bitevního skafandru.

Přibližně ve 2:40 noční hlídky zapojil Ursis generátor číslo čtyři do hlavního energetického bloku; všechny kotevní paprsky s gravitačním bazénem byly nyní přerušeny, a Brim vyvedl Defianta do kanálu v závěsu s L.I.F. Deadly a čtyřmi rychlými křižníky třídy P Perilous, Perdition, Perisher a Poison. Na otevřených vodách Velkého přístavu byl okamžitě vyhlášen na lodích první stupeň pohotovosti. Ve 2:58 noční hlídky zahájil Brim startovací manévr s rubínovým bodem vektoru 91E přímo ve středu hyperobrazovky, několik vteřin nato se zvedl z vody a zamířil do vesmíru v kurzu 6145H při maximálním startovacím zrychlení. O několik cyklů později minul synchronní boji severní čtyřicet pět J, zatímco Ursis nastartoval čtyři DDB-19A7 krystaly pohonu a za okamžik se už ukazatel světelné rychlosti vyšplhal ke značce 1.1 - Haelic náhle zmizel v hvězdné hloubi za zádi, jako by nikdy neexistoval.

Za několik metacyklů vzlétlo i šest Onradových bitevních křižníků; ve 4:19 noční hlídky dorazil princ sám se svými osmi bitevními loděmi, všechny loď v kurzu 6145H napříč galaxií. Těchto třináct velkých lodí - se svými starobylými, tradicí předávanými názvy - bylo rozhodující silou Šestnácté operační skupiny. L.I.F. Resolve, Onradova vlajková loď, byla zjizveným vítězem tuctu smrtelných srážek s Anakovými silami. Následovaly ji L.I.F. Intractable, L.I.F. Spiteful a nově zařazená L.I.F. Ateb CREDU. Druhý oddíl pod velením viceadmirála Jacoba Sturdeeho tvořila L.I.F. Conqueror, L.I.F. Canodd, L.I.F. Morwir a L.I.F. Thunderer - poslední s největším počtem širokospektrých destruktorů a věží ve známém vesmíru. Za nimi křižovaly čtyři rychlé bitevní lodě viceadmirála Erata Plutona: L.I.F. Queen Elidean, L.I.F. Ganriel, L.I.F. Daithom a L.I.F. Barreg. Mnozí je pokládali za nejlepší válečné lodě ve známém vesmíru: všechny byly navrženy výborně vyvážené, pokud šlo o silné pancéřování, silnou výzbroj a neobyčejně vysokou rychlost. Byly podstatně menší, než tři Anakovy obrovské bitevní lodě třídy Rengas, ale pod správným velením - v osobě starého prohaného Plutona - se obecně předpokládalo, že se tato silná formace může s úspěchem postavit čemukoli. Kdekoli.

Jako předvoj se vesmírem sunula Onradova eskadra bitevních křižníků pod velkou vlajkou viceadmirála Zorna Hobera na L.I.F. Benwell. Za ní následovaly Greyffin IV., Princess Sherraine, Gwir Neithwr, Oedden a Iaithe Galad. Tři ze štíhlých bitevních křižníků byly pamětníky nejstarších Anakových nájezdů. Mnozí na jejich palubách měli s Anakem účty k vyrovnání.

Brim věděl, že Onrad potřebuje zničit tolik ligerských lodí, kolik jen bude možné - zvláště ty, které patřily ke Skupině pozemních operací a nesly přibližně sto tisíc vojáků útočných jednotek. Jak prohlásila během instruktáže Collingswoodová, "musíme to smet' vyhodit ven do kosmu a nikde blízko obydlených planet." Onrad si nicméně také bolestně uvědomoval přečíslení ze strany Ligy - a Anakova druhořadého úkolu, spočívajícího ve zničení říšské flotily. Tím byla jeho zodpovědnost rozšířena o každou bojeschopnou loď. Princovo rozhodnutí v této záležitosti ukáže jaké povahy bude jeho vláda jako příštího císaře. A pokud prohraje, nemusí se obtěžovat s návratem domů.

O dva dny později Brim podřimoval v křesle, zatímco poslouchal hlášení KA'PPy o odletu Sedmnácté operační skupiny - právě v době, kdy měla probíhat prastará haelická Slavnost světél. Letos porušili Atalanťané tradici v naději na šťastnější zítřky a bezpečnější budoucnost, ale vzpomínal si na obrázky z dřívějších slavností: děti s barevnými vlajkami, proslovy, slavnostní vlajkosláva, přehlídky. Dnes budou ulice města odrážet burácení velkých válečných lodí, opouštějících přístav. Uvažoval, jak asi tráví dnešní večer Claudia a pak se pro sebe usmál. Věděl, jak by strávila alespoň jeho část, kdyby byl ve městě on...

Čtyři silná vesmírná loďstva - shromážděná moc galaktické Říše Greyffina IV. a Ligy temných hvězd Nergola Triannika - se naslepo hnala proti sobě a k čelní srážce s osudem. S nimi letěly i zásoby, přesahující společnou hmotnost trupů jejich lodí i lidské síly. Z této bitvy může vyjít vítězně pouze jedna z nich. Prvořadým cílem byla obrana - nebo dobytí - malé planety, obíhající kolem hvězdy třetí velikosti. Druhořadým cílem ale bylo rozhodnutí o osudu Avalonu a mnoha sousedících planet. A i toto bylo stěží porovnatelné se skutečným výsledkem, který visel na vážkách. V nadcházejících bitvách se nezvratně rozhodne o celé struktuře a stavbě civilizace - pro celé následující generace...

Jak Šestnáctá operační skupina pokračovala v letu galaxií, vklouzly posádky lodí do tradiční každodenní rutiny. Každých šest metacydlů prováděla každá loď pečlivou přípravu obsluh destruktů - a poněvadž nebylo co jiného na práci, všechno se kontrolovalo - včetně toho, jak jsou naleštěné kovové součásti a stříbrné přístroje. Na palubě L.I.F. Invincible svolala její kapitánka Katherina Lorantová zvláštní kárnou komisi a napařila dvěma mladším navigačním důstojníkům po třech dnech, ženě za 'nepovolené částečné odhalování na můstku' a muži za 'nedopustitelné zneužívání navigačních tabulek'.

K prvnímu kontaktu s ligerskými loďmi došlo během čtvrtého dne letu. Přibližně v 1:03 jitřní hlídky atalantského standartního času ohlásil torpédoborec třídy K, L.I.F. Kracken, nacházející se při hlídkovém letu na pozici BD*2/31:0, kontakt v červeném a červenooranžovém sektoru se dvěma ohýbači, mířícími na zelenou a zeleno-modrou. O několik cyklů později KA'PPoval Kracken znovu - tentokrát, aby ohlásil, že je napaden. Poté už nebyla zachycena žádná zpráva, až hlášení pátrací lodí, která ohlásila ODEČTĚTE SI DVA OHÝBAČE. Pak následovaly dva dny, během nichž ke kontaktu nedošlo.

Nakonec, šestého dne letu, odeslal torpédoborec na vzdáleném žlutém křídle Šestnácté operační skupiny elektrizující slova: NEPŘÍTEL V DOHLEDU. Brim sledoval, jak se tato slova mihla přes jeho obrazovku ve 2:20 ranní hlídky. O okamžik později vyslal torpédoborec další zprávu:

S JISTOTOU ROZPOZNÁNA TRANSPORTNÍ ESKADRA.

MALÉ BITEVNÍ KŘÍŽNÍKY NA ŽLUTÉ-ŽLUTÉ. MÍŘÍ NA ZELENOU A ŽLUTOU-ZELENOU PŘI SVĚTELNÉ

RYCHLOSTI PATNÁCT TISÍC. VZDÁLENOST 99188.

MOJE POZICE JE GV*21/-78:98.

ÚTOČÍM S...

Zpráva náhle skončila ve 2:23. Po několika dalších cyklech bylo jasné, že Liat Modal dosáhl prvního úspěchu. Ale jeho malé vítězství přišlo o cyklus později, než mělo. Za svými zády zaslechl Brim Collingswoodovou, jak diktuje zprávu pro prince Onrada, hlásící, že hra začala.

"Nu, přátelé," ohlásila pak do můstkového interkomu, "zdá se, že princ Onrad chce, abychom se na ty Ligery trochu podívali." Usmála se. "Veliteli Calhouně, můžete uvést loď do bojové pohotovosti. Wilfe, zaveď nás na setkávací kurz těch lodí."

"Ano, kapitánko," řekl Brim. "Operátore, budu potřebovat změnu kurzu na GV*21/-78:98 - doplněnou o světelnou rychlost patnáct tisíc ve směru zelená a žlutá-zelená."

"Okamžik, poručíku," řekl operátorův hlas. Pak se ozval znovu, "doplněný změněný kurz bude 48.1 s mínus deseti ve sklonu za třicet vteřin, poručíku."

"Dobrá," odpověděl Brim. "Odešlete ostatním loďmi: 'Změna kurzu ve sledu 48.1, mínus deset ve sklonu.' Pak mi odpočítejte posledních pět vteřin."

"Ano, poručíku," ohlásil operátor, "odpočítat pět."

Zatímco Brim kontroloval své přístroje, zableskly se za hyperobrazovkami KA'PPa prstence. "Připravte se na změnu kurzu," upozornil.

"Pět..." počítal operátor, "čtyři... tři... dva... jedna... teď." Když Brim zahrnul na nový kurz, Defiant se ostře naklonil na pravobok. Obrátil se v křesle a sledoval, jak je následují ostatní lodě, jedna za druhou, v dokonalé formaci. "Brzy budeme potřebovat plnou bojovou rychlost, Niku," upozornil Ursise u nedalekého pultu.

Sodeskyan vážně přikývl, pak se obrátil ke svému pultu a začal pracovat "Množství směsi v komorách generátorů je na maximálních hodnotách, Wilfe," ohlásil zanedlouho.

Brim přikývl. Přes kontrolní obrazovku motorů přebíhaly jasné stíny barev, jak osm stupňovitých akceleračních Defianta pumpovalo do generátorů hroznou energií. Po páteři mu přeběhlo zamrazení. Bylo to blížící se nebezpečí, co ho tak vzrušovalo - nebo to byla prostě síla obrovské lodí, připravující se k boji? Pokrčil rameny. Bylo těžké říct, jestli v tom byl vůbec rozdíl.

Přepnul obrazovku na nemocnici, kde Flynn a jeho pomocníci narychlo dokončovali přípravu zdravotnických nástrojů a obvazů. Za nimi stály - zatím-prázdné řady uzdravovacích strojů. Zachvěl se: bude mít opravdu štěstí, jestli se do těch pomalu pulzujících krabic sám v několika příštích metacyklech nedostane a dobře to věděl. Pozoroval, jak daleko

vzadu ve žhnoucím horku prostoru pohonu přebíhají Gamble a Provodník mezi lesklými trubkami s palivem, vykřikují rozkazy, pobízí obsluhu vysokotlakých kotlů a prohlížejí ukazatele vyjících admirálních N(112-B) motorových komor, seřazených podél stěn. Potřásl hlavou; při pohledu na takové prostředí byl dvakrát tolik rád, že je navigátorem. Na můstku pobíhal Grimsby a roznášel energii nabitě obcerstvení a šálky cvcesse'. "Mladý pane Brime, budete potřebovat něco víc, než jen pancíře a destruktory k tomu, abyste tuhle bitvu vyhrál," předpovídal starší stevard, když procházel kolem jeho stanoviště s obrovským tácem v ruce.

"Vezmu vás za slovo, pane Grimsby," odpověděl Brim ponuře a vzal si jeden chlebiček a šálek, ze kterého se kouřilo. Cvcesse' mu spálilo jazyk, ale v žaludku hrálo. Když se podíval na křeslo po pravé ruce, musel se usmát při pohledu na Arama, který si ovíval spálené rty.

"Možná bychom to měli bratru Liat Modalovi nalít také tak horké," zahučel přes řev motorů mladý A'zurnian.

"Uděláme, co bude možné, mladý muži," podotkla v křesle po Brimově levé ruce Wellingtonová. "Věřte mi."

"Zabezpečit vnitřní těsnící dveře," upozornil interkomem Calhoun.

Brim se proti své vůli zachvěl. Kdyby byl Defiant v bitvě vážně zasažen, právě tento rozkaz by některým zachránil život - a znamenal by jistou smrt pro ostatní, kteří by byli uvězněni v zasažených částech lodi nebo odsouzeni k nekonečné agonii v poli uniklé radiace.

Kamkoli se vnitřními kamerami podíval, byly chodby prázdné a klidné, kromě několika nepořádně zavřených průlezů, které se tu a tam v rytmu letu lodi pohybovaly. "Defiant je v bojové pohotovosti, kapitáne Calhoun," hlásil za ním Barbousse. "Všechny tři hledáčky paprsků N jsou v provozu, zaměřeny ve směru letu."

"Dobrá," řekl klidně Calhoun. "Pokračujte, šéfe."

Brim se usmál Calhoun mluvil jako člověk, který je velení lodi už po léta přivyklý - jak určitě po celá léta předzáchranných prací byl.

Venku se na palubách protáčely destruktory pod velením Wellingtonové ve svých věžích, jak přezkušovaly potisící své mechanismy. Sto padesát pětky s dlouhými hlavněmi se ve světle hvězd, kolem kterých prolétali, matně leskly.

Náhle přes Brimovu obrazovku přeběhly kapitánské symboly, následované vážnou tváří Collingswoodové. "Dobré jitro, posádko," promluvila. "Zdá se, že se situace brzy změní. Během metacyklu to budeme my, kdo bude lovcem - a Ligeři budou nuceni bránit pomalé, bezmocné transportní lodě." Na okamžik se zamračila a pak pokývla hlavou.

"Rozhodla jsem se využít tuto příležitost, abych vám všem řekla, že se brzy střetneme s něčím, o čem předpokládáme, že bude silné seskupení ligerských válečných lodí, doprovázejících asi třicet transportních invazních lodí. Pokud usuzujeme správně, velí transportním lodím admirál Liat Modal a musí být zničeny."

Brim si představil skoro pět set padesát námořníků u monitorů po celé lodi, poslouchajících každé slovo. Jako většina ostatních válečných lodí měl Defiant mimo můstku jen několik hyperobrazovek - většina jeho posádky byla k událostem mimo trup slepá, reagovala pouze na proudy rozkazů z očí lodi na můstku. To, že je chtěla Collingswoodová o všem informovat, byl jen jeden z mnoha důvodů, proč ji mnohé posádky pokládaly za jednu z nejlepších velitelek flotily.

"Určitě vám nemusím říkat o obrovské důležitosti několika následujících metacyklů," pokračovala, "nebo o riziku, které během té doby podstoupíme. Početně jsou ve výhodě, alespoň během této bitvy. Nicméně, protože budeme útočit my, bude jejich obrana oslabená - přinejmenším, než se do hry zapojí jejich velké válečné lodě. Ale máme výhodu rychlosti a jsme zkušená posádka. To nejspíš stačí k tomu, abychom uspěli - pokud bude každý z nás chtít dostát své povinnosti vůči Říši. Není to malý rozkaz, zvláště při nevýhodách, které nás čekají v několika následujících metacyklech, ale je to všechno, co po vás může někdo chtít - princ Onrad, admirál Penda, Greyffin IV. a s nimi i já." Odmlčela se a na okamžik zavřela oči, pak našpulila rty. "To je všechno," řekla. "Přeji vám každému hodně štěstí. A ať nad námi a naší lodí bdí Vesmír." Obrazovka pohasla a objevil se na ní předchozí obraz. Brim se ve svém křesle otočil a sledoval, jak se Collingswoodová ve svém křesle opřela, očividně vyčerpaná city.

"Dobrá slova, Regulo," řekl tiše Calhoun. "Nejní to lehký, s tímhle..."

"Zachytili jsme něco přístroji ve velké vzdálenosti," ohlásila napjatě Wellingtonová o několik okamžiků později. "Podle velikosti a tvaru usuzuji, že je to naše první skupina Ligerů."

"To máme teda ztracenou kliku, že sme vo ty nemanželský zukeedy vůbec zakopli!" vykřikl někdo vzadu na můstku.

"Taky by se mi líbilo říct vo sobě, že sem tady a pak se vytratit pryč."

Když zpomaloval Defiantův přímý let, Brim se zasmál - Collingswoodová měla za úkol nepřátelský svaz jen ohlásit, ne ho dohnat.

"U samotného Vesmíru," žasla Wellingtonová, jak se přibližovali. "Ani transportní lodě nerozdělili do kol!"

"Jo... přesně tak," prohlásil Calhoun, když Defiant přiletěl téměř až k zadním řadám posledních ligerských lodí. "Myslím, že Liat Modala musí poslední dobou dost bolet hlava."

"A možná ne," dodal Calhoun tiše, zatímco Collingswoodová podávala hlášení Onradovi. "Todle sou pomalý kusy," řekl, když si prohlédl transportní lodě na pravoboku, "a docela dobrá šance k tomu, aby Ligeři použili vohejbače. Třeba se na nás zrovna nějak koukají krz schovaný míříce torpéd."

"Ano, Cale," řekla Wellingtonová a začala vysílat zprávu COMMem. "Máme teď všude pozorovatele navíc," ohlásila pak. "Zvlášť ve spodních pozorovatelnách."

"Dobrá práce, Doro," řekl Calhoun s úsměvem.

Na levoboku se k nim směrem od konvoje začalo blížit několik proudů spalin motorů. Podle zelených záblesků Brim usoudil, že to jsou NF-110.

"Připravte se k nasazení," upozornil Calhoun dychtivým hlasem.

Brim se ohlédl na široký proud spalin, řinoucí se za zadními tryskami Defianta do dálky. Mohl se rychlostí a palebnou silou rovnat každému NF-110, stejně jako Gorn-Hoffům. Na okamžik si připomněl slova Collingswoodové a uvažoval,

jaký je to pro Ligery pocit, když se nyní octli v obraně oni.

"Všechny posádky, odjistit destruktory."

"Co si myslíš, že chtějí dělat s těmi bitevními loděmi?" zeptal se Aram a pokývl na přední hyperobrazovku, kde se rýsovaly obrovské obrysy velkých lodí jasně viditelné proti proudům spalín transportérů. Jejich účtyhodné hlavní baterie byly stále ještě vyrovnány směrem ke přidi a k zádi.

Defiant právě prolétal kolem gravitační díry a Brim měl na okamžik plné ruce práce se řízením. Pak se zamračil, když sledoval, jak se přední věž natáčí proti přibližujícím se eskortním lodím. "Myslím, že ti velcí kluci čekají na Onradovy bitevní křižníky, které přilétají zezadu," řekl nakonec. "Čekají, že se Gorn-Hoffy postarají o menší ryby, jako jsme my a torpédoborce." Ušklíbl se a podíval na mladého Azurniana. "Alespoň doufám, že to mají v úmyslu," dodal s úsměvem.

"Ty plechovky jsou možná staré, ale mají velké destruktory!"

"Lehké křižníky: podnikněte nezávislý výpad proti eskortním lodím," zaslechl Brim rozkaz Collingswoodové. "Včetně Defianta, Cale," dodala. "Skončila jsem se svými hlášeními."

"Slyšels to, mladej Brime?" zeptal se Calhoun.

"Ano, pane," odpověděl Brim, "nezávislý výpad." S tím sklonil Defiant dolů a doprava a zamířil proti přibližujícím se eskortním lodím.

Náhle se ve sluchátkách ozval napjatý hlas. "Pozor! Torpéda - ve směru žlutá!"

Brim nalehl na řízení a sklonil Defiant níže přesně ve chvíli, kdy jim vejř tři torpéd přeletěl nad hlavami a minul můstek jen o necelých třicet iralů, než zmizel po levoboku. "Odkud se ksakru?..." začal, ale byl přerušen druhým varováním, které se tentokrát ozvalo přímo za ním na můstku.

"Ohýbač na purpurové plus deset!"

V témže okamžiku už i Brim ošklivou malou loď zahlédl, jak se přibližuje z pravoboku. Očividně se právě v tom okamžiku dostala do zóny Defiantových zářičů paprsků N. V pozadí mohl zaslechnout tiché hlasy střeleckých posádek Wellingtonové, vyvolávajících zaměřovači hodnoty. Ještě mluvily, když se hlaveň předního 152mi destruktora otočila, sklonila, pak pomalu zvedla a ustálila. O cyklus později vychrlila ohlušující, jasně zelený blesk, který protřhl temnotu a na okamžik nechal vyhasnout hvězdy, oťrásl palubou a naplnil ji divokým jásotem.

"Velký Vesmíre!" zalapal někdo po dechu. Posádka Wellingtonové dosáhla přesného zásahu jediným výstřelem. Ohýbač náhle zmizel v drtivém výbuchu divokých plamenů a energie, doslova se začal uprostřed rozpouštět, dokud nebyl celý zahalený jasnou, vířící koulí ohně, která se v několika cyklech zhroutila sama do sebe - kromě dvou jasných komet, rychle mizících v dálce: těžkých konstrukcí motorů.

Brim se podíval na své ruce. Kupodivu se ani nezachvěly.

"Míří na modrou a dvě stě nahoru," říkal jeden z velitelů destruktorových posádek, "vzdálenost čtyři tisíce sto..."

Přední destruktor se stočil k pravoboku a začal se zaměřovat na řadu přibližujících se eskortních lodí. "Pal!" Tentokrát vystřelil současně s hlavní záďovou baterií v soustředěné salvě. Můstková paluba sebou divoce trhla a po celém můstku začaly padat z pultů šálky od cvcesse'. Když se venku rozplynula oblaka jiskřící radiace, změnil Brim o něco kurz, aby usnadnil střelbu a rozhlédl se v prostoru před sebou. Nic. Alespoň nic, co by mohl vidět...

Defiant prolétl kolem další gravitační díry a pak se znovu zařadil do směru.

"Pal!"

Brim se otočil v křesle, aby se podíval dozadu.

"Hej, podívej!" vykřikl ženský hlas. "Dostali jsme dalšího z těch parchantů! Dobrá práce, Doro!"

"Patří mu to!"

"Jo! Dobrá palba, Doro!"

Brim se podíval na poničený Gorn-Hoff, planoucí na třech místech ve středu trupu a mířící bezmocně, očividně bez řízení, směrem dolů na levobok. Zakřivené pancéřové obložení jeho palubních nástaveb bylo proraženo jako tenká plechovka a odhalovalo většinu vnitřního vybavení. Skoro mohl cítit zoufalství nepřátelského navigátora, když vypovídala jedna funkce za druhou.

"To ho naučí, zatracenýho zukeeda!" vykřikl někdo vesele. Nepřátelská loď několik cyklů ještě pokračovala v nezměněném kurzu, pak se začala stáčet doprava, dokud nebyly její paluby skoro kolmo k Defiantovým. Náhle se jeho záď v oblaku jisker a trosek oddělila; o několik okamžiků později se spálený vrak rozlomil na dva kusy a zmizel rychle vzadu.

"Další ohýbače, pro Vootovu lásku - DÍVEJTE SE!" vyjekl někdo hlasem, zdrsnělým náhlou hrůzou.

Brim se otočil v křesle právě včas, aby spatřil, jak dvě ošklivé malé lodě vklouzly do pole paprsků N. Jeho oči na ně zaostřily jen několik vteřin před tím, kdy můstek Defiantu divoce, s neuvěřitelným otřesem a hlukem, nadskočil.

Obrovským množstvím uvolněné energie zapulzovala gravitace a mrštila jím proti uvolněným pásům jeho křesla. V tomtéž okamžiku se roztržily záďové hyperobrazovky a tlak na můstku se silou velkého výbuchu poklesl. Náhle opěradlem jeho křesla proletěl úlomek doběla rozžhaveného kovu a vypálil velký kus látky v nadloktí jeho skafandru. Zaskočený zavyl bolestí, jak mu střepina prolétla paží, narazila v dešti jisker do klávesnice pultu a kouřící dopadla na podlahu. Na okamžik viděl, jak mu ze zčernalého, kouřícího skafandru vytéká stružka krve. Pak se v tom místě skafandru stáhl - spolu s jeho paží - ve vteřinu trvajících lavině bolesti a utrpení. Zaťal zuby a donutil se zaostřit oči znovu na kontrolní panel. Vzadu někdo křičel - spíše jako zvíře, než cokoli jiného. Vrhł se k řízení a pustil to z hlavy.

"Kontrola poškození," zaslechl Calhouna, "hlase se!"

"Zásah destruktorem jen kousek za můstkem," odpověděl někdo přes kakofonii hlasů, volajících po lékařských týmech, ozývajících se ve sluchátkách a přes divoký jek, pokračující vzadu jako šilený. "Radiální požáry v elektrických komorách pět a šestnáct Chodba ke COMMu číslo devatenáct zablokována..."

Když prolétali kolem ohýbače, vystřelily destruktory Defiantu dvakrát, ale naprosto minuly. Brim zamračeně loď otočil,

aby se jim dostal znovu na dostřel, ale malá loď byla daleko lépe ovladatelnější, lehce se mu vyhnula a zmizela z dosahu jeho paprsků N. Pořád se pokoušel nevšímat si jeku, když ten náhle ustal a všechny hlasy jako by náhle na několik okamžiků zmlkly, než se ozvaly znovu. Podíval se na Arama - který to přestál bez jediného škrábnutí - a rozhlédl se po můstku. Vzadu bylo všechno pokryto lesklými střepey z hyperobrazovek. Celá zadní část můstku byla otevřena do vesmíru a propletených vzorců spalín za nimi. V uličkách mezi pulty poletovalo vnitřní vybavení a přes několik pultů ležely dvě zřícené podpěry stropu. Tu a tam se prodíraly hromadami trosek zdravotníci a skupiny opravářů. A přitom bylo podle všeho Defiantovo řízení netknuté - a ani na ukazatelích světelné rychlosti nebyly patrné žádné změny. Přepnul obraz na Ursisovo stanoviště.

Medvěď zachmuřeně vzhlédl, pak přikývl a spojil palec s ukazováčkem v gestu uspokojení.

"Hlášení ztrát!" rozkazoval za ním Calhoun.

"Okamžik, veliteli," odpověděl hlas. Pak pokračoval: "Patnáct námořníků uvězněno v oddělení COMMu číslo sedmnáct a zabito radiací..."

Brim se zachvěl při pomýšlení na uvězněné muže, pomalu umírající v nejmučivějších bolestech v galaxii. Zaťal zuby, když hlášení pokračovalo.

"...Jeden důstojník nalezen pod troskami v chodbě číslo devatenáct - dopraven na ošetřovnu, veškeré mužstvo můstkové zabezpečovací skupiny zabito střepey z hyperobrazovek..."

Brim násilím odvrátil svou mysl od hrozného popisu, pohledem přejel prostor před lodí - jakkoli malý to mělo smysl - pak vzhlédl, když mu na rameno poklepala Collingswoodová a ukázala hyperobrazovkami ven.

"Doro, Wilfe," vykřikla bez dechu, "podívejte se - ligerské bitevní křižníky se roztahují do šířky. Připravují se na Onrada a nechávají staré bitevní lodě, aby chránily transport. Teď máme příležitost zaútočit torpédy!"

Brim pochopil okamžitě. S Defiantovou ohromující rychlostí mohou proletět formací dříve, než se jim budou moci staré bitevní lodě přiloudat na dostřel. Liat Modal udělal katastrofální chybu - takovou, které se kapitáni říšských lodí naučili po několika drahých zkušenostech vyhybat. "Ano, kapitánko," odpověděl a naprosto zapomněl na duté cukání v paži, když vedl loď dolů na levobok.

"Šéfe Barboussi!" přikázala vysílačkou Wellingtonová. "Zkusíme torpéda, pokud dovolíte."

"Ano, velitelko," ozval se z jejího pultu Barbousseův hlas. "Všechny komory jsou nabitý a odjištěny."

Wellingtonová se podívala na Brima a ukázala na ligerskou formaci. "Půjdu po támhleto, Wilfe," řekla, "po té transportní lodí v nejvyšší řadě, druhé zprava - myslím, že je největší. Máme ji na zaměřovačích."

"Vidím, Doro," řekl Brim a lehce s lodí sklouzl stranou, aby jí poskytl lepší uhel střelby. Jistě, vybrala si tu největší, ale jedna ze starých bitevních lodí stále křížovala poblíž a její velké střelecké věže se nyní otáčely Defiantovým směrem. Destruktory vypadaly, jako by byly dlouhé nejméně deset c'lenytů! Zachvěl se, ale udržoval stejný kurz. Nahoře a po levoboku transport v hyperobrazovkách stále rostl, ale Barbousse čekal přinejmenším těžký výstřel.

"Vystřelíme vějíř čtyř torpéd," nařídila Wellingtonová.

"Ano, velitelko," odpověděl Barbousse napjatě z jejího pultu. "Vějíř čtyř." Pak se na Brimově obrazovce objevila jeho tvář. "Držte směr, pane," řekl.

"Držím..." začal Brim odpovídat, ale byl přerušen obrovským výbuchem, když na ně vypálila salvu stará bitevní loď. Chybila, ale náraz energie málem vychýlil Defianta na bok. Znovu se začaly po palubě honit uvolněné kusy vybavení a trosek, zatímco se ve vysílačkách ozval polekaný křik členů posádky. Brim sotva stačil křižník vyrovnat když mu jiskření u starých destruktů K-149A staré bitevní lodě řeklo, že zaměřují další salvu. Brim zatnul zuby a přiblížil se k transportním lodím. Pro bitevní loď bude obtížnější vystřelit tak, aby neriskovala poškození svých svěřenců. "Jak to vypadá, šéfe?"

"Jsme zatraceně blízko, poručíku," odpověděl se zaťatými zuby Barbousse. "Na tuhle vzdálenost nemohu minout, ale budete odtud muset rychle vypadnout až je vypálím, nebo nás to vezme taky."

"Jsem připraven," řekl Brim pevně. "Vypusťte je."

"Ano, pane," řekl Barbousse. Současně kolem levobočních hyperobrazovek proklouzla čtyři torpéda a letěla přímo k transportní lodí.

"Niku!" vykřikl Brim, "dej mi sem úplně VŠECHNO!"

"Máš úplně všechno, Wilfe!" řekl Ursis vzrušeným hlasem. "Teď!"

O zlomek vteřiny poté všechna čtyři torpéda narazila do transportní lodě v úzkém prostoru přímo za můstkem. V těch několika vteřinách, kdy ji mohl Brim sledovat vybuchl nejdříve její trup v tepající záři plamenů a trosek, kterou následovala obrovská, vířící koule atmosféry, když trup praskl a rozpadl se jako nějaké obrovské shnilé ovoce. Brim na okamžik zavřel oči - ještě nikdy dříve neviděl zahynout deset tisíc lidí - alespoň ne v jedné chvíli. Cítil, jak mu do krku stoupá žluč.

"U Vootova vousu, vy dva!" vykřikla šťastně Wellingtonová přes řev namáhaných krystalů pohonu, "nikdo mi neřekl, že byste někdy stříleli z děla! Kde berete střelný prach?"

"Přece sis ho sama přinesla na palubu!" zakřičel Brim, když zamířil přímo k zadní nástavbě bitevní lodě. Zádřová věž se za ním otáčela, ale ne natolik rychle, aby je zachytila do mřídel. Náhle dostal nápad. "Šéfel!" vykřikl do spojovacího mikrofonu, "máš tam na policích vesmírné miny?" Na obrazovce bylo vidět jak Barbousse sklouzl pohledem na svůj pult.

"Čtyři, poručíku," odpověděl hromotluk. "Přesně podle požadavků řádů." Stiskl několik spínačů. "Mám je odjištěné..."

"Až napočítám do tří, všechny je vypusťte," řekl Brim se zaťatými zuby. "Jedna..." Hranatá bitevní loď byla v Defiantových hyperobrazovkách obrovská - stejně jako její destruktory, které je nepřestávaly zaměřovat. "Dva..." Stiskl rty a zamířil k bodu, ležícímu jen několik iralů od jejího můstku. "Tři!" O zlomek okamžiku proklouzly pod Defiantovou ostrou přídělí obrovské příďové a zádové střelecké věže a on potřeť uklidil můstek, když přitáhl řízení k

sobě ve skoro svislém stoupání od paluby bitevní lodě. Příďové věže skoro křečovitě vypálily plnou salvu, ale provazce energie proklouzly pod Defiantovým vzhůru mířícím trupem. Pak zalila můstek od zádi obrovská pulzující záře, když silné vesmírné miny vybuchly - bez hyperobrazovek, které by oslepující záblesk ztlumily. Brim se otočil v křesle právě včas, aby zahlédl, jak se bitevní loď ostře vychýlila z kurzu s levobokem v jednom plameni žhnoucího radiálního požáru. V následujícím okamžiku do ní narazila transportní loď, která se k ní přiblížila plnou rychlostí zezadu. Přejela po silně pancéřovaném plášti bitevní lodě v jasném dešti jisker, pak se jakoby v bolestech postavila na příď, když se pod ní bitevní loď smekla druhým výbuchem plamenů a zářících krystalů ledu.

Brim se obrátil zpět k řízení právě ve chvíli, kdy se Defiant v prázdném prostoru zastavil, jako by narazil na nějakou podivnou neviditelnou stěnu. Můstek sebou divoce trhnul kupředu a on byl vržen proti bezpečnostním pásům svého křesla tak tvrdě, že si málem zlomil vaz. V nepřítomnosti vnitřní gravitace se utrhávaly celé pulty a prorážely postranní hyperobrazovky ve vodopádech poletujících trosek. Pod trupem žhnula jasná záře, pak náhle ustala - stejně jako hřmění pohonu. Bez Alperna nebo kohokoli z jeho zabezpečovacího družstva byli sami torpédováni. Věděl to! Náhle se velká loď naklonila na stranu a sklouzla dolů - jen několik okamžiků před tím, než kolem nich prolétla druhá dávka torpéd. Ani neměli čas vypustit návnadu.

"Ztratili jsme věž E!" vykřikla Wellingtonová.

"Oba krystaly jsou rozbité, Wilfe!" zařval za okamžik Ursis. "A v prostoru pohonu se stalo něco strašného."

Náhle se na obrazovce objevila Provodnikova tvář v helmě. Za ním byla strojovna jediným planoucím místem zkázy. Všude ležela těla a hustým kouřem tu a tam probleskovaly z rozlámaných palivových trubek velké zášlehy energie. Oči mladého Medvěda byly otevřené doširoka, skoro jako by sám nemohl uvěřit tomu, co se stalo. Pomalu otevřel ústa, jako by chtěl promluvit; místo toho však vydával proti průzoru své helmy karminovou spršku krve. Když se usadila, zvrátil oči vzhůru a za okamžik sklouzl pryč z obrazu.

Brim málem začal sám dávit, když se do nejisté dráhy Defianta vyřítily zbytky transportní flotily. Jedno velké plavidlo kolem nich proletělo v takové blízkosti, že přejelo svým KA'PPA majákem po celé délce Defiantovy kýlové obšívky, naplnilo celý trup uširvoucím, zvonivým skřípáním a oťráslo můstkem tak tvrdě, že Brimovi na okamžik vyrazilo řízení z ruky. Než se zase vzpamatoval, sklouzl Defiant na pravobok, se štěstím minul další transportní loď - ale bezděčně unikl mířidlům přilétající bitevní lodě, jejíž palebný prostor tím byl zastíněn. Brim se kousl do rtu, stočil loď do ostrého náklonu a zamířil s ní ke spodní části konvoje - který okamžitě zmizel v proudech jasného světla dvojnásobnou rychlostí, než jakou měl Defiant.

A najednou tam žádní Ligeři nebyli. Bylo teprve 1:43 jitřní hlídky, na vteřinu čtyřicet cyklů poté, co Wellingtonová poprvé nahlásila kontakt - a byli z války venku! Několik cyklů po jeho překrutu se stali Ligeři vzdáleným rojem jasných jisker proti hvězdné prázdnotě. Za zádi mohl rozbitými rámy hyperobrazovek vidět nejasné, hyperrychlostí letící obrysy Onradovy operační skupiny, rychle se k nim přibližující se čtveřici rychlých bitevních lodí admirála Plutrona v patách. Liat Modal měl ztratit většinu svého svazu - a sto tisíc vojáků ligerských invazních jednotek, které byly nyní nezvratně odsouzeny k smrti.

"Osobní zpráva pro vás od admirála Plutrona z Queen Elidean" oznámila žena z obsluhy COMMu Collingswoodové hlasem, tlumeným obvodou bitevního skafandru. "Myslela jsem, že bych vám ji měla raději předat osobně."

"Děkuji," odpověděla Collingswoodová - jako by zprávu očekávala. Současně Brim zaslechl její smích. "Odešlete prosím admirálovi," rozkázala. "Trochu nám to připálilo řasy, ale hlavní části netknuty. Ukážu vám je v přístavu." Myslí, že jako odpověď to bude stačit."

"Ano, kapitánko..."

Na pozadí mohl Brim slyšet hlas důstojnice, velící záchranné četě. "Tady, kluci," ukazovala. "Trochu rychleji - tady ta hromada zasypala dva chlapy."

Brim se otočil na sedadle, zatímco Queen Elidian pomalu odplouvala, těsně sledována Ganriel, Daithom a Barreg. V zadní, nejvíce zničené části můstku, rozsekávaly záchranné týmy laserovými sekýrami zbytky z podpůrných rámu hyperobrazovek. Pod nimi, napůl pohřbené v krvi nasáklých troskách, bylo vidět rozdrčené tělo v ožehlém bitevním skafandru. Proti své vůli se oťrásl, když tenhle hrozný pohled doplnili dva zdravotníci, nesoucí na nosítkách zbytky tří těl. Žádné z nich nebylo ani ze dvou třetin celé. Potřásl hlavou a otočil se zpátky k řídicímu pultu, kde čekal na hlášení o škodách. Nemohl se však zbavit myšlenek na ten hrozný pohled. Válka může být romantická jen pro někoho, kdo ji nikdy nezažil.

Najednou se na obrazovce objevil Ursis. Za ním bylo vidět rozbité motorové prostory, které jiskřily a zářily oblaky volných iontů. Brim se podíval na Medvědovo stanoviště na můstku. Teď tam seděla jasně lidská postava Gamblea. Potřásl hlavou. Provodnikova ztráta byla pro jeho sodeskayanského přítele určitě bolestivá. Medvědi obvykle drží pospolu. "Kromě ztrát na životech," hlásil Medvěd, "to není až tak zlé, jak to vypadá." Obvázanou rukou ukázal ke skupině, která právě dokončila hašení nějakého požáru. "Defiant si už asi nezabojuje, ale za metacyklus budeme schopni letět polovinou normální rychlosti. Na to, abychom se dostali domů, to postačí."

"Co je s Provodníkem?" zeptal se Brim. Odpověď však už znal.

Ursis zvedl oči a kousl se do rtu. "Můj krajan Provodník se přidal ke svým předkům," řekl smutným hlasem. Potom lhostejně pokrčil rameny. "Člověk vždy čeká, že cena války bude obrovská, Wilfe Ansore - a málokdy se zmýlí."

V dalším metacyklu princ Onrad samotný nařídil Defiantovi, aby se vrátil na Atalantu.

V NEJHORŠÍM PŘÍPADĚ, REGULO,

odvysílal těsně před svým útokem,

BUDEME POTŘEBOVAT VAŠE DESTRUKTORY, JINAK POMOC PŘI OSLAVÁCH.

Krátce poté se mezi hvězdami před nimi objevily záblesky, které začaly nabírat na intenzitě, až byla skoro celá obloha pokryta fialovým světlem, občas přerušeným různobarevnými záblesky, ohlašujícími zásah.

Jak těžká palba pokračovala, bylo z KA'PPA zpráv jasné, že se Onradovi jeho útok povedl a Říše - zatím - vyhrává.

Za nějaký čas Defiantovy hlídky uviděly spousty trosek a světélkující vraky podél letové dráhy. Většinou to byly zbytky transportních lodí, stále ještě v původním kurzu, který měly ve chvíli zásahu. Některé byly obklopeny oblaky záchranných kapslí, ale většinou tam nebyly žádné. Brim si pomyslel, že stejně je to jedno. V čase, kdy by mohly dorazit záchranné lodi Ligy, kapsle budou mít už dávno vyčerpány všechny zásoby energie. Jeden z trupů, kolem kterého pluli, byl obklopen asi pěti kapslemi, ale vypadal, jako by byl pokryt tisíci hmyzími těly - každé ve tvaru člověka - kosmické smetí, jak je nazvala Collingswoodová.

Mezi ligerskými válečnými loďmi, které míjeli, byly hlavně útočné křižníky třídy Gorn-Hoff a několik NF-110. Ty, které se ještě stále mohly pohybovat a měly zdroje energie, sem tam vypálily salvu nebo dvě, ale většina z nich byla rychle umlčena netknutými 155mi destruktory pod velením Wellingtonové. Ohýbače, které potkali, byly úplně zničené. Zpráva od Onrada říkala, že ve velké bitvě byly prakticky bezmocné, protože byly většinou spatřeny dříve, než mohly účinně odpálit torpéda. Collingswoodová a Calhoun se širokým obloukem vyhlí třem poškozeným bitevním loďmi, které míjeli. Jedna z nich byla Lempant, vlajková loď skupiny, veterán téměř všech větších bitev. Obrovské radiační požáry ji pokrývaly na třech místech trupu. Zjevně zpomalovala ze světelné rychlosti. Z jejího obrovského můstku nezůstalo víc než sežehlá kostra, vystupující z trupu. Jestli byl Liat-Modal někde poblíž svého stanoviště, tak z něj a z jeho důstojníku nezůstalo víc než několik atomů.

Znovu a znovu zpomalovali, aby vyzvedli trosečníky v záchranných kapslích. Loď, které podobně jako oni ještě mohly manévrovat, nebo které z nějakého důvodu posádka ještě neopustila, míjeli bez zastávky. Podpurné loď jako Nimrod a Steele se o ně a jejich posádky postarají.

Za ranní hlídky se záblesky, teď už ve velké dálce před nimi, začaly vytrácet a v dalším metacyklu zmizely úplně. Ze zpráv, zaznamenaných KA'PPA službou, se Brim dověděl, že byly zničeny všechny transporty. Poslední z nich asi čtyřicet cyklů poté, co odletěli zbytky ligerských obránců. V poledne obdrželi KA'PPA zprávu od prince Onrada

LODĚ SEDMNÁCTÉ SKUPINY SE VRÁTÍ NA SVÁ STANOVISHTĚ

a potom ještě kurs, kterým se můžou dostat k Pendově šestnácté skupině, kdyby se Anakovy síly objevily nejdříve u něj. Kdy bude následovat další dějství, však nevěděl nikdo.

Začalo mnohem dříve, než očekávali. Hned během další hlídky objevily průzkumné loď sedmnácté skupiny Anakův bitevní svaz ve velké vzdálenosti. Obě průzkumné loď byly zničeny, ale ještě před tím stihly odvysílat pozici invazní flotily. Jakoby zázrakem rozmístil Penda svou flotilu do její cesty. Ligerský admirál už teď nebyl obklopen závojem tajemství, které ho až do této chvíle chránilo. Onrad okamžitě nařídil loďmi své šestnácté skupiny, aby změnilý kurz, ale bylo jasné, že z takové vzdálenosti tam nemůžou doletět před začátkem bitvy. Sedmnáctá skupina to bude muset zvládnout sama...

S motory stabilizovanými na poloviční rychlosti a kurzem na Atalantu Defiantově posádce nezbývalo nic jiného než poslouchat KA'PPA zprávy. Oni si už svou bitvu vybojovali. Jejich osud bude teď v rukou jiných.

Brim byl v době noční hlídky v důstojnické místnosti noční hlídky s Ursisem a zbytkem důstojníků, kteří právě nebyli ve službě. Tlačili se kolem KA'PPA obrazovky, když od Pandy došla zpráva:

NEPŘÍTEL NA DOHLED. ÚTOČÍME.

"No," řekl Medvěd klidně mezi dvěma obláčky, které vypustil ze své zemské dýmky, "takže to pokračuje, co?"

"Pokračuje a asi i skončí," řekla Wellingtonová.

"Skončí?" zasmál se Ursis a podíval se jí do tváře. "Studovala jsi historii, Doro. Bylo někdy období, ve kterém by mezi sebou dvě civilizace neválčily?" Vypustil několik obláčků dýmu. "Tak dlouho, jak budou staří ochotni posílat své mladé zabít a nechat se zabít, tak dlouho budou války."

"Člověk často doufá, že věci se změni k lepšímu, Niku," řekla Wellingtonová s pohledem upřeným do své skleničky.

"Samozřejmě, člověk vždy doufá," řekl Ursis. "Bohužel, obvykle je taky zklaman." Hned nato se začaly KA'PPA obrazovkou míhat série zpráv.

Na začátku bitvy Pendovy říšské loď způsobily invazní flotile těžké ztráty navzdory obrovské palebné síle Anakových nových superbitevních lodí. Hned v prvních okamžicích bitvy bylo zničeno třináct ze sedmnácti ligerských lehkých křižníků. Šest z osmi silných bitevních křižníků bylo zničeno První bitevní eskadrou - rychlý důkaz, že je šílenstvím obrnit loď na úkor manévrovatelnosti. V této fázi bitvy se ohýbače neukázaly nijak účinně, i když přinejmenším dva říšské torpédoborce a jeden lehký křižník zničily. V následujících metacyklech se už ovšem projevilo přečíslení a bitva se zvrátila v neprospěch Říše.

Jedna za druhou začaly přicházet do komunikačního centra zprávy, čím dál tím horší. Tři staré bitevní křižníky Dilaf, Llongwr a Ennil pod velením viceadmirála Theobalda Corintha byly zničeny. Nepřežil nikdo. Starý Corinth ale za své lodě stanovil vysokou cenu: zničil ligerskou novou obří bitevní loď Nazir, vlajkovou loď Druhé divize Karmat a tři těžké křižníky. Zanedlouho poté pyšný Ganeth, zjizvený veterán bitev proti Nergol Triannikovi vybuchl s celou posádkou. Před tím ale zničil Anakův obrovský Parnas a vyřadil dvě bitevní lodě z jeho eskorty. Potom se rychle za sebou z bitvy stáhly z těžkým poškozením motorů a trupu Vanguard a Catid Isel. Před tím ještě stihly zničit šest z devíti bitevních lodí Anakovy Druhé eskadry. Za hodinu byly vyřazeny Triumph a Superb, poté, co zpustošily Třetí eskadru. Říšským silám mohl pomoci jen zážrak.

V Defiantově důstojnické místnosti byly novinky nejdřív přijímány se smutkem, později už s hrůzou. Invazní armáda Nergola Triannika byla zničena spolu s jeho plány na okupaci. Ale v nepřítomnosti říšských válečných lodí bude jeho útočná flotila schopna bez větších problémů zničit základnu na Atalantě. "A odtamtud," ukázal Aram na galaktické mapě, "už bude lehké se dostat k Avalonu."

Brim si představil hrůzy, které za chvíli zavládnou na ulicích starobylého města. Zaskřípal zuby, když pomyslel na tamější lidi, oblečené do jasných barev - obzvlášť na Claudii. Ti si už všichni vytrpěli dost a to nejhorší teprve přijde... Novinky o kritickém poškození Dinas Pontu a těžkém zranění admirála Pendy vyvolaly u mnohých slzy. Viceadmirál Klaus Fischer, který převzal velení po zraněném Pendovi, nyní čelil šestnácti bitevním lodím jenom se svými dvěma: Invincible a Sterling. Byly to mocné lodě, ale dokonce i Dinas Pont byl schopen zničit jenom čtyři bitevní lodě před tím, než byl přemožen. Ráno už ze šestnácté skupiny zůstalo jen několik lodí, které už jen sem tam přepadaly Anakovu ještě stále silnou flotilu na cestě k Atalantě, teď vzdálené už jenom den cesty.

O několik metacyklů poté se od Atalanty vydal na cestu Folkrum Congor a osmnáctá skupina na přímý rozkaz admirality. Asi po dvanácti metacyklech se spojili se zbytky šestnácté skupiny v zoufalém pokusu zastavit Anakovu flotilu. Staré lodě už ovšem nebyly ničím více, než potvrzením bláznivé pýchy Admirality. Ligeři kolem nich prošli, jakoby vůbec neexistovali. Naštěstí Congor samotný nebyl také takový blázen a připojil se se svými loděmi k občasným útokům na Anakovu flotilu, dokud nepřiletí posily prince Onrada.

Dalšího jitra, když byl Onrad ještě stále den cesty vzdálený, hlásila Atalanta první útoky ligerských lodí. Z těchto zpráv bylo zřejmé, že se admirál Anak rozhodl město těžce potrestat za roli, kterou sehrálo při stavění říšské flotily. Brim byl u řídicího pultu, když došla první zpráva. Cítil, že při jejím čtení tuhne.

Nebyl ale jediný, kdo toho rána četl na můstku zprávy.

"Vesmíre," zašeptala nešťastně Collingswoodová tlumeně přes svou bitevní helmu. "Tolik utrpení a zkázy - cítím se tak bezmocná." Zoufale potřásla hlavou.

"Jistě," odvětil Ursis. "Já bych si taky přál něco udělat, cokoli, jen abych jim pomohl."

"Když už mluvíte o 'bezmoci'," přerušila je Wellingtonová, "tak doufám, že si naši gradygroadští přátelé užívají v těch svých zatraceně neužitečných pevnostech." Zasmála se. "Myslím si, že už nikdy nezjistí, jak získat sílu pomocí pravdy..."

"PRO NEKONEČNÝ VESMÍR, Doro!" zahřměl jim do uší Ursisův bas. "To je ono!"

"Co 'to'?" zeptal se Brim, stále ještě rozrušen zprávami, které se objevovaly na obrazovce.

"Síla pomocí Pravdy," zopakoval naléhavým hlasem Ursis. "Už vím, jak staří Gradygroatové dodávali energii svým pevnostem."

"Cože?" zalapala po dechu Wellingtonová.

"Pochopil jsem gradygroatské vesmírné dělo," vysvětloval Ursis. "Měli jsme to celý dobu rovnou před sebou, ale kdo by se už díval na něco, co má rovnou pod nosem. Jejich heslo! Vzpomeňte si na druhý řádek: 'Cesta Síly vede skrz Pravdu'. To je klíč ke všemu!"

"Možná pro tebe," namítla Wellingtonová. "Pro mě je to stále záhada."

"Představte si podlahu v klášteře," ignoroval ji Ursis. "Zlatý kužel Pravdy, který odráží paprsek energie z G-zdroje. Kdyby ho někdo odstranil, co by se stalo?"

"M...myslím, že jsi říkal něco šíleného, jako že by celý klášter odletěl do vesmíru únikovou rychlostí, nebo něco podobného," vložil se do toho Brim.

"Přesně tohle jsem řekl," souhlasil Ursis. "Když odstraníte kužel, tak energie z Kaptnorova G-zdroje půjde přímo do čochek Síly v podlaze. Zvedlo by to klášter."

"Ale co potom?" zeptala se Wellingtonová. "Jak to dostane energii k tomu starému vesmírnému dělu?"

"Klid, Doro," uklidňoval ji Ursis. "Tohle je část, kterou nemohu nijak dokázat. Ale pamatujete si na vejcovitě tvarované kaple v každé z pevností? A to, že každá z nich je vždy orientována k Hadoru?"

Brim přikývl. "Jo," řekl s úšklebkem. "Ještě si vzpomínám, že to jejich učení musí mít něco do sebe, když si s tím dali tolik práce. Chtěl jsem si o nich něco přečíst v jejich knihovně. A možná si ještě i přečtu, když ji nezničí Ligeři."

"Pokud mám pravdu, Wilfe Ansore," prohlásil Ursis, "tak jsi svou šanci promarnil." Zvedl prst. "To je místo, kde je důležitý první řádek jejich hesla: 'Ve zničení je znovuzrození'. Protože, když se klášter odlepí od Městské hory, zamíří rovnou na povrch Hadoru."

"Na Hador?" vložila se náhle Wellingtonová. "Nikolaji Januarijeviči Ursisi, co to v té své smradlavé zempské dýmce kouříš?"

Ursis se zašklebil a otočil se na sedadle. "Milá Doro," pronesl. "Poslouchej chvíli. Máme jen málo času. Myslím si, že jsi to byla ty, kdo svého času prohlásil, že k napájení těch děl by byl zapotřebí menší výbuch na hvězdě. No a když klášter a jeho G-zdroj vybuchne ve fotosféře Hadoru, budeš tu ten výbuch mít. A jak říkají Gradygroadští, 'Cesta Síly vede skrz Pravdu'."

"Vesmíre," vykřikla najednou Wellingtonová. "Jistě. Energii z výbuchu zachytí okna Síly, která vždy směřují k

Hadoru... Ale co potom? Jak se dostane energie ke kanónům?"

Ursis se zamračil. "Gradgroadští střelci nejdřív musí odstranit kužely Pravdy v kaplích. To odkryje optiku, skrz kterou vede energie do systému pevností. Tam pracují kužely podobně jako v klášteře. Jestliže tam odráží energii G-zdroje, aby vytvořily obraz hvězdné oblohy, tady budou dodávat energii dělu."

Wellingtonova jenom potřásla hlavou. "Vesmíre, Niku," zašeptala. "Myslím, že máš pravdu - musíš mít pravdu. Viděli jsme v klášteře na vlastní oči téměř vše. Jenom řídicí systém ne. A pro tuto chvíli se spokojím s vírou." Pak položila ruku na přílbu. "Ale jak můžeme ty kužely přesunout odtud?"

"To je problém," sraštil čelo Ursis. "Kapitánko," otočil se ke Collingswoodové, "slyšela jste to všechno. Co byste udělala vy? Alespoň musíme dostat klášter pryč - nebo se G-jádro uvolní a zničí Atalantu."

"Snažila jsem se něco vymyslet, zatímco jste mluvili," odpověděla Collingswoodová. "Gradygroadští dostali příkaz už na začátku útoku opustit klášter, takže tam není nikdo, kdo by mohl pomoci." Potřásla hlavou. "Předpokládám, že bychom mohli zkusit operační středisko na Atalantě. Možná by někoho na ten kopec mohli poslat..." Zavolala COMM centrum. "Zkuste mi sehnat na základně někoho z OPS."

Prošlo tiše několik dlouhých cyklů, až se ozval hlas, který oznámil, že je nemožné se s kýmkoliv spojit. Základna, ohrožená vesmírným útokem, přijímala jen nejnutnější příkazy k okamžitým operacím.

"Zkuste to znovu a odvolejte se na nejvyšší kapitánskou prioritu," rozhodla Collingswoodová,

"Omlouváme se, kapitánko," odpověděl COMM, "ale tuhle prioritu jsme používali už k tomu, abychom se s nimi vůbec spojili."

"Zdá se, že tam mají hodně práce, co?" zeptala se Collingswoodová.

"Ano, kapitánko. Mluví tak, jako by měli spoustu práce."

"Díky, COMMe," řekla Collingswoodová. "Má tedy někdo jiný nápad?"

Po nekonečné chvíli přerušil ticho Brim. "Co třeba to atalantské zpravodajské oddělení, které nám pomohlo v operaci s Bezplatnou? Vsadím se, že by někoho poslat mohli."

"Máš pravdu," přikývla Collingswoodová, "ale nemám zdání, jak se s nimi spojit. Jestli si pamatuješ, vždycky volali oni nás." Odmlčela se. "Dokonce i kdybychom se s nimi spojili," pokračovala za chvíli, "přece není žádný důvod, proč by nám měli věřit."

"Borodov by nám uvěřil," přerušil ji tiše Ursis.

"Člověk lehce zapomene, že je u zpravodajců, ale taky by věděl, jak se spojit s atalantským oddělením."

"Zkus to, Niku," řekla napjatě Collingswoodová. "COMMe - zjistěte, jestli můžeme poslat zprávu kapitánu A.A.Borodovovi. Zkuste avalonské výzkumné centrum."

Uplynulo jen několik cyklů a centrála COMMu odpověděla, "Máme ho, kapitánko." O chvíli později se na Brimově pultu COMMu objevila písmena:

TADY BORODOV. POSÍLÁM POZDRAVY A JSEM RÁD, ŽE ŽIJETE.

"Bylo by lépe, kdybys mu to vysvětlil ty, Niku," řekla Collingswoodová.

"Ano, kapitánko," odvětil Ursis. "Jsem připraven." Dotkl se svého pultu. "COMMe, prosím, odešlete následující:

POSÍLÁME POZDRAVY OD COLLINGSWOODOVÉ,
WELLINGTONOVÉ, BRIMA A URSISE. TADY URSIS.
SITUACE JE NÁSLEDUJÍCÍ:..."

S tím shrnul všechny své objevy, týkající se Gradgroat-Norchelitského kláštera, jeho orbitálních pevností a to, že Collingswoodová se nemůže nijak spojit s Atalantou.

MŮŽETE NÁS SPOJIT S NĚKÝM NA ZÁKLADNĚ, KDO NÁM MŮŽE POMOCI

zeptal se nakonec.

Po dlouhé době se konečně na Brimově obrazovce objevila odpověď. UF! začal Borodov a za tím následovalo několik adres.

TITO LIDÉ VÁM POMOHOU

dodal Borodov.

POČKEJTE DESET CYKLŮ A PAK SE S NIMI SPOJTE.
NEJDŘÍVE SI S NIMI ALE POHOVOŘÍM JÁ.

Ten krátký okamžik trval snad deset let. Pak se rozezvučely zvonky KA'PPA majáku. Téměř okamžitě zablikala na Brimově obrazovce odpověď.

POZDRAVY KOLEGŮM Z BEZPLATNÉ. ATALANTA JE POD VELMI TĚŽKÝM ÚTOKEM. POSÍLÁME DVA TÝMY, KTERÉ PŮJDOU RŮZNÝMI CESTAMI DO KLÁŠTERA S PŘENOSNOU KA'PPA VYSÍLAČKOU. BUDEME KONTAKTOVAT DEFIANT PO JEJICH PŘÍJEZDU. DALŠÍ OČEKÁVANÉ BOMBARDOVÁNÍ ZŘEJMĚ

ZPOMALÍ POSTUP. KDE JSTE NA TO, VY ROŠŤÁCI, PŘÍŠÍ?

Collingswoodová se soucitně usmála. "COMMe," přikázala, "odešlete, prosím, následující: 'Zahálčiví lidé jsou jenom špatné loutky v rukou Voota - na srdci máme jenom vaše dobro'." Usmála se. "Pokračujte tímto: 'Hodně štěstí a ať Vesmír řídí vaše kroky, stateční přátelé!'" Pak se rozhlédla po můstku. "Drazí kolegové," řekla, "Věřím, že možná máme v rukou zázrak."

ZÁZRAK

Ranní hlídka přešla do hlídky dopolední, ale ani jedna z klášterních skupin se ještě neozvala, přestože atalantská Zpravodajská jednotka udržovala téměř nepřetržitý kontakt s COMMem na Defiantovi. Brim zatím dávno předal řízení Aramovi, odpočíval u svého pultu a četl každou zprávu, která přišla. Mezitím krutá bitva o Haelic rychle pokračovala. Podle očitých svědků nyní nebylo jasné, jestli Říše vydrží do doby, než dorazí Onrad. Velká část Atalanty hořela a základna Flotily byla pod neustálým útokem. Baterie kosmických děl, jejichž zvuk se rozléhal po celém okolí, velice ztěžovaly Anakovi provedení jeho úkolu. Přesto byla tato opevněná stanoviště jedno za druhým neúprosně ničena. Když začala večerní hlídka a ani jedna ze skupin se stále neozývala, objevila se Collingswoodová na můstku. Brim sledoval, jak se sklíčeně zhroutila za svůj pult "Pro klášterní skupiny to vypadá špatně," řekla po chvíli. "Ani Joel se už tři metacykly neozval a ze zpráv usuzuji, že většina ulic ve městě není ničím více, než dlouhými krátery, naplněnými ohněm - přestože to vypadá, jako by Liga klášter opomíjela. Poslední atalantské hlášení říká, že vzduch je tak naplněn kouřem, že viditelnost nepřesahuje čtvrt c'lenytu." Zavrtěla hlavou. "Centrum do toho pekla posílá další dva týmy a já si myslím, že by se měly zastavit. Chápu, že se jedná o věc historického významu, jenže riskovat je jedna věc a spáchat předem jasnou sebevraždu věc druhá." Brim přikývl. Už po milióntě v průběhu hlídky zkoumal kosmický radiolokátor, načež zkontroloval indikátory vzdálenosti. Nic zvláštního. Poslouchal rozhodnutí Collingswoodové, když vtom náhle oživil řídicí pult COMMu a objevila se zpráva KA'PPY:

TÝM B SE HLÁSÍ Z HLAVNÍHO VCHODU G-N KLÁŠTERA, NIKDO NENÍ V DOHLEDU. NÁDVOŘÍ ZNIČENO.
POŽADUJI INSTRUKCE KE SPLNĚNÍ
ÚKOLU. OMLOUVÁM SE ZA ZDRŽENÍ. MUSÍME POKRAČOVAT PEŠKY - VŠECHNY PŘÍSTUPOVÉ MOSTY I
CESTY ZNIČENY. MNOŽÍ V TÝMU B
ZRANĚNÍ. TÝM A BYL ZŘEJMĚ ZNIČEN PŘI BOMBARDOVÁNÍ V MINULÉM METACYKLU. KLÁŠTER JE POUZE
MÍRNĚ PONIČEN. MEL

"Jeden z týmů tedy prošel," zvolala vzrušeně Collingswoodová. "Teď je to na tobě, Niku." Ursis nadiktoval řadu instrukcí, jež popisovaly zlatý kužel a určovaly jeho pozici. Poté doporučil přemístění kužele zničením jeho základny, nehledě na velkolepou krásu oné místnosti. Případné poškození by stejně nemělo vážné následky. Skončil varováním: "Ať se děje cokoliv," připomněl, "vyhněte se kontaktu s vysokoenergetickým paprskem jdoucím ze stropu. A pokud to bude možné, kužel by měl být přemístěn pomocí dálkového ovládání. Následky takové akce jsou nepředvídatelné, proto dříve než přistoupíte k samotné operaci, doporučuji vám najít si pevný úkryt dostatečně daleko od hlavního dvora. Osud budiž nakloněn tobě i tvému oddílu, Mele. Ursis." V několika cyklech začal tým monolog o postupu:

KUŽEL NALEZEN. K PŘEMÍSTĚNÍ POUŽITA TRHAVÁ ŠPICE M-87 S DÁLKOVOU SPOUŠTÍ. OSUD SE TADY
NEOBJEVIL - PŘI NÁLETU JE TU MOC NEBEZPEČNO. STEJNĚ DÍKY... MEL.

"No nazdar," utrousila nervózně Wellingtonová. "Není divu, že jim to pěšky trvalo tak dlouho; M-87 jsou pěkně velké - a těžké." "Byli na to připravení," řekla Collingswoodová hlasem naplněným úctou. Potřásla hlavou. "Muselo to být jako procházet skrze jeden dlouhý, nepřetržitý výbuch."

M-87 S DÁLKOVOU ROZBUŠKOU NA MÍSTĚ.
ODCHÁZÍME DO ÚKRYTU. NĚJAKÉ DALŠÍ INSTRUKCE? MEL.

"Žádné další instrukce - od Ursise," diktoval tiše Medvěd.

Posádka Defianta potichu čekala skoro tři čtvrtě metacyklu, než dorazila další zpráva. Díky svému krátkému zážitku z náletu - a z útoků na Carescrii zkraje války, při kterých ztratil celou svou rodinu - si Brim dokázal snadno představit děsné peklo, jež musel Mel se svým týmem snášet: vše spalující oheň, radiace a pekelné ořesy. Obdivně zakroutil hlavou. Představa, že se nejedná o trénované vojáky, ale o obyčejné úředníky, jaksi zdvojnásobovala - ztrojnásobovala - hrdinský charakter jejich poslání.

Nakonec přeběhla po jeho obrazovce série znaků KA'PPY.

TÝM B SE HLÁSÍ Z ÚKRYTU ZHRUBA 1,5 C'LENYTU OD KLÁŠTERA. M-87 AKTIVOVÁNA PŘIBLIŽNĚ PŘED
ČTYŘMI CYKLY - KUŽEL PŘEMÍSTĚN. PAPERSEK ENERGIE ZŘEJMĚ PROPALUJE VELKOU DÍRU DO STŘEDU

PODLAHY. VENKU JEŠTĚ NENÍ NIC VIDĚT.
ZANEDBALI JSME NĚCO? PROSÍM PORADTE. MEL.

Brim ztuhl. Spletli se Ursis s Wellingtonovou?

"Kde je chyba?" zeptala se Collingswoodová s napětím v hlase.

Ursis chvíli váhal a usilovně přemýšlel. "Věřím, že se chyba nestala, kapitánko," řekl za okamžik. "Kláster je masivní stavba s mimořádnou setrvačností, která musí být překonána, aby se objekt pohnul," Rychle pohlédl na svou obrazovku. "Za chvíli by se měl objevit jiný druh zprávy... Aha!"

Brim sklouzl očima na svůj vlastní displej v okamžiku, kdy se zrovna rozzářila zpráva KA'PPY.

PŘEDCHOZÍ ZPRÁVY TÝKAJÍCÍ SE G-N KLÁŠTERA SI NEVŠÍMEJTE. OKOLNOSTI SE ZMĚNILY: KOLEM
ZÁKLADNY SE NYNÍ OBJEVUJÍ OBROVSKÁ MRAČNA KOUŘE A SUTIN.

"Už to začíná," zabručel Ursis. "COMMe, prosím, odešlete Melovi: 'Prosím o co nejdelší popis - Ursis'."

"Rozkaz, poručíku," odpověděl COMM. O chvíli později se začalo na panelu COMMu objevovat:

OHEŇ NÁHLE OBKLOPIL ZÁKLADNU KLÁŠTERA. VE VZDUCHU HLUBOCE HŘMÍ - SPÍŠE TO CÍTÍM, NEŽ
SLYŠÍM. PÁNI! MEL.

Ursis přikývl. "Takový začátek je předvídatelný," řekl. "Za chvíli bychom měli obdržet spoustu informací - pokud ovšem náš přítel Mel stihne všechno popsat."

Brim zblízka pozoroval monitor. Jak Ursis předpokládal, další zpráva přišla hned za tou první.

CELÝ VRCHOL KLÁŠTERNÍHO ÚTESU RUDĚ ŽHNE JAKO TUHNOUCÍ LÁVA. NÁDVOŘÍ HOŘÍ. STOUPAJÍCÍ
DÝM A PLAMENY ÚPLNĚ ZAKRÝVAJÍ HLAVNÍ
BUDOVU. HLUK JE PŘÍŠERNÝ! OBLOHA JE PLNÁ ZMATENÝCH PTÁKŮ, POLETUJÍCÍHO LISTÍ A PRACHU.
DUBY SE TŘESOU JAKO OSIKY, MEL.

Nyní byli už všichni připojeni na zpravodajský kanál a byl slyšet šum hlasů a tiché výkřiky.

"Bože - dokážete si to představit?"

"Jak je ta věc obrovská. Vyletí to do vzduchu?"

"Myslím, že se to spíš 'zvedá'."

"U Farkelovy řasy - kdo by si býval pomyslel, že by Gradygroati mohli..."

"Ticho!" pokárala je Collingswoodová, "Všichni! Tohle je válečný koráb, ne divadlo."

"Rozkaz, kapitánko."

"Rozkaz, promiňte."

Zprávy od Mela přicházely nepřetržitě, v krátkých intervalech:

ZAČÍNÁ VELKÉ ZEMĚTŘESENÍ. NEMŮŽU STÁT ZPŘÍMA. BUDOVY SE HROUTÍ, ZATÍMCO Z VRCHOLKU
SKÁLY SE VALÍ LÁVA JAKO ROZTAVENÝ VOSK.
SLOUP DÝMU A SUTIN JE VYŠŠÍ NEŽ 10000 IRALŮ.
KORÁBY LIGY ZKOUMAJÍ, CO SE DĚJE, ALE UDRŽUJÍ BEZPEČNOU VZDÁLENOST. HLUK SE NEDÁ
VYDRŽET, MEL.

VRCHOL ÚTESU PRÁVĚ VYBUCHL. STRAŠLIVÝ OTŘES. S NIČIVOU SILOU NÁS ZAVALILA VLNA HORKA.
ZEMĚTŘESENÍ A NESKUTEČNÝ HLUK TRVAJÍ. STAV KLÁŠTERA NEZNÁMÝ: VĚTŠINA PŘEDPOKLÁDÁ
NAPROSTÉ ZNIČENÍ, MEL.

TUŠÍM POSLEDNÍ ZPRÁVU CE@ KLÁŠTER STOUPÁ VZHŮRU SKRZ(&(& "KOUŘ JAKO STARÁ CHEMICKÁ
RAKETA. NÍZKO-FREKV VIBRACE, ZPŮSOBENÉ
ZEMĚTŘESENÍM %ZABRAŇUJÍ KONCE*NTRACI.
PŘŘŘÍŠERN HLUK. ÚKRYT SE PROPADL-ZNIČEN.
BOJOVÝ OBLEK SE TAAAAVÍ, HORKO JE..."

"COMMe," stěžovala si nervózně Collingswoodová, "poslední zpráva byla zkomolená - a neúplná."

"Poslední zprávu jsme dostali už zkomolenou," odpověděl COMM, "a poslední zachycená slova byla: 'Horko je.'"

Obávám se, že to je všechno."

"Aha," řekla Collingswoodová do nyní ztichlých hlasových obvodů. "Děkuji, COMMe. Toho jsem se bála." Brim tušil, že to byl poslední kontakt s Melem. Pomalu zkontroloval své přístroje, zatímco Aram setrval u kormidla. Co teď? V průběhu KA'PPA dialogu se na jiné části obrazovky COMMu nepřetržitě objevovala hlášení o zhoršující se situaci na Haelicu. Potřásl hlavou a přemýšlel o Claudii, která teď byla uprostřed toho pekla, v jež se atalantská základna jistě proměnila. Pokud byla ještě vůbec naživu. S pocitem bezmoci a vzteku zatínal zuby a nepřítomně zíral skrze hyperobrazovku do nekonečného hvězdného prostoru před sebou. Bude ještě Atalanta vůbec existovat, až dorazí k Hadoru? Pokud ano, pod čí bude vlajkou? Mezitím, co sklíčeně přemítal, se na jeho panelu COMMu objevilo nové hlášení:

VŠECHNY KONTAKTY S TÝMEM B PŘERUŠENY.

NALEZEN JEDEN ČLEN TÝMU A: SNAD PŘEŽIJE.

ODPÁLENÍ KLÁŠTERA ZŘEJMĚ ÚSPĚŠNÉ PO VŠECH STRÁNKÁCH. LOKÁLNÍ POZEMNÍ SLEDOVACÍ STANICE ODHADUJÍ DOPAD NA HADOR ZA 3.5 METACYKLU. PŘÍSLUŠNÍCI LIGY SE MU VYHÝBAJÍ. MŮŽEME VÁM POSKYTNOUT DALŠÍ POMOC? JOEL.

Ačkoliv si byl Brim vědom ztrát, jeho nálada se maličko pozvedla. Jakákoli šance proti Lize byla lepší než žádná.

"Bouřlivý Vesmíre," zvolala znenadání Wellingtonová přes tlumený šum, který se znovu zvedl na komunikačním kanálu. "Teď, když je ta věc opravdu na cestě k Hadoru, musíme se postarat o kontakt s gradygroatskými dělostřelci. Dřív, než začne nálet na přistávací dráhu, budou muset odstranit kužely ve svých orbitálních kaplích. Jinak..."

"Zajímalo by mě, jestli o tom ten Joel ze Zpravodajské kanceláře ví," spekulovala Collingswoodová. "Mají přece za úkol sledovat i takové detaily, ne?"

"Za zeptání nic nedáme," odpověděla Wellingtonová. "Ale vážně o tom pochybuji, protože zrovna teď jsou jejich obvody nejspíš přepůlené požadavky po informacích."

"Niku, ty to vysvětlíš Gradygroatům, dostaneme-li se skrz," nařídila Collingswoodová.

Ursis se zhluboka nadechl. "Myslím, že jsem připraven, kapitánko," řekl se stoickým klidem, "dokonce i na gradygroatské dělostřelce."

"COMMe," přikázala Collingswoodová, "pošlete tohle lidem ze zpravodajského: 'Můžete nám pomoci navázat kontakt s gradgroatnorchelitskými orbitálními pevnostmi?'"

Za hodnou chvíli přišla kladná odpověď. Brima překvapilo, když zjistil, že žádná z orbitálních pevností není vybavena zařízením KA'PPA - Řád již neovládal vlastní dálkové hvězdné koráby, takže komunikovali na obyčejné rádiové lince rychlostí světla. Výsledkem bylo to, že dorozumívání bylo těžkopádné a probíhalo nadvakrát. První spojení - přes KA'PPU - bylo mezi Collingswoodovou a Joelem ve Zpravodajské kanceláři. Druhé spojení, mezi Joelem a Gradgroat-Norchelity, se uskutečňovalo přes rádio - a pouhé nastavení trvalo o mnoho déle než jeden metacyklus obezřetného dohadování s gradgroatskými správci. Do dopadu kláštera už zbývaly sotva dva metacykly, když se konečně podařilo navázat kontakt s velitelem dělostřelců na orbitální pevnosti číslo jedna.

V tomto okamžiku se znovu dostal ke slovu unavený Nikolas Ursis, přesvědčivě dokazující, proč byl tak úspěšným profesorem na Zhiv'otském institutu v Ditjasburku na Sodeskaye. Když bylo třeba, byl schopen vyzbrojit se nekonečnou dávkou trpělivosti. A trvalo skoro jeden metacyklus taktního přemlouvání, než se podařilo přesvědčit velícího mnicha, aby zdráhavě svolil k "znesvěcení" kaple na jeho pevnosti. "Vědění má pravděpodobně své hranice," poznamenal poté Medvěd a potřásl přitom svou velkou chlupatou hlavou, "hloupost však nikoliv." S druhou pevností bylo jednání snazší. Naštěstí Ursise při rozhovoru s druhým velícím mnichem duchapřítomně napadlo odvolat se na prvního mnicha. Následně tyto dva pomohli přesvědčit velitele třetí pevnosti. Když Ursis a čtvrtý velitel dokonali vyjednávání s pátou pevností, Gradygroati se rozhodli - vzhledem k pádícímu času zkontaktovat zbytek pevností sami. Poté o nich nebylo slyšet téměř tři čtvrtě metacyklu - alespoň podle Brimova chronometru. Měl dojem, že napjaté sledoval každé tiknutí hodin a každý uplynulý cyklus. Pomalu...

Konečně dorazila klíčová zpráva - sotva pár cyklů před vypočteným nárazem na Hador:

GRADYGROATI K-O-N-E-Č-N-Ě HLÁSÍ, ŽE JSOU VŠECHNY ORBITÁLNÍ PEVNOSTI PŘIPRAVENY VYPÁLIT, JAKMILE BUDE DOST ENERGIE. NEDIVIL BYCH SE, KDYBY TI ZATRACENÍ ŠAŠCI UŽ ZAPOMNĚLI, JAK SE TEN JEJICH SMĚŠNÝ KANÓN OVLÁDÁ! JOEL.

Přibližně ve 3:50 ráno devátého dne od odletu Defianta z Atalanty, kolosální Gradgroat-Norchelitský klášter - delší než 1700 irálů, vážící kolem tří set devadesáti tisíc millstonů - dopadl na hvězdu Hador rychlostí 0.46 rychlosti světla. V posledních nanosekundách jeho existence se v jediné velkolepé explozi uvolnila úžasná energie kaptoorského G-zdroje. V tom okamžiku se z povrchu hvězdy divoce zvedla protuberance čisté, zářící energie v podobě svíjící se oslnivé, karmínové a žlutě zbarvené masy, která se roztáhla do délky skoro půl milionu c'lenytů do prostoru směrem k Haelicu a jeho čekajícím orbitálním pevnostem. O metacyklus později začaly valící se vlny částic omývat pevnosti a v 0.26 denního času promluvil norchelitské vesmírné dělo - poprvé po téměř tisíci letech...

VELCÍ BOHOVÉ PELLETIERU!

Hlásil Joel v dlouhé zprávě z Atalanty,

I V DOBĚ, KDY VYSÍLÁM, GRADYGROATI NEUSTÁLE PÁLÍ. ZÁŘIVÉ BÍLÉ BLESKY PROPALUJÍ PŘÍKROVZVEDAJÍCÍHO SE KOUŘE. ÚŽASNÉ! DOUFÁM, ŽE TI BLÁZNIVÍ MNIŠI PO TOM VŠEM VYKONAJÍ NĚCO UŽITEČNÉHO. MIMOCHODEM, ZÁCHRANNÁ ČETA OBJEVILA TÝM A ZHRUBA 1-3 Č'LENYTU OD ZNIČENÝCH ZÁKLADŮ KLÁŠTERA. VŠICHNI JSOU MRTVÍ - JOEL.

Brim tiše potřásl hlavou. Zatímco Defiant byl pod kontrolou autopilota, jeho myšlenky se rychle vrátily ke Claudii. Byla

ještě živá? Mrtvá? Nebo ještě hůře - byla zraněná někde mimo dosah zachránců? Zachvěl se bezmocí odpovědět si byt na jednu otázku - nebo na ně aspoň zapomenout.

Nedlouho poté začaly přicházet zprávy o náhlém zvratu v průběhu bitvy. I když se občas jedno z gradgroatských děl netrefilo zcela přesně, stačilo to k těžkému poškození bitevní loď - ale po doslova staletích zdokonalování taktiky byli gradgroatští dělostřelci prostě skvělí. Během jednoho metacyklu se museli bojovníci Ligy začít přeskupovat k ústupu a poprvé za dva dny dostával Brim zprávy popisující Atalantské nebe jako

OČIŠTĚNÉ OD NEPRÁTELSKÝCH VESMÍRNÝCH LODÍ.

V průběhu dalšího půldne obětoval Kabul Anak většinu své flotily v marném pokusu přemoci gradgroatské pevnosti. Loď za lodí, eskadru za eskadou posílal proti dělostřelcům a jejich strašlivým, smrtícím kanónům. Všechny způsoby útoku - včetně ohýbačů - zklamaly. Síť vesmírných pevností byla prakticky nedobytná. Pokusy o soustředěný nálet na jeden její článek vedly k okamžitému napadení útočníka nejméně třemi dalšími. Liga však ztratila příliš mnoho silných lodí na to, aby mohla být jen doufat, že úspěšně zaútočí alespoň na čtyři pevnosti.

Během večerní hlídky - přesně v 1.21 večerního času - se předvoj vpřed uhánějící bojové jednotky prince Onrada střetl s první dezorganizovanou Anakovou eskadou a vyřadil z provozu dvě bitevní lodi Posen a Ikat a ničil poslední Anakovy lehké křižníky. Ve 2.00 večerní hlídky bitva mezi oběma flotilami vrcholila, ale to už byl Anak ve velice nevýhodném postavení. Jeho lodi byly nasazeny bez přestání již téměř tři dny, zatímco Onradovy byly po přímém - a nikým nerušeném - průletu vesmírem relativně odpočaté. Brzy začala do místnosti COMMu na Defiantovi proudit hlášení o zničení bitevních lodí ligy Parang, Padomta a Debusin - všechny zničené destruktory rychlých bitevních lodí Erata Plutrona. Potom Indang podlehl starému Conqueroru viceadmirála Jacoba Sturdeeho. Kabul Anak dočasně vypadl z boje poté, co byl třemi přímými torpédovými zásahy do kormidelních jednotek zmražen jeho velký Rengas. Na torpédoborce převezl vlahku na menší bitevní loď Mondor, avšak jeho velitelské pokyny po oné nehodě rychle ztrácelý význam. Collingswoodová se domnívala, že admirál Ligy byl vážně zraněn nebo dokonce mrtev. Očividně už neměl velení v rukách a celkové výkony flotily Ligy se rychle zhoršovaly.

Masakr pokračoval i během noční hlídky, kdy byly mnohé z dalších velkých lodí Ligy zničeny nebo poškozeny natolik, aby se nemohly účastnit dalších akcí. K ránu došlo k dalšímu převratu v průběhu bitvy. Na počátku ranní hlídky všechny lodě Ligy náhle současně zrušily akci a velkou rychlostí zamířily napříč galaxií směrem k Tarrotu, každá v jiném kursu. Dříve než se vítězné říšské lodě stačily shromáždit k honičce, Onrad moudře rozeslal zakazy jakýchkoli pokusů dohnat přehající jednotky Ligy.

NÁŠ ÚKOL BYL SPLNĚN TAK, JAK SE NÁM O TOM NEZDÁLO ANI V NEJDIVOČEJŠÍCH SNECH. NYNÍ UŽ JE VŠECHNA DALŠÍ ODVAHA JEN BLÁZNOVSTVÍM.
JEDNOTKY LIGY DÁLE NEPRONÁSLEDUJTE!...

Bitva o Haelic skončila.

O dva dny později se Hador rozrostl v obrovskou, stále ještě pulsující kouli na pravoboku a kotouč Haelicu nyní zaplňoval přední hyperobrazovky Defiantu, protože Brim nařídil loď na přistání. Byl to těžký úkol, neboť oběžné dráhy planety byly plné vraků a trosek. Při přibližovacích manévrech bylo třeba být velice opatrný.

V posledních devíti hlídkách zpravodajské kanály nepřinášely téměř nic jiného, než blahopřání Wellingtonové a Ursisovi přicházející z celé Říše. Dokonce přišel i dlouhý osobní pozdrav od samotného Greyffina IV. Dva námořní důstojníci se jednoznačně stali hrdiny dne - možná století - díky svým objevům, vedoucí k aktivaci gradgroatského vesmírného děla.

Sotva křižník zpomalil na přibližovací rychlost, naklonil se k Brimovi rozesmátý Calhoun. "Za moment tu budeme mít doprovod, kluku," řekl s úsměvem. "Myslel sem si, že bys to měl vědět, abys nebyl zase moc překvapený."

Brim zvedl obočí.

Calhoun se zachechtal. "Wellingtonová a Ursis byli na Haelicu povýšeni do božského stavu," řekl. "Když vo tom budeš uvažovat, tak ty dva vlastně zachránili Říši. Na každé pád Admirality zpřístupnila velkou část atalantský základny veřejnosti a mám takovej pocit, že většina města už tam čeká, až Defiant přistane - líp řečeno, čeká, až vylezou naši dva kolegové. Takže vyslali čestnou stráž, aby nás doprovodila dolů. Myslím, že až dorazí, uvidíš vopravdu zajímavý loď." Poklepal Brimovi na rameno a odešel přes můstek směrem k lodnímu schodišti.

Brim pokrčil rameny. Co to mělo znamenat? Obrátil se na Haelické planetární centrum a vyžádal si zprávu o počasí v Atalantě - místní: lehký větřík od zátoky, kouř a mlha do výšky deset tisíc stop, viditelnost omezená. Potom, když se zaregistroval pro přistání na základně a zahájil sestup, natáhla se pultry Waldová a dotkla se jeho předloktí.

"Wilfe," řekla a ukazovala při tom skrze hyperobrazovky, "myslím, že jsem objevila naši čestnou stráž - Vesmíre?"

Brim sledoval její prst a vzápětí zalpal po dechu. Vpředu a o něco níž se proti světlému povrchu planety rýsovaly obrysy dvou párů vznešeně velkých lodí, bezvadně uspořádaných do dvojité formace přibližně na úrovni Defiantu. Mamutí plavidla vypadala, jako kdyby nacvičovala na staromódní avalonskou přehlídku Flotily. Při nynější rychlosti sestupu by se Brim brzy ocitl před vedoucí lodí, uprostřed formace.

"Haelické centrum, tady loď CL.921," řekl, "sestupujeme po přibližovací hladině dva dva tři nula rychlostí dva devět nula nula; po spirále míříme k nula jedna nula. Současný vektor protne polohu čtyř velkých válečných lodí, které

vypadají jako -" upřeně se zadíval do dálky - "čtyři Královny," hlásil poněkud bez dechu. "Prosím o radu."
"Tady Planetární kontrola," ozval se hlas se silným vogordionským přízvukem. "Zachovejte stávající letové parametry a navažte kontakt s Queen Elidean na dva jedna devět pět pět."

Brim se zamračně podíval na Waldovou a pokrčil rameny. Waldová rovněž pokrčila rameny a poškrábala se na hlavě. "Udržujeme stejné letové parametry. Spojíme se s Queen Elidean, dva jedna devět pět pět" Udělal pauzu a zobrazil identifikátor Královny na své obrazovce, zatímco operátor změnil frekvenci. "CL.921 volá BB.119: klesáme po přibližování hladině dva dva jedna pět rychlostí dva devět nula nula; po spirále míříme k nula jedna nula. Dostali jsme pokyny udržovat stávající letové parametry a protnout vaši dráhu před vaši přídi."

"CL.921," odpověděl téměř okamžitě z Queen Elidean měkký ženský hlas, "příkazy jsou správné." Když mluvila, druhý pár bitevních lodí se posunul před první pár a zformoval tvar šipky s chybějícím hrotem. "Admirál Plutron vás prosí, aby Defiant zaujal pozici na hrotu formace. Všimli jsme si znatelného poškození spodku na pravoboku. Budete s tím mít nějaké problémy?"

"BB.119," odpověděl Brim, "všechny kontrolní systémy jsou zřejmě v pořádku - prohlédli jsme je tak detailně, jak jen bylo možné. Žádné problémy nepředpokládáme. Rádi bychom, abyste nás případně upozornili na cokoli, čeho si všimnete, až vás budeme mít"

"CL.921: Upozorníme vás," slíbil hlas z Queen Elidean. "Až zaujmete pozici, pokračujte v normální přistávací proceduře. Věž vás povede nad městem, mírnou zatáčkou vlevo kolem Městské hory a potom přímo na konečné přiblížení. Budeme vás následovat."

"CL.921," odpověděl Brim, "děkujeme vám, Královno." Natočil se ve svém kresle ke Calhounovi, který se zrovna posadil ke svému pultu. "Voot si dal záležet," řekl a potřásl hlavou.

"Ten všivák nikdy nespí." Calhoun se zachechtal, tvář zbarvenou zeleným světlem obrazovky, kterou právě nastavoval.

"Měl bys radši poslat lidi na svá místa dřív," varoval Brim. "Opravdu nemáme ponětí, jak se bude loď chovat bez pravoboční věže E,"

"Dobřej nápad, kluku," souhlasil starší Carescrian a z kapsičky na hrudi vyndal stříbrnou píšťalku.

Za několik cyklů - se zvuky zvonků v uších - zařadil Brim Defianta mezi dva páry obrovských bitevních lodí: směsice masivně ozbrojených opevnění, strach nahánějících destruktůrů, nakupených můstků a do výše se tyčících věží KA'PPY. "Všechny generátory poloviční rychlost, Niku," přikázal, "odsud to vypadá trochu moc blízko."

"Poloviční rychlost," potvrdil Ursis.

Pro Brima to byla choulostivá chvíle: kdyby letěl moc pomalu, udělal by ze sebe bojácného troubu - Flotila vysoce oceňovala podstupování rizika. Kdyby ale letěl moc rychle, mohlo by dojít ke srážce a následoval by vojenský soud. Zašklebil se. Jestliže se dokázal protlačit kolem přepravní lodě v carescrianském důlním transportéru při světelné rychlosti 0.87 - často během gravitačních poruch v oblasti plné černých děr - pak by si opravdu neměl dělat hlavu. Na všech čtyřech bitevních lodích bylo vidět, že se účastnily těžké operace. Jejich destruktory byly díky obrovskému horku při opakované palbě plné skvrn. Rozsáhlé plochy byly opáleny radiačními plameny a bylo vidět zprohýbaný a záplatovaný plášť Ganriel ztratila celou věž C, zatímco na můstku Queen Elidean chyběly všechny hyperobrazovky. Přesto byly divoce vypadající lodě plně funkční: přesně tak nebezpečné, jak vypadaly. Když zaujal určenou pozici a pokračoval v klesání, cítil Brim, jak se mu vzedmula hrud'. On byl také součástí jejich flotily - a byl na to pyšný.

Jak se blížili k Atalantě, atmosféra byla stále plnější rozervaných vrstev kouře a mlhy v mnoha hladinách - jako nějaký fantastický systém poletujících ostrovů, napadlo Brima. V době, kdy dosáhli přibližovací výšky, byl Hador ztracen za silným příkrovem a zbytek vesmíru se změnil v jednotlou šed'.

"Loď CL.921," přikazovala věž, "zatočte vlevo kolem Městské hory a směřujte k nula pět tři, snižte rychlost."

"Loď CL. 921, zatáčíme okolo Městské na nula pět tři při jedna devět nula," opakoval Brim. Čtyři obrovské bitevní lodě v perfektní formaci následovaly jeho mírnou změnu kursu - naprosto nevyrušeny z klidu jakýmkoli bočními větry. Při pohledu od příde to byly hranaté siluety s páry rychlopalných věží, souměrně umístěných ze všech čtyř stran a s palubou završenou můstkem a KA'PPA majákem.

Dole byla poničená Atalanta. Z velkého norchelitského útesu na vrcholu Městské hory byl nyní mělký kráter s obsidiánovým sklem po krajích, kam se vylilo jako z přeplněné mísy. Brim smutně potřásl hlavou a v mysli mu zněla slova Gradgroat-Norchelitů: "Ve zničení je vzkříšení..." Vzkříšení po takovémto zničení však potrvá velice dlouho. Na svahu směrem od tohoto místa naprostého zničení se rozkládalo město, kdysi krásné, nyní změř vyhořelých, krátery naplněných pustin mezi čtvrtěmi, které vypadaly relativně nedotčeně - ačkoliv Brim byl zničen z toho, že nenašel ani jedinou část města, která by nebyla alespoň trochu rozbitá. Na mnoha místech ještě stále řádily velké požáry, jež k nebi vysílaly sloupy černého kouře. Zachvěl se. Krajina byla doslova pokryta troskami. Obrovský vrak - podle velikosti ohořelé kostry pravděpodobně bitevní lodi - se zřítíl v sousedství velké obydlené části a následná exploze smetla nejméně tisíc obydlí. Jiný hvězdný koráb - evidentně křižník Gorn-Hoff - se téměř kolmo zapíchl doprostřed obrovského stadiónu J.C. Westa. Další se pokusil nouzově přistát podél široké ulice, přičemž z jejího povrchu udělal hluboký kráter, který se táhl skoro celý c'lenyt, až přešel v obrovskou jámu, kolem níž nezůstal kámen na kameni. Zhluboka se nadechl a snažil se ze své mysli vypudit obraz Claudiiny půvabné tváře. Jak by mohl kdokoli přežít tuhle žhnoucí, radiační apokalypsu...

Konečně na svém přiděleném kursu jedna dva pět zamířil Defiant přes jižní konec základny k zátoce. Zkáza tady vypadala ještě horší - pokud to vůbec bylo možné. Velká mořská hráz byla na mnoha místech porušena a velkou část

gravitačních bazénů pohltily vody zátoky. Stožáry a zpola potopené trupy lodí se zvedaly z mělčin jako na břeh vyvržené mořské příšery z nějaké pohádky. Záplava však alespoň uhasila hrozné požáry, které se jistě rozpoutaly na lodních vracích.

"Loď CL. 921, jste nyní pět c'lenytů od vnějšího návěstí," hlásila věž. "Otočte vlevo k nula nula pět - rádiový maják je na nebo nad jeden tisíc pět set; máte určen přistávací vektor tři sedm jedna." "CL.921, otáčíme na nula nula pět k majáku na patnáct set, vektor tři sedm jedna - děkuji," odpověděl Brim. Bitevní loď za ním udržovala formaci jako by byly přivázány k zádi Defiantu kabely. O jeden cyklus později hlásila Waldová zachycení majáku a sestupových paprsků. Brim začal s konečným přistáním. Daleko vpředu a vlevo čněla z ústí Velkého kanálu do moře dvě dlouhá mola. Zamračil se. Rozhodně si ničeho takového nevšiml, když odlétal - a v průběhu bitvy určitě postavena nebyla! Upřeně se zadíval do dálky - byly to dvě řady kosmických lodí! Ale to už byl u vnějšího návěstí a tam nezbývalo mnoho času na nic jiného než na řízení, alespoň dokud nebude Defiant dole rolovat při normální gravitaci.

"CL. 921: použijte rolovací kanál tři jedna na levoboku a pokračujte až k doprovodu u vstupu do Velkého kanálu," dávala věž instrukce.

Další doprovod? Je to opravdu vážné, pomyslel si Brim. "CL. 921 vlevo na tři jedna a doprovod u Velkého kanálu," opakoval a naklonil se, aby viděl, co udělaly bitevní loď - zastavily se.

Zatím Collingswoodová poslala Wellingtonovou a Ursise k hlavnímu průlezu. "Možná se budete chtít po cestě osvěžit," řekla opatrně. "Myslím, že se vám oběma dostane uvítání, na jaké hned tak nezapomenete."

"Jdi na to, Doro," zašeptal Brim, když Wellingtonová sklouzla ze svého křesla.

"Myslím, že bych se raději postavila celé Triannikově flotile," zašklebila se odbornice na zbraně, "jenže hádám, že z ní asi moc nezbylo, co?"

Brim si políbil špičky prstů, když se Ursis zadíval jeho směrem.

Medvěď zvedl oči k nebi. Zpravidla se vyhýbal velkým shromážděním. A pro shromáždění čekající v Atalantě byl výraz 'velké' slabým slovem.

Brim se natočil na přistávací vektor vedoucí mezi dvě oranžové boje s čísly '31', potom se postavil rovnoběžně s řadou podobných značek, které vedly... Stěží uvěřil svým očím. Kanál 31 vedl přímo do ústí hlavního kanálu základny, mezi dvě dlouhé řady kosmických lodí, které předtím viděl ze vzduchu - všechny, které přežily bitvu o Hador-Haelic.

Defiant se svým praporem vlajícím ve větru míjel válečné lodi, jejichž paluby byly naplněné jásajícími námořníky, z nichž mnoho bylo raněných. Brim nikdy v životě neviděl takovou směsicí. Torpédoborce, křižníky, bitevní loď - všechna plavidla, kterým se podařilo po boji vrátit. Mnohá byla hrozně poškozená - chyběly jim celé věže a kusy konstrukcí. Jiné vypadaly, až na ožehnuté destruktory plné skvrn, bitvou takřka nedotčené. Bez ohledu na to, jak vážné bylo poškození, posádky staly na palubách a nadšeně vítaly Wellingtonovou a Ursise - a někteří plakali.

Když dorazili k ústí kanálu, i letité kamenné mořské hráze po obou stranách byly plné doslova tisíců civilních obyvatel, kteří jásali a mávali, když je křižník míjel. Mnozí při tom spadli do vody. Zatímco se čtyři dokařův v ochranných rukavicích rozmístily po palubách, odkrývaly podpěry a otvíraly poklopy, kde byla umístěna dodatečná kotvicí zařízení, Brim se už po milióně toho rána přistihl, jak přemýšlí o Claudii. Brzo zjistí, jestli jeho krásná atalantská přítelkyně bitvu o své milované město přežila či nikoliv...

Gravitační bazén přidělený Defiantovi zabíral speciální místo v sousedství komplexu budov velitelství. Od chvíle, kdy spatřil čekající davy, měl podezření, že loď pošlou právě sem. Jinak by byli Wellingtonová a Ursis vystaveni opravdu velkému nebezpečí, že budou ušlapáni lidmi, kteří je přišli pozdravit. Když vedl loď branami kanálu do bazénu, viděl za plotem spoustu tváří a mávajících rukou. Hned, jak v oblaku prachu a zplodin loď zabrzdil, začal prozkoumávat blízký zástup hodnostářů - všichni si kvůli hluku zacpávali uši. Po Claudii ani stopa. Ale vždyť nebyla nijak zvlášť vysoká, vzpomněl si. Když jí šel naproti k vlaku, snadno se v davu ztratila. "Vypnout generátory," zavolal na Gamblea u systémového pultu.

"Rozkaz, poručíku Brime," odpověděl Gamble, "vypnout generátory." Rukama přeběhl řady malých barevných světel na panelu nad sebou a hřmot generátorů okamžitě utichl. Uvítacímu výboru venku se zjevně ulevilo. Jakmile se z okraje bazénu zvedl přistávací můstek, aby se spojil s hlavním poklopem na Defiantovi, dav se ihned začal tlačit ke vchodu. Jen jedna drobná ženská postava s dlouhými hnědými vlasy zůstala na místě a stále mávala směrem k můstku.

Brimovo srdce bláznivě poskočilo. Claudia! A bez jediného obvodu. Zamával jí zpátky skrz hyperobrazovky a ona mu poslala polibek. Cítil, jak mu v hrudi buší srdce, když jí vítr pozvedává sukni. Vesmíre! Byla krásná i na dálku. Pak ho změna lokální gravitace - a zvedající se žaludek - vrátila do reality, jako by na něj spadla cihla.

Když přišel čas, sledoval Wellingtonovou a Ursise jdoucí po přistávacím můstku a vypnul letové systémy Defiantu. Na pevnině oba námořníky očekával princ Onrad, lord Beorn Wyrood, stále ještě skleslý admirál Penda a celé skupiny důstojníků, jejichž nejmenší hodnost byla 'admirál'. Mezitím, co se shromáždění cpalo do dlouhé řady limuzín, Brim zajistil své řízení a připravil se na opuštění můstku. Než však stačil opustit pult, stála vedle něj Claudia se znepokojeným výrazem ve tváři.

Po dlouhém polibku na chvíli poodstoupila a podívala se mu přímo do očí. "Nějaká žena v ošetřovně na základně volala tvé jméno, když ji přinesli," řekla. "Jediný člověk z klášterních skupin, který přežil. Je to odvážná žena, Brime."

"Volala mé jméno?"

"Jsou tu snad někde jiní Wilfové Brimové?" zeptala se Claudia s lehkým smíchem. "Rozhodně jsem žádného nepotkala."

Brim se zakabonil. "Musí to být někdo, koho jsem potkal v průběhu Bezplatné," domýšlel se. "Neznám moc lidí ze

zdejší Zpravodajské služby."

Claudia se jemně usmála. "Jmenuje se LaKarn, Wilfe - princezna Margot Effer'wyck-LaKarn. Myslím, že nechce, aby někdo věděl, kým skutečně je, ale poznala jsem její tvář hned, jak ji umyli. Není to tak dlouho, co vysílali přenos z její svatby." Mírně naklonila hlavu a trochu smutně se pousmála. "Mám pocit, že jste vy dva byli kdysi - řekněme - 'dobří přátelé'." Na okamžik zavřela oči. "Je krásná, Wilfe," řekla. "Nedivím se, že jsi.."

Wilf ji vzal za ruce. Nějak to všechno nedávalo smysl. "Můžeš mě k ní dovést?" zeptal se.

"Proto jsem tady," řekla Claudia a políbila ho na tvář. "K čemu jsou jinak přátelé?"

Uvnitř přeplněné ošetrovny vedla Claudia Brima bludištěm chodeb, nasáklých dezinfekcí, až dorazili k soukromé místnosti v jednom z křídel budovy. Před dveřmi se zastavila a vzala ho za ruku. "Tam mě nebudeš potřebovat," řekla. Brim se jí dlouze zadíval do očí. "Jak ti mám poděkovat?" zeptal se.

Claudia se usmála očima. Já už na něco přijdu," řekla potichu. Potom ho políbila a zamířila do chodby. "Promluvíme si o tom dřív, než si myslíš," zavolala přes rameno a odešla.

Brim se zhluboka nadechl až přilíš čistého vzduchu a váhavě vstoupil do maličké místnůstky. Poklop léčebné aparatury byl otevřen a... jeho srdce se náhle neovladatelně rozbušilo. Přestože většina jejího půvabného těla byla schována za amébovým aparátem léčebného přístroje a vlasy měla přikryté lehce zářivou tkaninou, její nádherná tvář byla nezaměnitelná.

Jak tak stál v otevřených dveřích, otevřela oči a ospale zamrkala. "Wilfe..." zašeptala a tvář se jí rozzářila úsměvem.

"Co, ve jménu Voota, děláš tady?" zeptal se a natáhl ruku směrem k přístroji, aby ji mohl něžně pohladit po tváři.

"Myslel jsem, že budeš zpátky na Avalonu..."

Chvilí váhala, jako by zkoušela svoji schopnost mluvit "Chtěla jsem stát v nebezpečí při tobě, Wilfe," zašeptala. "Jinak bych se ti už nikdy nemohla podívat do očí."

Oči zalité slzami, Brim se nahnul nad komoru a pak se dlouho, dlouho líbali...

"Kdo tě sem dostal?" zeptal se, když mu začalo srdce bít alespoň trochu klidněji.

Margot párkrát rychle zamrkala a tiše se zachichotala. "Propašoval mě sem na Resolve bratranec Onrad," vysvětlovala. "Samozřejmě jsem ho musela chvilí přemlouvat ale pod tou jeho zuřivostí se skrývá spíš dobrák. A nedá se říct že bych si po příjezdu nemohla najít vůbec žádnou práci."

Brim potřásl hlavou. "Jako třeba odpálit klášter," řekl s pocitem úcty, "uprostřed nejhoršího bombardování vůbec."

Usmála se a vzápětí zamračila. "Ano, asi to tylo trochu riskantní," řekla tiše a očima bloudila po okraji přístroje. "Jenže, stejně jsem to nedokázala..."

"Úspěch není měřítkem hrdinství," citoval Brim z téměř zapomenuté učebnice.

Usmála se. "Pokud to ze mě dělá hrdinku v tvých očích, budu naprosto spokojená, Wilfe. Jinak se ale nikdo nesmí dozvědět že jsem tu kdy byla."

"A-ale..."

Margot se znovu zachichotala. "Greyffin a Rogan si myslí, že jsem doma - v Efferu - 'indisponovaná'," řekla se smíchem.

"Asi se zjeví, až se dozvědí, že nejsem těhotná."

"Tos jim řekla?"

"Nejlepší výmluva, na jakou jsem přišla," prohlásila s mírným uzarděním Margot. "Poslední dobou dělá Rogan co může, aby zplodil dědice, po kterém Greyffin tak touží."

"Já... hmm, chápu..." řekl Brim. Najednou bylo mnohem snážší myslet na Claudii. "Proč ses se mnou nespojila?" zeptal se.

"No," řekla s pohledem do jeho očí, "po tom, co jsi mi vrátil prsten, jsem si nebyla jistá, jestli bys se mnou mluvil. A na poštu jsi od toho večírku neodpovídal..."

Brim se na chvilí zamyslel, zhluboka se nadechl a pak jí vyličil svůj rozhovor s LaKarnem u gravitačního bazénu.

"Rogan tvrdil, že by tě mohl milovat," řekl na závěr. "A po tom, jak jsem se k tobě té noci choval, se mi zdálo, že je to to nejlepší, co pro tvůj život můžu udělat."

Margot se usmála a smutně potřásla hlavou. "Přilíš tě miluji na to, aby to mělo nějaký smysl, Wilfe," řekla. "A před Roganem to nemohu skrývat, i kdybych chtěla. Ta hra ho rychle přestala bavit a on se vrátil ke svým dalším milenkám. Naopak je to lepší..." Pak se mu zadívala do tváře a zamračila se. "Miluješ mě ještě, vid'?" zeptala se.

"Nikdy jsem tě nepřestal milovat," odvětil Brim, "ani na chvilku."

Margot na moment zavřela oči a pak potichu zašeptala:

"Život se může změnit, ale nevzlétne;

naděje se může ztrácet, ale nemůže zemřít;

pravda zastít, ale stále hoří;

láska zahnat - ale vrátí se!"

Potom se jen dívali jeden druhému do očí.

Nakonec vstoupila do místnosti lékařka, nepřítomně kývla na pozdrav, prohlédla si výpisy stroje na spodní části Margotiny aparatury. Byla to malá, podsaditá žena v hodnosti kapitána, s kulatou tváří, nosem jako knoflík a tenkými, přísnými rty. Očividně trpěla těžkou únavou, ale čistou uniformu měla velice upravenou a boty nablýskané.

Profesionálka přesně podle Brimových představ. Když si prohlížela přístroj, jakoby se jí rozjasnila tvář. "Za poslední čas jste udělala velký pokrok, Vaše Výsosti," řekla, "a je to na vás vidět." Ponuře se zasmála. "Jednu chvilí jste nám dělala starosti." Pak vzhledla. "Předpokládám, že jste Wilf Brim, poručíku?"

"A-ano, kapitánko," vykoktal překvapeně Brim.

"Princ Onrad vydal příkaz, abychom vás očekávali - řekl, že poznáte skutečnou princeznu totožnost

Zřejmě mluvil s nějakou vaší přítelkyní tady na základně. Myslím, že se jmenovala 'Claudia'..."

"To by mě nepřekvapilo," prohlásil Brim. Nic jiného mu ani nezbývalo.

"Nu," pokračovala lékařka, "v této chvíli to vypadá, že se princezna s největší pravděpodobností zcela uzdraví,

dostane-li se jí dlouhého odpočinku." Poslední slova pronesla se zvláštním důrazem a pohlédla Margot přímo do tváře.

"Princ Onrad nařídil, aby se v průběhu příštího metacyklu nalodila na Resolve a vrátila se na Avalon," pokračovala k Brimovi. Potom se usmála. "Řekl, abych se ujistila, že princeznu doprovodíte na ošetřovnu na lodi."

Brim přikývl. "Asi to bude jednodušší, než kdybyste se mi to snažila rozmluvit, kapitánko," řekl.

Na palubě Resolve našel Brim vzkaz od Collingswoodové, v němž ho povolávala do své kajuty, "...až se vrátíš na Deflant." V duchu se ironicky uchechtl. Zdá se, že všichni vědí, kde se zrovna pohybuje.

Když byl jeho rozhovor s Margot znovu přerušen, ironie se vrátila, aby ho nadále pronásledovala. Tentokrát šlo o příliš známý hlas.

"Myslel jsem si, že tě tu najdu, Brime," pronesl od dveří podrážděně LaKarn, "s mou rozmarnou ženou." Přikročil k přístroji z druhé strany a zahleděl se dovnitř. "Indisponovaná, co, má blondátá krasavice?" otázal se sarkasticky. "No, možná nejsi těhotná, ale tentokrát ses skutečně indisponovala - a zatraceně si to zasloužíš!"

Pohlédl na Brima. "Kdybys měl aspoň kousek mozku, Carescriane, pochopil bys, jaké jsi měl zpropadené štěstí, že sis nevzal tuhle za ženu. Je skvělá v posteli, jak dobře víš," bručel vztekle, "ale mám dojem, že si tajně přeje zemřít."

Rozzlobeně zíral do komory přístroje. "To ten prokletý Onrad tě sem přivezl. Omotala sis ho kolem malíčku. Zatracený hab'thall!" Vztekle jí plivl do tváře.

Nato se Brim přestal ovládat. "Pro Voota, LaKarne," řekl a pomalu začal obcházet přístroje, "nech ji na pokoji. Nevidíš, v jakém je stavu?" Popadl barona za klopy a zatřásl jím jako teriér krysou. "Ty roztřesený zbabělče," zahřimal na svého protivníka - náhle zcela šokovaného, "kdybys nebyl její manžel, tak bych ti ten tvůj hnusnej ksicht rozmlátil!"

Náhle ucítil na rameni pevnou ruku. Reflexivně odhodil LaKarna na zeď a mírně přikřčen se okamžitě otočil ke svému novému protivníkovi. Jen tak tak se zastavil před dalším ublížením na zdraví, když spatřil, kdo to byl. "Vaše Výsosti," vydechl a vzhledl k princovi Onradovi. "Nech to na mně, Wilfe," zavrčel chladně princ, zavřel dveře a přikročil k místu, kam se zhroutil LaKarn, tvář zrudlou vzteky. "Dobrá, barone," řekl, "jestli o mně chcete něco říct, řekněte mi to do očí."

LaKarn na Onrada okamžitě vyjel s takovým proudem hnusných urážek, že by se za to nemusel stydět ani přistavní dělník. Onrad se bránil slovy, hodnými gentlemana a brzy byli oba šlechticové tak zaujatí hádkou, že se na Margot a Brima téměř zapomnělo. K Brimovu úžasu vyšlo rychle najevo, že LaKarn nebyl v žádném případě silným spojencem Říše. Naopak se dalo spíše usoudit, že celý Torondský důstojnický sbor sympatizuje s Nergol Triannikem, i přes přání starší velkovévodkyně Honorothy, LaKarnovy matky. Po několika vášnivých cyklech se Onrad náhle zamračeně obrátil na Brima a pak na léčebný aparát. Pevně sevřel rty. "Vy dva máte na práci důležitější věci, než poslouchat tyhle žvásty," prohlásil. Zároveň otevřel dveře a pohlédl na LaKaraa. "Pojď, černokošíláči," zavrčel, "můžeme pokračovat jinde."

LaKarn se zahalil do ebenově černého pláště, prosupěl kolem Brima a zastavil se u léčebného přístroje. "Neboj se, moje krasavice," procedil mezi zuby, "dokončíme to jindy." Najednou se zasmál. "Škoda jen, že tentokrát budeš muset před svým přítelíčkem Brimem nechat své krásné nohy u sebe," dodal, "protože jakmile tě dostanu domů, já je podržím roztažené, dokud nepočneš." Vítězně se podíval na Brima "A ty, Carescriane, si o tom můžeš nechat zdát - každou osamělou noc!" S těmito slovy opustil pokoj s Onradem v patách.

Brzy bylo slyšet jen tiché bubláni Margotina léčebného aparátu a všudypřítomné hřmění generátorů bitevních lodí.

Brim se něžně podíval na Margotinu tvář zalitou slzami. "Můžeš ho opustit?" zeptal se.

"Ne," odpověděla. "Služba Říši stojí před mými přáními i štěstím. Tenhle sňatek drží Rogana a jeho bohatství na straně Greyffina. Jinak - no, myslím, že jsi podstatu věci pochopil z jejich hádky."

Brim, bojující se slzami dojetí, přikývl. Chvilí uvažoval o tom, že tohle je ten pravý důvod, proč ji tak silně miluje. "Něco vymyslíme," řekl vzápětí. Nějak to určitě vyřeší...

"Ta Claudia, o které se zmiňovala lékařka," začala Margot s mírným úsměvem. "I když jsem blouznila, živě si vybavuji krásnou ženu s dlouhými hnědými vlasy. Hodí se na ni ten popis?"

"Ano," odpověděl Brim měkce. "Hodí se výborně."

"Pojď blíž," řekla Margot.

Naklonil se nad léčebný aparát, až se jejich tváře skoro dotkly.

"Je dobrá v posteli, Wilfe?" zašeptala Margot.

Brim polkl, "Ano," odpověděl tiše. "Je."

Margot zavřela oči. "Díky, Vesmíre," vydechla. "Snad má tedy naše láska ještě šanci přežít."

Náhle se v chodbách ozvaly zvonky. "Všichni na místa, připravit k odletu! Všichni na místa, připravit k odletu!..."

Ozvalo se zaklepání na dveře a hlas. "Poručíku Brime, je čas jít. Princ Onrad vám posílá posádkový kluzák pro pohyb mimo hlavní molo."

"Díky," zavolal Brim, aniž by otevřel. Pak strčil znovu hlavu do přístroje, tentokrát pro polibek na rozloučenou. Když skončili, oba byli poněkud u konce s dechem. "Chtěl bys zpátky můj prsten?" zeptala se Brima, jenž stále držel její tvář ve své dlani

"Pro ten prsten bych i zabíjel," odpřisáhl překvapeně.

"Najdeš ho v přihrádce v přední části přístroje," řekla Margot a očima na to místo ukázala. "Ošetřovatel říkal, že to na mně byla jediná věc, která neshořela."

Brim, sahající právě do přihrádky pro osobní věci, se otrásl. Jediným obsahem přihrádky byla malá ohořelá krabička. Uvnitř byl prsten a zuhelnatělé zbytky jejího kapesníčku. "Do smrti už je nikdy nedám z ruky," slíbil a potlačoval slzy, jež se mu náhle draly do očí. Pak za dveřmi zařinčel pěticyklový alarm. Ještě jednou přitiskl své rty na její a rozběhl se k lodnímu průlezu.

Stihl to jen tak tak.

Mohutný řev při odletu Resolve ještě dozníval oblohou, když Brim vystoupil z posádkového kluzáku u Defiantova gravitačního bazénu. Okamžitě spěchal ke kajutě Collingswoodové a zaklepal na dveře.

"Pojď dál a posad' se na chvíli," zavolala Collingswoodová přes hudbu linoucí se pootevřenými dveřmi.

Když Brim vstoupil, seděla na svém obvyklém místě u pracovní stanice. Tentokrát byl ovšem dubový stůl téměř prázdný a ona byla oblečena ve slavnostní uniformě. Jakmile se Brim posadil, všiml si také, že kabina byla úplně vzhůru nohama, skříňky a přihrádky prázdné. Na druhé straně místnosti si Grimsby balil své kosmické kufrы.

Starší stevard vzhlédl od své práce, zamrkal na Brima, tajemně se usmál a odešel z kajuty a zavřel za sebou dveře.

Brim s rostoucím zájmem čekal, až Collingswoodová promluví. Najednou mu padly do oka nové kapitánské výložky na levé klopi její uniformy. Zazubil se. "Gratuluji, kapitánko, ehm... Kapitánko" koktal radostně. "Zdá se, že vám Grimsby balil věci na dovolenou na oslavu."

Collingswoodová vzhlédlá od své pracovní stanice a unaveně se usmála. "Děkuji, Wilfe," řekla s melancholickým výrazem ve tváři, "ale to, nač se chystám, bohužel není dovolená."

Brim zvážněl a začal mluvit, ale Collingswoodová zvedla ruku. "Počkej, Wilfe," řekla. "Hned se k tomu dostanu. Nejdřív mě nech mluvit o tobě." S těmi slovy mu podala malou krabičku, kterou měla položenou na rohu svého stolu.

"Poblahopřej sobě, nadporučíku Brime," řekla, když nesměle zvedl víčko. Uvnitř byla sada výložek. "Bohužel jsou zbrusu nové," řekla. "Všechny své staré jsem za ta léta rozdala. Alespoň je tentokrát předám osobně, místo abych KA'PPAovala někomu jinému, ať to udělá za mě, jak jsem to udělala při tvém posledním povýšení." Natáhla se přes stůl, aby mu potřásla rukou.

Brim skoro ztratil řeč. "D-d-děkuji, kapitánko," zajíkal se. "Je to pro mě velká čest."

"Obávám se, že to není jediná novina, kterou pro tebe mám," řekla a znovu zaujala své místo u pracovní stanice.

Brim se připravil na nejhorší. Měl neurčitý pocit, že svůj měsíční přiděl dobrých zpráv již vyčerpал. Díval se, jak se přes obrazovku mihají jasné barvy, které se nakonec ustálily. Kapitánka se na okamžik zamračila, pokývla a pak si pomalu a rozvážně sundala brýle a počala je čistit krajkovým kapesníkem. "Zřejmě bych ti také měla sdělit," začala zeširoka, "že tě vyhazují z hnízda, abych tak řekla."

Brim se zamračil a zvedl obočí. "Kapitánko?"

Collingswoodová sklonila hlavu a promnula si kořen nosu. "Bylo to pro mě těžké rozhodnutí, Wilfe," řekla, "ale nechci mít černé svědomí, že tě mám pořád pod palcem. Budeš se proto hlásit na místo nadporučíka na L.I.F. Thunderbolt. Zrovna ji od základu představuji v Gimmas Haefdonu. S jejím kapitánem, Vern Engerstromem, si určitě budeš rozumět," pokračovala, "a je jasné, že jsi plně připraven na svou funkci - Jedničky."

Jednička! Brim cítil, jak se mu, dnes snad už po sté, rozbušilo srdce. "Ale kapitánko..." protestoval.

"Žádná 'ale', Wilfe," řekla Collingswoodová pevně. "Na Defiantu jsi sloužil dobře, ale nemůžeš celý život zůstat jen mužem u kormidla. Musíš postupovat dál a růst. Do Gimmasu odletíš zítra odpoledne na S.S. Kersearge a já se příští týden vydám do Avalonu. Víš, Wilfe, i já mám nové místo - na Admiraliť."

Brim zakroutil hlavou v naprostém šoku. "A-ale kdo by vás mohl nahradit ve velení na Defiantovi!" zeptal se. "No přece první carescrianský kapitán nejlepší říšské flotily Jejího Veličenstva," odpověděla Collingswoodová s úsměvem. "Tvůj přítel Calhoun - myslela jsem si, že bys to mohl schválit. Aram mu pomůže."

Brim se zazubil, "To schvaluji," pronesl potichu. Oči vlhké slzami, Collingswoodová najednou vstala a s otevřenou náručí obešla stůl. "Budeš mi chybět Wilfe," řekla a pevně ho objala. Náhle se podívala na svůj chronometr a s vojenskou rázností Brima propustila. "To je všechno, nadporučíku," pronesla ostře. "Své rozkazy najdete ve složce v poště."

Poklonil se. "Děkuji vám, kapitánko," řekl a zamířil ke dveřím.

"Hodně štěstí," volala za ním Collingswoodová, "Naše cesty se budou setkávat často, takže si tvůj postup budu moci průběžně ověřovat."

"Ano, kapitánko," sliboval Brim, stále ještě trochu v šoku, "udělám, co bude v mých silách."

Na schodišti potkal admirála Plutrona, který mířil opačným směrem. "Dobry večer, admirále," řekl. Od jejich posledního setkání na Gimmas Haefdonu přibral Plutron pěkných pár kilo.

"Dobry večer, nadporučíku Brime," odpověděl šedovlasý důstojník. "Gratuluji vám k povýšení."

"Děkuji vám, admirále," řekl Brim, když se mýjeli a zadržoval úsměv, jenž se mu už už dral do tváře. Starý Plutron nesl dvě velké lahve logishského meemu. Očividně mířil za Collingswoodovou do její kajuty, aby mu ukázala to, co mu před několika dny slíbila v kosmu...

Jakmile Brim dorazil do své kabiny o palubu níže, hned uslyšel hlasy oslavujících Medvěďů, které se linuly shora z

důstojnické jídelny: "...Za ledem a za sněhem, do S-o-d-e-s-k-a-y-e pojedem! Za ledem a za sněhem, do S-o-d-e-s-k-a-y-e pojedem!..."

V předtuše dalších událostí se zazubil. Hodlal se večírku zúčastnit hned, jak se trochu vzpamatuje - sám měl hodně co oslavovat.. Oplachoval si obličej, když uslyšel nesmělé zaklepání. Popadl ručník a otevřel dveře. Byl to Barbousse.

"Blahopřeju, pane nadporučíku," vyhrkl hromotluk s čepicí v ruce. "Já... ehm... slyšel jsem o vaší nové lodi, pane nadporučíku," řekl. "Chtěl jsem, abyste věděl, že jsem se snažil o přeložení na tu loď, ale zamítli to."

"Pojď dál," řekl Brim a více otevřel dveře. "Posaď se a pověz mi o tom."

"Eh, nemůžu se zdržet, pane nadporučíku," řekl Barbousse a podával Brimovi malou modrou obálku. "Jen jsem zaskočil, abych vám předal tenhle vzkaz. Hlavně jsem chtěl, abyste věděl, že jsem opravdu udělal všechno, abych mohl být s vámi na té vaší nové lodi."

"Je pro mě čest, že jsi na to vůbec myslel," řekl Brim. "Ale proč si myslíš, že tvoji žádost zamítli?"

Barbousse pokrčil rameny. "Víte, pane, kapitánka Collingswoodová mě zapsala do té nové důstojnické školy a já se z toho asi už nevykrouťím."

"Důstojnická škola?" zvolal Brim vzrušeně. "To je skvělé! Která?"

"Akademie navigátorů," řekl Barbousse a začervenal se. "Nedoufám, že ze mě někdy bude Wilf Brim nebo tak, ale byl bych pyšný, kdybych jednoho dne mohl sloužit v křesle po vaší pravé ruce, pane nadporučíku."

Brim zakroutil hlavou. Rozrušením skoro nemohl mluvit. Pak položil ruce na mužova široká ramena. "Bude z tebe skvělý navigátor, Utrillo," řekl. "A bude mi ctí sloužit s tebou - vždycky!"

Než odešel, ukázal Barbousse na modrou obálku. "Asi byste si to měl přečíst co nejdříve," navrhl, "když pan nadporučík promine. Eh... je to od slečny Valemontové. Předala mi to asi před půl metacyklem."

Brim nedočkavě roztrhl lehkou umělohmotnou obálku a vyndal dopis, napsaný krásným inkoustem a starobylým písmem;

Má okna jsou stále zabeďněná, příteli - ale kuchyň je neporušená a večere na oslavu vítězství je na sporáku. Stavím se pro tebe na začátku večerní hlídky, nadporučíku Wilfe Ansore Brime - výčitky svědomí, Claudia.

O metacyklus později pozoroval Brim, jak se po cestě, která se svažovala k přístavnímu můstku, přibližují světla malého otlučeného kluzáku. Medvěďům v jídelně se omluvil a zdálo se, že pochopili. Některé příležitosti by bylo prostě škoda promeškat!

Pokrčil rameny. Pokud mohl soudit ze svého předchozího přeložení na torpédoborec třídy T, byl tohle nejspíš na dlouhou dobu jeho poslední poklidný večer -zvláště s povinnostmi nadporučíka, které ho jistě čekají. Usmál se a posunul si láhve logishského meemu v podpaží. Někoho jako Claudia Valemontová na zmrzlé planetě Giminas Haefdon zcela jistě nepotká. Chtěl si s ní pořádně užít jejich poslední společný večer. Prozatím...